

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SPICY IN SEATTLE NOVEL

Legally Binding

SOPHIE SNOW

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Yazan: [Sophie](#)
[Snow İçerik](#)
Uyarıları [Yazarın](#)
[Notu](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#) [Sonsöz](#)

[Silinmiş Sahne](#)
[Baharatlı Şeyler](#)
[Teşekkür](#)
[Üç Kuralı - Kısa Bir Bakış Yazar](#)
[Hakkında](#)

By Sophie Snow

DOKUN VE GİT SERİSİ

[Üç Kuralı](#)

SEATTLE'DA BAHARATLI SERİSİ

[Yasal Olarak Bağlayıcı](#)

İlk olarak 2024 yılında Sophie Snow tarafından
yayımlanmıştır Copyright © 2024 by Sophie Snow

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla hiçbir şekilde çoğaltılamaz, ancak bir eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılanabilir.

ISBN: 978-1-7394450-2-7 (ciltsiz)
ISBN: 978-1-7394450-3-4 (e-Kitap)

Aşkın koşullu olduğuna inanarak büyüyen herkes için - ve bize öyle olmaması gerektiğini öğreten terapistler, arkadaşlar, sevgililer ve aşk romanları için.

Content Warnings

Yasal Olarak Bağlayıcı, müstehcen içerik ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek bazı konular içeren yetişkinlere yönelik bir romandır. Aşğıda Yasal Bağlayıcılık'ta yer alan konuların bir listesi bulunmaktadır:

Yaş farkı ilişkisi, alkol, kan/yaralama, patron/çalışan ilişkisi, vücut modifikasyonu (meme ucu piercingleri), kontrol edici ilişki (eski), uyuşturucu kullanımı (bahsedilen), açık dil, açık cinsel içerik (ısıрма, esaret, baba sapkınlığı, parmaklama, mastürbasyon, oral seks, orgazm reddi, kaba seks, şaplak, vajinal seks, röntgencilik), kadın düşmanlığı, ebeveyn ihmali, hamilelik (geçmiş) ve çocuksuz kalma tartışmaları, sigara, işyerinde cinsel taciz.

Bu içerik uyarıları hakkında daha ayrıntılı bilgiyi www.sophiesnowbooks.com adresinden edinebilirsiniz.

Author's Note

Legally Binding bir kurgu eseridir ve bir eğitim aracı olarak kullanılması amaçlanmamıştır.

Hepimiz baharatlı romantizm okumayı sevsek de, Yasal Olarak Bağlayıcı'da anlatılan cinsel eylemler bir rehber olarak kullanılmak üzere tasarlanmamıştır. Lütfen yeni bir şey denemeden önce her zaman bolca araştırma yapın ve rıza konusunda net tartışmalar yapın.

CHAPTER ONE

Maggie

"Michaelson ve Hicks, ben Maggie. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?" Kelimeler otomatik pilotta dökülürken Maggie esnemeye karşı koydu, yüzü elinin üzerine yaslanmıştı.

Patronunun bedensiz İrlandalı sesi "Bugün sizi sıkıyor mu Bayan Burlington?" diye cevap vermeden önce hat sessizdi.

Maggie gözlerini devirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak arka ayakları üzerinde dengede durmaya çalıştı. "Her zamankinden fazla değil, Bay Michaelson."

Kısık bir kıkırdama duyuldu. "Yirmi dakika kadar esnedikten sonra bir anlığına dalıp gittin."

Kahretsin. Bu, tabağında çok fazla şey olmasının sonucuydu, ancak bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmede.

"İyi uyuyamadım," diye itiraf etti, yıpranan telefon kablosunu çevirerek ve bir esnemeyle daha savaşıyor.

"Yerleşmekte sorun mu yaşıyorsun?"

"Hayır, ev harika," diye cevap verdi hemen. Bir ev satın almak yirmi yedi yaşındaki çoğu genç için uzak bir hayaldi ve eğer

Çiğneyebileceğinden biraz daha fazla, bundan şikayet etmeyecekti. Elbette, ev alıştığından biraz daha büyüktü, biraz daha sessiz ve cereyanlıydı, ama *onun* eviydi.

Maggie ofisi kaplayan kameraya doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Neden kamera yayını izliyorsun ki?"

"Bilgisayarında yanlışlıkla bir şeye tıkladım ve şimdi onu yok edemiyorum."

Maggie homurdandı. Cal Michaelson: Kuzeybatı Pasifik'teki en başarılı iş avukatı ve teknoloji konusunda kesinlikle berbat.

"Gelip tamir edeyim," diye teklif etti. "Uyuyakaldığım için bana bağırarak için mi aradın yoksa bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Patronu, "Ben sana ne zaman bağırdım ki?" diye homurdandı ve Maggie gülümsemesini balıkçı yakasının kıvrımlarına sakladı. "Okcho ile on buçukta yapacağımız toplantının gündemini bulamıyorum. Bir kopyasını çıkarabilir misin?"

Maggie gözlerini kısarak saate bakarken, "Tamamdır," diye cevap verdi. Nasıl olur da saat daha sabahın onuydu?

"Teşekkürler. Peki ya Maggie?"

"Hmm?"

"Sandalyene öyle yaslanmayı bırak. Sana bir tane daha almayacağım."

"Bunu karşılayabilirsin. Ve beni izlemeyi bırak. Ürkütücü." Elini dilini kameraya doğru uzattı ve patronunun dayanılmaz kıkırdaması üzerine telefonu kapattı.

Okcho davasının gündeminin iki kopyasını daha hızlıca bastırdı. Cal hiçbir şeyi önceden okumasa da, Maggie her şeyi mümkün olduğunca erken hazırlamayı severdi. Cal o sinir bozucu insanlardan biriydi, ne yapmaya çalışıyorsa hiç hazırlık yapmadan ortaya çıkıyor ve başarılı oluyordu; Maggie dışarı çıkmadan bir hafta önce menüyü kontrol etti.

Kâğıtları topladı ve baldırları yanarken inleyerek ayağa kalktı. Gece yarısından beri ayaktaydı, elleri ve dizleri üzerinde fayansları söküyordu. Evi yenilemek yorucuydu, spor yapmaktan daha yorucuydu. Ama çok daha eğlenceliydi.

Maggie asansöre bindi ve iç çekerek soğuk cama yaslandı. Asansör Cal'in ofisine, ana ofislerin, danışmanlık odalarının ve kıdemli ofislerin yanından geçerek Bay Hicks'in katına çıktı. Michaelson ve Hicks'in şehir merkezindeki ofis binası büyük değildi ama yüksekti. Binayı gezdiklerinde Cal en üst kattaki manzaraya aşık olmuştu.

iki yıl önce, Bay Hicks'ten en üst katı tek bir poker turunda kazandı.

Maggie'nin Cal'in ofisinde saklanıp birinci katın gürültüsünden kaçması alışılmadık bir durum değildi. Yardımcı avukatların ve ortakların evi olan birinci katta Seattle'ın en parlak ve gelecek vaat eden üç düzine hukuk uzmanı çalışıyordu ve çok gürültücülerdi.

Maggie asansörden dördüncü kata çıktı, topukları Cal'in ofisinin önündeki rahat lobinin zeminini kaplayan yumuşak halıya battı. Cal'ın kapısını çalmadan ve yanıt beklemeden açmadan önce pelüş kanepenin üzerindeki kırlentleri kabarttı ve düzeltti.

Cal Michaelson masasının arkasından başını kaldırdı, yeşil gözleri parlıyordu. Kadın ajandaları uzatırken, "Sağ ol canım," dedi. Cal için altı yıl çalıştıktan sonra bile, bu sevgi sözcüğünü duyunca midesi hala bulanıyordu. "Onları bana hafta başında verdiğini biliyorum ama..." Adam sözünü kesti ve Maggie onun bakışlarını takip ederek ağzına kadar düzensiz evraklarla dolu tepsiye baktı. Yüzünü buruşturdu ve tepsiyi masadan aldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Cal, Maggie onun karşısına oturup evrakları karıştırmaya başlarken.

"Gerçekten istiyorum." Eğer yapmazsa, hafta sonu boyunca rahatlamaya çalışmaktan vazgeçebilirdi. "Benim için sorun değil. Görüşme için hazır mısın?"

"Evet, gitmeye hazırım. Sen kalıyor musun?"

Başını salladı ve bir yığın eski dosyayı öğütücü için bir kenara bıraktı. "Burayı biraz toparlayacağım. Sessiz olacağım."

"Teşekkürler aşkım." Evrak yığınının geri dönmeden önce onun gülümsemesine karşılık verdi.

Cal, tüm dağınıklığına rağmen harika bir patrondur. Beş yıl boyunca onun asistanlığını, ondan önce de bir yıl boyunca stajyerliğini yapmıştı. Bu kadar rahat biri için çalışmaya alışması biraz zaman almıştı, Cal'ın güçlü İrlanda aksanına ve ona "*aşkım*" diye hitap etmesine alışmasının ne kadar uzun sürdüğünden bahsetmiyorum bile. Görünüşe göre bu İrlandalılara özgü bir şeydi; anne ve babası da seslenirken bu evcil hayvan ismini kullanıyorlardı ve gerçekten de sesleniyorlardı. Cal'in ailesi onunla haftada en az üç kez konuşmayı seviyordu ve telefon görüşmeleri Maggie aracılığıyla yapıldığından, onunla da haftada üç kez sohbet etmeyi seviyorlardı.

Cal'in nazik doğası açıkça genetikti; Maggie'nin onun hakkında söyleyecek kötü bir sözü yoktu. Ona iyi para ödüyordu, işlerini halletmesi için ona güveniyordu ve belki de hukuk dünyasında çok nadir görülen bir şekilde, gerçekten iyi bir adamdı. O zamandan beri

Stajyer Maggie binlerce avukatla tanışmıştı ve çok azı tüylerini diken diken etmiyordu. Cal üzücü bir kuralın istisnasıydı. Ortak sahibi Ben Hicks o kadar ürkütücüydü ki Maggie üçüncü kattan vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

Odayı geçerek Cal'ın dosya dolaplarına gitti ve boynunda taşıdığı ana anahtarla dolapların kilidini açarak imha makinesine gitmesi gerekmeyen belgeleri dosyaladı.

"Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

Yerinden sıçradı ve adama baktı. Adam ajandayı elinde tutuyor olsa da gözleri kızın üzerindeydi.

"Hayır, pek sayılmaz. Muhtemelen evin etrafında çalışıyor olacağım," dedi ve dolaplara geri döndü. Her Cuma aynı cevabı verirdi. Yine de bir kez olsun planları vardı. Ne kadar soğukkanlı olursa olsun patronuyla paylaşabileceği türden planlar değildi bunlar. "Güzel bir şeyler yapmak ister misin?" Onun programının belli olduğunu biliyordu ama hafta sonu planlarını her zaman planlamazdı.

"Pek bir şey yok," diye yanıtladı, gözleri ajandayı tararken. Ajandayı yere koydu. "Liam'ın buralarda olup olmadığını ve akşam yemeği ya da başka bir şey yemek isteyip istemediğini öğrenebilirim."

"Liam bu hafta sonu bir bekârlığa veda partisi için Banff'ta. Bu sabah ayrıldı," dedi ve Cal bir protesto sesi çıkardı.

"Oğlumun bu hafta sonu ne yapacağını sen nereden biliyorsun da ben bilmiyorum?"

Omuz silkti, gülmemek için kendini zor tuttu. "Senin uçuş millerini kullandı. Onun için bilet ayırttım."

Cal kaşlarını çattı ve masanın üzerindeki kaleme vurdu. "Bunu yapmanı o mu istedi? Bu tür şeyleri yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Benden bunu yapmamı istemedi, sadece millerini sordu. Ben de teklif ettim. Benim için sorun değil, gerçekten." Cal'ın toplantısının başlamak üzere olduğunu bildiren takvim uyarısı duyulduğunda Maggie parçalama yığınının yerden aldı. İçini çekti ve kâğıtları göğsüne bastırdı.

"Bunları parçalamak için aşağıya götüreceğim. Birazdan dönerim. Kahve?" diye sordu kapıya doğru giderken ve Cal başını salladı, o gülümseme tekrar yerine oturmuş ve içini sıvı hale getirmişti.

"Teşekkürler, aşkım."

Başını salladı ve ofisten dışarı çıktı, güvenli bir şekilde asansöre binene kadar nefesini tuttu.

Belki de onun hakkında söyleyecek kötü bir sözü vardı; parıldayan yeşil gözleri, gamzeleri, gülümsemesi, İrlanda aksanı... Tanrım, aksan... Cal Michaelson ölümcül biriydi.

CHAPTER TWO

Maggie

Maggie nasıl olduğundan emin değildi ama bir şekilde hem fazla giyinmiş hem de az giyinmişti. Kabul *etmek gerekir* ki, Google'da *seks partisinde ne giyileceğine* dair yaptığı arama

kulüp pek yardımcı olmamıştı. Şaşırtıcı derecede az bilgi vardı ve en iyi arkadaşı, en başta burada olmasının nedeni olan Jasmine, hazırlanırken yaptığı aramaların hiçbirine cevap vermemişti.

Maggie'nin gardırobunda çoğunlukla ofise uygun etekler ve kazaklar, boya sıçramış şortlar ve tişörtler ve bir sürü rahat pijama vardı. Bu elbise için dolabını didik didik etmesi ve üniversiteden beri giymediği bandaj elbisenin içine girmeye çalışırken nefesini tutması gerekmişti.

Jazz eğilerek, "Bir şeyler içmek istersen ben bir kabin tutarım," dedi.

Maggie başını salladı ve insan kalabalığının arasından geçerek bara doğru ters yönde ilerlemeye başladı. Beklediğinden daha kalabalıktı, gerçi ne bekleyeceğini de bilmiyordu. Jazz'a biletleri, onu terk etmeden önce son üç aydır birlikte olduğu adam vermişti ve Maggie'ye kendisine eşlik etmesi için yalvarmıştı.

"Bu canlı bir gösteri, ama... seksi bir gösteri mi?" Jazz açıklamak için elinden geleni yapmıştı. "Daha fazlasına dönüşmeden gidebiliriz."

Maggie onun *daha fazla* derken neyi kastettiğini sorma zahmetine girmemişti. Boşlukları hayal gücü dolduruyordu. Jazz her zaman küçük ikililerinin daha maceraperesti olmuştu ve Maggie onun planladığı gezintilerden korksa da, genellikle sonunda iyi vakit geçiriyordu. Ayrıca, eve biriyle gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve sıradan bir ilişki için seks kulübünden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Sonunda topuklarının üzerinde sallanarak bara yaslandı ve barmene gülümsedi. "Votka soda ve varsa büyük bir bardak kırmızı-merlot lütfen."

Tahtaya yaslanmış, uzun bara bakıyordu. Odayı dolduran yüz kadar insana rağmen, sanki herkes fısıldaşıyormuş gibi sakın bir sessizlik vardı. Kendisi gibi gözleri faltaşı gibi açılmış, nereye bakacağını şaşırılmış acemilerin arasında, gülüşen ve gülümseyen, son derece rahat, kıdemli katılımcıları fark etmek kolaydı.

Çoktan soyunmuş çeşitli hallerde insanlar vardı ve kabinlerin birçoğu perde açılmadan önce başlayan gruplar tarafından işgal edilmişti. Başka tarafa baktı. *Jazz bu sefer onları neyin içine sokmuştu?*

"Scotch-neat, lütfen."

Maggie, hemen yanından gelen tanıdık sesle yüreği ağzına geldi. *Hayır. Kesinlikle olamaz...*

"Tamamdır, Cal." *Siktir.*

Başını yavaşça çevirerek patronunun yan profilini inceledi, içine korku yayıldı. Cal sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi dönüp ona baktı ve gözleri büyüdü.

Barmen boğazını temizleyip içkilerini cilalı maun üzerinde kaydırana kadar ağızları açık birbirlerine baktılar. "Votka soda, büyük bardak merlot, sek viski."

Maggie sessizce, "Teşekkürler," dedi ve çantasını açıp kartını çıkardı. Cal kartını barın öbür ucuna kaydırmadan önce kartı uzatmaya fırsat bulamadı.

"Bunları benim hesabıma yazabilir misin, Raph?"

Barmen *Raph*, Cal ve Maggie'nin arasına baktı, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. "Elbette. Afiyet olsun."

Kalkık kaşları ve şaşkın gülümsemesi Maggie'ye iki şey söylüyordu: Cal'ın buranın müdavimlerinden biri olduğu açıktı.

herhangi biri. Buna ne anlam vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Raph yoluna devam etti ve onları bara yaslanmış, birbirlerine bakar halde bıraktı.

"Teşekkür ederim. Bunu senin için planlamamıştım, değil mi?" diye ağzından kaçırdı ve Cal gözlerini kırıştıtararak şaşkın bir kahkaha patlattı.

"Bunun uygunsuz olacağını düşünüyorum."

"Belki," diye kabul etti, gerçi patronuyla seks kulübünde karşılaşmak kadar uygunsuz bir durum değildi bu. Eğer yerin açılıp kendisini yutmasını emredebilseydi, bunu yapardı. "Arkadaşım Jasmine beni buraya sürükledi," diye ekledi çabucak, sanki gelmenin kendi fikri olmadığı gerçeğiyle varlığını haklı çıkarabilirmiş gibi.

Odanın öbür ucuna, Jazz'ın boş bir kabini ele geçirdiği ve deri koltuğun arkasından ikisini izlediği yere doğru başını salladı. Maggie'ye başparmağını kaldırıp takdir dolu bir selam verdi. Maggie inledi. "Aman Tanrım, lütfen onu görmezden gel."

Cal sadece güldü ve başını salladı. "Bu geçen yıl seni baltayla fırlatan ve telefonunu parçalayan Jasmine mi?"

"Aynen öyle," diye onayladı en yakın arkadaşına doğru ilerlerken. "Beni her zaman normalde yapmayacağım şeylere zorluyor."

"Senin sahneden değil mi?" Cal sordu ve Maggie ona baktığında yüzünde meraktan başka bir şey yoktu.

Maggie omuz silkti ve sanki hissettiği garipliği giderebilecekmiş gibi boğazını temizledi. "Henüz emin değilim. Bu benim ilk seferim. Sanırım senin ilk seferin değil?"

"İlk seferim değil," dedi, bu da onun sahnesi *olduğunu* doğruluyordu ve bu Maggie'nin patronu hakkında bilmeyi umduğundan daha fazlaydı. Elbette, hayal etmiş olabilirdi... ama bunu düşünmek tehlikeliydi.

Kabinin yanında durdular ve Jazz onlara sırtarak ortaya çıktı. "Hey, ben Jazz."

Maggie votka sodayı Jazz'ın eline sıkıştırdı ve ona uyarıcı bir bakış attı. "Bu Cal," dedi ve Jazz'ın başı ikisinin arasında döndü.

"Patronun Cal gibi mi?"

Cal ensesini ovuşturarak, "Benim," dedi ve Maggie kendini garip hisseden tek kişinin kendisi olmadığına sevindi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Maggie sürekli senden bahsediyor."

"Evet, aynı şekilde," dedi Jazz, sonra Maggie'nin dehşete düşmüş ifadesi üzerine ekledi, "Yani, sürekli işten bahsediyor, senden değil tabii ki. I

Yani, sürekli. Tam bir işkolik, gerçekten. E-postalarını kontrol etmeden onu hiçbir yere götüremiyorum. Şimdi çenemi kapatacağım," diye akıllıca sözlerini bitirdi ve Maggie şarabından uzun bir yudum aldı. Likör sipariş etmeliydi.

"Biliyorsun, gidebilirim. Burası senin alanın ve ben istemiyorum..." Cümlesini nasıl bitireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tamamen boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Bir an öylece birbirlerine baktılar, Maggie gözlerini Maggie'nin üst düğmelerini açık bıraktığı gömleğinin açıkta bıraktığı göğüs kısmına *indirmemeye* çalışıyordu.

"Kal," dedi sonunda. "Hepimiz yetişkiniz. Sorun yok."

"Tamam," diye yanıtladı Maggie, hâlâ kaçmayı düşünüyordu.

"Bizimle oturmak ister misin?"

İkisi de Jazz'a doğru döndü, Jazz teklifinin ne anlama geldiğini anlayınca yanakları renklendi.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diye yanıtladı Cal, kaba olmayan bir şekilde. "Gösterinin tadını çıkarın," diye ekledi yavaşça, sanki başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi, dönüp odanın diğer tarafına doğru yürümeden önce.

Maggie nefesini dışarı verdi ve Jazz'ın yanındaki kabine kaydı.

"Vay canına," dedi Jazz, inanamayarak başını sallayarak.

"Bir de bana sor."

Jazz başının üzerinden baktı, muhtemelen Cal'ın kabine geri çökmeden önce nereye gittiğine bakıyordu. "Dindar olmadığımı biliyorsun, ama eğer Tanrı'nın varlığına dair bir kanıt olsaydı, bu adam olurdu."

Maggie kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu.

"Jazz." "Öyle mi?"

"Seni seviyorum. Ama lütfen kapa çeneni."

Jazz homurdandı, ama dudaklarını büktü ve tam ışıklar kararırken ve perdeler açılırken hayali anahtarı fırlatıp attı.

S Mack.

Maggie öne doğru eğilmiş, şu anda sahnede bağlanmış ve şaplaklanan kadına o kadar dalmıştı ki, yanındaki koltuk kayınca yerinden sıçradı. Arkasını döndüğünde müstehzi bir sarışınla yüz yüze geldi.

"Ben Dax," dedi adam ona rahat edemeyeceği kadar yaklaşarak.

Maggie Jazz'a doğru eğildi. "Merhaba?" Bunu bir soru gibi algılamak istememişti. Dax'ın *neden* onun yanına yerleştiğini bilmiyor değildi; çoğu insanın seks kulüplerine tek bir amaçla gittiğinden emindi.

"Adın ne?" diye sordu, onun ilgisizliğine aldırmadan, kendisinden uzaklaştığı gerçeğini kararlılıkla görmezden gelerek.

"Maggie."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun yaşlarındaydı, tepeden tırnağa siyah saten giymişti, kolundaki saat evinin depozitosundan daha değerliydi. "Ah, İtalyan!" dedi ve Maggie kaşlarını çatı.

"Ne?"

"Maggie, bir İtalyan ismi," diye cevap verdi yavaşça, sanki kız aptalmış gibi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Olmadığını biliyordu. *Herkes* öyle olmadığını biliyordu, Görünüşe göre Dax hariç.

"Hayır, öyle." Küçümseyici bir el salladı. Nefesindeki likör kokusunu alabileceği kadar yakınına eğildi. "Peki sen ne-"

"Çekil."

Dax kaşlarını çatarak başını çevirdi. Cal'ın gürleyen yüz ifadesine bir kez baktı ve ayağa fırladı. "Kusura bakma dostum, senin olduğunu fark etmemiştim," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Maggie dikkatini tekrar Cal'a vermeden önce onun gidişini izledi. "Teşekkür ederim. O... Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, aşkım." Cal iç çekerek Dax'ın boşalan koltuğuna oturmadan önce bir süre etrafına bakındı. Bardağını masaya koyarak aralarında makul bir boşluk bıraktı, ama onu rahatsız etmeyi düşünen herkes için ima açtı: yapmayın.

Bu onu kızdırmış olabilirdi -ne de olsa eve biriyle gitmeyi planlamıştı- ama Cal izlerken biriyle gitmeye cesaret edebileceğinden emin değildi. Onları fazlasıyla heyecanlı bir ifadeyle izleyen Jazz'la göz göze geldi.

"Peki, şimdiye kadar ne düşündünüz?"

Maggie ona döndü. "Ha?" Cal başıyla sahneyi işaret etti ve Maggie tekrar sahne *alan* çifte baktı. Şaplak atmaktan gıdıklamaya geçmişlerdi, kadın bundan Maggie'nin alacağından çok daha fazla zevk alıyordu - kendisi bunun için fazla gıdıklanıyordu. Boğazını temizledikten sonra, "Dürüst olmak gerekirse biraz uysalca," diye cevap verdi. "Sanırım daha fazlasını bekliyordum."

Masanın üzerinde bir gölge belirdi ama yaklaşan adam Cal'in yüzünü görünce geri döndü. Bir nefes verdi ve bir kolunu onun omuzlarına dolayarak bankın arkasına yasladı. *Vay anasını.* Jazz neredeyse onun yanında titriyordu.

Bu kötü bir şeydi. Hatta tehlikeliydi. Maggie Cal'i görür görmez oradan ayrılmalıydılar. Geçen altı yıl boyunca, patronuna baktığında beyninin bir Noel ağacı gibi parlayan kısmını engelleme konusunda profesyonelleşmişti. Staja başladığında, ağzının suyu akmadan adamla zorlukla konuşabiliyordu. Hatta başlangıçta bir ya da iki kez dili sürçmüş ve neredeyse yatakta onun adını sayıklamıştı; *Cal'ı* zoraki bir nefese dönüştürerek eski sevgilisini kızdırmamayı başarmıştı.

Maggie göz ucuyla Jazz'a baktı. En iyi arkadaşı yaşam mücadelesi veriyor, ne kadar garip göründüğüne gülmemeye çalışıyordu.

"Biraz zaman ver," dedi Cal, dikkatini tekrar sahneye çekerek. "Seyirciler genellikle üçüncü perde civarında katılır. İşte o zaman daha heyecanlı olur."

Onlar seyirciydi. Ama kesinlikle k a t ı l m a y a c a k l a r d ı ?
Belli ki öyle değil. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu.

Maggie öne doğru eğildi, kadehindeki şarabı boşalttı, derin bir nefes aldı ve Cal'in koluna tekrar yerleşti. "Bildiğim iyi oldu," dedi ve hemen konuyu değiştirdi. "İş dışında birbirimize hiç rastlamamış olmamız garip, değil mi?"

Seattle küçük bir şehir değildi ama çoğu şey oldukça merkeziydi. Öte yandan, Maggie Cal'in programını az çok ezberlemişti ve onunla karşılaşmamak için elinden geleni ardına koymasa da, onun olacağını bildiği bir yere gitmekte tereddüt ederdi.

"Evet, öyle," diye onayladı Cal, bakışları gamzelerini ortaya çıkararak onun üzerinde geziniyordu. "Demek ofiste olmadığın zamanlarda böyle görünüyorsun."

Bu, algıladığı bir takdir notu muydu?

"Sık sık değil," diye düzeltti, yanakları ısınmıştı. "Genelde seks kulübüne gider gibi giyinip dolaşmam."

"Evet, ben de."

Maggie ona şöyle bir baktı. Gri saçları mükemmel bir şekilde oturuyordu, sadece bir tutamı alnına düşüyordu ve sakalı jilet gibiydi ve takviminden o sabah sakalını düzelttirmek için randevusu olduğunu biliyordu. Gerçekten de yıkıcıydı. Giydiği kömür rengi takım elbise ve beyaz gömlek ona tanıdık geliyordu, kolları gösterecek kadar yukarı itilmişti

Aslında saati kontrol etmek için kullandığı saat, çünkü telefonunu asla bulamıyordu. Uzun süredir müşterisi olan biri emekli olup işini kapattıktan sonra Rolex'i ona hediye etmişti ve Maggie onun bileğini bu saat olmadan gördüğünden emin değildi.

"Salı günü o takım elbiseyi giymemiş miydin?" diye sordu, gözlerini tekrar onun yüzüne dikerek.

"Yaptım ama kravat yok. Gördün mü?" Gülerek gömleğinin arasından görünen deri parçasını işaret etti ve Maggie kesinlikle gördü. Sadece dilini ağzında tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki cevap veremedi.

"Harika bir görünüm," diye araya girdi Jazz, onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı ve Maggie bir saniyeliğine gözlerini kapattı, çünkü sahnedeki kadından gelen sesler arttıkça yanındaki adama bakmaya ara vermezse patlayacaktı.

Cal kıkırdadı, bu ses kadının tüylerini diken diken etti. "Teşekkürler. Bu bir kızlar gecesi olayı mı? Erkek arkadaşın bu yüzden mi burada değil?"

Maggie gözlerini açtı ve kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Ne?"

"Erkek arkadaşın Nathan, değil mi?" Cal gözlerini kararsızca kısarak sordu. "Ah. Doğru." Sadece adı bile onu soğuk suyla ıslatmaya yetmişti.

"Aslında o artık benim erkek arkadaşım değil."

Cal'ın yüzü düştü ama Jazz eklemekten önce cevap verme fırsatı bulamadı: "Evet, evlenme teklif etti."

Cal'ın sempati dolu bakışı şaşkınlığa dönüştü. "Oh, tebrikler, aşkım. Ne zaman oldu bu?"

Maggie, Jazz'a kaşlarını çattı. Neden böyle bir ifade kullanmıştı ki? "Birkaç ay önceki doğum günümde," dedi yavaşça, Cal'a bakarak. "Ama ben hayır dedim. Ayrıldık."

Cal bir süre sessiz kaldı ve Maggie ellerini meşgul edecek bir şarabının kalmış olmasını diledi. "Kahretsin," dedi sonunda. "Bu bir lunapark treniydi. Özür dilerim. Doğum gününde mi?" Başıyla onayladı. "Tanrım."

"Büyük bir sürpriz parti planladı ve tanıdıkları herkesin önünde evlenme teklif etti," diye eklemek için eğildi Jazz ve Cal'in yüzündeki şok dehşete dönüştü.

Tanıdıkları herkes değildi; Nathan'ın tanıdığı herkes vardı. Parti Nathan'ın ailesi, arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla doluydu. Annesi, babası, kardeşleri ve Jazz dışında Maggie'nin hiçbir arkadaşını ya da iş arkadaşını davet etmemişti. Sonuca bakıldığında belki de en iyisi buydu. Elbette,

Nathan'ın arkadaşlarından bazılarının onun da arkadaşı olduğunu düşünmüştü ama Nathan onu reddettiği anda hepsi onunla ilişkisini kesmişti.

Jazz başını sallayarak ve içkisini yudumlayarak, "Çok acımasızdı," diye devam etti. "Bütün şampanyaları önceden açmışlardı ve Nathan her şeyi Facebook sayfasından canlı yayınlıyordu. Ayrıldıktan sonra herkes onun tarafını tuttu. Maggie'nin ailesi bile..." diye devam etti, dikkati Cal'in omzunun üzerinden geçen bir şeye takıldı. Maggie onun bakışlarını takip edince beline kadar uzanan örgüleri olan bir kadının parmağını Jazz'a doğru salladığını gördü. En iyi arkadaşı ona döndü, gözleri yalvarıyordu. "Siz iyi misiniz? Çünkü bunu istiyorum."

Cal ağzını açıp kapatırken Maggie gülmekten kendini alamadı, görünüşe göre Jazz'ın yarattığı kaos karşısında nutku tutulmuştu. "Hadi bakalım. Dikkatli ol," diye seslendi arkasından, en iyi arkadaşı kabinden hızla çıkarken. Maggie Cal'a, "Çok fazla ama oldukça harika," dedi.

"Onu sevdim. Tam da hayal ettiğim gibi biri," diye cevap verdi. "Nathan için üzgünüm, aşkım."

Maggie el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Sorun değil, gerçekten. Onsuz çok daha iyiyim."

Cal başını sallayarak, "Bilmediğime inanamıyorum," diye cevap verdi. "Sanırım iş dışında birbirimiz hakkında o kadar çok şey bilmiyoruz. Gerçi ben bile, bırakın halka açık bir evlenme teklifini, sürpriz bir parti isteyeceğini asla düşünmezdim."

"Teşekkür ederim," dedi ellerini havaya kaldırarak. Onunla beş dakika geçirmiş olan hiç kimse bunu isteyeceğini düşünemezdi. "Seni iş dışında bu sabah tanıdığımdan çok daha fazla tanıdığımı hissediyorum. Muhtemelen tanımam gerekenden daha fazla," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"Doğru," diye cevapladı Cal gülerek. "Hâlâ senin için biraz evcil değil mi?" diye sordu odayı işaret ederek.

Maggie gözlerini ondan ayırıp odaya baktı. Daha heyecanlı olacağını söylerken şaka yapmıyordu. Artık sahnede bir grup vardı ve Maggie bir kişinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını zorlukla ayırt edebiliyordu. Seyirciler de gösterinin bir parçası haline gelmişti ve vücutlar kabinlerde kıvranıyor, şaplaklar ve soluklar odada yankılanıyordu. Sağ taraflarında iki kadın bir adamı o güne kadar gördüğü en karmaşık düğümlerle bağlıyordu. Ama nedense hâlâ daha fazlasını bekliyordu.

"Biraz," diye itiraf etti ve Cal'a baktı. Onun gözlerindeki karanlık bakışı tanıyamadı ama bakışları altında teni ısındı, tüyleri diken diken oldu.

dokunduğu her yere yayılıyordu.

"İlginç," diye düşündü. "Sanırım artık seni bu sabah tanıdığım dan biraz daha fazla tanıyorum."

"Sanırım öyle." Gözlerini onun kollarında, göğsünde gezdirdi ve sonunda gözleriyle buluştu. *Hâlâ nefes alıyor muydu?*

"Bay Michaelson?"

Cal gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve kabinin yanında duran kadına doğru dönerken titrek bir nefes aldı. "Evet?"

Mücevher tonlarında folyo paketlerle dolu süslü bir tabak uzattı. "Prezervatif?" diye sordu ve Cal başını sallamadan önce gözlerini Maggie'ye dikti.

"Hayır, teşekkür ederim."

Kadın gülümseyerek oradan ayrılırken aralarındaki sessizlik gergindi, gözleri önlerindeki gösteriye yapışmıştı. Maggie görüş alanındaki düzinelerce çıplak vücuttan nasıl bu kadar etkilenmezken, Cal'ın gamzelerinden birini gördüğünde paramparça olabiliyordu?

Boğazını temizledi ve bir garsona işaret etti. "Bir kadeh şarap daha?" diye sordu ve Maggie başını salladı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben kullanacağım." "Mantıklı."

Maggie dudağını ısırıldı. "Bu benim. Mantıklı." Gözlerini kapatıp sakın bir nefes alırken elleri eteğiyle uğraşüyor, var olmayan kırıksıklıkları düzeltiyordu.

Bir an için, Cal'in bakışlarının sıcaklığıyla, hiç de mantıklı olmamayı düşündü.

CHAPTER THREE

Maggie

Maggie nefes nefese yatağına yığıldı. Daha önce bandaj elbisenin içinde debelenirken, fermuarını açmasına yardım edecek birinin olmasını ummuştı

Gecenin sonunda, Jazz'ın aksine, alevler içinde kalacağını düşünecek kadar bastırılmış cinsel enerjiyle kulüpten tek başına ayrılmıştı.

Maggie beş yıl boyunca Nathan'la yaşamıştı ve yalnız yaşamının en kötü yanının eve geldiğinde boş bir evle karşılaşmak, gününün nasıl geçtiğini soracak ya da ağlamak istediğinde ona sarılacak kimsenin olmaması olduğunu düşünmüştü. Çok yanılmıştı. Küçük şeylerdi: bir basamaklı tabure çıkarmadan ulaşamadığı dolabın üst rafı, örümceklerle birlikte yaşamayı öğrenmek zorundaydı çünkü onlara dokunmasının hiçbir yolu yoktu ve onları süpürmek için fazla yufka yürekliydi, tek kişilik yemek yapmayı hala öğrenemediği için sürekli yemek artıkları ve tek başına yapmak için Tanrı'ya karşı dürüst akrobasi gerektiren fermuarlar.

Bir iniltiyle doğruldu ve ayaklarını banyoya doğru sürüklerken topuklarını tekmeledi. Evin tüm kusurlarına rağmen, ayaklı kuvvet bunlardan biri değildi. Musluğu açtı, üzerine kış baharatlı su serpti.

Epsom tuzunu suyun yüzeyine bıraktı ve memnun bir iç çekişle derinlere daldı.

Tuz ağrıyan kaslarını rahatlattı ve Maggie vücudunu güneşin altında bir kedi gibi gerdi. Yaptığı diğer şeylerle birlikte küvette bir saat geçirmek istediği kadar sık karşılayamadığı bir lükstü, bu yüzden gözlerini kapattı ve suyun kaslarıyla birlikte ruhunu da yatıştırmasına izin verdi.

Telefonu banyonun yanındaki eski püskü sehpadan çaldı ve kaşlarını çatarak telefonu eline almadan önce ellerini kenarda asılı duran havluya kuruladı. Cal'ın adını duyunca midesi bir takla attı. Mesaj atmaktan nefret ederdi; bir şeye ihtiyacı olduğunda hep arardı ama gecenin bu saatinde asla.

Cevap vermeden önce boğazını temizledi.

"Selam." "Hey. Oh iyi, seni uyandırmadım."

"Hayır. Ne oldu?" Vücudundan aşağıya doğru akan suyun sesi banyoda yankılanırken irkilerek yerinden kaydı.

Cal "Neredesin?" diye sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

Maggie küvette çırılçıplak yatmasını içermeyen bir açıklama bulmak için beynini zorladı ama bulamadı. "Ben, uh, ben banyodayım." Telefonda hafif bir patlama sesi geldi ve kaşlarını çatarak sıçrayan suyun içinde dik oturdu. "O da neydi? İyi misin?"

"Ben iyiyim, evet. Sadece dizimi masaya çarptım," diye yanıtladı Cal, sesi gergin çıkıyordu.

"Oh, tamam. Ee, ne var ne yok?"

"Doğru. Ben sadece... bu gecenin biraz garip ve beklenmedik olduğunu biliyorum, bu yüzden iyi olduğumuzdan emin olmak istedim," dedi Cal, kelimeleri tökezleyerek.

"Oh, evet. Biz iyiyiz," dedi Maggie çabucak. Bu konuda ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyiydi.

"Güzel." Sesi rahatlamış gibi geliyordu. Onu kafasının içinde görebiliyordu; masanın üzerinde bir kadehle oturmuş, bir elini gri saçlarında gezdiriyor ve nefesini üflüyordu. "Seni rahatsız etmek istemezdim."

"Hiç de bile, söz veriyorum. Seni rahatsız etmedim, değil mi?" "Hiç de değil," diye çabucak ona güvence verdi.

"Harika."

"Harika." Bir süre sessiz kaldılar, tek ses nefesleri ve suyun yumuşak dalgalanmasıydı. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" Cal sordu, sesi kısık, sanki sormaması gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Maggie dudağını ısırdı, midesi bulanıyordu. "Yaptım, teşekkürler. Ya sen?"

"Yaptım," diye kabul etti, uzun bir nefes alarak. "Güzel, buna sevindim."

"Evet, aynı," diye kabul etti ve onu sesinden gülümsediğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordu. "Bırakayım da banyonun keyfini çıkar. Pazartesi görüşür müyüz?"

"Elbette. Pazartesi görüşürüz." diye cevap verdi, dizlerini göğsüne doğru çekerek.

Cal akan suyun sesiyle durakladı. "Tatlı rüyalar, aşkım." "Teşekkürler. Tatlı rüyalar, Cal."

Arama kesilmeden önce bir iç çekişin başladığını duydu ve telefonu göğsüne bastırdı. *Tatlı rüyalar, aşkım.*

Telefonunu masanın üzerine bıraktı ve kalbi hızla çarparak suya daha da gömüldü. *Tatlı rüyalar, aşkım.* Onunla ilk tanıştığında, kırk yıldır Amerika'da yaşadığı halde hiç bozulmayan o kusursuz İrlanda aksanıyla kendini tanıttığında, onunla ilgili rüyalar görmüştü. Keşke suçu sadece aksana atabilseydi, ama onunla ne kadar uzun zaman geçirirse, rüyaları da o kadar ayrıntılı hale geliyordu. Ve şimdi, altı yıl sonra, gözlerini kapattığında, dudaklarının teninin üzerinde kaydığını, o kadar ayrıntılı bir aksanla fısıldadığını hayal ediyordu ki, bu bir anı olabilirdi.

Keşke, diye düşündü, parmakları dalgın bir şekilde dudaklarının zihninde bıraktığı izi takip ederken. Tırnaklarını köprücük kemiği boyunca, kaburgalarından aşağıya doğru sürükleyip kalçalarına yerleştirirken teni karıncalandı.

Bir çizgi vardı ve banyoda boşalırken patronunun ona dokunduğunu hayal etmenin bu çizgiyi aşmak olduğunu biliyordu ama bu onu bacaklarını açmaktan ve klitorisini sıyrırken inlemekten alıkoymadı.

En azından Nathan'dan ayrıldığında seksi özlemeyeceğini biliyordu. Adam ona diplomasını verdikleri anda ona nasıl dokunacağını unutmuş gibiydi; mezun olduktan sonra beş yıl boyunca numara yapmıştı ama yıllar içinde kendine nasıl bakacağını öğrenmişti.

Maggie bunun Cal için asla bir sorun olmayacağını biliyordu. O her şeyi bir niyetle yapardı. Her kelime ağırlıklıydı, her bakışın bir amacı vardı ve her dokunuş... Sadece hayal edebilirdi. Ve hayal etti de.

Cal'ın parmaklarının küçük daireler çizerek onu tahrik ettiğini, parmaklarının yerine ağzını koyarken sakallarının kalçalarını gıdıkladığını hissetti. Onun bir parmağını içine soktuğunu, dişlerinin klitorisini fırçaladığını hayal etti.

Ve içinde kıvrılan yay koptuğunda ve kenarından yuvarlandığında, her santiminde kıvılcımlar çıtırdarken, ağzından tek bir kelime döküldü

dili sanki orada olmak için yaratılmıştı: "*Cal*."

"*Maggie*."

Cal boşalırken bir elini serin fayanslara vurdu, duş sırtına vuruyordu. Aletini bıraktı ve alnı fayanslara değecek şekilde vücudunun öne doğru düşmesine izin verdi.

Çok iyiydi. Altı yıl boyunca kendini toparlamıştı. Elbette, Maggie şirkete katıldığında onun güzel olduğunu fark etmişti ama hiçbir zaman yarı yaşındaki kadınlara şehvet duyacak bir adam olmamıştı ve Maggie çok gençti.

Ayrıca, biriyle görüşüyordu ve ofiste her zaman biraz kararsız görünüyordu. Ta ki birkaç ay önce yapraklar dökülene ve Maggie de onlarla birlikte değişene kadar. Maggie'nin yeni bir kararlılık havasıyla ortaya çıktığını fark etmişti ama bunun üzerinde fazla düşünmemişti. Şimdi hesap yaptığında, bunun doğum gününden hemen sonra, eski sevgilisinden ayrıldıktan hemen sonra olduğunu fark etti.

Cal bunu anlıyordu. Hem kendisi hem de eski karısı Eliza boşandıktan sonra çok değişmişlerdi. Yine de toparlanmaları birkaç günden fazla sürmüştü.

Dušta işini bitirdi, utancını temizlemeye ve kanalizasyona akıtmaya çalıştı ama sudan çıktığında hâlâ aynada kendine bakamıyordu. Bu gece o kadar çok çizgiyi aşmıştı ki. Onu kulüpte gördüğü anda oradan ayrılmalıydı. O pisliğin ona baktığını gördüğünde, güvenlikten müdahale etmesini istemeli, ona hırlayıp sonra da yerine oturmamalıydı. Ve kesinlikle ona lanet olası gösteriden nasıl keyif aldığını sormamalıydı. Hepsi bir insan kaynakları kabusuydu.

Dušta elini becerirken onu hayal ederek aşmadığı sınır kalmamıştı. Eğer onu arayacak kadar aptal olmasaydı kendini kontrol edebilirdi.

Banyodayım. Oturduğu yerden kalkma hızıyla neredeyse sehpasını devirecekti. Her bir su sıçraması sesi

kafasındaki resmi daha da netleştirdi; Maggie, kucağında, jakuzili küvette, koyu kahverengi saçları buhardan uçlarından kıvrılmıştı. Onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu, pürüzsüz, sıcak teni, göz kamaştırıcı mavi gözleri, olmaya hak ettiklerinden daha muhteşemdi.

Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama onun iki katı yaşında olmalıydı. Patronundan bahsetmiyorum bile. Maggie şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistandı ve yıllar boyunca pek çok asistanı olmuştu. Müvekkillerinin talepleri karşısında gözünü bile kırpmazdı ve gerçek bir hukuk eğitimi almamış olmasına rağmen o kadar çok şeyi o kadar çabuk öğrenmişti ki, sorularını ona sormadan cevaplayabiliyordu. Bazı günler ofisinde oturup parmaklarını oynatıyordu çünkü kadın her şeyi çok kolaylaştırmıştı ve yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Bunu berbat etmeyi göze alamazdı. Maggie eski sevgilisiyle yeterince şey yaşamıştı, onun kendisini rahatsız etmesine gerek yoktu. Ona rahatsız etmediğine dair güvence vermişti ama eğer etseydi ona karşı dürüst olur muydu? Yeni bekâr bir ev sahibiydi; muhtemelen işini riske atmaktan korkuyordu.

İşi asla riske girmeyeceğinden değil. Cal onsuz ne yapacağını bilmiyordu, onun yanında olmaktan ne kadar hoşlandığından bahsetmiyorum bile. Onun alaycı mizah anlayışını iki kat karşılıyor ve sadece orada bulunarak ofisi daha parlak hale getiriyordu. Başka bir dünyada arkadaş olabilirlerdi.

Cal yatağına uzandı ve inleyerek yüzünü ovuşturdu. *Arkadaşlar*. Belki de cevap buydu, uygunsuz bir pislik olmadan ona yaklaşmanın bir yolu. Kendine saklasa bile bazı kurallar olmalıydı.

Karşılıklı seks kulübü ziyaretleri yok; bu bariz bir şey gibi geldi. Duşta onu düşünerek masturbasyon yapmak yok. Ya da yatağında, ya da herhangi bir yerde. Gece geç saatlerde banyoda çıplakken onu aramak yok. Elleri üzerindeyken onun nasıl görüneceğini hayal etmek yok... Bunun mümkün olduğundan emin değildi. Belki de *arkadaş olmak* söz konusu değildi.

Cal uzandı ve yorgani üzerine çekti. Sadece profesyonel kalması gerekiyordu. Bunu yapabiliirdi. Belki de yapabiliirdi.

Başını yastığa gömüp gözlerini kapatmadan önce gözlüklerini komodinin üzerine bırakmak için eğilirken inledi.

Hemen göz kapaklarının ardında yüzü belirdi, mavi gözleri kocaman ve gülümsüyordu.

Tatlı rüyalar, Cal.

Boku yemişti.

CHAPTER FOUR

Maggie

S Cal'dan *aktif olarak* kaçmıyordu. Eğer onun programını ezberlemiş ve günün ilk yarısında onunla aynı odada bulunmaktan kaçınmışsa, bu sadece bir tesadüftü. Ve eğer elindeki evrakı normalde tutacağından iki saat daha uzun süre tuttuysa, onu bırakmak için ofisinde olmayacağını bildiği bir zamanı beklediye... Peki, tamam, bunu o kadar kolay açıklayamazdı.

Asansörden indiğinde hâlâ kapıyı çalıyor, ofis kapısının önünde duruyor ve sessizlikle karşılaşınca rahatlamamış gibi davranıyordu. Takvimine göre Cal ikinci kattaki kıdemsiz avukatlardan biriyle görüşüyordu.

Maggie genellikle sanal konsültasyonlarını ayarlamak için kendine daha fazla zaman tanırdı ama bir de ondan kaçma meselesi vardı...

Evrakları hızlıca masasına yerleştirdi ve Cal'in tercih ettiği şekilde sıralandığından emin olmak için göz gezdirdi. O sabah evrakları teslim eden avukat yardımcısı, başka bir işle uğraşmak için acele etmeden önce evrakları eline tutuşturmuştu.

Evraklar düzenlendikten sonra Maggie, Cal'ın cam sürahisini lobideki sebinden aldığı suyla doldurdu ve masasının etrafında en sevdiği kalemi boşuna aradı. Masa dağınık değildi ama Cal'ın eşyaları gitmesi gereken yere koyma konusunda bir isteksizliği vardı. Eşyalarını bırakırken dairesini kısa bir süre görmüştü, bu yüzden onun düzensiz doğasının sadece masasına özgü olduğunu biliyordu. Ya da Cal'ın bilmediği bir hizmetçisi vardı ve tüm randevularıyla onun ilgilendiği düşünülürse bu pek olası görünmüyordu.

Maggie bir bloknotun içine gizlenmiş kalemi buldu ve evrakların üzerine koydu. Cal'ın bilgisayarındaki saat, toplantının bitmesine on dakika olduğunu gösteriyordu. Bu süre masasını toparlaması için yeterliydi, en azından biraz.

Tüm kalemleri bambu tutucuya yerleştirdi, *yapılacaklar* tepsisindeki kâğıtları karıştırdı, artık ihtiyacı olmayanları çıkardı ve yasal bloknotları ve yarım kalmış defterleri üst üste yığdı. Bunları içine koymak için masasının çekmecesinin kilidini açtı ama çekmeceyi açarken hareketsiz kaldı.

Burnunu sokmuyordu ama... personel dosyası neden onun masasının çekmecesindeydi? Personel dosyalarını onun dosya dolabında tutarlardı; onları dosyalayan genellikle Maggie olurdu. Onları sadece bir sorun olduğunda onun masasında görmüştü.

Kahretsin. Kulüpten ayrılmalıydı. Mesele bu olmalıydı. Bu işi kaybederse ev kredisini nasıl ödeyecekti? Elbette kendini toparlayıp başka bir iş bulabilirdi ama o kadar seveceği bir iş bulamazdı. Ya da ona bu kadar iyi davranan bir patron.

Ama olanın bu olduğundan emin değildi. Felaket tellallığı yapmanın bir anlamı yoktu. Ona sadece bir sorun olup olmadığını soracak ve eğer varsa bunu düzeltecekti. Biraz yalvarmak işe yarıyordu ve işini kaybetmemek için yalvarmaktan çekinmiyordu.

Defterleri çekmeceye koyup kilitlerken elleri titriyordu, dosyalaması gereken evrakları kollarında topladı ve dosya dolabına doğru yürürken derin bir nefes aldı.

Tam sözlerini bitirmek üzereyken Cal kapıda belirdi, dosya dolabı yumuşak bir gümbürtüyle kapandı.

Konuşmadan önce bir anlık bir gecikme oldu, yanakları pembeleşmişti. "Hey."

Yüzüne nötr bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak ona döndü. "Merhaba. Toplantınız nasıldı?"

Cal'ın gözleri kısıldı. Belki de yüz ifadesiyle umduğu kadar iyi bir iş çıkaramıyordu. "İyiymi. Sen iyi misin?"

"Elbette." Sesi çok neşeliydi. Masasına doğru başını sallayarak, "Corsovick çağrısı için her şey hazır," diye ekledi.

Cal odayı geçti ve sandalyesine oturdu. "Bu harika. Sağ ol canım. Kalabilir misin? Her zaman milyonlarca soru sorarlar ve bunların bir listesinin olması yararlı olur."

"Elbette." Maggie dolabı kilitledi ve anahtarı boynuna geri taktı.

"İyi olduğuna emin misin?" Cal, arkasını döndüğünde gözleri kızın yüzünde gezinerek sordu.

"Evet." Başıyla onayladı ama Cal beklenti dolu bir kaş kaldırdı. Maggie inledi ve masasının etrafındaki bir sandalyeyi sürükleyerek onun yanına oturdu. "Ben... Benim başım bir tür belada mı?"

Cal kaşlarını çattı ve bir elini çenesinde gezdirerek sakalını düzeltti. "Neden başın belada olsun ki?"

Derin bir nefes aldı ve alt dudağını çiğnedi. "Masanızı toplarken çekmecenizde personel dosyamı buldum."

Cal'ın gözleri bir parça açıldı, yüzünde bir farkındalık belirdi. "Ah. Başın belada değil. Söz veriyorum."

Ne kadar rahatladım. Dosya için bir açıklama değildi, ama bir açıklama istemek için ağzını açtığı anda Cal'in bilgisayarındaki takvim uyarısı duyuldu. Toplantı. Onun yerine başını salladı. "Tamam, güzel." Kendi defterini ve kalemını aldı ve arkasına yaslandı. Cal'ın bakışları, Corsovick ekibi ekranda görünene kadar onun üzerinde kaldı ve onlara doğru döndü.

Tacoma merkezli bir muhasebe firması olan Corsovick, Cal'in uzun süredir müşterisiydi ama ekibinin ne kadar dağınık olduğunu unutmuştu. Toplantıya başlayalı otuz dakika olmuştu ve ne Maggie'nin ne de Cal'in hazır bulunmasına gerek olmayan birkaç tartışmaya girmişlerdi bile. Ama saat başına ödeme yapıyorlardı, yani paralarını tartışmalarla harcamak istiyorlarsa, Cal onları durduramazdı.

Ekrandaki insanlar Cal'a sormaları gereken sözleşmedeki kelime seçimi konusunda tartışırken Maggie suratını asmamak için mücadele etti. Cal öne doğru eğildi ve boğazını temizleyerek onların dikkatini çekti. "Neden size konuşmanız için birkaç dakika vermiyoruz? Hazır olduğunuzda bize haber verin."

Ekip teşekkürlerini sundu ve Cal mikrofonunun sesini kısıp yerine oturdu.

"Kaç yaşında olduğunuzu kontrol etmek için personel dosyanızı aldım."

Maggie onun sözlerini düşünürken dönüp ona baktı; adam dümdüz karşıya bakıyordu, yüzü boş bir maske gibiydi ama yanakları pembeydi.

Kaç yaşında olduğu neden umurunda olsun ki? Aklına tek bir sebep geliyordu, o da kesinlikle...

Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve ağzını açtığı anda ağzından çıkan tek şey "Oh" oldu.

"Yirmi yedi yaşındasın," diye ekledi, hâlâ ona bakmıyordu. Masanın kenarını kavradı, eli ayağı birbirine dolanmıştı.

"Evet, bunu biliyordum."

Cal elini esnetti ve kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. "Baban olacak yaştayım." *Oh.* "Sen benim çocuğumdan daha *gençsin*," diye ekledi ve sanki buna inanamıyormuş gibi başını salladı.

Yani kulüpte adamın gözlerinin karardığını ve ağzının üzerinde gezindiğini hayal etmiyordu. Bir şekilde patronu *Cal* onu istiyordu.

Maggie dudaklarını cezbeden gülümsemeye karşı koymaya çalıştı ama pek de başarılı olamadı. "Sen aslında babamdan daha yaşlısın," dedi ve Cal uzun bir nefes aldıktan sonra nihayet dönüp ona acı dolu bir ifadeyle baktı.

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

Başını salladı, elindeki kalemle oynuyordu. "Elli beş. Ama ben bin yıllık yolu seçtim, seni Google'da arattım."

Cal homurdandı, gözlerinde küçük bir ışık parladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Onu *ne zaman* Google'da aradığını söylemeyi ihmal etmişti (stajının üçüncü gününde.) Nathan onu yakalamış ve yardım tarzını ona göre ayarlayabilmek için burcuna baktığı hikâyesini uydurana kadar sorguya çekmişti.

Adam hâlâ gözlerini ayıramıyormuş gibi ona bakıyordu ve kız onun yoğun bakışları altında kendini ham hissetti. "Sen bir Yengeçsin," diye ağzından kaçırdı ve adam gözlerini kırıştırdı, sonunda yüzüne eğlenen bir gülümseme düştü.

"Öyleyim ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yengeç burcu besleyici burç olarak bilinir. Koruyucu, inatçı, sevgi dolu," diye parmaklarıyla işaretledi. "Sahiplenici, sinsi."

Bunu düşündü ama özelliklerini kabul ederek başını salladı. "Huh. Nesin sen?"

"Ben bir Başak burcuyum. Bağımsız, çalışkan, kontrol manyağı." Burnunu kırıştırdı ve Cal güldü.

"Bu hiç sana benzemiyor," diye yalan söyledi gülmemek için kendini zor tutarak. "Şu astroloji olayına çok meraklısın, ha?"

Omuz silkti, yanakları renklendi. "Pek sayılmaz. Ama Jazz öyle. Astrolojiye, tarota, yogaya, ormanda çıplak dans etmeye çok meraklı..." diye devam etti, Cal'ın ağzı açık kalırken o ağzını kapattı. *Onun nesi vardı* ki? "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye yarım yamalak bitirdi.

Corsovick grubu onları tekrar hazır ola geçirerek Cal'ı bir yanıt düşünmek zorunda bıraktı ve Maggie notlarına geri döndü.

Toplantının geri kalanı olaysız geçti, ancak ekibin beklendiği gibi milyonlarca sorusu vardı. Maggie hepsini not etti ve nihayet vedalaştıklarında listeyi Cal'a verdi.

Ona geri vermeden önce listeyi taradı. "Bu harika, canım. Bunların kopyalarını çıkarıp Hamza'ya bakmasını söyleyebilir misin? Ona yardım edebilecek yedek birileri var mı? Çok fazla soru soruyorlar." Listeyi uzattığında Hamza'nın yüzünün düştüğünü şimdiden görebiliyordu.

"Addison McKinnish davasında çıkmaza girdi. Eminim yardım edebilir," diye önerdi Maggie.

"McKinnish davasında neler oluyor?"

Maggie Cal'a davanın kısa bir özetini verirken o da fotokopi makinesine doğru yürüdü ve listeyi içeri kaydırды. İşinin şaşırtıcı bir kısmı beklemektir; müşterilerin dosyaları göndermesini, bir şeyler imzalamasını, gerçekten telefonu açıp onu aramasını beklemek. Her hafta saatlerini insanların peşinde koşarak geçiriyordu ve Michaelson ekibi onu asla aceleye getirmese de o kimseyi bekletmeyi sevmiyordu.

"Bu işle ilgilendiğin için teşekkürler," dedi Cal, Maggie ona bilgi vermeyi bitirdiğinde hemen arkasından. Maggie ciyaklayarak sıçradı. Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Cal kıkırdadı, ona yaklaştı ve dosya dolabının kilidini açmak için hafifçe üzerine eğildi. "Kusura bakma aşkım."

Adam elini dolaba uzattı ve Maggie, adam personel dosyasını yerine koyarken onun elini takip etti. Adam dolabı kilitledi ve Maggie başını kaldırdığında adamın gözleri onun üzerindeydi. Fotokopi makinesi bip sesi çıkararak listenin kopyalarını çıkardı.

Cal sırtını dolaba yasladı. "Sensiz ne yapacağımı bilmediğimi biliyorsun, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle, sesi kızın kanını hızlandırmıştı.

Maggie fotokopi makinesinden listeleri aldı ve elleri sıcacık, kendisine yakın tuttu. "O zaman başımın belada olmaması iyi bir şey."

"Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyordun?"

Maggie omuz silkti, yanakları yanıyordu. "Seni sadece birini işten çıkarırken bir personel dosyasını çekerken gördüm."

"Seni bırakma şansım yok Maggie," diye cevap verirken gözleri doğrudan onun ruhuna bakıyormuş gibi hissetti.

Göğsünde sıkışan nefesini içine çekti, oda aniden çok sessizleşmişti. Maggie yutkundu ve zorlansa da gözlerini Cal'dan ayırdı. Gözleri halının üzerine düştü. "Not edildi," dedi, sesi işyerinde olması gerekenden daha soluktu. Boğazını temizledi ve listeleri havaya kaldırdı. "Bunları aşağıya götürmeliyim."

Maggie, geri alamayacağı bir şey söylemeden ya da yapmadan önce Cal'ın ofisinden kaçtı.

M Aggie Cuma günü ofise geldiğinde masasının üzerine yığılıp kaldı. *Bir haftanın bütün bir yıl sürmesi mümkün müydü?* Mutfağını yenilemeye çalışmanın yorgunluğu, ailesinden gelen sürekli telefonlar, Batı Yakası'ndan daha uzun bir yapılacaklar listesi ve sürekli artan gerilim arasında O ve Cal arasında, kesinlikle öyle hissettirdi.

Perşembe günü yapılacaklar listesini kısaltmış ve yatmadan önce bir saatini gelen kutusunu temizlemeye çalışarak geçirmişti ama bilgisayarını açtı ve onu bekleyen iki düzine yeni e-posta karşısında inledi. Seattle'ı kasıp kavuran şaganak yağmur nedeniyle kazağının kollarını sıvadiğında ıslanmıştı ve en eski e-postayı açtı.

Yarım düzine e-posta gönderdikten sonra telefonun tiz sesi dikkatini çekti ve cevap vermeden önce kahvesinden uzun bir nefes aldı. "Michaelson ve Hicks, ben Maggie. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Ah, Maggie. Harika, tam da konuşmak istediğim kişi. Ben Hicks." Maggie bir iniltiyle savaştı. Başka kiminle konuşabilirdi ki? Onun direkt hattını aramıştı.

"Günaydın Bay Hicks. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Ben demekle başlayabilirsin, seni yaramaz şey. Bay Hicks beni yaşlı hissettiriyor." Adam altmış yaşlarındaydı, Cal'den sadece on yaş büyüktü ama yine de... Maggie'nin ağzı tiksintiyle burkuldu. *Yaramaz şey.* İğrenç. "Şimdi, işimize dönelim. Yeni asistanım Karolyn'i tanıyor musun?"

Maggie'nin yüzü ellerinin arasına düştü. "Kristen'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, evet," diye cevap verdi umursamazca. "Bu sabah aradı ve haber vermeden işi bıraktı, inanabiliyor musunuz?" Maggie buna kesinlikle inanabilirdi.

"Oh hayır, bunu duyduğuma üzüldüm." Kristen için iyi oldu. Maggie kahvesini aldı. Dünyada bu konuşma için yeterince kafein yoktu.

"Evet, hiç profesyonelce değil. Her neyse, Cal'ın takviminden bugün sakın bir günü olduğunu görüyorum, o yüzden seni ödünç alabileceğimi umuyordum."

Maggie neredeyse kahvesinde boğuluyordu.

Takvime eklemeyi unutmuş olabileceği bir şey, herhangi bir şey düşünmek için beynini zorladı ama Maggie hiçbir şeyi unutmazdı ve son anda ekleyebileceği bir şey de aklına gelmiyordu. "Şey..." İlham almak için masasının etrafına bakındı ama bulamadı ve gözlerini kapattı. "Olmaması için bir neden düşünemiyorum."

"Mükemmel." Adamın ürpertici ellerini birbirine sürttüğünü neredeyse görebiliyordu. "Bana bir kahve getirirsin, değil mi? Ve acele et, yapman gereken çok şey var." Maggie hayatında ilk kez hasta numarası yapmayı düşündü.

Ama çoktan kabul etmişti, bu yüzden eşyalarını topladı, yarım fincan kahve doldurdu ve geri kalanını Bay Hicks için tam sevdiği gibi sade krema ile doldurdu ve topuklarını sürükleyerek asansöre doğru yöneldi.

"İyi misin Maggie?" Kıdemli avukat yardımcılarında biri olan Josie sordu.

Maggie masasında durakladı. "Evet, her şey yolunda. Cal beni arıyorsa, Hicks'in asistanlarından birinin daha haber vermeden işten ayrıldığını ve bir günlüğüne *beni ödünç* istediğini söyleyebilir misin?"

Josie yüzünü buruşturdu. "Ne yapmak için seni ödünç aldım?"

"Tanrı bilir," diye inledi Maggie. "Bana şans dile."

CHAPTER FIVE

Cal parmaklarını masaya vurdu ve saat ile kapı arasında gidip geldi. Her şeyi berbat etmişti. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Maggie'den bütün gün çıt çıkmamıştı.

Programı boş olmasına rağmen, genellikle Cuma günlerini bu şekilde planlıyordu, böylece sabahları birkaç saat geçirerek bir sonraki hafta için hazırlanabiliyorlardı. Ve onunla konuşacak bir şeyi olmadığı günlerde bile, her zaman kontrol ederdi. Cal geldiğinde arabası garajdaydı, yani ofisteydi, ama Cal sabah boyunca birinci kattaki ofisin kamerasını kontrol etmiş ve onu görmemişti.

Pazartesi günü konuşmalarından beri aralarındaki gerginlik hissediliyordu. Personel dosyasında onun yaşına baktığını itiraf etmek yerine bir şeyler uydurabilirdi ama yapmadı. Sonra o da aynısını yaptığını itiraf etti. Bunun onları nereye götürdüğünden emin değildi.

Zaten onları hiçbir yere bırakamazdı. Onun asistanıydı. Yirmi yedi... Liam'dan daha genç. *Tanrım*. Her ne yaptıysa düzeltmek zorundaydı.

kırık. Cal onun bir hafta daha rahatsız bir şekilde etrafta dolanıp duracağı düşüncesine katlanamıyordu.

İnledi ve ofisinden çıkıp asansöre yöneldi ve birinci kattaki ofise adım attı. Burası her zaman çok gürültülü ve kalabalıktı. Üç düzine yardımcı avukat, hukuk asistanı ve davaları tartışan kıdemsiz avukatlar odayı dolduruyor, evrak yığınları neredeyse her masayı kaplıyordu. Cal, Maggie'yi sık sık ofisinde saklandığı için suçlamıyordu. Masasını kalıcı olarak kendi katına taşımayı teklif etmişti ama Maggie herkesin ulaşabileceği bir yerde olmayı seviyordu. Teknik olarak sadece *onun* asistanı olmasına rağmen, kendisinden istenen hiçbir şeye hayır dediğinden emin değildi.

Masasına doğru ilerlerken başını öne eğdi; Maggie'ye bu kadar odaklanmışken soru yağmuruna tutulmak isteyeceği son şeydi. Onun masası, kendisinin aksine son derece düzenliydi; dağınık evraklar, serseri kalemler ve çözülmüş ataçlardan arınmıştı. Aynı zamanda Maggie'den de şüpheli bir şekilde boştu; yanında taşıdığı gülünç büyüklükteki metal su bardağı, eline yarı kalıcı olarak yapıştırılmış tablet... yoktu.

Cal gitmek için döndü ve bunu yaparken faresine vurdu. Ekran yanıp sönerken Maggie'nin LinkedIn sayfasını açtı. Sosyal medyadan nefret ederdi ama bugünlerde işe alımlar ve rakiplerini takip etmek için gerekliydi. Şirketin sayfasıyla halkla ilişkiler sorumlusu ilgileniyordu ama Maggie'nin bir profili olduğunu biliyor ve onu takip ediyordu. Mesajlarını okumaya *çalışmıyordu* ama ekran tanıdık bir isimden ve profil resminden gelen bir mesaja açılmıştı: şehirdeki başka bir hukuk firmasının CEO'su.

Merhaba Maggie,

Nasılsın?

Eğer bir hamle yapmak istiyorsanız, altı ay önceki (ve ondan önceki her altı aydaki!) teklifimin hala geçerli olduğunu bilmenizi isterim. Sizi Raban- Willis'te görmekten mutluluk duyarız ve buraya gelmeniz için ne gerekiyorsa görüşmeye hazırız. Ne düşündüğünüzü bana bildirir ve bir akşam yemeği ayarlayalım.

Saygılar,

Christopher Raban

Cal nefesini içine çekti, kanı kulaklarına hücum ediyordu. Lanet olası Chris Raban neden Maggie'yi avlamaya çalışıyordu?

Ondan önce de her altı ayda bir. Bu ne kadar süredir devam ediyordu? İkisi de bundan bahsetmemişti ve Chris'le her iki ayda bir mahkemede karşılaşıyordu. Hatta son altı ayda üç kez bir şeyler içmeye gitmişlerdi.

Görünüşe göre Maggie altı ay önce cazip gelmemişti, ama şimdi araları bu kadar gerilmişken işler farklı olur muydu? Bunun olmasına izin veremezdi; Chris *ne gerekiyorsa* yapmaya istekli olabilirdi ama Cal'in Maggie'nin kalmasını sağlamak için yapacaklarının yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

Cal yandaki masaya döndü. "Hey Grant, Maggie'yi gördün mü?" Grant gözlüklerinin üzerinden ona baktı, yanakları renklenmişti. "Um, Bugün pek ortalıkta yoktu. Onu son gördüğümde bu sabah Josie'yle konuşuyordu," diye kekeleydi. Grant yeniydi ve Maggie'ye göre *Cal'a umutsuzca aşık*ti. Cal ona gülümseyip teşekkür etti ve Cal uzaklaşırken Grant başını masaya eğdi.

Cal ofiste Josie'nin masasına doğru ilerlerken gülümsemekte zorlandı. Josie yaklaşırken ona baktı, siyah, kıvrıkcık topuzunun arasına bir kalem sıkıştırmıştı.

"Hey, Cal. Seni buraya getiren nedir?"

"Hey. Bugün Maggie'yi gördün mü?" diye sordu ve Maggie yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Bay Hicks'in yeni asistanı haber vermeden istifa etti-"

"Yine mi?" Cal şaşkınlıkla sözünü kesti ve Josie başıyla onaylarken dudaklarını büzdü. Ortak sahibiyile hiçbir zaman arkadaş olmamasına rağmen, Cal onunla çalışmakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. İkisi de yirmi yıl önce batan bir iş hukuku firmasında avukatlık yapmışlardı ve kendi firmasını kurmak Cal'ın fikri olsa da, Ben firmanın ilk günlerinde etkili olmuştu.

Firmanın Cal'a ait olan tarafı sözleşmelerden iş hukukuna ve vergilere kadar çeşitli işlerle ilgilenirken, Ben'e ait olan tarafı da kurumsal müşterilerle ilgileniyordu. Ancak Ben bugünlerde nadiren kendi müvekkillerini kabul ediyor, bunun yerine Cal'dan daha fazla sayıda avukatı kendi adına tutmayı tercih ediyordu. Cal nicelikten çok niteliğe önem veren bir patrondur; Ben ise karısı onu emekliliğe zorlayana kadar idare ediyordu.

"Yine," diye doğruladı Josie. "Bu sabah Maggie'yi aradı ve onu *ödünc* almak istedi." Josie'nin ses tonundan alay damlıyordu ve masasını çevreleyen iki avukat yardımcısı başlarını kaldırıp baktılar, yüzleri Josie'nin yüzündeki tiksintiyi yansıtıyordu.

Demi inlerken Twyla, "Zavallı Maggie," dedi.

"Burada neyi kaçıyorum?" Cal üçüne de bakarak sordu. Ben'in zaten çok iş yapan Maggie'ye fazladan iş yüklemesi onu heyecanlandırmasa da, bu kadar iğrenmeyi gerektirdiğinden emin değildi.

O ve Ben her zaman kendi ekipleriyle çalışmışlardı, ancak iki ekip zaman zaman davalarda işbirliği yapıyordu. Ama Maggie... Maggie onundu. Bu düşünce onu kısa kesmişti. Zodyak burcundan bahsederken "*sahiplenici*" demişti. Pislik daha uygun olabilirdi.

Önündeki kadınlar kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek sessiz bir konuşma yaptılar. Tekrar ona döndüler ve Demi masasında öne doğru eğildi. "Bay Hicks sürüngenin teki. Beni o ofiste onunla yalnız yakalayamazsınız."

"Ben de," diye kabul etti Josie. "Özellikle de Maggie'nin yerinde olsaydım. Ona nasıl baktığını gördün mü?"

Twyla da aynı fikirde olduğunu dile getirdi. "Üçüncü kata çıktığında hep stresli görünüyor, zavallı şey."

Cal'ın görüş alanının kenarları kırmızılaştı. En azından Maggie onu rahatsız ettiği için ondan kaçmıyordu, ama Maggie'nin kendisine Ben'in davrandığı gibi davranan biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

"Neden kimse bana bunu söylemedi? Hiçbirinizin rahatsız hissetmesini istemiyorum." Özellikle de Maggie'nin, ama bunu söyleyemezdi.

"Biz de ikinizin arkadaş olduğunuzu düşünmüştük," dedi Twyla omuz silkerek.

"Biz arkadaş değiliz," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ben yukarı çıkıp Maggie'yi getireyim. Ve onun-"

Ofisin kapısı açılıp, mavi gözleri ağzına kadar buz gibi bir ateşle dolu, sinirli Maggie görününce Cal'in sözü kesildi. Kapı aralığında durakladı, gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti, sonra yüzünü nötr bir gülümsemeye dönüştürdü ve odaya adım attı. Gözleri kaosu üzerinde gezinerek ona takıldı ve dudaklarındaki gülümseme yumuşayarak daha samimi bir hal aldı.

Cal bu manzara karşısında kalbinin hızla çarpmasına aldırmadı. "Hey," dedi yaklaşırken ve Tanrım, neden bu kadar uzun sürmüş gibi hissediyordu?

onun sesini duymayalı günler mi olmuştu? "Selam, aşkım."

Demi, "Bu çok tuhaf," diyene kadar birbirlerine baktılar ve Maggie gözlerini kısarak ona döndü.

"Garip değil." Cal'a döndü ve masasına doğru başını salladı. Cal onu ofiste takip etti. "Gelecek haftanın programını seninle birlikte gözden geçiremediğim için üzgünüm. Yoğun bir sabah oldu. Sıkıştırmaya çalışabilirim."

"Hadi yemeğe gidelim." Bu söz kesme Cal'ı şaşırttığı kadar Maggie'yi de şaşırtmıştı, her ne kadar onun ağzından çıkmış olsa da. Masasının yanında durdular ve Maggie çantasını omuzlarken kaşları birbirine çarptı.

"Öğle yemeği, yani... burada değil mi?" Artık dışarıdaydı, bu yüzden Cal başını salladı. Maggie yutkundu. "Biz bunu yapmayız."

İkisi için düzenli olarak öğle yemeği almasına ve yoğun zamanlarda öğle yemeği saatleri boyunca çalışarak ofisinde saklanmalarına rağmen, hiç dışarı çıkmamışlardı. Onu yemeğe davet etmeye niyetli değildi; sadece... ağzından kaçmıştı. Onları tekrar sağlam bir zemine oturtması gerekiyordu; belki öğle yemeği işe yarayabilirdi.

"Yine de yapabiliriz."

Maggie içini çekti. "Buraya geldim çünkü Hicks onun için öğle yemeği almamı istedi. Bana özellikle *acele* etmemi söyledi."

Cal boğazında biriken hırıltıyla savaştı ve Maggie'nin telefonunu masanın üzerinden kaydırmak için ona doğru eğildi. Ona bu kadar yakinken ağzı sulandı; mis gibi leylak kokuyordu. Cal, Ben'in direkt hattını gereğinden fazla güç kullanarak tuşladı ve ahizeyi kulağına götürdü. Ben'in genizden gelen sesi duyulana kadar telefon çok uzun süre çaldı.

"Ben konuşuyorum."

"Ben, ben Cal," diye mırıldandı, nezaketi bir kenara bırakarak. "Ah, Cal. Senin için ne yapabilirim?"

"Korkarım günün geri kalanı için Maggie'ye ihtiyacım var."

Ben dudak büktü. "Ne yazık. Onun etrafımda olması hoşuma gidiyordu."

Cal cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Tahmin edebiliyorum. Hey, eğer ekibimden birini *ödünç* almak istersen, bir dahaki sefere bana haber verebilir misin? Takvimimi her zaman güncel tutmuyorum."

"Evet, evet, tabii ki yapabilirim," diye cevap verdi Ben küçümseyerek. "Sanırım iyi bir asistan olabilecek biri yok mu? Çalışmak isteyen kimseyi bulamıyorum."

"Korkarım hayır," diye cevapladı Cal, o pisliğin suratına telefonu kapatmanın artılarını ve eksilerini tartarak.

Ben kıkırdadı. "Maggie'yi paylaşamıyor olmamız ne yazık, değil mi?"

Ve bu onun sınırıydı. Dişlerini sıktı. "Gitmem gerek, Ben. Yakında konuşuruz."

Ahizeyi yerine koydu ve telefonu masadan düşmeden, sanki Ben'in lanet olası varlığı yüzünden kirlenmiş gibi, itebildiği kadar uzağa itti.

"Bu onu düzeltir. Ee, öğle yemeği?"

Maggie dudağını çiğnedi, kararsız görünüyordu. Cal gözlerini devirdi ve elini çantasına doğru uzatırken umursamaz bir görüntü çizdi. "Hadi ama. Ben ısırmam."

Maggie gözlerini kıstı ama sonunda çantayı adamın bekleyen eline bıraktı. "Buna bir saniye bile inanmıyorum," diye mırıldandı başını sallayarak. "Yolu göster."

LÖn kapılarından altmış saniyelik bir yürüyüş mesafesindeki Ethel's Diner, her Michaelson ve Hicks çalışanının günlük hayatında vazgeçilmez bir yerdi.

Cal, iki yıl önce buraya taşındıklarından beri burada ne kadar çok yemek yediğini düşündükçe ürperiyordu. Bunun faydası, menüyü avuçlarının içi gibi bilmeleriydi ve o ve Maggie oturdukları anda siparişlerini veriyorlardı. Aşağı.

Maggie paltosunu çıkarıp yanındaki koltuğun üzerine düzgünce katladıktan sonra Ethel fincanlarına kahve doldururken tırnaklarını önündeki masaya vurdu. Ethel'e teşekkürlerini sundular ve Ethel mutfağa doğru geri yürürken sessizliğe gömüldüler.

"Bu çok tuhaf," dedi Maggie, ama rahatsız olmaktan çok kararsız görünüyordu.

Cal homurdandı ve kahve fincanını yaklaştırdı. "Geçen hafta sonu bir seks kulübünde birlikte içiyorduk, ama *bu* garip mi?"

"Bu da garipti," dedi ama omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı düştü ve ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Cal gözlerini kızın dudaklarındaki mükemmel allık pembesinden ayırmak zorunda kaldı, ama Maggie onun bakışlarını fark edip yanakları da aynı şekilde pembeleşmeden önce değil.

Kahvesinden uzun, çok sıcak bir yudum aldı. "Bana evinizden bahsedin." Maggie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Benim evim mi?"

"Tadilat yapıyorsunuz, değil mi? Nasıl gidiyor?"

"Ah, evet. İyi gidiyor..." diye teklif etti, burnunu kırıstırarak. "İyi gidiyor. Aslında dün gece mutfağı döşemeyi bitirdim. Bu hafta sonu sadece tesisat işini halletmem gerekiyor ve sonunda tekrar akan suyum olacak. Umarım."

"Suyunuz akıyor mu? Ne zamandır yok?" Cal sordu, istenmeyen bir endişe iliklerine kadar işlemiştii.

"Sorun yok." Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Sadece birkaç gün oldu ve işe gitmeden önce spor salonunda duş alıyorum. Banyomu özlüyorum," diye izin verdi ve Cal bir önceki hafta sonunun anıları zihninde canlanınca yutkundu. "Fayans döşemeyi öğrenmem umduğumdan daha uzun sürdü. Ve yapacak çok işim vardı. Mutfak çok büyük."

Yemekleri geldiğinde taze fesleğen ve domates kokusu onları böldü ve Cal'ın midesi içine çekerken guruldadı.

"Bütün bunları tek başına yaptığına inanamıyorum. Çok yorulmuş olmalısın," dedi peçeteyi gümüş çatal bıçak takımından çözerken.

Maggie omuz silkti ve kendi peçetesini kucağına koydu. "İdare ediyorum. Yani, evi satın aldığımda neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok şey öğrenmeyi ve her şeyin bir araya geldiğini görmeyi gerçekten seviyorum."

"Bunu neden yaptın?"

Kendi evine sahip olmayı istemeyi anlıyordu -ve yirmili yaşlarındayken bunun ne kadar kolay olduğunu da- ama sıfır deneyimle bir tamirci satın almak, bırakın bunu tek başına yapan birini, herkes için çok zordu.

Maggie kaşığı çorbasının içinde spiral çizerek gezdirdi. "Nathan'la ayrıldıktan sonra birkaç haftalığına Jazz'ın yanına taşındım ama sonra evi internette bir emlak ilanında gördüm ve beni heyecanlandırdı. Dağınık ve dökülüyordu ve yeni bir başlangıç gibi geldi. Çok ucuz olduğundan bahsetmiyorum bile. Dürüst olmak gerekirse bir hevesle aldım. Ki bu da pek bana göre değil."

Cal bir kahkaha attı. "Oh, gerçekten mi? Sen bana karmaşa ve kaostan beslenen biri gibi görünüyorsun, aşkım."

"Biraz ateşle imtihan gibi oldu," diye itiraf etti burnunu kıvrarak. "Ama kendimi toparlıyorum."

Çünkü Maggie her şeyi bir arada tutuyordu. Personel dosyasına baktıktan sonra hesap yapmıştı; eski sevgilisinden ayrıldığı doğum günü hafta sonu, ofiste üç kez elektrik kesilmesinden sadece birkaç gün öncesine, yılın en büyük davalarından birini mahkemeye taşımalarından bir hafta öncesine denk gelmişti. Ve Maggie bir kez bile tereddüt etmedi. Eğer koşarken kendini tüketmişse

Kahve içmek için Ethel'e gidip geliyor, dosyaları yazdırmak ve kopyalamak için kütüphaneye gidiyor ve elektrik şirketiyle sürekli telefon görüşmeleri yapıyor olsa da kimsenin haberi olmazdı. Hayatını alt üst ettikten sadece birkaç gün sonra herkesle ilgilenmeye başlamıştı. Bunu kendi zararına yapıyor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Cal çatal bıçak takımını bıraktı ve koltuğuna geri oturdu. "Neden bana Ben'den bahsetmedin?"

Maggie'nin eli durdu, kaşığı ağzının yarısına kadar geldi, mavi gözlerini endişe kapladı. "Ne oldu? Kahretsin, bu sabah. Özür dilerim. Beni aceleyle yukarı çıkardı, ben de seni aramaya ya da uğramaya fırsatım olur diye düşündüm ama-"

"Hayır, öyle değil... Yani sana nasıl davrandığı konusunda," diye açıkladı Cal.

"Ah, şu." Maggie'nin yüzünde farkındalık belirdi ve başını sallayarak güldü. "Sorun değil. Bunun için endişelenme bile. Ben Amerika'da bir kadını ve sen istisnasın, kural değil. Buna alışkınım."

Cal kadın düşmanlığına yabancı değildi. Tanrı aşkına, o bir iş avukatıydı - bir oğlu olduğu için rahat bir nefes alacak kadar cinsel taciz davasına bakmış ve Tanrı'ya ona nasıl pislik olunmayacağını öğretmeleri için yeterince dua etmişti. Ama bu onun ofisinde işe yaramayacaktı. "Alışkın olman bunu normalleştirmez Maggie," dedi nazikçe ve Maggie içini çekti.

"Sorun değil demiyorum, sadece... eğer Hicks değilse, müşterilerdir. Eğer işte değilsem, bakkaldaki adamlar ya da komşumun ürkütücü köpek bakıcısı. Ve gerçekten, şanslıyım. Hicks'in ayda bir yeni bir asistan almak zorunda olmasının bir nedeni var ve ben altı yıldan sonra hala seninle çalışmayı seviyorum."

Ne kadar güven verici olsa da... "Benim işim senin iş yerinde güvende ve rahat olmanı sağlamak," dedi, göğsünden gelen, onun markette ve komşusunun ürkütücü köpek bakıcısıyla *da* güvende ve rahat olmasını sağlaması gerektiğine dair kükremeyi duymazdan gelerek. "Neler olup bittiğini bilmezsem bunu yapamam."

"Sanırım bu doğru," diye rahatladı.

"Artık seni Hicks *ödünç* almak yok," dedi ona, ağzı bu terimden tiksintiyle dolmuştu. Ne göt herifti ama. "Müşterilerimizden herhangi biri kibar ve saygılı davranmazsa bana söyleyin. Ben ilgilenirim."

Bir an sessiz kaldı ve adam onun gözlerinden geçen duyguları okuyamadı. Ama sonunda başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim."

Cal kaşığı ald ı ama durakladı. "Bu sabah seni göremeyince düşündüm ki... seni rahatsız ettiğimi ve benimle olmak istemediğini düşündüm."

Maggie'nin gözleri büyüdü ve başını salladı. "Ne? Hayır, hiç de değil. Son zamanlarda işlerin biraz garipleştiğini biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ama söz veriyorum, senin yanında kendimi her zaman tamamen rahat ve güvende hissediyorum."

Cal'ın içini bir rahatlama kapladı, göğsünden bir ağırlık kalktı. "Ve sen... başka firmaları düşünmüyorsun?"

Maggie şaşkınlıkla kaşlarını çat tı. "Neden başka firmaları düşüneyim ki?"

Cal içini çekerek yüzünü ovuşturdu. "Bu sabah seni ararken yanlışlıkla bilgisayarını aç tım ve Chris Raban'dan sana iş teklif eden bir mesaj vardı."

Farkına varmak Maggie'nin gözlerini aydınlattı ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ah, şu. Evet, şehrin dört bir yanındaki firmalardan birkaç haftada bir telefon ve e-posta alıyorum. İlgilenmediğimi her zaman açıkça belirttim."

Şaşkınlık Cal'ın içinde dalgalandı. *Neden kimse ona bundan bahsetmemişti?*

"Bu ne zamandır oluyor?"

"Birkaç yıl önceki Hemminger West davasından beri," diye açıkladı ve Cal hemen anladı. Sahibi olan iki kardeş, biri diğ erini zimmetine para geçirmekle suçladıktan sonra yollarını ayırdıklarında, şehirdeki başka bir hukuk firmasını temsil etmişlerdi. Ortalık karışmış tı ve Seattle'daki hukuk dünyasıyla bağlantılı herkes davayı kartal gözüyle izlemiş ti. Mahkeme salonu hınca hınç doluydu ve o da dahil olmak üzere hiç kimse kimin gerçekten haksız olduğundan ya da davanın hangi yönde ilerleyeceğinden emin değildi.

Maggie nadiren onunla birlikte mahkemeye giderdi ama o davada şirketin üzerinde o kadar çok göz olduğ u için o kadar stresliydi ki, mahkemede her gün yanında Maggie vardı. Onu düzenli tutarak ve ihtiyacı olduğ unu bile bilmeden her şeye sahip olmasını sağlayarak bir nimet olmuş tu. Mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı, Maggie onun her hareketini tahmin ediyordu. Belli ki, bu fark edilmemiş değildi.

Şaşırdığını söyleyemezdi; mahkeme salonunda geçen iki hafta boyunca baskı herkesi etkilemiş ve muhalefet son engelde tökezlemiş ti. Cal'ın zorlanmamasının tek nedeni ne yaptığını düşünmek zorunda olmamasıydı. Bunu onun için yapmış tı.

"Yani sen-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi kararlı bir şekilde, adamın midesini bulandıran bir gülümsemeyle. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Chris Raban'dan hoşlanmıyorum. Karısını aldatıyor."

Cal bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Chris bir senatörün kızıyla evlenmişti ve düğünleri tüm yerel haberlerde yer almıştı. Eğer bu ortaya çıkarsa, şirketine veda edebilirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü son birkaç yıldır onu her gördüğümde bana evlenme teklif etti ve ben hayır dediğimde başka birine geçti." Omuz silkti. "İçimden bir ses sadece bir asistan aramadığını söylüyor."

Cal'ın çenesi gerildi ve ellerini kahve fincanıyla meşgul etti. İçinden bir ses *ona* bir daha Chris Raban'la içki içmeyeceğini söylüyordu.

Ve bu şey tehlikeli bir bölgedeydi.

CHAPTER SIX

Maggie

W Ne sikime bir tamirci satın almıştı ki? Maggie tabletinin başında homurdandı, ekrandaki video dünyanın en az yardımcı olan lavaboya nasıl su bağlayacağına dair talimatlar. Henüz bulaşık makinesini düşünmemişti bile - Tanrı yardımcısı olsun.

Tek istediği bir banyoydu - müzik dinlerken ve işi, ailesini, evi ya da patronunu düşünmemeye çalışırken tatlı kokulu köpüklere dalmak için bir ya da iki saat. Özellikle de patronunu.

Önceki hafta sonu saatlerce aramasına rağmen Maggie sadece mutfaktaki suyu kapatmanın bir yolunu bulamamıştı, bu yüzden altı gün boyunca akan sudan mahrum kalmıştı. Bunun mümkün olduğundan emindi, sadece bunu gerçekleştirecek beceriye sahip değildi.

Belki de bir tesisatçı çağırmalıydı ama bu, kendi başına yapabileceğini kanıtlama amacını boşa çıkarırdı. Ve muhtemelen kendisi yapabilirdi.

Kapı zili çaldı ve kaşlarını çatarak koridora doğru çekilirken başını dolabın alt tarafına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Ayağa kalktı, çıplak kalçalarındaki tozu fırçaladı ve üzerinde toplanmasını izledi.

onun yerine diz üstü yün çoraplarını giydi. Kimseyi beklemiyordu ve kesinlikle ziyaretçiler için giyinmemiştir.

Maggie atletinin üzerine atmak için bir kazak almayı düşündü ama çok tozluysa. Koridordan ön kapıya doğru yürümeye başlamadan önce "Siktir et," dedi. Paslı demir kilit, Maggie eve elini sürmeden çok önce yamulmuştu ama yine de kapıyı zorlayarak açtı.

Gerçekten kazağı almalıydı.

Cal yosun kaplı merdivenlerde duruyordu, omzunda bir çanta ve... kot pantolon mu? Onu nasıl olur da hiç kot pantolonla görmemiştir?

"Merhaba," dedi, sesinde açık bir şaşkınlık vardı. Cal onun evindeydi. Gözleri yünlü çoraplarından vücuduna doğru ilerleyen Cal. Ve Maggie sütyen giymemiştir. Bu sabah saçlarını taramış mıydı acaba? Cal'ın bakışları Maggie'nin yüzünde gezinirken Maggie yutkundu, güneş zümrüt yeşili üzerine altın rengi lekeler çiziyordu.

"Hey. Akan su olmadan yaşamanıza vicdanım el vermedi, bu yüzden yardım etmeye geldim."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi otomatik olarak. "Ama aynı zamanda Tanrı'ya şükür yaptın. İşler iyi gitmiyor. Teşekkür ederim." Kadın kenara çekildi ve Cal evin eşiğinden geçerken kıkırdadı. *Cal onun evindeydi.* Bu, daha sonra banyo yaptığında onu düşünmemeye çalışması için pek de iyiye işaret değildi.

Kadın onu koridorun sonuna kadar götürdü ve mutfağa geldiklerinde adam onun çinilerini takdirle ıslık çaldı. "Maggie, bu inanılmaz. Bunların hepsini cidden kendin mi yaptın? Ve bu senin ilk seferin miydi?"

Allık ve altın rengi fayanslar bir sevgi emeğiymiş, ama çoğunlukla emektir. Yine de kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu inkâr edemezdi. Başını salladı ve Cal ona gülümsedi. "Harikaydın, aşkım."

Övgü karşısında Maggie'nin midesi bulandı; bu kadar hoşuna gitmesine şaşırmıştı. "Teşekkürler. Kahve?"

"Her zaman." Maggie onun için bir fincan kaparken Cal çantasını şangırıtıyla adaya bıraktı. Çantaya sorgulayıcı bir bakış attı. "Alet edevat konusunda neye ihtiyacımız olacağından ya da sende ne olduğundan emin değildim, o yüzden her şeyden biraz getirdim."

Maggie fincanını kahve makinesine yerleştirdi ve *başlat* düğmesine basmadan önce bir kapsül yerleştirdi. "Bana pek kendin yap tarzı bir insan gibi gelmedin," dedi.

tezgâha yaslanarak itiraf etti. "Herhalde bu tür işler için adam tutuyorsunuzdur diye düşündüm."

"Genelde yaparım. Ama bunu senin için yapmaya kalksaydım, muhtemelen kapıyı yüzüme kapatacağını biliyordum," dedi.

"Ve benim hakkımda fazla bir şey bilmediğini söylemiştin."

Kadın fincanı uzatırken güldü, ellerini fincanın etrafına sardı ve bir saniyeliğine gözlerini kapatarak kahveyi içine çekti. Her kahve fincanına böyle tepki verirdi, kahveyi içmeden önce aromasını gerçekten takdir etmek için sadece bir saniye ayırırdı.

"Babam emekli olmadan önce yıllar boyunca birkaç müteahhitlik şirketinin sahibi oldu," diye açıklıyor. "Kardeşlerimin çoğu hala İrlanda'ya geri döndüklerinde kurduğu şirkette çalışıyor. Çocukken hepimiz onunla birlikte çalıştık, bu yüzden yıllar içinde çok şey öğrendim."

Ailesinden bahsederken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve Maggie buna karşılık olarak kendi dudaklarının kalktığını hissetti. "Ne?" diye sordu.

"Ailen hakkında konuşurken çok mutlu görünüyorsun."

Omuz silkti, yanakları pembeleşti. "Onları pek sık göremiyorum. Onları özlüyorum." "Ailen nasıl biri?" diye sormadan önce bir an tereddüt etti.

Bu onu sürüklemek istemediği bir tavşan deliği idi, o yüzden basitçe, "Ailemin Marysville'de bir kafesi var. Onları sık sık görüyorum."

"Kardeşin var mı?"

"Üç," diye cevap verdi. "Cassie, Danny ve Hallie. Evet, annemle babam isimlerini eşleştirmişler." Burnunu kırıştırdı.

Cal yüzünü buruşturdu. "Sanırım en yaşlısı sensin?"

"Sana bunu düşündüren ne? Benim sakatlayıcı mükemmeliyetçiliğim mi?"

Cal gülerek, "Sen söyledin, ben değil," diye itiraz etti. Beklediği gibi, kahvesini saniyeler içinde bitirdi ve fincanı adanın üzerine koydu. "Hadi suyunu akıtalım, olur mu?"

Al Michaelson mükemmel bir öğretmendi ama Maggie bunu zaten biliyordu.

Onun için çalıştığı altı yıl boyunca iş hukuku hakkında bilmesi gerekenden daha fazlasını öğrenmişti, çünkü o her şeyi çok iyi açıklıyordu. İlk yılında birkaç online hukuk atölyesine katılmıştı ama

Cal'ın yanında daha çok şey öğrendiğini fark edince hemen vazgeçmişti.

Yere çömeldi ve başını hiç ürkmeden lavabonun altına soktu ve Maggie onu gündelik kıyafetler içinde görmeyi atlattıktan sonra yanına oturdu.

Cal neyin ne işe yaradığını açıkladı ve suyu test etmesi için onu zıplattı. Kısa süre içinde Maggie'nin sadece akan suyu değil, aynı zamanda tamamen çalışan bir bulaşık makinesi de oldu. *Sonunda.*

"Harikasınız. Teşekkür ederim," diye bağırdı öğle yemeğini aralarındaki masaya koyarken. Siparişi kendisi vermiş, yardımına teşekkür etmek için onu beslemekte ısrar etmişti. "Sadece merakımdan soruyorum, kötü olduğun bir şey var mı?" Pazartesi'den Cuma'ya kadar Kuzeybatı Pasifik'teki en iyi iş hukuku firmasını nispeten kolay bir şekilde yönetmesi, ardından hafta sonu onun su tesisatını tamir etmesi gerçekten gülünçtü. *Bazı insanlar.*

"Teknolojiyle ilgili her şey," diye yanıtladı adam ve kadın da onaylamak zorunda kaldı. Adam zar zor bir e-posta gönderebiliyordu.

"Doğru, ama bunun için ben varım." Ona öğretmeyi teklif etmedi; bir kez denemişti ama öğretmek hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Kaçınılmaz olarak, "Sadece buraya ver ve ben yapacağım," diyene kadar oflayıp puflamak daha çok onun tarzıydı.

"Tanrı'ya şükür var," dedi, gamzeleri ortaya çıkmış ve Maggie'nin midesinin bulanmasına neden olmuştu.

Yemeklerini bitirdiklerinde Maggie tabaklarını yeni ve parlak bulaşık makinesine yerleştirdi.

"Buradayken size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Cal yemek poşetlerini toplayıp çöpe atarken sordu.

Maggie otomatik olarak reddetmek için ağzını açtı ama durakladı ve dudaklarını ısırdı. "Örümcekler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, yanakları yanıyordu.

Cal güldü. "Yolu göster, aşkım."

Maggie Cal'i merdivenlerden yukarı çıkardı, ilerlerken yenileme planlarını gösterdi. Banyonun yanında durdular ve Maggie ona bu mülkü satın almasına neden olan ayaklı küveti gösterdi. "Bu şimdiye kadar kullandığım en iyi küvet," diye övündü. "Suyu tamir ederek bütün hafta sonumu güzelleştirdin, biliyorsun."

Cal yutkundu, yeşil gözleri küvete odaklanmıştı ve Maggie onun bir hafta önce yaptıkları telefon görüşmesini düşünüp düşünmediğini merak etti. Maggie nefesini dışarı üfledi. "Örümcek benim odamda."

Onu koridordan kendi odasına götürdü - *lanet olsun, Cal onun odasındaydı* - ve duvardaki istenmeyen sekiz bacaklı oda arkadaşını gösterdi.

Cal ona bakakaldı. "Lanet olsun, bu çok büyük."

"Mhmm," diye kabul etti Maggie, mesafeyi koruyarak. "Ona Margaret adını verdim." Cal yavaşça dönüp ona baktı. "Bu senin adın."

"Eğer ortak bir noktamız varsa, sınırlarıma daha çok saygı duyacağını ve kişisel alanımdan uzak duracağını düşündüm."

"Peki nasıl gidiyor?" Cal, başucunun bir ayak üstünde duran örümceğe bakarken gülmemek için kendini zor tutarak sordu.

"Harika, sorduğun için teşekkürler."

Durumu düşünürken gülümseyerek başını salladı. "Sanırım yatağa girmem gerekecek," dedi sonunda.

Maggie yutkundu. "Al bakalım."

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve onun başarabileceğinden daha büyük bir zarafetle yatağın üzerine diz çöktü. Cal onun yatağındaydı. Orada uyumak zorundaydı.

Cal, Margaret'e yavaşça yaklaşarak, "Bu da çok büyük, yani yatak," dedi.

"Nathan'la ayrıldığımızda aldığım ilk mobilya parçasıydı," diye açıkladı yorganı sevgiyle okşayarak. "Bu yatak için *büyük* planlarım vardı. Ne yazık ki, aynı zamanda bir tamirci satın almış bir işkoluğim, bu yüzden söz konusu planlar için fazla zamanım olmadı." Maggie gözlerini kapadı ve başını salladı. *Bunu neden söylemişti ki?* Tanrı'ya şükür onu göremiyordu.

"Dışarı çıkmıyor musun?" Cal sordu ve kız onun sesindeki gülümsemeyi duyabildi.

"Pek sık değil. Bir keresinde de patronuma rastladığım için kimseyle tanışmadım." Cal homurdandı. "Teknik olarak bu yataktaki ilk erkek sensin." Sözcükler o durduramadan ağzından kaçtı ve Cal bocaladı, örümcek uzaklaşırken eli duvardan aşağı kaydı.

"Kahretsin." Yıldırım refleksiyle uzandı ve ellerini örümceğin üzerine kapattı. "Tamamdır."

Maggie aceleyle pencereye gitti ve gıcırdayarak açtı. Cal, Margaret'i pencerenin dışına bırakırken bu ses karşısında yüzünü buruşturduğunu gizlemedi. Hayatı buna bağılıymış gibi duvardan aşağı koştu.

"İyi ki kurtulduk," dedi Maggie, pencereyi kapatıp iç geçirerek. Cal'ı aşağıya indirdi ve ona bir fincan kahve daha yaptı, Michaelson ve Hicks'teki ilk yılında ona alıştırdığı süslü kurabiyeleri bulmak için dolabı karıştırdı. Kurabiyeleri ayarladı.

Jazz'ın onun için boya ve yudum yerlerinden birinde yaptığı bir tabağın üzerindeydiler ve Cal gözlerini kırptırsa da Maggie ve Jazz'ın soyut portresini sorgulamadı.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi onun karşısına oturarak. "Sana borçluyum, hem de çok."

"Suyunu tamir etmene yardım etmek ve bir örümceği taşımak benim için yaptığın her şeyi kapsamaya yaklaşıyor."

Maggie, "Bunun için bana para ödüyorsun," diye belirtti.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana dokuzdan beşe kadar ödeme yapıyorum, aşkım. E-posta göndermekte ne kadar zorlansam da, gönderdiklerinin üzerindeki zaman damgalarını okuyabiliyorum."

"İyi uyuyamıyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı. Yapması gereken bir şey olduğunu bildiğinde iyi uyuyamıyordu, bu yüzden sadece yapıyordu. Sonra kaçınılmaz olarak yapması gereken başka bir şeyi hatırlıyordu ve... Bu bir kısır döngüydü.

"Nathan'la ne zamandır birlikteydiniz?" Cal sordu, bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Resmi olarak altı yıl, ama ondan önce de ara sıra takıldık." Yirmili yaşlarına yazık olmuştu.

"Tanrım, bu kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemiştim. Sonrasında izin alabilirdin," dedi nazikçe ama Maggie güldü.

"Gerçekten mi? Ağlamadım bile. Dairemizden çıktığım anda kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar iyi hissettim. Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğinin farkındayım ama olan oldu."

"Sesin bir pislik gibi gelmiyor," diye onayladı. "Eliza ve ben boşandığımızda ikimiz de aynıydık. Sadece rahatlamıştık."

"Tam olarak buydu. Rahatlama."

"Bir süredir işler kötü mü gidiyordu?"

Maggie çoraplarından sarkan ponponlarla oynayarak düşündü. "Sert değildi, sadece... sıkıcıydı. Tek dizinin üzerine çöktü ve ben heyecanlanmadım. Aslında en son ne zaman heyecanlandığımı bile hatırlamıyordum. Son birkaç yıldır daha heyecanlı şeyler yapmaya, daha mutlu olmaya çalışıyordum. Ama Nathan bundan hoşlanmadı."

"Daha mutlu olmaya çalışmaktan hoşlanmadı mı?" Cal sordu, sesi eski sevgilisine duyduğu tiksintiyle doluydu.

Maggie iç çekerek başını salladı. "İlk başta Jazz'la daha çok çıktım ama bu onun hoşuna gitmedi. Jazz'dan hoşlanmıyor, nokta." Nathan hiçbir arkadaşını sevmemişti ve Maggie'nin onsuz dışarı çıkmasına sinirlendiğinde yanında kalan tek kişi Jazz olmuştu. "Sonra ben de bir

Bir sürü yeni kıyafet aldım ama hiçbir yere gitmediğim için onları giyecek yerim yoktu. Nathan zaten onları beğenmedi, ben de bağışladım. Meme uçlarımı bile deldirdim."

Cal kahvesini yudumlarırken boğuldu. "Tanrım, Maggie, bunu düşürmeden önce birini uyarmalısın."

Gülüşünü fincanına saklamaya çalıştı ama başaramadı. "Özür dilerim."

"Bana en azından bundan zevk aldığını söyle," diye sordu Cal, sesi acı içindeydi ve kadının göğsüne bakmaktan ısrarla kaçınıyordu.

Alay etti. "Nathan... Tamam, Cumartesi günü öğlen ve sen benim patronumsun, bu yüzden *kesinlikle* bu konuda konuşmamalıyım, ama geçen Cumartesi birlikte canlı bir seks şovu izledik." Omuz silkti. Adam onunla küvette çıplak olduğu sırada konuşmuştu. Meme uçlarının piercingli olduğunu biliyordu. Onun yatağındaydı. Aralarındaki çizgiler çoktan bulanıklaşmıştı. "Her neyse. Nathan aynanın önünde seks yapmayı severdi ama sapıkça bir şekilde değil. Sadece kendine bakmayı severdi."

Cal yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım. Benim yerime isimsiz, yüzsüz herhangi bir kadını koyabilirdiniz ve bu onun için hiçbir fark yaratmazdı. Her seferinde tam altı dakika boyunca tamamen kendine odaklanırdı."

"Altı dakika mı? Bu kadar mı? Ama bu yeterli bir süre bile değil-"

"Evet, hayır, inan bana biliyorum," diye araya girerek elini kaldırdı. "Ve sen sormadan söyleyeyim: hayır, neden bu kadar uzun süre burada kaldığımı bilmiyorum." Yalan söylüyordu ama Nathan ve ailesi onu tek başına idare edemeyeceğine ikna ettiği için kaldığını itiraf etmek utanç vericiydi.

"Son zamanlarda daha mutlu -daha heyecanlı- görünüyorsun,"

dedi Cal ona. "Öyleyim," diye cevap verdi, yüzündeki gülümseme biraz zorlamaydı.

Cal onun içini gördü. "Ama?" "Aması yok," diye yalan söyledi.

Elbette, tam olarak beklediği gibi olmamıştı, ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu ama idare ediyordu. Ve kendi başına idare ediyordu. Her şeyi halletmek için sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalması ve her günü bitkin geçirmesi gerekse de, yine de idare ediyordu. Ve yalnızlık... idare edilebilirdi. Belki büyük yatağı için yaptığı büyük planlar henüz gerçekleşmemişti ama idare ediyordu. Tek başına, yeni süslü küveti ve önündeki adamın yasak düşünceleriyle.

Cal ona inanmadığını belli edecek şekilde dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, sanırım seni sandığımdan daha iyi tanıyor olabilirim."

"Nasıl yani?"

"Benimle kafa bulduğunu biliyorum," diye belirtti ama sözlerinin arkasında bir sıcaklık yoktu ve gülümsemesi onları yumuşattı.

Maggie gülerek, "Yorum yok," diye cevap verdi.

"Maggie?" Cal söyledi ve Maggie, onun dudaklarından dökülen adının sesiyle omurgasından aşağı akmak isteyen ürpertiyle savaştı.

"Öyle mi?"

"O *amalardan* kurtulmak için ne gerekiyorsa mı? Bunu yapmalısın." Cal bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Tabii ne pahasına olursa olsun benden vazgeçmek anlamına gelmiyorsa. Lütfen bunu yapma."

"Hiçbir yere gitmeyeceğime seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Cal. "Ofisime her girdiğinde, asistanım olmak için fazla iyi olduğunu anladığına ve beni terk edeceğine ikna oluyorum." Cal gülüp geçti ama Maggie onun yeşil gözlerindeki ve çenesindeki gerçek endişeyi fark etti.

"Hey. Asistanın olmayı seviyorum Cal." Kelimeleri olabildiğince inandırıcı bir şekilde söyledi ve adamın yüzündeki gerginliğin bir kısmının kaybolmasını izledi. "Biz iyi bir takımız."

"Evet, öyleyiz," diye onayladı Cal, sesi biraz daha yumuşak ve gözleri çok daha parlaktı.

Maggie'nin yüzü ısındı; meme ucu piercinglerinden bahsederken nasıl olmuştu da hayatının ne kadar sıkıcı hale geldiğini konuşmaya başlamışlardı? Boğazını temizledi. "Meme piercinglerim ve eski erkek arkadaşımın cinsel tercihleri hakkında konuştuğumuza göre, sanırım kulüp hakkında soru sorabilirim."

Cal homurdandı, yanakları hafifçe pembeleşti. "Bence bu adil. Ne bilmek istiyorsun?"

Her şey, diye düşündü Maggie, ama kirli detayları sormaktan daha iyisini biliyordu. Kulüpte birlikte oturmuş olabilirlerdi ve adam onun mutfağında olabilirdi ama Cal hâlâ onun patronuydu.

"Sen... müdavim misin?" diye sordu ve Cal omuz silkti.

"Çok düzenli değil. Belki ayda bir kez giderim. Minimum çabayla insanlarla tanışmak için iyi bir yer."

"Bunu görebiliyorum," diye onayladı Maggie. Eve kimseyle gitmemiş olmasına rağmen, Cal'in varlığı sayesinde Jazz turnayı gözünden vurmuştu ve tek yapması gereken birinin onu çağırmasını beklemektir.

"Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Maggie Cal'in sorusu karşısında burnunu kırıstırdı. "Sanırım bir seks kulübünde patronumla bir kez karşılaşmak yeter de artar bile."

Cal, "Bunun bir daha tekrarlanmaması için programları karşılaştırabiliriz," dedi.

"Ya da takviminize yazın, ben hemen hemen ezberledim."

Cal ve Maggie bir an için birbirlerine baktılar, sonra da takvimine *Seks Kulübü'nü ziyaret* etme fikrini ekleyince kahkahalara boğuldular.

"Belki de değil," dedi Cal, omuzları hâlâ titreyerek alet çantasını omuzlayarak ayağa kalkarken.

Maggie onu koridorda kapıya kadar geçirdi ve kilitle uğraşırken kaşlarını çatmasına aldırmadı. Bunu başaracaktı; mahallesi güvenliydi... öyle.

"Bugün için teşekkür ederim. Cidden, sen gelmeseydin hala lavabonun altında sıkışıp kalmış olacaktım ve sanırım Margaret benimle yatağa girmeye hazırlanıyordu."

"Ne zaman istersen," diye teklif etti Cal, gözlerini kısarak kış güneşine bakarken en üst basamağa çıktı. "Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Kesinlikle. Hiçbir yere gitmiyorum, hatırladın mı?"

Cal güldü, gitmek için döndü ama durakladı.

"Maggie?" "Evet?"

"Ciddiydim. Seni heyecanlandıran şeyi bulmak için ne gerekiyorsa yap. Ve eğer yardımcı olabileceğim bir şeyse, nerede olduğumu biliyorsun." Sözcüklerin kendileri imalı değildi ama Cal'ın yeşil gözlerindeki keskinlik Maggie'nin kafasında dolaşan fikirlerin aynısının onun kafasında da olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Elini uzatıp onu tekrar içeri davet etmek çok kolay olurdu; onu üst kata çıkarmak ve yeni yatağına yatırmak çok kolay olurdu. Ama pazartesi sabahı işe gidip her türlü sınırı ortadan kaldırdıktan sonra birlikte nasıl çalışacaklarını bulmaları gerektiğinde bu kesinlikle dayanılmaz olacaktı. Kafasında ne kadar güzel görünürse görünsün, bu berbat bir fikirdi.

Kendini salladı. "Yapacağım. Teşekkür ederim. Ve bugün için tekrar teşekkür ederim.

Pazartesi görüşürüz."

Cal veda etmek için elini kaldırdı ve patikadan aşağı doğru yürüdü. Ön kapısını kapatıp iç çekerek arkasına yaslanmadan önce onun Tesla'sına binip bir el daha sallayarak uzaklaşmasını izledi.

CHAPTER SEVEN

Maggie

Maggie cam kapıyı boş yere iterken inledi. Hava raporu günlerdir fırtına olacağını söylüyordu ama yirmi yedi yılının her birini Washington'da geçirmiş olmasına rağmen

Hava hala onu kızdırıyordu.

Bu arabayla nasıl araba kullanacaktı ki? Bu, gelecekteki Maggie için bir sorundu - bir şekilde ofisi nasıl kilitleyeceğini bulan gelecekteki Maggie, böylece gidebilecekti.

Kapının ağırlığı altında irkildi, rüzgâr uğuldayan bir gürültüye dönüştü, ta ki iki güçlü el üzerine inip baskıyı hafifletene kadar. Maggie rahatlayarak inleyebilirdi ama bu, bugünlerde Cal'la aralarında yaşanan yoğun gerilime kesinlikle yardımcı olmazdı.

"Kilitlersen ben de kapalı tutarım," dedi, nefesi boynunu gıdıklayacak kadar yaklaşarak. Karnında kelekler uçuştı.

Maggie başını salladı, konuşursa sesinin soğuk havaya rağmen içine yayılan sıcaklığı ele vereceğinden korkuyordu. Kapıyı bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek anahtarları yere düşürdüğü yerden aldı

ilk kilitleme denemesi sırasında. Kafasını kaldırıp baktığında, kapıyı kapalı tutmak için zorlanan Cal'ın çıplak kollarındaki damarlar görünüyordu. Maggie yutkundu ve anahtarı kilide soktu, yerine oturduğunu hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

Başını kaldırıp kendisine tehlikeli bir ifadeyle bakan Cal'a baktı ve başını salladı. "Kilitli. Sence dayanır mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Cal yavaşça kapıyı açtı ve geri çekildi. Yağmurun cama vuruşunu izlediler ama kilit sağlam duruyordu. Cal ona elini uzatarak, "Umalım da hafta sonuna kadar sürsün," diye ekledi. Maggie elini tutmadan önce bir an tereddüt etti; güçlü, çağrışımsız ve... adamın ellerinin ne kadar büyük olduğunu nasıl fark etmemiştii? Onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi ve kendini salladı.

Bu yeterince uzun sürmüştü. Seks yapmadan çok uzun zaman geçirmişti. İyi bir seks olmadan daha da uzun. Ama bu gece, nihayet bunu değiştirmek için planları vardı. Cal'ın tavsiyesini dinlemişti ve iyi bir fikir olsun ya da olmasın, bu gece biraz heyecan bulacaktı.

Tek yapması gereken, mükemmel zamanlanmış, hafif müstehcen, banyo zamanı selfie'sini Instagram hikayesine koymak ve on dakika boyunca cevaplar arasında gezinerek eski bir üniversite arkadaşını, Rebekah'yı bulup bugünlerde ne yaptığını sormaktı.

Neredeyse çok kolay olmuştu. Niyetini açıkça belirtmişti ve Rebekah zaten sadece birkaç günlüğüne şehirdeydi. Cal'ı sisteminden çıkarmak için mükemmel bir çözümdü. Pazartesi sabahı buraya gelip Cal'ın üzerine atlamak istemeden gözlerinin içine bakabilecekti. Sadece bir gece gerçekten iyi bir sekse ihtiyacı vardı ve-

"Bu gece buradan çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Hayır. Bu gece buradan gitmesi gerekiyordu. Maggie gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Biliyor musun, sanırım ben..." Rüzgâr Cal'ı irkiltecek kadar yüksek sesle uğuldayınca sözünü yarıda kesti. "Muhtemelen hâlâ yürüyebilirim."

Adam ona sanki başka bir kafası çıkmış gibi baktı. "Şiddetli rüzgarda Ravenna'ya kadar yürümek mi istiyorsun?"

"Hayır, yakınlarda planlarım var. Sadece on beş dakikalık bir yürüyüş olur." O bunları söylerken, ofisin dışındaki kaldırımda bir kadının rüzgâr tarafından sürüklenişini izlediler. Maggie iç geçirdi, planları saatte elli mil hızla uçup gidiyordu. "Sanırım iptal ediyorum." Telefonunu çıkardı ve

Rebekah'ya haber veren bir mesaj gönderdi. "Bir gecede burada mahsur kalmak işkolikliğin yeni bir seviyesi olmalı."

Cal güldü. "Ofiste mahsur kaldığım ilk sefer değil. Burada havalar hiç iyi değil. İkinci seferden sonra ofisimdeki daha rahat kanepeye uzandım."

"Mantıklı."

"Kapalı otoparka gidip spor çantamı alacağım, böylece üstümü değiştirebilirim. Arabandan bir şey almamı ister misin?"

"Ben de geleceğim," dedi. "Spor çantam da yanımda."

Elektrik kesilirse diye asansörü kullanmayıp merdivenlerden indiler. Maggie'nin telefonu çaldı ve kontrol ettiğinde Rebekah'dan üzgün bir surat ve bir *dahaki sefere şehre geldiğimde seni arayacağım* mesajını gördü. Telefona kaşlarını çatarak baktı.

"Bu gece nereye gitmen gerekiyordu?" Cal telefonunu cebine geri sokarken sordu.

"Pine Caddesi'ndeki Paramount."

"Otel mi?"

"Evet."

Kapalı otoparka adım attılar, rüzgâr etraflarında yankılanıyordu. "Evde bir sorun mu var?" Arabasının yanında durduklarında Cal sordu ve o da bagajı açtı.

Maggie durakladı. Bugünlerde konuşmaları neden hep çalkantılı bir zeminde sona eriyordu? Spor çantasını bulmak için bagajın derinliklerini karıştırdı, boya kutularından, gevşek vida torbalarından ve duvar kağıdı macunundan kaçtı. "Hayır, evde bir şey yok. Biriyle buluşmam gerekiyordu."

"Randevu gibi mi?"

"Ben buna randevu demezdim, hayır. Sadece beni heyecanlandıran şeyi bulmaya çalıştığım bir gece." Eli çantanın askısına dolandı ve çantayı çıkardı, tam zamanında arkasını döndüğünde Cal'ın yüzünü Seattle gecesinden biraz daha az fırtınalı bir hale soktuğunu gördü.

Rüzgâr o anda sesini kesti ve Maggie yumuşak bir gümbürtüyle bagajını kapatıp gerginliği kesene kadar aralarındaki sessizliği gergin bıraktı. Cal çantasını almak için elini uzattı. "Oh, ben iyiyim." Elini bırakmadı, sadece Maggie gözlerini devirip çantayı verene kadar kaşlarını kaldırdı. Cal çantayı kolaylıkla omuzladı. "Teşekkürler."

Arabasına doğru ilerlerken Cal nihayet, "Hava planlarınızı bozduğu için üzgünüm," dedi.

Maggie omuz silkti ve boğazını temizledi. "Sorun değil. Gelecek hafta sonu tekrar denerim." Belki bir dahaki sefere, Maggie'nin geçen hafta sonu gözlerini alamadığı diz üstü çoraplarının resmini de gönderirdi.

Cal kendi çantasını aldı ve ofisin sıcak ortamına geri döndüler.

"İnternette biriyle mi tanıştın?" Cal nihayet dördüncü kata ulaştıklarında sordu. Çantalarını yavaşça kanepenin yanına bıraktı.

"Ha?"

"Bu gece buluşacağın kişi."

"Ah," dedi Maggie, kanepeye çöküp gözlerini ovuşturarak. "Hayır, Nathan'la birlikte olmadan önce üniversitede takıldığım biriydi. Mezun olduğumuzdan beri onu görmedim ama sadece birkaç günlüğüne şehirdeydi. İnternet olayını hiç denemedim."

"Birkaç kez denedim," dedi Cal, onun yanına oturarak. "Kapa çeneni. Hiç mesaj atmıyorsun bile."

"Az önce bana yaşlı dedin gibi geliyor, aşkım. Liam liseden mezun olmak üzereyken bunu benim için ayarladı. Yalnız olduğumdan endişeleniyordu. Çok az getirisi olan çok fazla çabaydı. İnsanlarla yüz yüze görüşmeyi daha çok seviyorum."

Maggie, "Aksan yüzünden," diye onaylayınca Cal gözlerini devirdi. "Hayır, ben ciddiym. Arkadaşlık uygulamalarında artık sesli yönlendirmeler var ve sen buna bayılırsın. Jazz eğlence olsun diye onları karıştırıyor."

"Onlarsız da gayet iyi idare ediyorum," dedi Cal, başka bir adamda kendini küçümseyen bir omuz silkme gibi görünebilecek bir ifadeyle. Onda ise gerçekçi görünüyordu.

"Eminim," diye cevap verdi Maggie hiç düşünmeden ve adamın yeşil gözleri Maggie'nin gözlerinde parıldadı. Bakışları ağırdı ve Maggie bu ağırlığın altında yutkundu. "Mutfığa gidip akşam yemeği hazırlamaya çalışalım mı?"

"Yiyebilirim," dedi Cal ve ona böyle bakarken kelimeler neredeyse müstehcen geliyordu.

Maggie başını iki yana salladı. "Lanet olsun," diye mırıldandı içinden, ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip ederken.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey."

Seattle'daki sağanak yağmurda soğuk bir duş almak için dışarı koşmak gittikçe daha iyi görünüyordu.

M Aggie ofis mutfağını iyi stoklamıştı ve ramen, kurabiye ve maden suyundan oluşan akşam yemekleri pek lüks sayılmasa da spot.

Dördüncü kata çıktıklarında, yağmurla birlikte şehrin üzerine gece çökmüş ve rüzgâr sabit bir uğultuya dönüşmüştü.

"Sen burada üstünü değiştirmek ister misin, ben de ofise gideyim?" Cal sordu, Maggie de kabul etti ve özenle paketlenmiş çantasından spor kıyafetlerini çıkardı. Fazla bir şey değildi; bisiklet şortu ve dar bir tişört, ama tayt ve kalem etekle uyumaktan daha rahat olurdu. Yağmur lekeli penceredeki yansımalarına bakarak hızla üstünü değiştirdi. *Gerçekten* de fazla bir şey yoktu. Şort ganimet şortu değildi ama ona yakındı ve daralan tişört gövdesinin geniş bir şeridini açıkta bırakıyordu. Eve dönerken genellikle iş kazağını ya da hırkasını üstüne geçirdiği için yanına bir sweatshirt almamıştı.

Maggie kaşındıran yün hırkasını eline aldı ve iç çekti. Onunla uyuma şansı yoktu.

"Tekrar girebilir miyim?"

Maggie hırkayı çantasına tıktırdı. "Evet, iyiyim." *Zar zor.*

Cal lobiye geri döndüğünde hemen başını kaldırıp bakmadı ama baktığında neredeyse devriliyordu. Onu içine çekerken ağzı sulandı. Adam yıkıcıydı.

"Bunlar da ne?" Sesini düz ve sakın çıkmaya zorlamaya çalıştı ama sadece içi boş çıktı.

Cal kaşlarını çattı ve farkına varmadan önce kendine baktı. "Ne? Gözlüklerimi mi kastediyorsun?"

Evet, gözlüklerini kastediyordu. Siyah çerçeveli ve şık, aptal, mükemmel yüzüne mükemmel bir şekilde oturuyordu. "Gözlük taktığını nasıl bilemedim?" Sızlanıyor muydu? Sızlanıyormuş gibi hissediyordu.

Cal kıkırdadı ve çantasını kanepenin yanına bıraktı. "Genelde lens takarım. Sadece onlarla uyumayı sevmiyorum."

"Ama senin için randevu bile almadım."

"Eliza bir optometrist. Bana sadece mesaj atıyor ve ne zaman gelmem gerektiğini söylüyor."

Mantıklı gelmişti. Ancak bu, bacaklarının arasında biriken sıcaklığı durdurmadı. "Oh."

Cal ona şaşkın ama bir şekilde eğlenen bir bakış attı. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye çok hızlı bir şekilde ısırıldı, kaşları çatılmıştı. Cal ona öylece baktı, bir kaşı açık bir *saçmalık* pozisyonunda kalkmıştı. "Ugh," diye inledi Maggie. "Gözlüklerle *böyle* görüldüğünü bilerek burada nasıl uyuyabilirim?" Sözcükleri ağzından kaçırdığı anda pişman oldu. Cal'ın ağzı biraz düştü ama yüzü muziplikle aydınlandı. "Kapa çenenini."

Cal ellerini havaya kaldırdı, gözleri dans ediyordu. "Ben bir şey söylemedim."

"Yüzün her şeyi anlattı," diye homurdandı ve adam dudağını ısırıldı, açıkça gülmemeye çalışıyordu.

"Bu bir çekyat. Gidelim mi?" diye sordu, ona acıdı ve konuyu değiştirdi.

"Haydi." Maggie iş kıyafetlerinin geri kalanını Cal'inkilerin yanına bırakmadan önce büyük bir gayretle spor çantasına yerleştirdi. Üç kişilik koltuğu bir yatak haline getirdiklerinde metal inledi. Birisi, muhtemelen Cal, orta boy yatağın içine battaniye ve yorgan sıkıştırmıştı. Maggie yumuşak kumaşlardan Cal'a baktı ve geri döndü. Yastıkları yatağın üstüne attı ve Maggie'yle aynı anda fark etmiş gibi göründü, eli havada duruyordu.

Kendisinden yaşça büyük milyoner patronunu arzulayan bir asistandı ve fırtına yüzünden bir geceyi onunla birlikte ofiste geçirmek zorunda kalmıştı... sadece bir yatakla. Ne klişe ama.

"Sen yatağı al, aşkım. Ben koltukta uyuyacağım." Cal yastığı -yastıklarını- kabartmak için eğildi ve yandaki koltukta uyuma düşüncesinden etkilenmemiş görünüyor.

Maggie derin bir nefes aldı. Ağzını kapalı tutmalıydı. Nezaketle kabul etmeli ve-"İkimiz de uzun bir hafta geçirmiş yetişkinleriz. Tuhaflaştırmadan bu gece yatağımızı paylaşabiliriz, değil mi?"

Bunu söylememesi gerekiyordu.

Cal sandalyeye doğru giderken durakladı ve yavaşça dönüp ona baktı. "Seni rahatsız etmek istemem."

Yatağın kenarına oturdu ve rüya gibi yumuşak şilte karşısında neredeyse inleyecekti. Elbette, Cal daha rahat bir kanepé için para harcadığını söylediğinde, muhtemelen arabasından daha pahalıya mal olmuştu. "Beni rahatsız etmiyorsun. Söz veriyorum. Rahatsız olursan sana söyleyeceğim konusunda bana güvenebilir misin?"

Cal onun karşısına oturdu, beyaz tişörtü biraz yukarı kalkmış ve en ufak bir deri parçasını ortaya çıkarmıştı. Maggie gözlerini kaçırdı. "Sen, hiç şüphesiz

Şüphesiz, tanıdığım en büyük insan memnun edicisi. Yani, hayır, bana söylemen konusunda sana gerçekten güvenemem."

İtiraz etmeyi düşündü ama bu adil bir değerlendirmeydi. "Tamam, o zaman serçe parmağımızla yemin edeceğiz." Serçe parmağını havaya kaldırdı ve Cal sürpriz bir kahkaha attı.

"Pinky yemin eder mi?"

"Hadi ama, serçe parmağı yemininin ne olduğunu biliyor olmalısın. Bunlar yasal olarak bağlayıcıdır Cal," dedi ona, soğukkanlı bir şekilde.

Başını salladı ama öne doğru eğilip serçe parmağını onunkine doladığında gülümsüyordu. "Biz onlara İrlanda'da serçe parmağı sözü deriz."

"Peki o zaman, beni rahatsız edersen sana söyleyeceğime söz veriyorum," dedi, küçük parmağının sıcaklığı onu dağılıyordu.

"Bağlayıcı olması için karşılığında bir şey vaat etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Cal, serçe parmağını bırakmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Boşluklar bırakarak ve tarihi yanlış formatta yazarak hesap tablolarımı karıştırmayı bırakacağına söz verebilirsin," diye önerdi ve adam alay etti.

"Ulaşılabilir bir şey, aşkım. Tamam, bu gece aynı yatağı paylaşıyor olmamıza ve bunun biraz garip olmasına rağmen son derece saygılı ve profesyonel olacağıma söz veriyorum."

"Anlaştık." Elini sıkarak gibi serçe parmağını hafifçe çekiştirdi. Maggie onun yokluğunu hemen hissetti ve diğer elinin bir parmağını yalnız serçe parmağının üzerinde gezdirmekten kendini alamadı.

Cal ayağa kalktı ve büyük ışığı söndürmek için odayı geçti, onları masa lambalarının ve dışarıdaki ayın ışığında bıraktı. Gözlerini kısarak pencerelere baktı. "Gerçekten panjur asmalıydım."

"Yağmuru görmek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti Maggie, battaniyenin altına olabildiğince zarafetle tırmanarak. Çıplak bacakları ipeksi çarşafı sırıtırken ağzından kaçan nefese engel olamadı. Cal'ın gözleri onunkilere kaydı ve genişledi. Maggie kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. "Çoğunlukla normal bir adam gibi görünüyorsun ama Tanrım, zengin insanlar en iyi yatak takımlarına sahipler."

"Yatak takımları ve havlular," diye onayladı Cal. "Yapabileceğimi fark ettiğimde ilk savurganlık yaptığım şeyler bunlar oldu."

"Değerli bir yatırım," dedi ve arkasına yaslanıp gözleri kapalı bir kedi gibi gerindi. Gözlerini açtığı anda, Cal kendi tarafını tutuyordu.

ve yumuşak bir gülümsemeyle onu izliyordu. Adam yanındaki yatağa tırmanıp uzanırken kadın onun bakışlarını tuttu.

Örümcek Margaret bir yana bırakılırsa, biriyle aynı yatağı paylaşmayalı aylar olmuştu. Yanında yatan birinin sabit sıcaklığının nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

"Ne?" Cal sordu ve o sadece ona baktığını fark ederek sarsıldı.

"Gözlükler," dedi boğazını temizleyerek ve başka tarafa bakarak. "Onlar ölümcül."

Aralarındaki sessizlik uzarken kararlı bir şekilde tavana baktı.

"Çoraplar," dedi Cal, sesi hırıltılıydı.

Başını çevirip ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

Cal cevap vermeden önce gözlerini yatakta gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Geçen hafta sonu geldiğimde giydiğin çoraplar. *Onlar* ölümcüldü."

"Huh." Yutkunurken Cal'ın gözleri onun boğazını takip etti. "Ayakla ilgili bir şey mi, yoksa...?" diye sordu, Cal kıkırdarken gerginliği başarıyla deldi.

"Kesinlikle ayakla ilgili bir şey değil." Burnunu kırıştırdı. "Bu bir uyluk meselesi." Titrek, acılı bir nefes verdi.

Kalçalı bir adam. İlginç. Omzundaki şeytan aniden küçük spor şortu için minnettar oldu. "Bildiğim iyi oldu," dedi. "Onlar benim en sevdiğim-" Kısa bir çatırtı sesi duyuldu ve lambalar sönerek onları karanlığa gömdü. "-çoraplar."

Maggie'nin gözleri pencereden yayılan, ayın ve sokak lambalarının gümüş ve altın rengiyle yıkadığı ışığa alıştı. Gözlerini kırıştırdı, Cal'ın gözleri ışık benekleriyle dans ediyor ve tenini gıdıklıyordu. Adamın her bir santimi daha da yaklaşmasını istiyordu.

"Kesinlikle benim de favorim," dedi Cal, elektrik kesintisiyle daha da güçlenen elektrik kıvılcımlarının arasında sönüp giden bir espri denemesiyle.

Maggie yine de onları uçurumun kenarından çekip almaya çalıştı. "Bende on çift falan var. Çok rahatlar, bir ara bir çift ödünç alabilirsin."

Cal'ın ağzının kenarı kalktı ama bakışları sadece karardı.

"Cal..." diye nefes aldı, ancak bununla nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu.

Gözlerini kapattı ve sırt üstü yatana kadar yuvarlandı. "Elli beş yaşımdayım."

"Biliyorum. Seni Google'da arattım." Maggie de döndü ve karanlık tavana baktı. "Yirmi yedi yaşımdayım."

"Biliyorum. Dosyanı kontrol ettim." Sesi kısık ve acılıydı. "Ben senin patronunum."

"Ben senin asistanınım."

"Bu bir klişe."

"Her açıdan kötü bir fikir."

"Kesinlikle." Cal uzun, titrekle bir nefes verdi.

Yanılmadıklarını biliyordu; bu berbat bir fikirdi. Ama onu Nathan'a, hiç kimseye karşı hissetmediği bir ateşle istiyordu. Eğer yakında ellerini onun üzerinde bulamazsa...

Maggie onun mükemmel yan profiline, gümüş ay ışığıyla beneklenmiş gri saçlarına ve sakalına bakana kadar yan yattı. "Cal?"

Adam yüzünü ona dönmeden önce göğsünün inip kalkmasını izledi, yüzünde kendisinininkiyle eşleştikten emin olduğu bir kararlılık ifadesi vardı. "Evet?"

"Beni hiç öpecek misin?"

Kadın dudağını ısırды ve adamın gözleri arzuyla zümrüt rengi olan ağzına kaydı. "Sanırım bu serçe parmağıma verdiğim sözü bozmak olur." Yine de bir santim kadar eğildi.

Maggie sesi titreyerek, "Oh, peki," demeyi başardı. "Sanırım hesap çizelgelerimi mahvetmeyi bırakman gerekecek."

Cal gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tanrım, o mükemmeldi. "Sanırım öyle, aşkım."

Sonunda aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızın ağzını kendi ağzıyla kapadı.

CHAPTER EIGHT

Maggie

H Dudakları ipek gibiydi ve Maggie'nin omurgasını titretiyordu. Yüzünü avuçlamak için uzandı, sakalı parmaklarının altında yumuşacıktı. Cal onun kalçasının arkasını kavradı, dokunuşu sert ve alev alev yanıyordu. Parmak uçları tenini sıyırdığında Maggie'nin nefesi kesildi ve Cal bu fırsatı değerlendirerek dilini dudaklarının arasında.

Maggie sonunda onun tadını aldığı anda inledi -narenciye ve nane ve bunu istemiyormuş gibi davrandığı altı uzun yılın doruk noktası. Cal onu yutarken nefes almak için zorlukla ara verdiler, kalbi Maggie'nin göğsüne bastırıldığı yerde hızla çarpıyordu.

Maggie onun yüzünü serbest bıraktı, ellerini tişörtünün arkasından geçirdi ve Cal onları yavaşça yuvarlayarak Maggie'nin sırtüstü yatmasını sağladı ve bir dizini bacağının iki yanına koyarak onun üzerine diz çöktü. Baş yastıklara yaslandı ve inledi. Cal geri çekilerek dikkatini onun çenesine verdi, tenine ve boğazının çukuruna öpücükler kondurdu.

"Cal."

Adı dilinden dökülürken sustu, artık kendini tutamıyordu. Cal doğrulup oturdu, onu alevlere çevirebileceğini düşündüğü bir ifadeyle yükseliyor, nefes nefese kalıyordu. Parmağını tişörtüyle şortunun arasındaki çıplak tenin üzerinde gezdirdi. "Bana durmamı söyle, aşkım. Eğer bunu istemiyorsan... lütfen." Sesi çatallaştı, yalvarıyordu ama bunu yapmamasını ne kadar çok istediğini de ele veriyordu.

İşkence görmüş, bedeninin çarmihına çivilenmiş bir adamdı ama Maggie, eğer ondan isterse kendini geri çekeceğini biliyordu. Ve bunu ondan istemeliydi. Takım için bir tane almalı ve uzaklaşmalı, asansöre binip birinci kata inmeli ve salonda kıvrılmalıydı. Pazartesi sabahı buraya gelebilme, patronunun gözlerinin içine bakabilme ve onun parmaklarının şortunun belini nasıl okşadığını düşünmeme yeteneğini korumalıydı.

Ama Maggie uzun zamandır yapması gerekeni yapıyordu. Bir kez olsun istediğini yapmak istedi. İhtiyacı olanı.

"Lütfen durma," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ben sadece... Bir geceye ihtiyacım var, lütfen." Bir an için, fırtınanın gürültüsünden adamın onu duyduğundan emin olamadı. Ta ki o lanet parmağını şortundan aşağı, bacaklarının arasına sokup ince kumaşa sürtünceye ve içinde bir şeyler koparınca kadar.

Maggie'nin sırtı yataktan kalktı, gözleri kapandı ve kalçaları kapanma tehlikesi geçirdi.

"Bir gece," diye tekrarladı Cal. Yer değiştirdi, iki dizini de Cal'ın dizlerinin arasına koyarak onları birbirinden ayırdı ve Maggie gözlerini açtığında Cal'ın kendisine saygıyla baktığını gördü. "Emin misin?" diye sordu, sesi nazikti ve gözbebeklerinin etrafında oynayan tehlikenin sınırıyla tezat oluşturunuyordu.

Maggie başını salladı ve serçe parmağını uzatmak için çarşaftaki tutuşunu bıraktı. "Serçe parmak sözü."

Serçe parmağını Maggie'ninkiyle birleştiren Cal'ın yüzünü bir gülümseme kapladı, sonra da elini ağzına götürüp parmaklarının her birini öpmek için kullandı. Cal dudaklarını bileğinin iç kısmında gezdirirken Maggie'nin başı geriye düştü, kanı damarlarında hızla akmaya başladı. Kolundan aşağıya, köprücük kemiği boyunca inmeye devam etti, ancak göğsünden hep birlikte kaçındı; bunun yerine, karnına doğru atladı ve başparmaklarını şortunun bel bandına bağladı.

Onun sormasını beklemedi. Maggie yıllardır hiçbir şey için göstermediği bir şevkle kıcını yataktan kaldırdı. Cal'ın dudaklarından yumuşak bir küfür dökülürken, bacaklarından aşağı çekerek onu sadece basit siyah iç çamaşırlarıyla bıraktı. Cal parmağını pamuğun üzerinde gezdirirken Maggie titredi.

Ne kadar ıslak olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı ama hissetmemesine imkân yoktu. Adam örtüyü çekiştirerek indirdi ve kız gözlerini açtığı anda adamın tamamen kendisine odaklanmadan önce örtüyü bir kenara attığını gördü.

Cal kıpırdamadı, sadece ağzı açık ve gözleri aç bir şekilde ona baktı. Maggie tişörtünü başından çekip sutyeninin düğmelerini açacak kadar doğrulabildi. Sütyenini çıkarmaya başladı ama Cal bileğini hafifçe kavrayınca durdu.

"İzin ver," diye mırıldandı adam ve kadın başını sallayarak ellerini bıraktı. Adamın acele etmemesini, yavaşça vücudundan çekip çıkarmasını ve tadını çıkarmasını bekliyordu.

Adamın eğilip dişleriyle onu çekip almasını beklemiyordu. Çok daha iyiydi.

Adam meme ucunu ağzına aldı, gümüş çubukla oynadı ve Maggie inledi. Meme ucu piercinglerinin meme uçlarını daha hassas hale getirdiğini söylediklerinde şaka yapmıyorlardı ama daha önce hiç kimse onlara bu kadar yakın ilgi göstermemişti. Cal'ın dili yumuşaktı ama dişleri öyle değildi ve sanki sadece dişleriyle onu boşaltmaya çalışıyormuş gibi dişlerini Maggie'nin teninde gezdirdi.

Maggie çarşafların içinde kıvranıyor, dudaklarından anlaşılmaz sözcükler dökülüyor ve her yerinden baskı hissediyordu. Tam üzerini kaplayan sıcaklıktan çılgık atacağını düşünürken, Cal dudaklarını Maggie'nin gövdesinde gezdirdi ve sustu. Cal biraz doğrulunca Maggie gergin bir halde Cal'ın elleriyle kalçalarını daha da ayırmasını izledi.

"Ah, Maggie," diye fısıldadı onu içine alırken. Ama bakışlarını vücudunun her santimini yukarı çekti, bir parmağını ortasından geçirip klitorisine hafifçe bastırmadan önce gözleriyle buluştu.

Maggie haykırdı, kalçaları yataktan fırlamakla tehdit ediyordu ama Cal onları tuttu ve hınzırca gülümseyerek klitorisinin üzerinde fısıltıyla hafif daireler çizdi. Zar zor bir dokunuştı ama Maggie patlayacağından emindi. Diğer eli hafifçe gövdesine bastırdı, sanki onu daha sıkı kavramak istiyormuş gibi seğiriyordu. Ve lanet olsun, o da bunu istiyordu.

Parmağının baskısı arttı ve adam geri çekilmeden önce onu tam sınıra getirdi. Ancak basınç dağılmadı; kanında kaldı, içinde dolaştı ve nefesini çaldı.

"Çok güzelsin Maggie," dedi Cal ona. "Ama amın... Tanrım, muhteşem."

Adam iki parmağını içine sokup kıvrımadan önce Maggie'nin *bunu* algılayacak zamanı olmamıştı. Görüşü karardı.

Gökkuşağının her rengi göz kapaklarının arkasında patlamadan önce bir anlığına ipek çarşafı kavradı ve vücudu orgazmının gücüyle sarsılırken tutunacak bir şey, herhangi bir şey için.

Cal'ın parmakları içine masaj yaparak onu ikna etmeye çalışıyordu. Onu ıslattığını hissedebiliyordu ama bu kadar iyi hissettirirken umursamak zordu. "İşte benim kızım," diye mırıldandı, boştaki eliyle kalçasını kavradı ve kız gözlerini açıp ona baktı.

Kız arkadaşı.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Görüşü bulanıktı ama aşağıya baktığında adamın parmaklarını içinde gördü ve inleyerek adamın etrafında kenetlendi.

"Bana ne istediğini söyle, aşkım. Bana neyi sevdiğini söyle."

"İstiyorum... *sikişmek*," diye bağırdı, adam içindeki basıncı artırırken. Adam sustu. "Söyle bana."

Maggie odaklanmaya, nefes alıp verişini düzene sokmaya çalıştı. Ne istiyordu? Nelerden hoşlanıyordu? Nathan ona hiçbir şey deneme şansı vermemişti. Elbette, filmler izlemiş, kitaplar okumuştı ve fikirleri vardı ama Cal istemezdi...

Beklentiyle ona baktı, parmakları hâlâ içindeydi. "Biraz acımasını istiyorum."

Cal'ın gözleri şaşkınlıkla bir parça açıldı ama bunu dile getirmedi. Maggie'nin kalçasını daha sıkı kavradı ve üçüncü bir parmağını daha içine sokarak kabaca kıvırdı. Maggie yatağa tutunmaya çalışarak haykırdı.

"İstediğin bu mu bebeğim?" diye sordu. *Bebek*. Lanet hayatının geri kalanında bunu kafasında tekrar tekrar canlandıracaktı. "Sana sert davranmamı mı istiyorsun?"

Kalçalarını kabaca daha da ayırdı, onu daha da çıplak bıraktı, gözleri parmaklarıyla onu yavaşça becerirken parmaklarına yapıştı. Bu zıtlığın kasıtlı olduğunu biliyordu; parmaklarının yavaşça sürüklenişi ile kalçasını sertçe kavrayışı.

"Evet," diye haykırdı, çarşafın içinde kıvranıyordu, daha fazlası için çaresizdi; daha fazla sürtünme, daha fazla güç, daha *fazlası*.

"Evet ne, aşkım?"

Maggie içinde oluşmaya başlayan orgazmın sisi içinde gözlerini kırptırdı. Beyni boştu, içinde ne kadar iyi hissettiğini ve onun tamamını içinde hissetmeyi ne kadar istediğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Evet... Baba?"

Cal, durduramadan dudaklarından dökülen kelimenin onu bir defibrilatör gibi şok etmesiyle hareketsiz kaldı. Zihni, utancın yüzüne vurmasına yetecek kadar hızlı berraklaştı, adamın ne demek istediğini anladığında yanakları kıpkırmızı oldu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve eli alınına gitti. "Aman Tanrım. Oh kahretsin. Lütfen diyecektin. Oh benim-"

"Tekrar söyle."

Maggie nefesini içine çekti ve gözlerini açtı. Cal'ın yüz ifadesi, ışığın azlığı ve hâlâ bulanık olan görüşü yüzünden okunamıyordu. "Ne?"

Cal eğilip boştaki eliyle çenesini kavradığında inledi. "Tekrar söyle, aşkım."

Yakından bakınca, yüzündeki her çizgiye kazınmış şehvet ve arzuyu okuyabiliyordu. Yol boyunca bir yerlerde, genellikle kusursuz olan saçlarını ve sakalını karıştırmıştı. Dudağını ısırdı ve Cal başparmağıyla dudağını okşayarak çenesini daha sıkı tuttu.

"Evet..." diye devam etti, sesi zayıftı ve boğazını temizledi. Maggie yutkundu ve Cal'in gözlerinin boğazından aşağı inip tekrar yüzüne gelmesini izledi. "Evet baba," diye fısıldadı ve Cal'in gözleri kapandı, çenesini tutan eli seğirdi.

Gözlerini açtı ve en koyu yeşilin içinde hınzır bir parıltıyla ona baktı. "İstediğin bu mu aşkım?" Dudaklarını kızın çenesinde gezdirdi. "Babasının küçük kızı olmak mı?"

Kadın sisin içinden düşünmeye çalışırken dişleri hafifçe tenini sıyırdı. Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Nathan onu eğlendirmezdi bile. *Bunu istiyor muydu?* Kendini biraz dengesiz hissetti ve tamamen karakterinin dışında, *sadece* kitaplarda ve filmlerde olan türden bir şey gibi geldi. Bunun düşüncesi onu iğrendirmeli, aşağılayıcı olmalıydı, onun *herhangi bir şeyi* olarak anılmak, ama... Maggie bu tür bir kontrolü devretme fikrinin ne kadar hoşuna gittiğine şaşırdı.

Bunu herhangi biriyle yapamazdı ama Cal'a o kadar güveniyordu ki bu düşünce onu korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyordu. *Seni heyecanlandıran şeyi bul, aşkım.* Cal'in, onun altında yatarak ona *baba* demesini istemediğinden emindi, ama lanet olsun, bunu istiyordu.

"Evet, ben... Sanırım bunu istiyorum," dedi, sesi kısıktı, sanki kendi kararından korkuyormuş gibiydi.

Cal dizlerinin üzerine oturdu, biraz geriye doğru kaydı ve Maggie onu kaybettiği için protesto etmek istedi. Kahretsin, çok ileri gitmişti.

Yutkundu ve bir elini kızın aralanmış kalçalarına koydu. Teni dokunuşunun altında çakıllandı. "Evet, siktir et," dedi nefesinin altında. "Cehenneme gideceğim."

Maggie kaşlarını çattı. "Ne-oh, *lanet olsun*." Adam eğilip dilini amının üzerinde gezdirmeden önce düşünecek zamanı yoktu. Ağzı klitorisinin etrafında kapandı, dişleri hassas deriyi sıyırdı. Maggie'nin kalçaları Cal'ın onu kavrayışına karşı zorlanıyordu ama Cal sert elleriyle onu kendine doğru çekti.

Maggie'nin başı yana düştü, vücudu içinden geçen elektriğin gücüyle titriyordu. Cal dilinin düz kısmını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kulağa şüpheli bir şekilde "Tanrım, bu lanet olası amcık" gibi gelen bir şey mırıldanacak kadar geri çekildi.

Ama sonra dili onun içine girdi ve Maggie dinlemeyi bıraktı. Orgazm sekerek içinden geçerken her düşünce aceleyle kafasını terk etti. Cal diliyle onu becermeye devam etti, kalçalarından birini serbest bıraktı ve serbest elini klitorisine sıkıca bastırmak için kullandı.

Maggie'nin yeni serbest kalan kalçası kendi başına hareket ederek Cal'ın yüzüne doğru bastırdı ama Cal buna aldırış etmedi. Maggie'nin çığlıkları uğuldayan rüzgâra karıştı ve neredeyse onu boğacak şekilde aşağı doğru inmeye başladı. Cal kızın içinden çıktı, sanki sarhoş olmuş gibi kızın amına karşı hınzırca gülüyordu. Dili acımasızdı, onu yalayıp yutuyor, tadını çıkarıyordu. Ve tam Maggie nefesini tutmuşken, orgazmın tortuları onu terk ederken, adam onun klitorisini ısırdı ve Maggie yataktan eğildi, eli onun saçlarında düğümlendi ve adı ağzından bir hıçkırık gibi yuvarlandı.

Cal geri çekildi, parmakları ağzının yerini aldı ve onu orgazmdan çıkarmak için klitorisine çok daha nazik daireler çizdi. Dudaklarını yanağına bastırarak onun üzerinde gezindi. Adamın sikinin karnına bastırdığını hissedebiliyordu ve çaresizlik içinde inledi. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim," dedi adam, sesi kısılmıştı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Adamın nefesi tenini gıdıkladı ve kadın başını geriye yaslayarak boynunu ortaya çıkardı. Cal onun boynuna bir öpücük kondurdu ve "Keşke seni burada işaretleyebilseydim" diye mırıldandı.

Maggie onun tarafından damgalanma fikriyle inledi ve adam başını kaldırıp Maggie'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayarak fısıldadı: "Bunu istiyor musun bebeğim? Babanın seni işaretlemesini istiyor musun?" Başparmağını biraz önce dudaklarının olduğu noktaya bastırdı.

Pazartesi sabahı bundan pişmanlık duyacağını düşündü ama bu onu başını sallamaktan alıkoymadı. "Lütfen baba," dedi.

inledi ve Cal dişlerini onun boynuna geçirip emmeye başladığında homurdandı.

Maggie'nin çığlıkları daha da yükseldi. Ona daha fazla ihtiyacı vardı. Adam arkasına yaslanana kadar tişörtünü çekiştirdi, gözleri arkasında bıraktığı ize yapışmıştı. "Muhteşem," diye fısıldadı.

"Cal," diye yalvardı, tişörtünü yumruklayarak. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Yalvarman hoşuma gidiyor, aşkım." Tişörtünü başından çekiştirirken gözleri dans ediyordu. Maggie onun çıplak gövdesini ilk kez gördüğünde nefesi kesildi. Altı yıldır sadece bu anın hayalini kuruyordu.

Bir elini adamın karın kaslarında gezdirdi, sert ama doğru yerlerde yumuşaktı. Haftada dört gün düzenli olarak spor yapıyordu ama hâlâ elli beş yaşında bir adamdı ve karnının etrafındaki kasları biraz daha azdı. Göğsü kılsızdı, omuzları bir şekilde daha genişti ve Maggie'nin ondan daha fazlasını istemesine rağmen, onun harika sarılmalar vermesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Altı yıl boyunca bu sınırı hiç geçmemişlerdi. Ona sarılmadan önce bile ağzını amına götürmüştü.

Ama bu daha sonrası için bir sorundu. Maggie gözlerini tekrar Cal'ın yüzüne çevirdi ve onun yüzünde sinir gibi bir şeyle onu izlediğini gördü. Onun hakkında ne düşüneceği konusunda gerçekten endişeli miydi? Buna izin veremezdi.

"Harikasın amına koyayım." Yüzünün yan tarafını tutmak için uzandı. "Her lanet çizgiyi aşmadan altı yıl nasıl hayatta kaldım bilmiyorum."

Cal'ın gözlerinde rahatlama parladı ve onu öpmek için eğilerek çakıllı bir kıkırdama çıkardı. Ellerini birbirine geçirdi ve onun başını tuttu. "Neredeyse tüm bu süre boyunca bir ilişki içinde olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı Bayan Burlington?" diye sorduğunda Maggie gözlerini devirdi.

"Belki," diye fısıldamak için kulağına yaklaştı, "Ama ya size, onunla birlikteyken adınızın birkaç kez tesadüfen ağzımdan çıktığını söylesem, Bay Michaelson?"

Cal'ın gözleri parladı, ellerini sıkıca kavradı. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül."

Aniden hareket etti, yataktan fırladı ve lobiden geçip ofisine doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun?" Maggie homurdanarak ayağa kalktı ve onun masasını açıp etrafı karıştırdığını duydu.

Yatağa doğru yürüdü ve yanına bir kutu attı. Maggie kutuya baktı ve güldü.

"Masanda bir kutu prezervatif mi saklıyorsun?"

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir." Cal eğilerek onun dudaklarını kendi dudaklarıyla sertçe kavradı. "Eğer önümüzdeki altmış saniye içinde içine girmezsem, bebeğim, patlayacağım."

Cal geri çekildi ve Maggie yutkunarak başını salladı. Kutudan bir folyo paket aldı ve dişleriyle yırtarak açtı, eşofmanını ve iç çamaşırını yere iterken gözleri Cal'a yapışmıştı.

Bakışlarının Cal'ın vücudundan aşağıya düşmesine izin verdi ve bacakları kendiliğinden açılarak inledi. Cal aralarına diz çöktü ve prezervatifi adamın kalın boyu üzerinde yuvarlarken eli titredi. Adam inledi, alnı onunkine değdi. "Siktir, bebeğim."

Bir elini bacaklarının arasına daldırdı ve parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirdi. Maggie'nin vücudu gerildi, zaten önceki orgazmlarından dolayı çok hassastı. Cal'ın parmakları tembeldi, basıncı yavaşça artırıyordu. Maggie kendini yatağa bıraktı, sırtı kamburlaştı.

"Maggie, aşkım." Gözlerini yarı açtı ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ne kadar sert olmamı istiyorsun?"

Parmaklarının baskısını artırdı ve kadın odaklanmaya devam etmek için mücadele etti. "Hmm?"

Cal parmaklarını çekti, onun yerine eğildi ve sikini kızın amının üzerinde gezdirdi. Kadın kalçalarını ona doğru iterek yalvarmaya başladı. "Biraz acımasını istediğini söylemiştin." Sakinleşti, sikinin başı kızın amına zar zor bastırıyordu. Kadın daha da yaklaşılmaya çalıştığında, adam onu tuttu. "Ne kadar sert olmamı istiyorsun bebeğim?" diye tekrarladı.

Maggie hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Sanki altı yıldır bunu bekliyormuşsun ve sonunda benimle istediğini yapabilecekmışsin gibi," diye soludu ve Cal'ın gözleri parladı. Kalçalarını serbest bıraktı ve üzerine eğildi, ellerini başının üzerine götürdü ve bir eliyle onları orada tuttu, sıkıca kavradı. Kadın tamamen onun merhametine kalmıştı.

"Çok fazla gelirse bana söyleyeceğine söz ver." "Pinky söz veriyorum."

Alt dudağını dişleriyle yakaladı ve sonunda, *nihayet*, içine doğru iterken diliyle nefesini yakaladı.

Cal sert bir vuruşla kadının içine girdi, sonra durdu ve vücuduna adamın kusursuz büyüklüğüne uyum sağlaması için zaman tanıdı. Vücudu Maggie'nin vücuduna bastırıyor, dudaklarından gırtlaktan bir inilti dökülüyordu. Maggie inledi, vücudu ona uyum sağlamak için gerildi, güzel yanık zihnini yeterince temizledi.

Cal olduğunu gerçekten anlamıştı. Altı dayanılmaz uzun yıl boyunca arzuladığı patronu *Cal* onun içindeydi. Ve lanet olsun, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

"Altı yıl, bir gecede telafi etmek için uzun bir süre," diye mırıldandı, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Maggie kalçalarını ona doğru itti ve ikisi de küfretti. "Sanırım bundan en iyi şekilde yararlanacak iyi olacak." Bacaklarını adamın etrafına sararak onu daha derine itti.

"Sanırım öyle," diye kabul etti, bileklerini daha sıkı tuttu ve ona vahşi bir gülümseme verdi. Bu gülümsemenin sonuçlarını düşünecek zamanı olmamıştı ki adam içinden çekildi ve kalçalarının gücüyle onu yatağa itti. Maggie haykırdı, alevler vücudunu yalıyordu. Bir şeylere tutunabilmek için ellerini çekmeye çalışırken tırnakları avuçlarına battı. *Cal* onu tuttu, vücudu Maggie'ninkiyle çarpık, karanlık bir senfoni gibi oynuyordu.

Ayak parmaklarının ucunda, başının tepesinde bir orgazm çırpındı ve *Cal* her iniltiyi, nefesi ve adının haykırışını yakalayarak diliyle ağzını harap etti. Geri çekildi, hâlâ derin hamlelerle kıza vuruyordu ve gözleri birleştikleri noktaya takılınca inledi. "Babanın sikini çok iyi alıyorsun bebeğim." *Vay anasını*. Bu dilin ne kadar pis olabileceğini bilerek iş gününü nasıl geçirecekti? "Birlikte ne kadar mükemmel görüldüğümüze bak."

Adam onun oturmasını kolaylaştırmadı, ellerini yatağa bastırdı, kalçaları acımasızca ona vuruyordu. Kadın ona karşı mücadele etti ve bu adamın hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü hırladı ve bir şekilde içinde daha derin bir nokta buldu. Ama vücudunu aralarına bakabilecek kadar yukarı çekmeyi başardığında, *Cal*'in aletinin içinde kayboluşunu, arzusuyla parlayışını izlediğinde, bu manzara onu sersemletti.

Orgazmı onu parçaladı, gücü her ikisini de şaşırttı. Maggie geri çekildi, *Cal*'in sikinin etrafında titreyip kenetlenirken onun adını haykırdı ve çarşafların içinde kıvrandı. *Cal* sendeledi, bileğindeki tutuşu kaydı ve vücudu öne doğru düştü. Çakıllı bir iniltiyle boşalırken bir eliyle kendini Maggie'nin yüzünün yanında yakaladı ve Maggie'nin adı kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Maggie, artçı şoklar içinde dalgalanırken onu koluna eğilmeye ve bileğine nazik bir öpücük kondurmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama *Cal*

İnledi ve üzerine yığıldı, omuzlarına, boynuna ve son olarak dudaklarına öpücükler kondurdu.

Nefes nefese ayrıldılar, Maggie'nin kalçaları Cal'in etrafından çözülmeye çalışırken hâlâ titriyordu. Sonunda başardı, bacakları jöle gibi yatağa düştü ve Cal isteksizce ondan çekilirken yüzünü buruşturdu. Yine de hareket etmek için acelesi yoktu, her tarafına tembel öpücükler kondurmaya devam ederken güçlü ön kollarıyla ağırlığının ona baskı yapmasını engelledi.

"O kadar muhteşem ki," diye fısıldadı kulağının arkasına bir öpücük kondurmadan ve prezervatifi atmak için uzaklaşmadan önce. Maggie'nin gözleri dalgalanarak kapandı ve yapabiliyorken anın tadını çıkarmasına izin verdi.

Çünkü endişeler çoktan zihnine üşüşmeye başlamıştı. Bunun tek seferlik bir şey olması gerekiyordu; profesyonel bir kapasiteyle yollarına devam edebilmeleri için sistemlerinden atmaları gerekiyordu. Maggie, Cal'ın nasıl hissettiğini bilmiyordu ama şimdiden daha fazlasını arzuluyordu. Maggie yorganı yukarı çekti.

"Hey." Gözlerini açtığında Cal'ın onu izlediğini gördü, yüzünde gördüğü şey karşısında dudakları bükülmüştü. Parmağını kızın yanaklarında gezdirdi ve ardından bir sıcaklık izi bıraktı. "Şimdi bana karşı utangaç olma, aşkım. Altı yıldır seni kucaklamak için bekliyordum."

Ona karşılık veren gülümsemesi otomatikti; Cal ona gülümsediğinde kalbinin güm güm atması sorunluydu. Ama onu bekleyen kollarına sokuldu ve ona tam olarak otururken her damla gerilimi soluyarak uzaklaştırdı.

CHAPTER NINE

C Al Pazartesi günü işe daha önce hiç olmadığı kadar hevesle gitti. Maggie'yi görmeyeli iki gün olmuştu, otoparkta ona veda öpücüğü vermeyeli, arabasıyla gidişini izlemeyeli iki gün olmuştu, sonra yirmi dakika boyunca arabasında oturdu, kesinlikle sersemlemişti.

Gecenin bir yarısı gök gürültüsüyle uyanmışlardı ve Maggie uykulu bir şekilde onun kalçalarına sarılıp yine aklını başından almıştı. Sabah olup da uyandıklarında son kullanma tarihlerinin geldiğinin farkındaydılar ve bunu ellerinden geldiğince uzatmışlardı. Cal, onu altı yıl boyunca istemesini telafi edecek kadar çok kez boşalmasını sağlamaya kararlıydı ve gün ışığından daha fazla saklanamayacakları zaman titrek bacaklarıyla otoparka kadar yürümüşü.

Bunun tek gecelik bir şey olduğunu açıkça belirtmişti, öyleyse neden ofiste yürüyor, aşk acısı çeken bir ergen gibi onu görmek için dakikaları sayıyordu?

Yanlarından geçerken herkese el sallayarak günaydın dedi ve doğruca asansöre yöneldi. Aklını tekrar oyuna vermeliydi. Bu

Cuma gecesi için konuşulmamış bir anlaşmaydı, ikisini de tekrar yola sokacak bir geceydi. Ama milyonlarca yıllık hayallerinin hiçbirinde bunun bu kadar inanılmaz olacağını hayal edemezdi.

Biraz acımasını istiyorum. Evet, baba. Lütfen baba.

O bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi ve şimdi ona dokunduğu için eskisinden daha çok arzuluyordu. Cal'in zevkleri her zaman biraz ahlaksız taraftaydı, ama bu ihtiyaçlarını kulüpte, Pazartesi günü işte yüzleşmek zorunda olmadığı yabancılarla nispeten kolaylıkla karşıladı. Hukuk dünyasında geçirdiği otuz yıl boyunca hiçbir zaman iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmamıştı. Ama yarı yaşında bir kadınla birlikte olmamış ya da bir kadın ona *baba* dememişti.

Baba. Bu kadar çok sevdiği için kafadan çatlak olduğunu biliyordu. Tanrı aşkına, o gerçek bir babaydı.

Cal asansörden çıkarken kendini silkeledi, bakışları ofisinin dışındaki kanepeye takıldı. Bundan sonra buraya kutsal bir yermiş gibi saygı gösterecekti.

Maggie Cumartesi sabahı çekip gitmekte zorlandığına dair hiçbir belirti göstermemişti. Belki de ihtiyacı olan tek şey *sistemlerinden* kurtulmaktı ama onu okumak çok zordu. Sadece onun daha fazlasını isteyip istemediğini anlaması gerekiyordu. Daha fazlası bir seçenek olsaydı bile.

Cal masa sandalyesine çöktü ve inledi. Bir karmaşa, olan buydu. Lanet bir karmaşa. Bilgisayarını açtı ve telesekreterinde yanıp sönen kırmızı ışık gözüne ilişince durakladı. Çok az kişinin direkt hattı vardı; ailesinden gelen aramalar bile Maggie'den geçiyordu (babasının toplantılar sırasında onu hiç istemediği rugby skorları hakkında bilgilendirmek için sürekli aramasından sonra bir zorunluluktan). Tek istisnalar Liam ve Eliza'ydı, onlar da sadece acil durumlarda aramaları gerektiğini biliyorlardı.

Cal telesekreterin düğmesine bastı. "Hey, benim." Bir duraklama oldu. "Maggie, tabii ki." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sanki onun sesini tanımayacakmış gibi. Arabası çalıştığında bir gümbürtü duydu. Muhtemelen geç kalıyordu. "Çok özür dilerim. Bunu hiç yapmadığımı biliyorsun ama ailemle ilgili acil bir durum var ve bugün gelemeyeceğim." Cal'ın gülümsemesi eriyip gitti.

"Bu sabah ilk iş olarak gelen kutusunu inceledim ve acil bir şey yok. Josie'ye bir liste bıraktım, kahveni aldığından emin olacak ve Stintson toplantısını senin için ayarlayacak. Telefonum yanımda, ama ona bağlı olmayabilirim, yani bana ihtiyacın olursa,

Bana mesaj at -ne diyorum ben- sesli mesaj bırak, en kısa zamanda seni ararım. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama *bu* gece erkenden şehre dönersem, -anasını *satayım*, *burası hızlı şerit*- ofise uğrar ve ne gerekiyorsa yaparım. Çok üzgünüm Cal."

Maggie tam altmış saniye boyunca özür dilemeye devam etti, gerçi bunun bir kısmı yol öfkesiydi ve arama uzadıkça sesi daha da telaşlı çıkıyordu. Gergin bir vedayla telefonu kapattı ve Cal sandalyesine geri oturmadan önce bir süre makineye baktı.

Ailevi acil durum belirsizdi. Ve ona göre değildi. Hatta izin almak bile ona göre değildi. Zaten her yıl yaptığı gibi Noel ve Yeni Yıl'da ofisin bir hafta kapalı olmasından yakınıyordu. Gerçekten bir sorun mu vardı, yoksa Cuma gecesinden sonra onu görmek istemiyor muydu?

Sesi stresli geliyordu ve arabayla *bir yere* gidiyordu. Ama Maggie hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı; eğer yokluğunu açıklamak için acil bir durum varmış gibi davranmak isteseydi, bunu ikna edici bir şekilde yapardı. Rahatsız olursa ona söyleyeceğine dair serçe parmağıyla söz vermişti ama bu söz Cuma gecesinin ötesine geçmiş miydi?

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve inledi. Maggie'yle daha fazlasını istemesi konusunda nasıl konuşacağını düşünürken, Maggie ya ailesiyle ilgili acil bir durumla uğraşıyor ya da muhtemelen başka bir iş bulmaya çalışıyordu. Her iki seçenek de hoşuna gitmemiştir.

Kapı çalınınca Cal başını kaldırdı. "Girin." Tanrım, sesi sert geliyordu.

Josie gülümseyerek ve elinde bir kahve fincanıyla kapıdan içeri girdi. "Günaydın patron," diyerek ofise geçti ve fincanı masasına bıraktı.

"Teşekkürler," dedi minnetle ve hemen fincanı kendine doğru çekti. Kahve yapmayı kendisi de kolaylıkla başarabilirdi ama Maggie onun yokluğunun gününü mahvetmesine asla izin vermezdi. Eğer Maggie giderse ne halt edecekti?

"Her şey yolunda mı?" Josie kaşlarını çatarak sordu. "Biraz stresli görünüyorsun."

"Evet, her şey yolunda. Sadece rüzgâr yüzünden iyi uyuyamadım," diye yalan söyledi ve Josie başını sallayarak ona hak verdi. Hava oldukça sakinleşmiş olsa da şehir hâlâ şiddetli rüzgârlarla uğraşıyordu.

"Peki Maggie, o iyi mi? İzin almak onun yapacağı bir şey değil."

Cal cevap vermeden önce kaynar kahvesini yudumladı. "O iyi. Sadece bugün ailevi bir işi var."

Josie'nin yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Oh, çok iyi. Bu sabah geldiğimizde herkes onun için çok endişeliydi. Gerçekten hepimizi ayakta tutuyor."

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladı Cal, boğazında yumru gibi bir şey vardı. "O oldukça harika biri."

"Öyle. Bugün bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen yeter." Josie el salladı ve onu Maggie'nin zihnine kazınmış yüzüyle baş başa bıraktı.

Tüm ekip için ne kadar önemli olduğunu, kendisine ne kadar değer verildiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Cal, ekibinin işe gelmekten korkmayacağı bir çalışma ortamı yaratmaya çalışıyordu; sonuçta maaş çekleri için buradaydılar ve sevdikleriyle birlikte olmayı tercih ederlerdi. Bu konuda saf değildi, ancak çalışanlarını mutlu etmek ve onlara ne kadar değer verdiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair kendine her zaman söz vermişti. Her çalışanını ismiyle tanıyor ve ona ihtiyacı olan herkese ulaşabiliyordu; herkese piyasa ortalamasının üzerinde ödeme yapıyor ve hepsinin ücretli izinlerinin her gününü kullanmalarını sağlıyordu (Maggie her adımda itiraz etse bile).

Ama her gün ofisteki atmosferi belirleyen Maggie'ydi. İnsanlar hastalandığında telefonlara bakan, akrabaları öldüğünde çiçekleri ayarlayan Maggie'ydi; doğum günü pastalarını sipariş etti ve partileri planladı, aylık mutlu saatleri organize etti ama asla katılmadı, çünkü o, tüm niyet ve amaçlar için, komutanın ikinci adamıydı ve ekibin saçlarını serbest bırakacak kadar rahat hissetmesini istiyordu.

Cal'ın gerçek bir planlamacı tutma önerisini elinin tersiyle iterek, bir sonraki ay yapılacak şirket yılbaşı partisini planlamak için sayısız saat harcamış ve bir o kadarını da her bir personel üyesi için kişiselleştirilmiş tatil/takdir hediyeleri araştırıp sipariş ederek geçirmişti (sadece kendi personeli için değil - Ben'in ekibinin dışlanmış hissetmesini istememişti).

Maggie ofisin kalbiydi ve eğer onunla işleri berbat ettiyse, kendini asla affetmeyecekti. Cal bir nefes verdi, cebinden telefonunu çıkardı ve yavaşça bir mesaj yazdı.

Maggie

Maggie gözlerini ovuşturdu ve masanın üzerindeki evrak yığını karıştırırken içini çekti. Nerede yanlış yapmıştı? Sistemi kusursuzdu. Burly'nin işletme hesabına giren ve çıkan her kuruşu biliyordu. On altı yaşında kafenin mali işlerini devraldığından beri, ailesi kendi başlarına nasıl idare edeceklerini öğrenmeyi ya da bir muhasebeci tutmayı reddettiği için tamamen zorunluluktan, hiçbir kira ödemesini kaçırmamışlar, faturalarını ya da tedarikçi faturalarını ödemeyi asla geciktirmemişlerdi. Öyleyse neden babasının elektriğin kesildiğine dair panikle yaptığı bir telefonla uyanmıştı?

İlk başta bunun hafta sonundaki fırtınanın bir sonucu olduğunu düşünmüştü ama elektrik şirketini bir kez aradıktan sonra kalbi midesine inmişti.

"Mayıs ayından beri ödeme almadık, Bayan Burlington. Hesabınızda otuz iki yüz dolar borç, artı üç yüz dolar gecikme ücreti var. İş adresinize birkaç uyarı mektubu gönderdik."

Ailesinin açmadığı ya da ona vermediği uyarı mektupları. Biraz daha araştırınca, müşteri hizmetleri temsilcisinin, Haziran ayındaki ödemenin geri dönmesinin ardından otomatik ödemenin iptal edildiğini söylediğini öğrendi. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü işletme hesabında her zaman bol miktarda para vardı. Ya da o öyle sanıyordu.

Ailesi online bankacılık hesabı açmayı reddetti - teknolojiye güvenmiyorlardı. Ancak Maggie bankacılık saatlerinde çalışıyordu, bu yüzden işin halletmek zorunda oldukları tek yönü buydu. Ödemelerin bankada ne zaman yapılması gerektiği konusunda onlara açık talimatlar verdi ve her ay, aylık hesap özetlerini aldıklarını öğrendiğinde, güncel bakiyeyi istedi. Tek yapmaları gereken hesap özetini açıp okumaktı.

Ancak Nisan ayının ifadesini kaybetmişlerdi, bu yüzden kabul etmek istemedikleri bir rakam uydurdular. Mayıs ayında da kafede unuttukları için yine bir rakam uydurdular. Haziran ayına geldiklerinde, en azından hesap bakiyesine yakın olacaklarını varsayarak ona herhangi bir rakam vermeye karar verdiler. Rakamlarda bir terslik görmeyen Maggie de onları sorgulamamış ya da hesap özetlerini görmek istememişti.

Şimdi önündeki masanın üzerinde durduklarına göre, sorunu gün gibi görebiliyordu: anne ve babası. Söylediklerinden çok daha fazlasını harcamışlar, kişisel harcamaları için iş hesabına girmişlerdi.

Saçlarını yolma dürtüsüyle savaştı. "Kişisel bir araç almak için yirmi iki bin dolar iş parası mı harcadın? Bunu yapamazsınız." Yalan söylemişler ve şu anda kafenin dışında duran kullanılmış Subaru'yu finanse ettiklerini söylemişlerdi.

Babası, "Teslimatları almak için kullanıyoruz," diye itiraz edince, kız sinirlenerek alay etti.

"Zaten iki arabanız var. Ya evdeki mutfak için harcadığın yirmi beş yüz dolar?"

"Annen çalışmadığı zamanlarda evde yemek tariflerini test ediyor."

Maggie nefesinin altından küfretti. "Hesabı boşalttın baba. Hiç para kalmadı. Elektriği tekrar açtırmak için kendi birikimlerimden neredeyse dört bin dolar ödemek zorunda kaldım."

"Bunu karşılayabilirsin. Evini dekore etmek için bir servet harcıyorsun."

"*Dekorasyon yapmıyorum*," dedi dişlerini sıkarak. "Yenileme yapıyorum. Önümüzdeki ay tüm evin elektrik tesisatını yenilemem gerekiyor, bahar geldiğinde yapacağım peyzaj masraflarını saymıyorum bile. Ayıracak dört bin dolarım yok."

"Sana geri ödeyeceğiz hayatım," diye seslendi annesi köşeden. En azından o biraz suçlu görünme nezaketini göstermişti.

"Bunu nasıl karşılayacağız?"

Maggie babasına ters ters baktı. "Subaru'yu satarak başlayabilirsin. Ve birkaç ay sonraki Florida seyahatini iptal ederek. Depozito iade edilmez, ama geri kalanını geri alırsınız ve mutfak eşyalarınız için işletmeye geri ödeme yapabilirsiniz." Tanrıya şükür sigorta yaptırmışlardı.

"O yolculuğu dört gözle bekliyorduk," diye sızlandı annesi, dudağı titriyordu.

"Bu paranın bir kısmını geri alamazsak kafe kışı çıkaramaz." Hepsini geri alamayacaklardı, bunu biliyordu. Subaru'nun değeri, arabaya sahip oldukları altı ay içinde düşecekti ve ailesinin yaptığı para çekme işlemlerinin çoğu orada burada küçük şeyler içindi. Yine de hepsi toplanmıştı. Elektriği tekrar açtırmak için harcadığı parayı asla göremeyeceğini biliyordu ama

Kafe tekrar kara geçti. "Ve gelecekte herhangi bir şeyin ödemesini yapmak için işletme hesabını kullanmadan önce bana sorman gerekiyor. Tamam mı?"

Babası burnunu çekti. "Peki."

"Ne yapacağıma bakacağım -" Maggie'nin telefonu gelen bir mesajla çınlarken kesildi ve kişi adı onu olduğu yerde durdurdu.

Calahan Michaelson

(1) Yeni Mesaj

Mesajı kaydırarak açtı ve taradı, kalbi hızla çarpıyordu.

Umarım ailenle her şey yolundadır, canım. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver ve bugün için endişelenme. Josie ve ben her şeyi kontrol altına aldık.

Cal ona mesaj mı atmıştı? O hiç mesaj atmazdı. Mesajın güven verici olması gerektiğinden emindi, ama mesajın varlığından güven duymaktan çok endişe duyuyordu.

"Her şey yolunda mı, Mags?"

Başını kaldırıp annesine baktı, sonra tekrar telefonuna döndü. "Evet, sadece... Bir saniye içinde döneceğim. İş yerinde bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Arka odadan kaçtı, kafeye daldı ve telefon etmeden önce ısınmak için kafenin yanında bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

"Alo?" İş telefonu selamlaması üzerinde gerçekten çalışmaları gerekiyordu.

"Bana mesaj atmışsın," dedi, biraz nefes nefese, şakalaşmayı bir kenara bırakarak.

"Selam aşkım. Nasıl gidiyor?"

"Cal. Bana mesaj attın. Sen bana hiç mesaj atmazsın. Bir sorun mu var?"

"Ne?" diye sıçradı. "Hayır, hiçbir sorun yok. Burada olup bitenler hakkında endişeleneceğini biliyordum ve içini rahatlatmak istedim."

"Mesajlaşarak mı?"

"Maggie, tatlım, nasıl mesaj atılacağını biliyorum. Sadece aramayı tercih ediyorum. Sesini duymak hoşuma gidiyor."

Dondurucu havada donuklaşan nefesi hızla dışarı fırladı. "Oh."

"Evet." Telefonda onun gülümsediğini duyabiliyordu. "Ailenle işler nasıl gidiyor?"

Maggie inledi ve buz gibi elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Oraya varmak. Uzun hikâye ama hepsini yarın anlatacağım. En azından herkes öyle,

canlı." Tekrar kafeye baktı. "En azından şimdilik. Hâlâ ailemi öldürmeyi düşünüyorum."

"Eğer yaparsan, yasal bağlantılarım var ve seni kesinlikle kurtarabiliriz." Boynundaki kocaman morluğu kapatan tek kazak olduğu için seçtiği kalın balıkçı yaka birdenbire çok sıcak gelmişti. "Söylediğim anda duydum. Özür dilerim," diye ekledi Cal.

Maggie homurdandı ve kaba taş duvara yaslandı. "Birkaç gün önce sana seslendiğimi düşünürsek sanırım ima aşamasını geçtik-"

"Maggie?"

Babası onu aramak için dışarı çıktığında nefesinin altından küfretti. "Telefondayım baba." Zamanlaması çok komikti. Maggie, Cal'in telefonda hafifçe küfrettiğini duydu ve yanaklarının pembeleştiğini hayal edebildi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı.

Kafasından üçe kadar saydı. "Bugün gelip bunu tamir etmek için hiç haber vermeden aramak zorunda kaldığımın farkındasın, değil mi?" diye sordu ve o da gözlerini devirdi.

"Hadi ama Mags, sen sadece bir asistansın. Sen orada olmadığında muhtemelen fark etmiyorlardır bile."

Cal'ın babasını duymadığına dair tüm umudu, onun keskin nefes alışını duyduğunda anında yok oldu.

"Bir saniye içinde içeride olacağım. Tamam mı?"

Babası kafeye geri dönerken kaşlarını çatarak homurdandı ve Maggie'ini çekti.

"Maggie-"

"Bu konuyu ele almayacağız," dedi kararlı bir şekilde.

"Ama-"

"Hayır. Ben iyiyim, Cal. Gerçekten iyiyim." Sarılmak için adam öldürebileceği gerçeğini boş verin.

Cal i ç i n i çekti ve bunun son kez duyacağı bir şey olmadığını biliyordu.

"Tamam, aşkım. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Evet, tabii ki."

"Bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- beni arayacak mısın?"

"Söz veriyorum."

"Pinky söz mü?"

Gülümsemesi sesinde duyduğu gülümsemeyle eşleşti. "Pinky söz veriyorum."

CHAPTER TEN

C Al lobideki masaya yaslandı ve rahat görünmeye çalıştı. Beş bin dolarlık bir takım elbisenin içinde, beklerken ne kadar rahat görünebilirse o kadar rahat.

Aklından bir türlü çıkaramadığı asistanı kapıdan içeri girdi. "Günaydın, Cal."

"Günaydın.

"Hey,

Cal!"

"Günaydın, Demi."

"Değişiklik olsun diye biraz güneş ışığı görmek güzel, değil mi?" "Kesinlikle öyle."

Sabah dokuza yaklaşırken ve Maggie'nin içeri girmesini beklerken gülümsedi, küçük konuşmalar yaptı ve kendini tuttu. Genelde ofise ilk gelen o olurdu ama bir gün önce her ne ile uğraşıysa yorgun düşmüş olmalıydı. Maggie ailesi hakkında nadiren konuşurdu ve babasının yorumuna bakılırsa Maggie bunun nedenini anlıyordu.

Sen sadece bir asistansın. Muhtemelen orada olmadığının farkına bile varmazlar.

Daha fazla yanılmış olamazdı. Ve Cal bunu kanıtlamaya kararlıydı; başlangıçta Maggie'nin geri dönebilmesi için canını dişine takarak çalışmayı planlamıştı ve eğer Maggie izin alırsa her şeyin üstesinden gelebileceklerini biliyordu ama bu yorum onun duraklamasına neden olmuştu. Maggie'nin döndüğünde fazladan iş yapmaması için yeterince çalışmış ve Josie'den yeterince şey istemişti ama onu özlemediklerini düşünecek kadar da değil.

Cal masanın üzerindeki saate baktı. Sekiz elli sekiz. Gelmeyecek miydi? Belki de telesekreterinde onu bekleyen bir sesli mesaj vardı. Her ihtimale karşı sekiz on beşten beri lobide bekliyordu. Her ne oluyorsa onunla uğraşarak bir gün daha geçireceğini düşündükçe kalbi sıkıştıyordu.

Öğleden sonraki randevularını iptal edip Marysville'e gitmeye ve onun hayatını kolaylaştırmak için ne yapabileceğine bakmaya yarı yarıya hazırды ki otopark kapısı açıldı ve kadın lobiye adım attı, koyu renk saçları parlak bir perde gibi onu gözlerden saklıyordu. İçinden bir rahatlama geçti - kız buradaydı. O iyiydi.

Cal önce saate, sonra Maggie'ye baktı. Sekiz elli dokuz. Sanki tam zamanında yetişecekmiş gibi. Her zamankinden daha geç kalksa bile dokuzdan önce yetişmek zorundaydı.

Maggie yaklaşırken başını kaldırdı, mükemmel ağzını bir gülümseme kapladı. Gözleri parlıyordu, biraz tereddütlüydü, biraz yorgundu ama çoğunlukla onu gördüğü için mutlu görünüyordu. "Merhaba."

"Hey, aşkım. Buradasın," diye soluk soluğa söylenirken, kadın hemen yanında durdu.

"Sana bugün döneceğimi söylemişim," diye hatırlattı ona.

"Evet." Cal başını salladı, onu içine çekerken yutkundu. Koyu renk saçları taranmamıştı, sadece uçları hafifçe kıvrılmıştı. Teni Aralık solukluğundaydı ama yanakları pembeleşmişti - rüzgârdan mı yoksa ondan mı, bilmiyordu ama Cal dudaklarını yanaklarında gezdirmek istiyordu. Maggie işe giderken her zaman etek, gömlek ya da kazak gibi bir şey giyerdi, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti. Her zamanki gibi omzunda bir çanta ve sevdiği o gülünç büyüklükteki içecek bardaklarından bir değil, iki tane vardı. Bugünkü balıkçı yaka her kıvrımı bir rüya gibi sarıyordu ve Cal'ın gözleri onu incelerken ağzı kurumuştı. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Bir smoothie getirdim." Koluna sıkıştırdığı fazladan fincana doğru başını salladı ama ona dönüp yüzünde gördüklerini anladığında gözleri büyüdü. "Daha sonra içebileceğim bir şey mi?" diye sordu,

Başını salladı ve rahatladı. İyi olduğundan emin olmak için onunla konuşması gerekiyordu. Ve iyi olduklarından.

"Ethel'in mi?" diye sordu ve kadın inledi, ses doğrudan adamın sikine gitti.

"Şu anda waffle'ın kulağa ne kadar hoş geldiğini bilemezsin." En azından onun dudaklarından ne kadar güzel çıktığını biliyordu. "Ofise gidip işleri kontrol etmem için bana beş dakika verebilir misin?"

"Elbette, aşkım." Cal onun kollarından iki fincanı aldı ve ofise kadar onu takip etti.

Maggie'nin yokluğu da gelişi de fark edilmemiş değildi. O odada masasına doğru yürürken herkes başını kaldırıp ona gülümsüyor, *günaydın* diyor ve iyi dileklerini sunuyordu. Her selama, her gülümsemeye karşılık verdi, ama Cal odadan uzaklaşıp bilgisayarına odaklandığında bunun azaldığını fark etti. Ailesiyle ilgili her ne olduysa onu çok yormuş olmalıydı.

Gelen kutusunda hızlıca gezinmesini izlerken dili dişlerinin arasından çıktı. Çantasından tabletini çıkardı ve yapılacaklar listesini açtı -zaten bir mil uzunluğundaydı- ve en alta birkaç ekleme yazdı.

"Sadece birkaç dakika sürecek," dedi ve elinde yapılacaklar listesi, vakaları kontrol etmek, hatırlatıcıları ve ödevleri dağıtmak ve listesindeki soruları ve takipleri not etmek için yıldırım hızıyla ofiste dolaşmaya başladı.

Bütün ofisi beş dakikadan kısa bir sürede nasıl bitirdiğinden ve hâlâ her biriyle tek tek ilgileniyormuş gibi göründüğünden emin değildi ama yapmıştı. Cal daha önce de verimlilik gördüğünü sanıyordu ama Maggie'nin ofiste bu şekilde çalıştığını hiç görmemişti. Bunu her sabah yapıyor muydu? Bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi ama bugünlerde Maggie'nin yaptığı her şey onun kriptoniti gibi görünüyordu.

Bir izin talebini yazmayı bitirdi ve masasına geri döndü. Adam gözlerini ondan alamıyordu. Başını kaldırdı, onu bakarken yakaladı ve kızardı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi hızla ama kadın ona inanmamış gibi başını eğdi. Cal ofisi işaret etti. "Sadece seni ofiste bu şekilde çalışırken pek göremiyorum, anlıyor musun? Her şeyi ve herkesi kontrol altında tutuyorsun."

Maggie omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Bu benim tarzım."

"Bu işte inanılmaz derecede iyisin," dedi takdirle ve Maggie bu övgü karşısında gülümseyerek biraz daha dik durur gibi oldu. *Evet, bunu daha sık yapması gerekiyordu.*

"Teşekkürler." Çantasını açtı ama tereddüt etti, tableti çantasının üzerinde duruyordu. "İş kahvaltısı mı bu?" diye sordu, çevredeki masalardan kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle.

"Hayır dersem, gelme fikrini değiştirir misin?" Bir an düşündü, mavi gözlerinin derinliklerinde ve alt dudağını ısırışında belirsizlik açıkça görülüyordu, ama yavaşça başını salladı. "Bu durumda: hayır. Değil."

"Tamam." Tableti yavaşça masasının çekmecesine bıraktı ve derin bir nefes almadan önce çekmeceyi kilitledi. "Ben hazırım."

"Fıstık ezmeli ve jöleli parfe alayım lütfen," dedi Cal, elindeki menüyü bırakıp Ethel'e gülümseyerek. Lokanta neredeyse boştu. Kahvaltı telaşını kaçırmışlardı ve çevredeki restoranların açılmasına daha saatler vardı. Öğle yemeği vakti geldiğinde iş dünyası Ethel's'e akın etti. Arka planda yumuşak bir caz çalıyordu, biraz mahremiyet sağlayacak kadar gürültülü ama konuşabilecekleri kadar sessizdi.

"Sorun değil. Peki ya senin için canım?"

Maggie özel ürünler tahtasına baktı ve kararsızlık içinde dudağını çiğneyerek, "Muzlu waffle nasıl?" diye sordu.

"Çok lezzetliler," diye güvence verdi Ethel. "Fıstık ezmesi var ama. Onu şurupla değiştirebilir miyiz?"

"Kulağa hoş geliyor, teşekkürler," diye yanıtladı Maggie, menüsünü standın içine yerleştirirken.

Cal, Maggie ve Ethel'in arasına baktı. "Fıstık ezmesi sevmez misin?" "Hiç denemedim," diye omuz silkerek cevap verdi. "Alerjim var."

"Ah." Cal Ethel'e dönmeden önce kaşlarını çatı. "Çilekli mango parfe ile değiştirebilir miyim?"

"Elbette."

Maggie gözlerini kocaman açarak, "Yapmak zorunda değilsin," diye araya girdi. "Alerjim o kadar şiddetli değil. Sadece ağzıma girerse sorun oluyor."

Cal'ın gözleri o mükemmel ağza kaydı, sonra başını kaldırıp ikisini de beklenmedik derecede bilgili bir ifadeyle izleyen Ethel'e baktı. "Çilekli mango lütfen."

"Tamamdır, tatlım." Ethel gülerek uzaklaştı, Cal ve Maggie birbirlerine bakakaldılar, aralarındaki gerginlik azalmıştı. Cal, Maggie'nin zihninin de Cuma gecesinin anılarıyla çalkalanıp çalkalanmadığını, masanın öbür ucundan elini uzatmak için kendini fiziksel olarak durdurmak zorunda kalıp kalmadığını merak etti.

Önce gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Ailenle her şey yolunda mı?"

Maggie'nin yüzündeki gerginlik yerini düpedüz kızgınlığa bıraktı. Yüzündeki bir tutam saçı savurdu ve ellerini kahvesinin etrafında kavuşturdu. "Şimdilik hâlâ hayattalar ve dün aşağı yukarı her şeyi düzelttim. Ya da en azından başladım." Kahvesinden bir yudum aldı ve Cal kahveyi içine çekerken yüzünde beliren zevk titreşimine gülümsemekten kendini alamadı. "Sana bir kafeleri olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

"Burly's," diye devam etti. "Ben on üç yaşındayken açtılar ve ilk başlarda ayakta kalmayı başardılar. İkisi de üniversiteden beri kafe ve restoranlarda çalışıyorlardı - bu şekilde tanışmışlardı - bu yüzden iyi bir mutfak ve ev önü deneyimine sahiplerdi, ancak bir işletme işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ve öğrenmeyi reddettiler." Kaşlarını çattı.

"Ben on altı yaşındayken Burly's neredeyse batıyordu. Her kuruşlarını oraya yatırmışlardı, bu yüzden her şeyimizi kaybedebilirdik. Yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek için internete baktım ve finansal işleri, hesap tablolarını, her şeyi yönetme konusunda oldukça iyi olduğumu keşfettim. Her şeyi ben devraldım. Onlar kafede çalışıyordu ama ben perde arkasından yönetiyordum."

"On altı yaşındayken mi?" Cal şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak sordu. Maggie'nin her şeyi bu kadar çabuk kavradığını bilmek onu şaşırtmamıştı ama o zamanlar lisedeydi.

Omuz silkti. "Evet. Çok yorucuydu. Hâlâ okula gidiyordum ve fazladan yardım alabilmemiz için birkaç yıl geçmesi gerekiyordu, bu yüzden annemle babam haftanın yedi günü çalışıyordu ve ben de okuldan sonra ve hafta sonları yardım ediyordum. Ama aynı zamanda kardeşlerime de bakmak zorundaydım. Onlarla ödev yaptım, yemek yedim, evi temiz tuttum, bu tür şeyler."

Bu tür şeyler. Her şeyi yapmış gibi görünüyordu.

"Sanırım safça, üniversiteye gittiğimde rahatlayacağımı düşünmüştüm. O zamana kadar işleri yoluna koymuştuk ve fazladan birkaç çift

eller, ama ailem işlerin ticari yönünü öğrenmeye hiç istekli değildi, bu yüzden üniversite için UW'ye yaklaştığımda işleri uzaktan yürütmek zorunda kaldım. Sonra sen beni staj için işe aldığında, onlara fazla zamanım olmayacağını söyledim ama beni dinlemeyi reddettiler. Ve resmi olarak işe girdiğimde..." diye devam etti ve parmağını fincanında gezdirdi. "Ailemin bu konuda ne düşündüğünü duydun."

Babasının sözleri Cal'ın kanını kaynatmaya devam ediyordu. *Sadece bir asistan*. Maggie sıradan bir şey değildi. Ve onlar için yaptığı her şeyi duymak? Onu, kendisinden yararlanan herkesten koruma ihtiyacı göğsünde bir canavar gibi kükredi.

"Hâlâ işi sen yürütüyorsun," dedi ve başını salladı. "Resmi olarak haftada kırk saat çalışıyorsun - gelen kutunu evden kontrol ettiğini biliyorum," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle, kadın itiraz etmeye başlayınca. "Artı, iş için kaç saat çalışıyorsun?"

"İyi bir haftada on, ama muhtemelen on beşe yakın."

"Ayrıca haftada en az birkaç saat tadilat yapıyorsun, değil mi?" Kadın başını salladı ve Cal kafasında hesap yaptı. Uyumak için nasıl zaman bulabiliyordu?

"Nathan'dan ayrıldığımdan ve ev için çalışmaya başladığımdan beri Burly's'e eskisi kadar odaklanamadım," diye itiraf etti, gözlerinde suçluluk parlıyordu. "Bu da dünü açıklıyor sanırım. Marysville'e eskisi kadar sık gitmiyorum ve gittiğimde de yapacak o kadar çok işim oluyor ki mali durumla doğru dürüst ilgilenemiyorum. Dün elektrikler kesik olduğu için bir telefon aldım ve biraz araştırınca işletme hesabının aslında boş olduğunu ve elektrik şirketinin ödemeler geri döndüğü için bizi kestiğini öğrendim."

Sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Cal hâlâ onun şu sözleri söylemesine hazır değildi: "Annemle babam iş fonlarının elli bin dolarını kişisel harcamaları için çarçur etti. Sekiz ay içinde."

Çenesi düştü. "Elli bin mi? Tanrım."

"Bir de bana sor." Maggie başını salladı, koyu renk saçları tepedeki ışıklardan altın rengi lekelerle parlıyordu. "Elektriği tekrar açtırmak için kendi birikimlerimden ödemek zorunda kaldım, dört bin dolar." Cal yüzünü buruşturdu. "Ama harcadıkları paranın bir kısmını telafi etmek için bir plan yaptım. Muhtemelen en azından yarısını geri alabilirim, bu da yazın yoğun sezonlarına kadar işlerin devam etmesine yardımcı olur. İstemiyorum ama sanırım yarı zamanlı çalışanlardan bir ya da ikisini işten çıkarmak zorunda kalacağız."

Bunu gayet doğal bir şekilde söylemişti ama Cal, vermek zorunda kaldığı kararların sorumluluğunun ona yüklendiğini görebiliyordu. Nasıl olur da

Aileler bunu görmedi mi? Yoksa umursamadılar mı?

O ve Eliza ilk günden beri Liam'a asla çok fazla baskı yapmayacaklarına söz vermişlerdi. Ebeveynlerin çocuklarını kendilerinin minyatür versiyonları olmaya zorladıklarını defalarca görmüştü. Hukuk dünyasında bu çok yaygındı. Liam yaratıcı bir alan seçtiğinde biraz endişelenmişlerdi, ama bu endişelerini ona asla yansıtmamışlardı, ama Liam bir sanat küratörü olarak, bir avukat ya da optometrist olarak olabileceğinden çok daha mutluydu.

Maggie'nin bu kadar çok şeyle uğraşması adil değildi ve birikimlerini ailesini kurtarmak için harcaması da kesinlikle adil değildi.

"Biliyorsun, ben-"

"Hayır," diyerek sertçe sözünü kesti ve adam duraklayarak kaşlarını çattı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun," diye itiraz etti.

"Biliyorum ve teşekkür ederim. Ama hayır." Başını salladı ama yine de gülümsedi. "Her şey kontrolüm altında, söz veriyorum. Ayrıca, biriktirdiğim her kuruşu Burly's'e yatırsam bile, bu sadece bir yara bandı olur. Onlara para saçmak daha büyük bir sorunu çözmez. Ben sadece... Şu anda bununla uğraşacak durumda değilim." Tırnaklarını endişeyle çizik masaya vurdu.

Sikerim böyle *işi*. Cal öne doğru eğildi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Çok iyi gidiyorsun. Onlar görmüyor olabilir ama ben görüyorum. Sadece ben de değil, bilgin olsun. Dün herkes senin yanında olmanı ne kadar özlediğinden bahsediyordu. Yaptığın hiçbir şey gözden kaçmıyor."

Maggie ellerine baktı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Teşekkür ederim. Ve söz veriyorum," diye ekledi çabucak, elini tutuşu biraz daha sıkılaştırmıştı. "İşimi seviyorum ve hiçbir şeyin işime engel olmaması için gerçekten çok çalışıyorum. Dün... Bu kabul edilemez. Çok özür dilerim, bir daha olmayacak-

"Maggie, bebeğim. Nefes al." Titrek bir nefes aldı, gözleri kararsızdı. "Sorun yok. Şu anda burada patronun olarak bulunmuyorum - gerçi *öyle olsaydım* sana sorun olmadığını ve zaten daha fazla izin alman gerektiğini söyledim. Ben sadece... Seni önemsiyorum, biliyorsun. Ve endişeliyim."

"Ben iyiyim," dedi hemen. Çok hızlı bir şekilde, sanki otomatik olarak *iyiymiş* gibi.

"Çok şey yapıyorsun. Ve sanki kendin için hiçbir şey yapmıyormuşsun gibi görünüyor - ev sayılmaz, seni terk etmek gibi şeyler yaptığında

akan su olmadan." Kız itiraz etmek için ağzını açtığında son kısmı ekledi.

Ağzını açtı ve sonunda söylemeden önce iki kez kapattı. "Cuma. Bu benim içindi."

Cal'ın kalbi göğsünde gümbürdedi. "O sadece bir geceydi," diye belirtti, bundan daha fazlası olmasını umduğunun ne kadar açık olduğunu merak ediyordu.

"Sanırım öyleydi," diye kabul etti, gözlerini kaçırarak. "Ama-"

"Bir çilekli mango parfe, bir muzlu waffle." Yemeklerini masaya koyarken elleri birbirinden ayrılan Ethel'e baktılar. "İkinize başka bir şey getireyim mi? Biraz daha kahve?"

Maggie başını salladı. "Böyle iyiyim. Teşekkürler, Ethel."

Cal, "Ben de," diye onayladı ve Ethel onlara uzaklaşmadan önce bir şey isterlerse kendisini aramalarını söyledi.

Maggie'nin çatal bıçak takımını almasını izledi ve cümlesini bitirmesini bekledi. Maggie duraksadı, yemeğine baktı ama ne yedi ne de konuştu. "Ama ne, aşkım?"

Maggie çatalını waffle'ının üzerindeki muzlu karamelin üzerinde gezdirdi, dudağını ısırды ve sonra ona baktı. "Öyle olmak zorunda mı? Sadece bir gece yani."

Cal onun her santimini hissettiğini, her nefes nefese inleyişini, her *lütfe* ve *Cal ve evet, babacığım* deyişini hatırlıyordu. O gece sonsuza dek aklında kalacaktı. Yine de yeterli değildi.

Adam onun bakışlarını tuttu ve başını salladı. "Hayır. Sadece bir gece olmak zorunda değil."

"Oh. Şey, bu... iyi. Bu iyi," dedi Maggie, dudaklarının kenarında bir gülümseme seğirerek. "Yani, ikimiz de gerçekten meşgulüz ve işimiz stresli. Yakın zamanda tekrar biriyle çıkmaya başlamak gibi bir niyetim yok ve sen de pek çıkıyormuş gibi görünmüyorsun, bu yüzden sıradan, düzenli bir stres atma şeyine sahip olmak güzel olabilir. Muhtemelen bunun lojistiğini çözmeliyiz. Bir plan, bilirsin. Bazı temel kurallar koyarız ve..." diye devam etti. "Çok mu abartıyorum?"

Cal başını salladı, gülümseyerek kaşığını aldı ve parfesini yaklaştırdı, kalbi göğsünde gümbürderken ve beyni "*lanet olsun, bunu tekrar yapmak istiyor*" gibi bir çığlık atarken soğukkanlı davranmaya çalıştı. Boğazını temizledi. "Asla çok fazla değilsin. Seni planlama modunda izlemek hoşuma gidiyor."

"Oh," diye cevap verdi, waffle'larına yumuldu, kulaklarının uçları pembeleşti.

"Bu akşam gelmek ister misin? Akşam yemeği sipariş edebilir ve her şeyi çözebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diye onayladı Maggie ve Cal masanın diğer tarafına geçip onun yüzündeki gülümsemeyi öpme isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Bu gece..." Etrafında bir kelime aradı ve Cal güldü.

"Eğer senin için de uygunsa, burada kalmanı istiyorum," dedi ve başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Tanrıya şükür hafta sonunu dairesini temizleyerek geçirmişti. Evde her şeyin düzenli olmasını severdi ama onun kadar düzenli değildi.

Maggie bu gece onun evinde olacaktı, bir şeyler bırakmak ya da almak için yapılan bir ziyaretten daha fazlası için. Bu gece onun yatağında olacaktı.

Önümüzdeki yedi saat boyunca bunu nasıl başaracaktı?

CHAPTER ELEVEN

Maggie

Maggie hiç vakit kaybetmeden ikinci kata çıktı ve ofise döndüklerinde boş bir toplantı odasına saklandı. İncelemesi gereken bir yığın e-posta, kontrol etmesi ve dosyalaması gereken evrak, ilgilenmesi gereken müşteriler vardı. ve ayarlanması gereken randevular vardı ama daha acil meseleler vardı.

Sanki küçük bir metal mekanizma zaten ses geçirmez olan odada en ufak bir fark yaratacakmış gibi kapıyı kilitledi ve daha oturmadan telefonu kulağına götürüp çaldırdı.

"Bu önemli olsa iyi olur. Ben uyuyordum-"

"Cal ile seks yaptım," diye homurdanan en iyi arkadaşının sözünü kesti.

Jazz keskin bir nefes aldı. "Ne oluyor lan? Saat daha on bir bile değil. Sabah sabah patronunla seks yapmayı nasıl araya sıkıştırdın?"

Maggie sandalyesinde arkasına yaslandı ve floresanların altında gözlerini kısarak baktı. Bu odalardaki aydınlatma ideal olmaktan çok uzaktı. Daha sakın bir aydınlatma daha mutlu müşteriler demektir. Onları yenilemek için Cal ile konuşmalıydı. "Alo? Dünyadan Maggie'ye."

İnledi. "Bu sabah olmaz." Kahvaltı planları bu şekilde sona erseydi şikâyet etmeyecekti ama önce konuşmaları gerekiyordu. "Cuma gecesi fırtına yüzünden burada mahsur kaldık."

"Oh, kahretsin. Ofiste mi?" "Evet."

"Cuma günü Rebekah ile buluşacaktın, değil mi? Kahretsin, unutmuşum. Ben en kötü en iyi arkadaşım," diye bağırdı Jazz ama Maggie sadece güldü. Cal'ın dudakları onunkilere değdiği anda Rebekah'nın varlığını unutmuştu.

"Sorun değil. Endişelenme."

"Sanırım seksi yaşlı patronunu becermek için onunla ilişkini kestin?"

Maggie'nin gözlerini devirmesine neden olsa bile bu tanımda haksız sayılmazdı. "Fırtına yüzünden iptal ettim ama evet, sonuç bu oldu."

"Kahretsin," dedi Jazz hülyalı bir sesle.

"Cal'la beni seks yaparken hayal etmediğini söyle bana, Jazz."

"Beni suçlayabilir misin? O muhteşem biri ve seninle birbirimize hiç aşık olamamış olmamız benim en büyük pişmanlığım." Kadın dramatik bir şekilde içini çekti ve Maggie onu yatağında uzanmış, battaniyeleri yamulmuş, kolunu yüzüne siper etmiş, perde almayı reddettiği için gözlerini güneşten korumaya çalışırken hayal edebildi. "Bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum."

Jazz alay ederken Maggie zayıf bir sesle, "Sana şimdi söylüyorum," diye cevap verdi.

"Lütfen. Eve gelir gelmez beni aramalıydın, hayır, eve dönerken aramalıydın."

Kıdemli avukatlardan biri merakla ona bakarak yanından geçerken Maggie el salladı. O geçtikten sonra Maggie ayağa kalktı ve panjurları indirdi. "Kimseye söyleyeceğimden emin değildim," diye itiraf etti.

"Ben hiç kimse değilim," diye itiraz etti Jazz.

"Doğru. Sana her zaman söyledim." Arkasına yaslandı ve bacaklarını masaya dayamadan önce ayakkabılarını tekmeledi.

"Yani?" Jazz sordu.

"Ne olmuş yani?"

"Nasıldı? Tekrar yapacak mısın? Lütfen bana tekrar yapacağını söyle. Gerçekten düzenli olarak sakinleşmenin bir yolunu bulmalısın ve artık benimle yoga yapmayacaksın."

"Seninle yoga yapmamı yasaklamıştın," diye hatırlattı Jazz'a. Gerçi en iyi arkadaşının iyi bir nedeni vardı; Maggie

dersin ortasında e-postasını kontrol etmekten. Üç ders üst üste.

Yıllarca Jazz ona *zen'ini bulması* için yardım etmeye çalışmıştı. Yoganın yanı sıra meditasyon, tarot, yürüyüş, yüzme, buzlu su banyoları ve hatta ateşte yürümeyi bile denemişti ama hepsi boşunaydı. Egzersiz yapmayı seviyordu ama bu onun kendini kapatmasına yardımcı olmuyordu. İşe yarayan tek şey temizlikti, Jazz bunun da sayılmadığını çünkü bunun da bir iş olduğunu söylüyordu.

"Maggie, bebeğim, şu lanet soruya cevap ver. Nasıldı?" Jazz sızlandı.

"Biraz çılgıncaydı ve hayatımı tamamen değiştirdi," diye cevap verdi. iç çekerek. "Görünüşe göre bir baba saplantım var. Ve görünüşe göre, onun da var." "Oh, bu çok seksi."

"Mhmm. Ve evet, bunu tekrar yapacağım."

"Kahretsin. Sadece seks mi, yoksa yine çıkıyor musunuz?"

"Tekrar biriyle çıkmayacağım," dedi Maggie çabucak. Biriyle çıkmaya, Nathan'dan geri aldığı bağımsızlığının tek bir parçasından bile vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Nathan onun kendi başına idare edemeyeceğinden çok emindi ama Maggie her geçen gün bunu yapabileceğini kanıtlıyordu. Belki bir gün yeniden biriyle çıkmaya hazır olabilirdi ama acelesi yoktu ve olsa bile patronuyla çıkmak kötü bir fikirdi. İnsanlar zaten asistan olarak yaptığı işe saygı duymuyordu; patronuyla çıkmaya başlarsa insanların ne diyeceğini düşünmekten nefret ediyordu. Birlikte çalıştığı insanlar bile, her ne kadar yaptığı sıkı işe saygı duysalar da, muhtemelen Cal ile birlikte olmasını sorun ederlerdi. Ama bu tartışmalı bir konuydu. "Bu sadece seks," diye tekrarladı Jazz'a. "Umarım bu geceden itibaren çok fazla olur. Ben de bu yüzden aradım. Bugün çalışmıyorsun, değil mi?" Jazz'ın çalışma programını az çok ezberlemişti ama bazen vardiyaları değişiyordu.

"Hayır. Evine uğrayıp sana bir gece çantası getirmemi ister misin?"

"Bu harika olur, teşekkür ederim," dedi Maggie. Son bir hafta içinde arabasında bir gece çantası bulundurması ikinci kez işine yarayacaktı. "Ve güzel bir iç çamaşırı-şu anda rahat bir iç çamaşırı giyiyorum ve uzun süre üzerimde kalmasını planlamıyorum..."

"Başka bir şey söyleme," dedi Jazz ve Maggie, muhtemelen otururken bir hışırtı duydu. "Neden yiyecek bir şeyler alıp öğle yemeğine gelmiyorum? Arabanda yemek?"

Üniversitede birlikte çalışırken yaptıkları bir ritüeldi bu. Vardiyaları çakıştığında ve fırsat bulduklarında Maggie'nin arabasında saklanır, yemek yer ve bir önceki gecenin sefahatini gözden geçirirlerdi. Bu

Maggie Nathan'la tanışmadan ve parti şapkasını teslim etmeden önceydi. Bu geleneği sürdürüyorlardı ama bugünlerde onları besleyen daha çok Jazz'ın sefahatiydi.

"Kulağa hoş geliyor. Sen bir cankurtaransın."

"Kayıtlara geçmesi için adım adım, *ayrıntılı* bir özet isteyeceğim," diye belirtti Jazz. "Ve şimdi senin evine gidiyorum, böylece çantanı hazırlamadan önce o muhteşem küvette uzun uzun yıkanabilirim."

Jazz, Maggie'nin küvetini neredeyse onun kadar seviyordu. Maggie, Cal'in banyo yapmayı seven bir adam olup olmadığını merak etti... Kendini salladı. Zaten dikkati çok dağınıktı. "Bu hafta sonu yeni bir köpük banyosu aldım, buzlu ardıç gibi bir şey. Çamaşır dolabının en üst rafında duruyor."

"Süslü ve köpüklü banyonuzun tam olarak nerede olduğu belli, çünkü eviniz kusursuz bir şekilde düzenlenmiş." Jazz bunu şaka yollu azarlar gibi söylemişti ama Maggie'nin düzeni sevdiği yerde o kaosla büyüyordu. "Tamam, bir dakikaya oradayım. Denizaltı siparişini bana mesaj at."

"Tamamdır," dedi Maggie, ayağa kalkıp panjurları tekrar açtı. Sandalyeleri masanın etrafına düzgünce yerleştirmeye başladı ve durakladı. "Oh-Jazz? Şu sevdiğim diz üstü çorapları biliyor musun?"

"Elbette."

"Bir çift paketleyebilir misin?"

"Aman *Tanrım*," diye bağırdı Jazz. "Bana seksi İrlandalı patron adamın *ayak fetişi* olduğunu mu söylüyorsun? Kapa çeneni."

"Ayak değil. Kalçalar," diye cevap verdi Maggie kibarca.

Jazz iç çekti. "Bu çok daha ateşli. Tamam, ben hallederim. Birde görüşürüz."

Maggie veda edemeden telefonu kapattı ve muhtemelen Maggie'nin evinde terör estirmeye gitti. Jazz yanılmamıştı. Daha sıcaktı.

Maggie'nin önümüzdeki altı saati nasıl geçireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Maggie'yi eve götürmesine dört saat var. Resmi olarak. Gerçekçi olmak gerekirse, Maggie'nin son kişi olmayı sevdiği göz önüne alındığında, muhtemelen beşe yakın olacaktı.

ve onu saat tam beşte alıp götürmesi oldukça şüpheli görünecekti.

Döndüklerinden beri onu neredeyse hiç görmemişti ki bu sürpriz değildi. Bir kilometre uzunluğunda bir yapılacaklar listesiyle geri dönmeyeceğinden emin olmasına rağmen, yine de bir liste hazırlamayı başarmıştı. Omuzlarındaki ağırlığı görmeseydi, bu etkileyici olabilirdi.

Cal lobiye adım attı ve duvara yaslanmış tanıdık bir kızıl saçlı görünce durakladı. "Jasmine?"

Jasmine doğruldu, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Cal! Seni tekrar görmek çok güzel. Biliyor musun, Maggie'nin takım elbiselileri bana genellikle Jazz derler," diye ekledi komplocu bir tavırla ve Cal onu çok az tanıyor olsa da, itiraz edip etmeyeceğini ve Maggie ile arasında hiçbir şey yokmuş gibi davranıp davranmayacağını görmek için bir test gibi hissettirdi.

"Oh, pekala. Jazz o zaman," dedi ve sadece Jazz'a söylemiş olsa bile, aralarında bir şey *olduğunu* açıkça ilan ettiğinde içinden bir sıcaklık yayıldı. Jazz arkasına yaslandı, yüzünde memnun bir ifade vardı. "Maggie'yi görmeye mi geldin?"

"Mhmm. Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var," dedi Jazz ve Cal güldü.

"Sanırım öyle." Maggie'nin konuşmaya ihtiyaç duyduğunda koşabileceği birinin olmasına sevinmişti; ailesinin pek de destek sistemi yok gibiydi. *Sen sadece bir asistansın*. Babasını duyduğundan beri bu konuda sinirlenmeyi bırakmamıştı.

"Hey, burcun ne?" "Yengeç,"
diye yanıtladı temkinli bir
şekilde. "Haziran mı Temmuz
mu?"

"Fark eder mi?" Jazz sadece bir kaşını kaldırdı. "Temmuz." Burnunu kırıştırdı, dudakları büküldü. "Bu kötü bir şey mi?"

Omuz silkti, sırtını duvara yasladı. Jazz'da gittiği her yerde rahat olan birinin havası vardı, sanki o odaya girmişti ve oda ona göre ayarlanmıştı, tam tersi değil.

"Yengeçler benim zevkime göre biraz sahiplenici ve korumacıdır. Ama Maggie'nin hayatında tam da buna ihtiyacı var. Yine de unutma." Turkuaz uçlu parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Ona karşı asla benim kadar sahiplenici ve koruyucu olamayacaksın."

"Ne yapıyorsun?"

İkisi de arkalarını döndüklerinde Maggie'nin Jazz'a far ışığına tutulmuş bir geyik gibi baktığını gördüler.

Jazz en iyi arkadaşına utanmazca sırıttı. "Cal'a yetiştirmeye çalışıyorum."

Maggie inledi, yanlarında durdu ve özür dileyen gözlerle Cal'a baktı. "Söylediği her şey için gerçekten çok özür dilerim."

Cal güldü, dayanamayıp uzandı ve bir elini onun sırtına sürttü. "Ondan hoşlanıyorum."

Jazz bir zafer sesi çıkardı. "Gördün mü!"

Maggie gözlerini devirdi ama gülümsedi ve Cal'ın midesi takla attı. "O iyi, sanırım."

"Siz ikiniz yemeğe mi gidiyorsunuz?" diye sordu, Maggie'nin gülümsemesinden gözlerini kaçırmak için kendini zorlayarak. Gözlerini kaçırmakta ne kadar zorlandığı hızla bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

Maggie, "Öğle yemeğine gitmekten kastınız arabamda oturup denizaltı yemekse, o zaman kesinlikle," dedi.

Jazz başını salladı. "Evet. Bu bir ritüel. Bir özet alıyorum-"

Maggie anahtarlarını Jazz'ın açık eline zorla tutuşturdu, gülümsemesi kaybolmuştu. Dişlerini sıkarak, "Seninle arabada buluşuruz," dedi ve Jazz suratını buruşturarak kapalı otoparka açılan kapıya yöneldi.

"Seni tekrar görmek çok güzel Cal."

"Aynı şekilde. Afiyet olsun," dedi Maggie'nin yanakları yanarken gülmemeye çalışarak.

Jazz lobiden çıktığında, "Aman Tanrım," diye inledi.

Parlak gözleri Cal'ın kilere dikilince Cal'ın kanı ısındı. "Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun, aşkım."

"Bugünlerde senin yanında hemen hemen her zaman telaşlıyım," diye itiraf etti iç çekerek, ancak bunun arkasında bir ağırlık yoktu.

"Bu neden sürekli dikkatimin dağınık olduğunu açıklıyor."

Maggie gözlerini devirdi ve Tanrım, onu daha sonra kollarına almak için sabırsızlanıyordu. "Yola çıkmadan önce koşup sana öğle yemeği getirmemi ister misin?"

"İyi olacağım, merak etme. Git Jazz'la eğlen."

"Teşekkürler. Bu arada McKinnish davasıyla ilgili bir gelişme var. İkidenden sonra gelip sizinle birlikte gözden geçirebilirim."

"Kulağa hoş geliyor." McKinnish davası başını ağrıtırıyor olsa bile onunla daha fazla zaman geçirmeye hayır diyemezdi. Maggie gitmek için döndü, veda etmek için elini kaldırdı ve o da elini tutup-"Maggie, bekle." demek istedi.

Maggie durdu ve şaşkın bir ifadeyle yüzünü ona döndü. Cal lobide etrafına bakındı. Resepsiyon görevlisi ortalıkta yoktu ve kapıdan koridora baktığında kimseyi göremedi.

"Ne-"

Maggie'nin eline uzandı ve onu kendine çekti, dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu, ikisinden de kaçan şaşkın nefesi içine çekti.

Ayrıldılar ve kadın ona baktı, gözleri kocaman ve yanakları pembeydi. "Bu ne içindi?"

Cal bir parmağını kızın yanağına dokundurdu ve kızın kirpikleri dalgalanırken yutkundu. "Sadece bekleyemedim. Ama seni Jazz'dan uzak tutmayacağım. Git yemeğinin tadını çıkar, aşkım."

Elini bırakıp arkasını dönmekte tereddüt etti, sanki Jazz'la öğle yemeğini ne kadar çok istediğini tartıyormuş gibi, ama yaptı, yumuşak bir gülümseme ve gözlerinde bir söz gibi hissettiren hınzır bir parıltıyla ayrıldı.

CHAPTER TWELVE

Maggie

C Al'in apartmanı Maggie'nin Nathan'la paylaştığı daireyi bir izbe gibi gösteriyordu. Kendi evini karşılaştırarak ona kötülük etmek istemezdi. Otoparkı bile para kokuyordu, asansörün yanındaki mermer duvar ve yeraltında yetişemeyeceği kesin olan bitkilerle kusursuz bir şekilde temizlenmişti. Ve bu arabalara değinmiyordu bile. Maggie buraya park etmekten nefret ederdi; kötü bir sürücü değildi, ama park etmek hiçbir zaman en güçlü becerisi olmamıştı ve kazara arabalardan birine çarptığı için kâbuslar görüyordu.

Evinin peşinatından daha pahalı arabaları vardı.

Cal arabayı sürmeyi teklif ettiğinde, hiç tereddüt etmeden evet dedi. Nathan'dan önce, hızlı bir kaçışa ihtiyacı olursa diye randevulara ve buluşmalara kendi arabasıyla gitme konusunda her zaman bir kuralı vardı ama bu Cal'dı. Güvende olduğunu biliyordu.

Lobideki o sürpriz öpücükten beri ellerini kendine saklıyordu. *Bekleyemedim*. Jazz'la öğle yemeği planından vazgeçmek, onu ofisine çekmek ve konuşmayı tamamen unutmak istiyordu. Ama bir plana ihtiyacı vardı; temel kurallara, sınırlara ve nasıl davranması gerektiğine dair bir fikre ihtiyacı vardı.

onu tekrar giysilerinden kurtarmadan önce buradan canlı ve işiyle birlikte çıkmayı başaracaktı.

Ama adam arabadan inmesine yardım etmesi için ona elini uzattığında, kadın parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Ve her ikisinin de ayakları pürüzsüz betona sabitlendiğinde, ikisi de bırakmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Maggie asansörde ona doğru yaklaştı ve Cal iki kolunu Maggie'nin etrafına dolayıp sırtı göğsüne değene kadar onu çekiştirmeden önce bir an tereddüt etti.

Maggie aynaya baktı ve onun kara gözleri ve gülümsemesiyle kendisini izlediğini gördü. Yutkundu.

"Akşam yemeğinde suşi?" diye sordu, çenesini başının üstüne yaslayarak.

"Mmm, kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı, gözlerini ondan alamıyordu. Onlar. Birlikte iyi göründüklerini inkâr edemezdi; Cal'in gri saçları ile onun koyu kahverengi saçları, gri takım elbisesi ile onun krem rengi kazağı, yeşil gözleri ile mavisi, toprak ile su arasındaki zıtlık.

Asansör kapıları Cal'ın çatı katına açıldı ve Cal onu dairenin içine çekti.

Tam da hatırladığı gibiydi, açık plan oturma odası ve mutfağın bir duvarını kaplayan tavandan tabana pencerelerden Seattle'ın ışıltısına bürünmüştü. Pelüş süet bir kanepe, üzerinde resim çerçeveli televizyonlardan biri olan süslü bir elektrikli şöminenin önünde oturuyordu. Ev gibi değildi - Cal'a ait değildi- ama lükstü. Burayı tasarlaması için birini tutmuş olmalıydı. Bunların çoğu Kuzeybatı Pasifik'teki herhangi bir milyoner bekârın dairesinden farksız görünebilirdi ama Maggie küçük şeylerde onu görebiliyordu; sehpanın üzerindeki yüzü aşağıya dönük fantezi kitabı, mutfak tezgâhının üzerindeki en sevdiği kahve çekirdeklerinden oluşan açık poşet.

Ev para kokuyordu ve bırakın iç mekanları, çatı katının bile Cal'e ne kadara mal olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama Cal bir milyonerdi, unutmaması ne kadar kolay olursa olsun.

Onu yatak odasına götürdü ve Maggie odayı hızla tararken gülümsedi. Odanın her yerinde Cal yazıyordu. Mobilyalar ve kaplamalar ana odadakiler kadar lüks olsa da, bir duvara yaslanmış bir kitaplık buruşuk sırtlar ve yıpranmış ciltlerle doluydu. Pencerenin yanındaki şifonyer atılmış kol düğmeleri, kalemler ve kâğıtlarla doluydu. Köşedeki sandalyenin arkasına buruşuk bir takım elbise atılmıştı, yanında bir çift lacivert terlik duruyordu ve tüm oda narenciye, nane ve Cal kokuyordu.

"Sanırım burada rahat kıyafetleriniz vardır," dedi ve çantasını yavaşça yatağın üzerine koydu.

Maggie çantanın fermuarını açtı ve Jazz'ın kendisi için hazırladığı rahat şort ve kazak takımını çıkardı. "Birkaç hafta önce beni bu kadar iyi tanımadığınızı düşündüğüne inanamıyorum."

"Rahat şeyleri ne kadar sevdiğini bilen müşterilerimiz olduğuna eminim. Masanın çekmecesinde bir battaniye saklıyorsun," dedi gözleri kırışarak. "Sen üstünü değiştirirken ben de yemek siparişi vereyim. Suşi tercihin var mı yoksa karışık mı söyleyeyim?"

"Kereviz hariç her şeyi severim."

Cal dehşet içinde ona baktı. "İçinde kereviz olan suşiyi nereden buluyorsun?"

Bu mu?"

Maggie kabarık seti göğsüne bastırarak güldü. "Jazz yapmaktan hoşlanıyor Suşi ve sebzeleri çok sever. Sanırım bazen limon suyu ve bir dilim Amerikan peyniri ile bütün bir brokolinin aslında bir yemek olmadığını, bunun sadece Jazz olduğunu unutuyorum."

"Nedense Jazz hakkında her yeni şey öğrendiğimde hâlâ şaşıyorum," diye cevap verdi Cal, gülümseyerek başını sallayarak. "Ben oturma odasında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

İş kıyafetlerini ve sade iç çamaşırlarını çabucak çıkardı ve *kahretsin*. Cal'ın yatak odasında çırılçıplaktı. Yatağı onunki kadar büyük olmasa da etkileyiciydi. Bembeyaz çarşaf lar kırışksızdı ve parmağını tereyağı yumuşaklığındaki kumaşın üzerinde gezdirirken neredeyse inleyecekti. İçine girmek için sabırsızlanıyordu.

Çünkü bir şekilde, hayatı çılgınca bir hal almıştı ve bu gece Cal'ın evinde uyuyordu. *Patronu*, Cal. Başını yatağa doğru salladı, sinirleri karnına yerleşmişti.

Jazz ona iyi davranmış, Nathan'dan sonra, kabuğunu kıracağı yanılısaması içindeyken aldığı narin pembe dantel iç çamaşırı takımını yanına almıştı. Tüylü salon şortu sahip olduğu en kısa şorttu ve çok sevdiği diz üstü çoraplarla bile kalçalarının çoğu hâlâ açıktaydı.

Saçlarını dağınık ama kasıtlı bir şekilde at kuyruğu yaptı ve yatağına bakan yerden tavana aynanın önünde döndü. Zahmetsizce rahattı ve bunun onu çılgına çevireceğini biliyordu. Tuvalette çabucak makyajını tazeledi ve oturma odasına geri döndü.

Cal ona arkasını dönmüş, yüksek pencerelerin önünde durmuş Seattle silüetine bakıyordu, telefonu kulağındaydı. Tabii ki internetten sipariş vermek yerine restoranı aramıştı. Maggie bunu olması gerekenden daha çekici buldu. Kendini her şeyi anlamaya bıraktı: Cal, nerede olduğu, burada ne yaptığı.

Cal bir aşk romanının sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu ve birbirlerinden istediklerinin bir peri masalı romantizmi olmadığını bilse de, durum yine de tamamen gerçek hissettirmiyordu.

Adam telefonu kapatırken kendi telefonunu sehpanın üzerine bıraktı. "Yaklaşık bir saat sürer. İster misin-" Cal dönerken olduğu yerde durdu, ağzı açık kaldı ve gözleri hemen onun kalçalarına odaklandı. Adamın yüzündeki hayranlık ifadesi karşısında tüm gerginliği eriyip gitmiş, yerini cesaret almıştı.

Odayı geçti, onun yanında yerini aldı ve parlayan şehre baktı. "Tanrım, bu manzara geceleri daha da güzel," diye mırıldandı, onun tepkisi karşısında gülümsemesini gizleyerek. Başını kaldırıp ona baktı. "Ne istiyorum?"

Cal büyük bir güçlkle de olsa gözlerini tekrar kızın yüzüne dikti ve boğazını temizledi. "Şarap. Sake geliyor ama şimdi bir kadeh istersen bir şişe açabilirim." Gözleri siyahla doluydu, sadece kenarlarında zümrüt yeşili bir halka vardı.

"Beklemenin sakıncası yok."

Cal derin bir nefes aldı ve başka tarafa baktı, göğsü o değişmeden önce olduğundan daha hızlı inip kalkıyordu. "Pekâlâ. Gidip üstümü değiştireyim. Kanepenin arkasında bir battaniye var-battaniyeleri ne kadar sevdiğini biliyorum-"

"Cal?" diye sözünü kesti ve Cal ona döndü, gözleri bir şekilde daha karanlıktı. "Öyle mi?"

"Burada olmamın tek sebebinin konuşup her şeyi çözmemiz gerektiğini biliyorum ve bunu yapmamızın tek sebebinin her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sevmem olduğunu da biliyorum, ama takım elbise? Benim için *gerçekten* önemli. Ve altı yıldır seni bu takımları giyerken izliyorum." Onun önünde yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce derin bir nefes aldı. Parke, çoraplarının altında kaygandı ama Cal'ın gözlerinin sürekli çoraplarına kayması için buna değerdı. "Sen üstünü değiştirmeden önce bunu listemden çıkarabilir miyim diye merak ediyordum."

"Siktir."

Maggie ağzını açıp onu içine almadan önce dilini onun siki boyunca sürükledi. Cal'ın dizleri büküldü, vücudundaki her sinir havai fişek gibi parladı. Maggie'nin atkuyruğunu yumruğunun etrafına sardı ve sikini Maggie'nin boğazına daha da sokma dürtüsüyle savaştı. Kızın ağzı cennet gibiydi, yumuşak ve sıcaktı; kız parıldayan safir gibi gözlerle ona bakıyordu. Adamın sikinin dibini avuçladı, dudaklarının arasına alabildiği kadarını aldı ve mırıldanarak geri çekildi ve ağzının kenarında tükürük biriken bir patlamayla onu serbest bıraktı. Günahın resmiydi. Cal başparmağıyla alt dudağına dokundu, görüşü bulanıklaşmıştı.

"Cal."

"Öyle mi?"

"Kendini tutmayı bırak ve ben ağlayana kadar ağzımı sık." Başparmağı dudağında seğirdi, damarlarına ateş doldu. "Lütfen baba."

Kelimeler henüz ağzından çıkmamıştı ki, adam kendini dudaklarının arasına zorladı. Maggie'nin gözleri yıldız ışığı gibi parlarken, yüzünün her santiminde heyecan parlarken neredeyse hemen boşalıyordu. Cal, Maggie'nin boğazının arkasına yaklaşırken bir an tereddüt etti ve Maggie onun etrafında hırladı, öğürene kadar kendi başını aşağı doğru itti ve bacaklarının arkasını kavradı. Bir elini dışarı atıp cam pencereye çarparken, diğer eliyle kızın saçlarına yapıştı, öfkeyle ağzını sikti ve gözlerinin kenarlarında biriken yaşları izledi.

Maggie inledi, sızlandı ve sikinin etrafında öğürdü, sesler etrafında dönüyor, kendi soluk soluğa nefeslerine ve onun adını haykırıışlarına karışıyordu. Bir uçurumun kenarında sallanıyordu, uçmaktan sadece bir adım uzaktaydı. Maggie'nin yanağından rimelle çizilmiş tek bir damla gözyaşı süzüldü ve kız çırpınan kirpiklerinin arasından yüzünde katıksız bir mutluluk ifadesiyle ona baktı.

"Siktir, bebeğim, ben-"

Maggie boğazını gevşetip onu bir şekilde daha derine çekerken sözünü kesti. Cal tökezlemekten çok uçurumdan aşağı adım attı, boşalırken dizleri büküldü, Maggie mırıldanıyor ve onu mutlu bir şekilde içiyordu.

"Tanrım, bebeğim, çok iyi yaptın. İşte benim kızım," diye inledi kız çekilirken, sanki bir damlasını bile kaçırmak istemiyormuş gibi dilini sikinin etrafında döndürüyordu. Mutlu bir iç çekişle dizlerinin üzerine oturdu, yanakları siyahla kaplanmıştı, dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

Cal onu ayağa kaldırdı, yüzünü kavradı ve ağzını kendi ağzına aldı. Dilinde kendi tadını alabiliyordu ve nefes nefese geri çekilmeden önce ağzının içinde inledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı dudaklarına karşı ve adam gözlerini kırıştıtarak ona bakacak kadar geriye eğildi.

"Ne, *bana* teşekkür mü ediyorsun?"

Maggie omuz silkti ve dudaklarını yalayarak temizledi. "Bunu gerçekten uzun zamandır yapmak istiyordum."

"Ben... aslında biraz nutkum tutuldu," dedi Cal, parmağını yüzündeki gözyaşı izlerinde gezdirerek. Dudaklarına dokunduğunda, dudaklarını açtı ve inleyerek ağzına aldı. Cal gençliğinden beri bir daha hiç bu kadar çabuk sertleştiğini sanmıyordu. "Tanrım, Maggie. Hayatım boyunca senin bu tarafın neredeydi?" Durakladı, yüzünü buruşturdu. "Tamam, belki de *tüm hayatım* boyunca değil-"

"Yarısında hayatta değil miydim?" Maggie gülmemek için kendini zor tutarak sordu.

Cal ellerini havaya kaldırarak, "Şu anda ağzımdan çıkanlardan sorumlu tutulamam," dedi. Ondan uzaklaşmak ve boxer'ını yukarı çekmek için kendini fiziksel olarak zorlaması gerekiyordu ama bunu yapmazsa gecenin konuşma kısmına geçemeyeceklerdi. "Bunu yaşadıktan sonra kimse yapamaz." Adamın gözleri yine kadının kıyafetine takıldı, tabii buna kıyafet denebilirse. "Şu lanet çoraplar," diye mırıldandı, siki şimdiden boxer'ını zorluyordu.

Maggie, "Üzerini ne kadar çabuk değiştirirsen, o kadar çabuk konuşmaya başlayabiliriz ve ben de onları sana o kadar çabuk sarabilirim," dedi. Cal, o daha konuşmasını bitirmeden odanın yarısını geçmişti.

CHAPTER THIRTEEN

H Bu lanet şeyden sağ çıkamayacaktı. Yaptığı her şey ona dokunmak istemesine neden oluyordu. Onu suşi yerken izlemek, sahip olduğunu bilmediği bir kendine **h a k i m** olma dersiydi ve yemek çubuklarını bıraktığı anda, yardım edemedi ama eline uzandı. Kız mutlu bir şekilde parmaklarını onunkilerle birleştirip pelüş koltuğa yaslandığında, çarpan kalbi duruldu ve

ayaklarını onun kucağında dinlendiriyor.

Battaniyeyi unutmuştu ve bunu ona işkence etmek için bilerek yaptığını düşünmese de etkisi aynıydı. Eğer tutarlı bir şekilde konuşacaklarsa kendini toparlaması gerekiyordu. Battaniyeyi kanepenin arkasından çekti ve bacaklarının üzerine serdi.

Maggie neredeyse içgüdüsel olarak ona sokuldu ama kaşlarını kaldırarak sordu.

"Konuşmamız gerekiyordu ve ben... Ben..." Derin bir nefes aldı. En son ne zaman bu kadar telaşlandığını hatırlayamıyordu. Bunun için çok yaşlıydı. "Bacaklar," dedi sonunda.

Maggie güldü ama battaniyeyi vücudunun daha da üstüne çekti. "Seni kızdırmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, yaz boyunca biraz daha farklı giyinirdim."

"Nathan'dan Eylül'e kadar ayrılmadın," diye işaret edince kız burnunu kııştırdı.

"*Bunun* bir seçenek olduğunu bilseydim daha önce yapardım de s e m kötü bir insan olur muyum?"

Bu onu kötü bir insan yapmazdı ama nabzının hızlanmasına ve nefesinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Yine de bu, açabileceği bir şey değildi. "Biraz bile değil," dedi onun yerine. "Yine de sormak zorundayım. Nasıl oluyor da Nathan sen böyleyken-" Ona doğru bir el salladı, "-bu."

"Onunla gerçekten böyle değildim," dedi battaniyenin püskülüyle oynarken. "Yani, üniversitedeyken öyleydim sanırım. Üniversitede daha eğlenceliydik - üniversitede herkes daha eğlenceliydi," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"Bir de bana sor." Eliza'yı ilk yıllarının son gününde hamile bırakmıştı. Genç, aptal ve neredeyse birbirlerine yabancıydılar ama kesinlikle eğlenceliydi.

"Sanırım Nathan bana *sahip* olduğunu anladıktan sonra, mezun olup yetişkin işlerimizi kurduktan sonra ilgisini kaybetti. O kötü bir adam değildi. Şiddet uygulamadı, tacizde bulunmadı, aldatmadı. Ama aynı zamanda çok iyi biri de değildi ve bana saygı duyduğunu hiç sanmıyorum. Ve sanırım yıllar içinde benim hakkımda söylediği saçmalıklara inanmaya başladım." Yüzünü gölgeler kaplamıştı ve Cal'in içinden aniden arabasına atlayıp Maggie'nin eski sevgilisini bulmak ve... Muhtemelen sakenin etkisiyle böyle konuşmuştu.

"Her neyse, zamanla, hoşlanmadığım şeyleri *yaparsam*, hoşlandığım şeyler için beni rahat bırakacağını öğrendim. Seks de böyleydi, kendimi yapmaya zorlamam gereken bir şeydi, tıpkı onun berbat ailesiyle vakit geçirmek ya da rosto sevmediğim halde her Pazar aptal bir rosto yapmak gibi. Eğlenceli şeylere geçebilmek için yolumdan çekmem gereken bir angarya - ve inanın bana, yıllar içinde kendime çok iyi bakmayı öğrendim."

Maggie'nin kıvılcımını o kadar köreltmmişti ki, sırf yalnız kalabilmek için kendini onunla seks yapmaya zorlamıştı. Sanki bu onun için tamamen normal bir şeymiş gibi, bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylemişti ki.

Kendi neşesini bulmadan önce ona bir şey borçlu olduğuna inandırmıştı onu, lanet bir mucizeden daha az bir şey olduğuna inandırmıştı.

Ofisine ilk girdiğinde nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı, yirmi bir yaşında ve son derece kararlıydı. O zamanki asistanı Zhara, hukuk fakültesinden mezun olmuş, baro sınavını iki kez geçememiş ve zaten avukatlık yapmak istemediğine karar vermişti. On yıldır asistanlığını yapıyordu ve Cal, doğum izninden sonra geri dönmeyeceğini ona söylemeden çok önce biliyordu. Zhara'nın yanında çalışması için bir stajyer işe almak Eliza'nın fikriydi, sonunda iyi eğitilmiş bir asistana sahip olacağı umuduyla. Başka bir hukuk fakültesi mezunu ya da hukuk deneyimi olan birini işe almayı planlamıştı. Maggie son görüşme için geldiğinde adayını bile seçmişti.

Hiç hukuk deneyimi yoktu, hiç asistan olarak çalışmamıştı ve Cal, işe alım yaptığı firmanın neden onu bir sonraki tura sokma zahmetine girdiğinden emin değildi. Ta ki Maggie ofisine girip oturana ve özgeçmişi göz önüne alındığında her soruya beklediğinden daha büyük bir tutkuyla cevap verene kadar. Maggie onu hem şaşırtmış hem de çok etkilemişti ama bu kafasının daha az karışmasına neden olmamıştı.

"UW'den sonra hukuk fakültesine gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, parmağını özgeçmişinde gezdirerek. Sınıf seçimleri hukuk fakültesini işaret etmiyordu, ama ihtimal dışı da bırakmıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi, eteğindeki parmaklarının seğirmesi sinirlerinin tek belirtisiydi. "Bu bir sorun olur mu?"

"Sorun değil, sadece şaşırtıcı," diye cevapladı Cal, özgeçmişini yere bırakarak. "Madem hukukla ilgilenmiyorsun, neden bir hukuk firmasında çalışmak istiyorsun?"

Maggie odaya baktı, gözleri kâğıt yığınlarına, yarı açık dosya dolabına ve masanın üzerindeki kırık kaleme takıldı. Boğazını temizledi. "Ben sonuçları severim. Bir işe başlamayı, süreçleri takip etmeyi, her adımı eksiksiz yerine getirmeyi ve her şeyin mükemmel bir şekilde sonuçlandığını görmeyi seviyorum. Pek çok sektör süreç ve sonuç odaklıdır elbette ama hukuk, yüksek riskler içeren gerçekten spesifik süreçleri takip eder. Dürüst olacağım, yeterince üniversite okudum, bu yüzden beni bir üç yıl daha yapamazsınız ve açıkçası, tartışmalar sırasında ağlarım, bu yüzden zaten iyi bir avukat olmazdım. Ama yardımseverim, düzenliyorum ve işleri kontrol altında tutma konusunda harikayım. Ve sen bu şehrin en iyisisin. Sonuç alıyorsun. Bu yüzden, küçük de olsa bunun bir parçası olmak isterim."

Konuşurken gözleri heyecanla parlıyordu ve Cal bu açlığı fark etti. Hukuka giden yolu sonuçlara duyduğu sevgiden doğmuştu; münazara sınıfındaki ilk münazarasına hazırlanmak için saatler harcadıktan sonra kazandığı sonuçtan duyduğu heyecan. Hiçbir zaman dışsal bir onaylama olmamıştı - bir davayı kazandığında sırtına vurulan tebrik alkışları ona pek bir şey katmamıştı - ama emek verdiğini ve istediği sonuca ulaştığını bilmek viskiden daha iyiydi.

"Bugün geldiğin için teşekkür ederim Maggie," dedi, ayağa kalktı ve onu yansıtırken elini sıktı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Maggie gitmek için döndü ve Cal'ın gözleri masasının üzerindeki özgeçmişine takıldı.

Şirket için bir anlam ifade etmiyordu ama... "Maggie?"

Ona döndü, kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı. "Evet?"

"İşe alım sürecimiz genellikle oldukça hızlıdır, ancak geçmiş kontrolü sorunsuz geçtiği sürece ayın on üçünde başlayabilir misiniz?"

Gözlerini kırptırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Evet, kesinlikle."

"Mükemmel. Zhara'ya sözleşmenizi ve geçmiş kontrol detaylarını e-posta ile göndermesini söyleyeceğim. Ekibe hoş geldin Maggie."

Cal onun yüzünü tehdit eden gülümsemeye karşı koymaya çalışmasını ve başarısız olmasını izledi. "Teşekkür ederim, Bay Michaelson. Sadece... teşekkür ederim."

Bu heyecanı başka hiçbir adayda görmemişti -zorunluluk ve beklenti ama asla heyecan değil. "Bana Cal de."

"Teşekkür ederim Cal," dedi usulca, arkasını dönüp ofisten çıkarken yüzündeki gülümseme nihayet dağılmıştı.

Cuma gecesinden önce Cal, onun gözlerinde o açlığı en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Yol boyunca bir yerlerde Nathan onu çalmıştı ve Cal bunu fark etmemişti bile. Ailesinin onu işlerini yürütmek için kullanması sayesinde hayatının neye benzediğini artık biliyordu ve sonuçlara olan aşkını anlamıştı. Önündeki Maggie şeklindeki yapbozun parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Yapabileceğinden çok daha fazla çalışmaktan, tek başına koca bir evi yenilemeyi öğrenmeye kadar, sonuç alabileceğini kanıtlamak için hâlâ o ateşe sahipti.

"Bana öyle bakma," dedi Maggie kaşlarını çatarak ve rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Ne gibi?"

"Sanki benim için üzülüyorsun. Ben-"

"Aşkım, bu benim *üzgün hissetme* ifadem değil. Bu benim *eski sevgilin hakkında endişe verici derecede şiddet içeren düşüncelerimin* ifadesi."

"Oh." Gözleri genişledi. Lanet olsun, çenesini kapalı tutmalıydı. Maggie düşünerek başını eğdi. "Bu neden seksi olsun ki? Bunca yıl burada kaldığım için aptalın tekiydim."

Kadın dalgınca ayağını adamın kalçasına sürttü ve adam ayağını yakaladı. "Gitmene izin verdiği için tam bir aptaldı."

"Her ikisi de doğru olabilir," dedi Maggie gülerek. "Her neyse, bu gece Nathan'dan değil *bizden* bahsedeceğimizi sanıyordum."

Cal onun bugün için yeterince şey paylaştığının farkındaydı ve onu suçlayamazdı. Son yirmi dört saat içinde ona karşı altı yıldır olmadığı kadar savunmasızdı ve bu da midesinin taklalar atmasına, onun *bizi* vurguladığını duymaktan daha fazla neden oluyordu.

Arkasına yaslandı ve parmaklarını hafifçe ayak bileğine vurdu. "Biliyorum, kasıtlı olmasa bile, burada oldukça büyük bir güç dengesizliği var. Ve patronun olduğum için kendini baskı altında, mecbur ya da sıkışmış hissetmeni asla istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda endişeli değilim. Güç dengesizliği yok demiyorum, var ama sana güveniyorum. Asla ona yaslanmazsın. Rahatsız olduğumda sana haber vereceğime dair serçe parmağımla verdiğim söz hâlâ geçerli," dedi Maggie, serçe parmağının etrafına bir püskül sararak.

"Dün elektronik tablolarla benimkini kırmam bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu ve kız yüzünü buruşturunca homurdandı.

Maggie yüzünü buruşturdu. "Gerçekten güzel bir gece geçiriyoruz, bu yüzden şimdilik bunu görmezden geleceğim ve yarın bununla ilgileneceğim," dedi iç çekerek. "Sanırım bazı temel kurallar koymalıyız."

"Kahretsin," diye cevap verdi, muhtemelen zaten zihinsel bir listesi olduğunu biliyordu.

"İş yerinde ya da toplum içinde her zaman ellerimizi kendimize saklayabileceğimizi düşünecek kadar saf değilim, ama yine de... ihtiyatlı olmalıyız. İnsanların birlikte yattığımızı öğrenmesi muhtemelen iyi bir görüntü olmaz." Burnunu kırıştırdı.

"Bu mantıklı," diye kabul etti, başını salladı ve bardağından bir yudum aldı. "Ve daha önce de söylediğim gibi, şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum ve

Gerçekten çıkmadığınızı biliyorum, ama ikimizden biri biriyle tanışırsa ya da herhangi bir nedenle bunu iptal etmek isterse, sadece dürüst olmamız ve işleri garipleştirmememiz gerekiyor."

Eğer ikimizden biri biriyle tanışırsa. Cal'ın midesi onun sözleriyle burkuldu ama bu konuyu açmaya başlamayacaktı. Bu onu iyi bir yere götürmezdi. Kadının haklı olduğunu biliyordu; çıkabilecek gibi bile değillerdi. Adam onun iki katı yaşındaydı ve patronuydu. Zaten biriyle çıkmakla ilgilenmiyordu. O da ilgilenmiyordu. Sadece bunu hatırlamak için biraz daha çaba göstermesi gerekiyordu. Maggie yeniden biriyle çıkmaya hazır olduğunda, birlikte uzun bir yaşam sürebileceği birini arayacaktı ve Cal bu konuda ona destek olacaktı.

Ama kendine yalan söyleyemezdi; duyguları zaten karmakarışık, dağınık bir düğümdü ve onları kontrol altına alması gerekiyordu. Ya da en azından kendine saklamalıydı. Arkadaş olabilirlerdi. Birlikte vakit geçirebilir ve yapabildikleri sürece bunun tadını çıkarabilirlerdi.

"Herhangi bir temel kuralınız var mı?"

Cal "Takılmalıyız" demeden önce tereddüt etti. Maggie'nin şaşkın ifadesi üzerine, "Yani, sadece birlikte uyurken birlikte vakit geçirirsek, bu biraz..." diye ekledi.

"Ucuz," diye bitirdi başını sallayarak. "Katılıyorum. Ve seninle takılmayı seviyorum, bu yüzden kulağa hoş geliyor."

Nefesi göğsünde sıkıştı. "Öyle mi?"

Başını salladı, battaniye hareketle birlikte gövdesinden aşağı kayarak göbeğini ortaya çıkardı. "Burada olmamın biraz garip hissettireceğinden endişeleniyordum ama hiç de öyle değil." Maggie onun kanepesine uzanmış olan evine baktı. "Ve senin evde olman hoşuma gitti. Her neyse, sana sarkmamaya çalışmak dışında."

"Bir dahaki sefere geldiğimde bunu yapabilirsin," dedi ve bu düşünceye gülümsedi.

Öne doğru oturdu, gözleri parlıyordu. "Banyoyu deneyebilirsin."

Cal güldü, Maggie'ye yaklaştı ve saçının gevşek bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Seni aradığımdan beri o banyo bana işkence ediyor."

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Başını salladı, kanı sikine hücum etti. Gözleri karardı ve sesi boğuk bir hal aldı. "Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapattım ve kendim yerine senin bana dokunduğunu hayal ettim."

Vücudu onu daha da yakınına çekme ihtiyacıyla ağrıyordu. "Telefonu kapattıktan sonra duşa girdim ve ben de aynısını yaptım. Ama..." Cal onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Gerçek çok daha iyi."

Maggie'ye kabul etmesi için zaman tanımadı ama eğilip dudaklarını onunkilere bastırırken yüzündeki ifadeyi gördü. Kızın dili açgözlülükle onunkiyle buluştu ve Maggie onu geriye itip üzerine oturana kadar dizlerinin üzerine kalktı. Arkasına yaslandı, kışını ona bastırdı ve ağzına doğru inledi, sürtünmeye o kadar ihtiyacı varmış gibi kalçalarını yuvarladı ki bunu kabul etmek zorunda kaldı.

Cal ellerini durduramıyordu. Vücudunun her santimini hissetmek için çaresizce dolaşıyorlardı. Teni ipeksi bir pürüzsüzlükteydi ve dokunuşunun altında çakıl taşları oluşuyordu. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü, bal, vanilya ve Maggie'ye ait olduğu o kadar açık olan bir şeyi içine çekti ki kendini kaybetti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Maggie'nin kışını sıkıca kavrayarak oturdu ve onunla birlikte ayağa kalktı. Maggie ciyaklayarak bacaklarını adamın beline sıkıca doladı ve can havliyle adamın omuzlarını kavradı.

"Biraz uyarı iyi olurdu-"

Cal onun sözünü bir öpücükle kesti, onu çatı katına taşıdı ve yavaşça yatağına bıraktı. Koyu renk saçları, kıvrılan bir duman gibi pamuk çarşafların üzerinde uçuşuyordu. Kız yavaşça tüylü kazağını başından aşağı sıyırıp eşleşen şortunu indirirken Cal'ın ağzı kurudu. Onları tekmeleyerek çıkardı, üzerinde sadece o lanet çoraplar ve iç çamaşırı denemeyecek iki parça pembe dantel kalmıştı. Parmakları çorabın kenarına dokundu ve adam onları susturdu.

"Açık kalsın."

Diz çöktü, kızın kalçalarına öpücükler kondurdu ve kızın memnun bir iç çekişle geri çekilmesini izledi.

"Maggie?"

"Hmm?"

"Bu iç çamaşırına özellikle mi bağlısın?" diye sordu başparmağını bandın içine sokarak.

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Pek sayılmaz. Wh-oh Siktir."

Dişleriyle kolayca parçalamadan önce bitirmesine izin vermedi ve bir inilti ile dilini önce amına daldırdı. Onu tatmadan dört gün geçirmişti ve bu dört gün çok fazlaydı.

Dilini kızın içinden çıkardı ve parmaklarını kızın amının içinde kıvrarak klitorisine bastırdı. Maggie'nin kalçaları adamın başının etrafında titriyor, eli adamın saçlarına gömülüyor ve onu kendine doğru çekiyordu. Hafifçe ısırıldı

Adam onu parmaklarıyla kabaca becerirken klitorisine bastırđı ve kadın onun adını haykırdı, örtüleri büktü ve yumrukladı, dilini sular altında bıraktı.

Cal titrek bacakları üzerinde durdu, onun tadıyla sarhoş olmuştu. Yüzünü öpücöklere boğmak için eğildi. "Tadın çok güzel bebeğim," diye fısıldadı Cal dudaklarına ve Cal onun ağzına doğru inledi, sarhoşluğun etkisiyle titriyordu.

Maggie onun tişörtünü çekiştirdi ve o da tişörtü kafasına geçirdi, pantolonundan çıktı ve Maggie'nin şortuna doğru tekmeledi. Maggie ona aç gözlerle bakıyor, göğsü inip kalkıyordu. Komodinini karıştırmak için arkasını döndü, üstüne bir avuç prezervatif bıraktı ve bir tanesini yırtıp açtıktan sonra tam zamanında Maggie'ye dönerek onun yüzüstü yuvarlanışını ve baş döndürücü bir ifadeyle ona bakışını izledi.

Dizlerinin üzerinde doğrulup sütyeninin klipslerini açarken, adam da onun arkasında diz çöküp prezervatifi sikinin üzerinde yuvarladı. Kollarını ona doladı, bir eliyle meme ucundaki gümüş çubuğu çekiştirirken diğeri eliyle de amını avuçladı ve yatağının karşısındaki tavandan tabana aynada onları izledi. Maggie'nin başı göğsüne yaslandı, dudaklarından bir iç çekiş döküldü.

"Böyle mi istiyorsun aşkım?" diye sordu usulca kulağına karşı. "Seni tutmamı ve arkadan sertçe becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye tısladı adam bir parmağını klitorisinin üzerinde gezdirirken. Soluk soluğa bir nefes aldı. "Beni mahvetmeni izlemek istiyorum baba."

Bu sözler onun felaketi idi, aleti onun için yalvarıyordu. "O zaman gözlerini açsan iyi olur bebeğim," dedi saçlarını yumruğunun etrafına sarmadan ve onu yatağa iterken içine girmeden önce.

Maggie haykırarak gözlerini açtı ve puslu bir şekilde aynadaki yansımasına odaklandı. Kukusu Cal'ın sikinin etrafını güzelce sarmış, her sert hamlesinde onu sıkıyordu. Maggie başını geriye atarak boğazını ortaya çıkardı ve Cal eliyle boğazını sıkmaktan kendini alamadı. Nefes nefese kaldı, gözleri aynada onunkilere dikildi, geniş ve parlaktı.

"Bu iyi mi bebeğim?" diye sordu nefes nefese, boğazını hafifçe sıkarak ve Maggie inledi.

"Evet. *Tanrım*, evet. *Daha fazla*."

Cal homurdandı ve ağırlığını daha fazla Maggie'ye verdi, acımasızca Maggie'ye vurdu, boğazını sıktı, Maggie'nin altında çözölüşünü izledi ve hissetti. Maggie'nin kolları çözöldü ve Maggie onu da yanına alarak yatağa çarptı ve aralarında havai fişekler patlarken kenardan aşağı düştü. Adam kadının boğazını bıraktı ve yüzünü sırtına, kalçalarına gömdü.

Acımasızca, tenine karşı adını haykırarak. Maggie yatağın içinde kıvranarak ve titreyerek inledi ve Cal gücü yettiği anda ayağa kalkıp onu nazikçe kucağına çekerek göğsüne bastırdı.

"Derin nefes al, bebeğim. İyi misin?"

Anlaşılmaz şeyler mırıldandı ama başını salladı, ona doğru eğilip derin nefesler alırken dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı.

"Aferin kızıma," dedi sırtını sıvazlayarak. Kız tek gözünü açtı ve ona baktı.

"Şu anda bana öyle diyemezsin. Tekrar boşalmak için çok yorgunum," diye sızlandı ve lanet olsun, siki fark etti. Elbette Maggie övgüden hoşlanıyordu; biri hesap tablolarından birine iltifat ettiğinde neredeyse parlıyordu. İtirazlarına rağmen, adamın altında sertleştiğini hissedince inledi ve kucağında kıpırdanmaya başladı.

"Beni öldüreceksin, aşkım," diye inledi, onu kucağından indirdi ve prezervatifi atmak için ayağa kalktı. Kızın bakışları süite girip çıkarken her adımı onu yakıyordu. Adam onun yanına uzandı ve kadın dudaklarını yalayarak gözlerini adamın sikine dikti. "Çok yorgun olmaya ne oldu?" diye sordu başını sallayarak ve gülümseyerek.

Maggie doğrulup onun kalçalarına oturdu, üzerine eğildi ve komodinden bir prezervatif aldı. Prezervatifi yırtıp açarken folyo ellerinde buruştu ve ona baktı. "Sanırım içimde bir tane daha var."

"Aferin kızıma."

CHAPTER FOURTEEN

Maggie

S Belirli bir avukatla (en azından önümüzdeki iki hafta boyunca babalık izninde olan) çalışmakta ısrar eden seçici bir müvekkile e-posta göndermesi *gerekliyordu*. Onun yerine bir an bilgisayarına, sonra da masasının üzerindeki mükemmel bir şekilde basılmış ve istiflenmiş evrak yığınınına baktı. Cal'ın teknik olarak yarına kadar buna *ihtiyacı yoktu* ama erkenden almasının mantıksız olmayacağını düşündü. Hazırlıklı olmayı severdi ve belki de...

Belki de sadece onu görmek istemiştir.

Maggie içini çekti ve e-postayı açıp sert ama dostça bir cevap yazdı. E-postayı gönderdi ve masasından fırlayarak kâğıtları topladı ve yol boyunca kimse tarafından durdurulmamak için asansöre koştu. Asansör onu Cal'in ofisinin önündeki lobiye fırlattı ve açık kapıdan Cal'i gördüğünde kaşlarını çatı.

Masanın üzerinde kambur duruyordu, kravatı yamuktu ve kaşları çatıktı, pasaportu elindeydi. Cal yaklaşırken başını kaldırdı, yüzündeki gerginliğin sadece bir kısmı azalmıştı. Kadın durdu ve elindeki evrakları masanın kenarına bıraktı. "Sorun nedir?"

Cal yüzünü ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Açım."

Maggie onun sert ses tonuna karşı bir gülümsemeye mücadele etti. "Hırçın," diye düzeltti. "Gidip sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

Cal mırıldandı, ayağa kalkmadan önce bir süre düşündü. Ona doğru uzandı, elini tuttu ve masanın etrafında sürükledi. "Otur," dedi sandalyeyi işaret ederek.

Maggie esnek derinin içine düştü ve kafası karışmış bir halde ona baktı. "Sen *ne-oh*."

Cal onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Gerçekten de *açmış*.

Onunla zaman geçirdi, sonunda uçmasına izin vermeden önce onu tekrar tekrar kenara getirdi. Onunla işi bittiğinde, kız titreyen bir karmaşaydı ve Cal geri çekildi, yüzü kızla parlıyordu. Cal dudaklarını yaladı ve onu sandalyeden kaldırdı, itiraz ciyaklamasını duymazdan gelerek lobideki kanepeye taşıdı ve kucağına aldı.

"Eğer biri gelirse-"

"Asansörü çok geçmeden duyacağız, aşkım," diye mırıldandı alnına doğru, tenine bir öpücük kondurarak.

En azından daha mutlu görünüyordu, yüzünün her yerine boşaldığı için içinde bulunduğu kötü ruh hali ortadan kalkmıştı. Ona bakabilecek kadar uzaklaştı. "Bana gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Cal kaşlarını çattı, tereddüt etti ve sonunda, "Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu.

Düşünmesine gerek yoktu; hafta sonları Jazz onu genellikle Cumartesi sabahı tavşan beyinli bir planla arayana kadar boş kalıyordu. "Muhtemelen sadece ev üzerinde çalışıyor olacağım. Yemek odası için boya rengi seçmem gerekiyor ama nötr kalmakla karanlık ve karamsar olmak arasında kararsız kaldım. Mücevher rengi olabilir diye düşünüyordum..." Adamın sabırsız ifadesi karşısında sırtıtmamaya çalışarak sözünü kesti. "Neden?"

"Pasaportunuz var mı? Ya da sabıka kaydın?"

Ona göz kırptı. Sabıka kaydının *olmaması* bir hukuk firmasında çalışmak için bir tür gereklilikti. "O şeylerden bende de var," diye kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Bunun bir pasaport olduğunu varsayarsak-" "Öyle."

"-Ailemin altmışıncı yıldönümü partisi için eve gideceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu, gözlerinde belirsizlik vardı.

"Evet." Yolculuğu kendisi planlamıştı ama kız onun takvimini ezberlemişti.

Cal yutkundu ve neredeyse sinirli bir şekilde onun beline dokundu. "Benimle eve gel."

Şaşkınlık içindeydi. Ondan fazladan iş almasını ya da kendisi yokken bir müşteriyle ilgilenmesini istemesini bekliyordu, onunla gitmesini değil. Bunu ailesine nasıl açıklayacaklardı?

"Neden asistanınızı bir aile partisine davet ettiniz?" diye dikkatle sordu ve Cal kaşlarını çatı.

"Seni *asistanım* olarak davet etmiyorum Maggie," dedi, sanki çok açılmış gibi. Öyleydi de, ama bunu iyice düşünmediği belliydi.

"Hayır, bunu biliyorum," diye yanıtladı gözlerini devirerek. "Ama beni tanıştırdığında-"

"Seni asistanım olarak tanıtmak istemiyorum." Yüzünde gölgeler belirdi, bu durum onu belli ettiğinden daha fazla rahatsız etmişti. Oh.

Maggie başparmağını onun yanağında gezdirmeden önce durakladı. "Ama ben senin asistanım," dedi nazikçe, elini kendi eliyle kapatırken. "Ve ailenin yarısıyla telefonda konuştum, yani zaten kim olduğumu biliyorlar." Ayrıca, onu tanımasalar ve onu bir arkadaşı ya da kız arkadaşı olarak tanıştırsa bile, koyu Katolik ailesi yirmi yedi yaşında birini eve almasına nasıl tepki verirdi?

Cal gözlerini kaçırdı, boğazı düğümlendi. "Biliyorum, biliyorum. Ama seni orada istiyorum."

Maggie burada tehlikeli bir bölgede dolaştıklarının farkındaydı ama çaresizce onun yüzündeki o yenilgi ifadesini silmek istiyordu. "Parti ne zaman?" diye sordu dudaklarını çiğneyerek.

"Cumartesi gecesi. Cuma öğleden sonra uçuyorum ve Pazartesi sabahı dönüyorum."

Şükran Günü haftasıydı ve ofis Perşembe'den Pazartesi'ye kadar kapalıydı. Maggie parmaklarını kanepenin kenarına vurdu. "Sanırım Cumartesi sabahı kesinlikle kaçıramayacağın ya da yeniden planlayamayacağın bir iş görüşmesi varsa, bunu ayarlamak için asistanına ihtiyacın olabilir," diye önerdi. Cal ona döndü, kaşları kararsızca kalkmıştı ama zümrüt gözlerinin derinliklerinde bir umut ışığı parlıyordu.

"Saat farkı göz önünde bulundurulduğunda, müşterilerimizden hiçbirinin Cumartesi günü o saatte aramaya hazır olacağını sanmıyorum."

Maggie muzip bir gülümsemeyle, "Kimse gerçek bir müşteri olması gerektiğini söylemedi," diye cevap verdi. "Jazz bunu sana tamamen kişisel sorular sorma ve benim kızarmamı izleme şansı için yapardı." Ayrıca Jazz'ın uyku düzeni o kadar bozuktu ki muhtemelen uyanık olurdu.

Cal daha dik oturdu, umudu yüzündeki hayal kırıklığını gölgede bıraktı. "Bunu halledebilirim. Yani gelecek misin?"

Bu berbat bir fikirdi; yaptıkları anlaşmadan dünyalar kadar uzaktı. *Takılmak*, Ethel'de öğle yemeği yemek ya da Cal'ı bir gün işten sonra reality flört programlarının harikalarıyla ve beş dolarlık roze şişeleriyle tanıştırmak anlamına geliyordu. Ailesiyle tanışmak için dünyanın öbür ucuna altı bin mil uçmak anlamına gelmiyordu.

"Elbette geleceğim," dedi, hayır demesi için onca neden olmasına rağmen. "Eğer beni orada istiyorsan, oradayım. Bu yüzden mi daha önce havandaydın?"

"Havamda değildim," diye inkar etti. Kadın ona öyle bir baktı ki, adamın yüzündeki itiraz ifadesi hemen silindi. "Tamam, belki de öyleydin. Sadece bütün bir hafta sonunu senden uzakta geçirmek istemedim."

Maggie'nin nefesi göğsünde sıkıştı. Bu sadece birlikte yatan insanların söyleyeceği bir şey değildi, o zaman neden bunu duymaktan bu kadar hoşlanıyordu? *Tehlikeliydi*. Bakışlarının ağırlığını hissetmektense gözlerini kapatıp başını onun omzuna yaslayarak başka tarafa baktı. "Bu bana Şükran Günü'nde aileme gitmemek için daha da fazla bahane verecek." Maggie ailesine çoktan yalan söylemiş ve bu yıl kapanmayacaklarını söylemişti, böylece çok uzun bir Şükran Günü geçirmek zorunda kalmayacaktı. Acil bir iş gezisini kolayca ekleyebilirdi; ne yaptığı hakkında o kadar az şey biliyorlardı ki, bunu sorgulamak için hiçbir dayanakları yoktu.

"Şükran Günü'nde gelip yemek odanı boyamana yardım etmeme ne dersin? Ben de akşam yemeği hazırlarım ve senin o dev yatağın için ne kadar müteşekkir olduğumuzu konuşuruz," dedi Cal, parmağını boğazında gezdirerek.

"Evimi boyamayı, benim için yemek yapmayı ve bana akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatmayı mı teklif ediyorsun? Nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Dokuz kardeşimle tanışmayı daha yeni kabul ettin, aşkı. Sana her şeyi veririm," dedi Cal hafifçe kıkırdayarak. Maggie yüzünü buruşturdu. Onun bu kadar çok kardeşi olduğunu unutmuştu; on kardeşin tam ortasıydı ve hâlâ Amerika'da yaşayan tek Michaelson kardeşti. "Yine de sana Şükran Günü yemeği pişiremem. Bunun için yeterince Amerikalı değilim. Şekerlemeli tatlı patates mi? Tanrım."

"Seni hiç bu kadar iğrenmiş gördüğümü sanmıyorum," dedi Maggie, onun kırışmış burnu ve kıvrılmış dudağı karşısında gülmekten titreyerek. Hâlâ o kadar muhteşemdi ki. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Liam altı yaşındayken aşçı olmak istediği bir dönemden geçti. Eliza ve ben yemek yapmayı bilmiyorduk ve Eliza henüz Danisha ile tanışmamıştı. Şehirde çocuklara yönelik yemek kursları yoktu, ben de yetişkinlere yönelik kurslara katıldım ve birkaç gün sonra bunları onun için yeniden canlandırdım. Gerçekten çok eğlenceliydi."

Maggie hiçbir zaman çocuk istememişti ama Cal'ın altı yaşındaki oğluna yemek yapmayı öğretmek için yemek kursuna gitmesi midelerini bulandırmıştı. Elbette Liam artık otuzlu yaşlarındaydı ve o altı yaşındayken henüz hamile bile kalmamıştı ama yine de çok hoştu.

"Peki bana ne yapıyorsun?"

Cal mırıldandı. "Akşam yemeği hakkında düşünmem gerekecek ama şu anda..." Eteğinin kenarını yukarı itti, parmakları kalçasında gezindi. "Seni tekrar boşaltabileceğimi düşünüyordum."

Maggie neredeyse evet diyecekti ama telefonundan bir hatırlatma sesi geldi ve tekrar onun içine çekilmeden önce kucağından atladı. "Ne yazık ki bazılarımız buralarda çalışıyor Bay Michaelson," diyerek eteğini düzeltti ve adamın gözlerinin hınzırca parlamışını izledi.

Ayağa kalktı ve kızın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu, kız kapıya doğru dönerken de kışına bir şaplak attı. "Velet."

Maggie omzunun üzerinden ona göz kırptı, bunun bedelini daha sonra en iyi şekilde ödeyeceğini bildiğinden kanı kaynıyordu. "O orgazmı başka bir zamana erteleyeceğim."

Kendi kendine gülümseyerek asansöre adımını atarken onun küfrettiğini duydu.

Maggie son kazağını da yuvarlayıp bavuluna yerleştirmişti ki kapının açıldığını ve Jazz'ın tatlı sesinin yankılandığını duydu Merdivenlerden yukarı.

"Odamda," diye bağırdı Maggie.

Jazz içeri girdi ve bir iniltiyle yatağına yığıldı. "Şükran Günü'nden nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

Kendi deyimiyle *Jazz Lite* olarak giyinmişti -ailesi için Jazz'dı- sade siyah bir elbise ve mokasen ayakkabılar giymiş, turuncu küt saçlarını minik bir topuzla arkadan bağlamıştı. Ailesini sık sık görmezdi, sadece önemli tatillerde ve hayat olaylarında, ki bu da tüm önemli tatillerden ve hayat olaylarından nefret ettiği anlamına geliyordu. Maggie'nin ailesi motivasyondan yoksun ve onun boşluğu doldurmasını beklemekten memnunken, Jazz'ın ailesi her fırsatta birbirlerini geçmeye çalışan türdendi. Anne babasının imkansız beklentilerini karşılamaya çalışmaktan, ağabeyi ve ablasıyla rekabet etmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti ama her etkinliğe başı dik bir şekilde katılıyordu.

"Bir iki kez bahsetmiş olabilirsin," diye homurdandı Maggie, Jazz'ın yanına uzanabilmek için bavulunu kenara iterken.

Jazz bavula baktı, yarısının boş olduğunu ve yanında paketlenmeye hazır Maggie'nin eşyalarının yığılı olduğunu gördü ve güldü. "Bana Cal ile ev eşyalarını bölüşme olayını yapmadığını söyle."

Maggie kaşlarını çattı. "Toplanmanın en etkili yolu bu. Ve en güvenlisi." Seyahate çıktıklarında her zaman kendisinin ve Jazz'ın eşyalarını iki bavul arasında paylaştırmakta ısrar ederdi. Bu şekilde, biri kaybolur ya da çalınır, her ikisinin de ihtiyaç duydukları herhangi bir şeyi değiştirene kadar idare edecek kadar eşyası olurdu.

"Birinci sınıfta bavulunu kaybetme konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum bebeğim."

"Ne? Biz-" Maggie dehşet içinde Jazz'a baktı. "Vay anasını. Birinci sınıfta uçtuğumuzu mu sanıyorsun?"

"Yani altı saat erken havaalanında olabilmek için uçuşlarla ilgili her ayrıntıyı henüz sormadın mı?"

"Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum!" Maggie cevap verdi, sesi kesinlikle havalı değildi. Seyahat etmek bir mükemmeliyetçinin en kötü kâbusuydu. Kimse havaalanlarını, jet lag'i ve yabancı dildeki menüleri *mükemmel* bir şekilde idare edemezdi. Ne kadar küçük olursa olsun, her yolculukta bir şeyler berbat edilirdi.

"Cal'in otobüsle uçtuğunu hayal bile edemiyorum. Ya siz?" Jazz makul bir şekilde sordu ve Maggie iç çekerek başını salladı.

"Birinci sınıfta uçmam için para ödemesine izin veremem," diye itiraz etti. "Nathan'a bile izin vermedim-"

"Muhtemelen havayolu millerini kullanmıştır. Tonlarca var demiştin, değil mi?" Jazz araya girdi.

"Evet, çünkü onları hiç harcamıyor. Liam'ın kullanmasına izin veriyor."

"Nathan ve onun güven fonu ile Cal arasında büyük bir fark var. Cal gerçek bir *milyoner*. Ayrıca, Nathan'ın aksine, Cal birinci sınıfta ücretsiz şampanya içerken senin ekonomi sınıfında uçmana asla izin vermez." Jazz, Maggie'nin eski sevgilisinin cüretkârlığı karşısında kaşlarını çattı. Maggie aynı fikirde değildi; Nathan'la seyahat etmek uzlaşma konusunda bir ustalık dersiydi. Daha fazla şikâyet etmesin diye istediği her şeyden ödün veriyordu.

"Bu doğru," diye rahatladı. "Ama yine de bir erkeğe izin vermek garip hissettiriyor-" "Maggie, bebeğim. Hadi ama. Güçlü ve bağımsız bir kadın olabilirsiniz.

Salı günü. Şimdilik, yaşlı ve seksi milyoner patronunuzun sizi birinci sınıfta ailesinin İrlanda kırsalındaki şatosuna götürmesine ve size her baktığında defalarca orgazm olmasına izin verin."

Maggie, "Öyle diyorsan öyledir," diye homurdandı.

"Bugün ne zaman geliyor?" Jazz mükemmel bir şekilde sarılmış gömleklerinden birini aldı ve incelemek için kabarttı.

Maggie onu geri aldı ve telefonundan saati kontrol etti. "Her an olabilir. O ve Liam bu sabah bir barınak için yiyecek teslimatı yapıyorlardı ama işleri bitmiş olmalı." Çünkü tabii ki bitmişlerdi.

"Lanet olsun. Bana bebek Michaelson'dan bahset. Babası kadar seksi mi? Bekâr mı?" Jazz'ın gözlerinde Maggie'nin çok iyi tanıdığı tehlikeli bir pırıltı vardı.

"Öncelikle, *bebek* Michaelson ikimizden de büyük. Bekâr, yakın zamanda."

"En önemli kısmı atladın," dedi Jazz dikkatle ve Maggie yüzünü buruşturdu. Birkaç ay önce olsa Liam'a seksi demekle tereddüt etmezdi. Cal kadar ateşli mi? Belki de. Cal daha çok onun tipiydi ama Liam'a babasının yıkıcı gamzeleri ve delici yeşil gözleri miras kalmıştı. "İlginç," dedi Jazz, onun gözlerindeki çatışmayı okuyarak.

"Hiçbir şey ilginç değil."

En iyi arkadaşı boktan sırtışına karşı koyma zahmetine girmedi. "Liam'ı babasına aşık olduğun için mi seksi bulduğunu bana söyleyemezsin. Ben buna oldukça ilginç derdim."

Maggie, "Babasına aşık olmuyorum," diye ısrar etti ama Jazz onun çelişkili duygularını bir mil öteden görebilecek kadar iyi tanıyordu.

"Tabii ki değilsin."

Maggie onu görmezden geldi. Cal'a aşık olmuyordu; sadece eğleniyordu. Heyecanını bulmaya çalışıyordu. Onu heyecanlandıran şey Cal değildi... "Sadece eğleniyoruz."

"Mhmm."

Maggie ona ters ters baktı ama telefonunu açtı ve Liam'ın profilini bulana kadar Instagram'da arama yaptı. "İşte. İşte buna benziyor."

Jazz kaşlarını kaldırdı ve telefonu eline aldı. "Vay be. O bıyık bir *seçim*, ama o muhteşem. Biraz inekçe, gösterişli bir şekilde, sanki insanları müzelere randevuya götürüyor, sonra onları uzaylı sergisinin gölgelerinde beceriyor gibi, anlıyor musun?"

Maggie arkadaşına endişeyle baktı. "Müzelerde gerçekten uzaylı sergileri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve Liam'ın profilinde bolca gezindi. "Nereden bilebilirim ki? Çocukluğumdan beri müzeye gitmedim."

"Açıkça. Gölgelede neler yaptığını bilemem ama müze konusunda haklıymışsınız. Seattle Sanat Müzesi'nin baş küratörü. Ne yapıyorsun?" Maggie, Jazz'ın şüpheli bir şekilde çift vuruşa benzeyen bir şey yaptığını söyledi.

Telefonunu Jazz'ın elinden almaya çalıştı ve başaramadı ama dehşet içinde gördü ki Liam'ı Maggie'nin hesabından takip etmekle kalmamış, onun birkaç fotoğrafını da beğenmişti. "Jasmine Elisabeth Cannon, senin neyin var? Bunu neden yaptın?"

"Onunla tanıştın, değil mi? Garip değil."

"Evet, onunla tanıştım. İş yerinde. Babasının asistanlığını yaptığım yerde," diye vurguladı ve Jazz kaşlarını kaldırdı.

"Babasının asistanı, ailesiyle tanışması için eve götürüyor," dedi Jazz kuşkuyla.

"Bunun bir iş meselesi olduğunu düşünüyorlar. Ve telefonumu geri ver."

Elini uzattı ve Jazz kolunun ulaşamayacağı bir yere çekildi, sırtarak Liam'ın akışında gezinmeye devam etti. Belki İrlanda gezisinin gerginliği, belki de güne Şükran Günü mimozasıyla başlamasının etkisiydi ama Maggie onu yakaladı.

Maggie telefonunu almaya çalışırken Jazz ciyak ciyak gülüyordu, bu kargaşada daha fazla fotoğrafı beğenme riskini göze aldığının sadece biraz farkındaydı. "Geri ver onu."

"Hayır." Bunu ilk kez yapmıyordu; telefonunu Jazz'a vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir kolunu sıkıştırmayı başardı ama Jazz'ın tek yapması gereken onu yanından çimdiklemektir ve Maggie ciyakladı.

"Burada ne izliyorum?"

İkisi de ağır çekimde döndüklerinde Cal'ın kapıda durduğunu gördüler, mükemmel yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı, anahtarları elinden sallanıyordu.

Maggie kendini Jazz'dan kurtardı, yanakları yanarken Jazz fısıltıyla, "Anahtarı mı var?" diye sordu.

Maggie onu görmezden geldi. "Jazz telefonumu çaldı ve Liam'ı Instagram'da takip etti."

"Ve o da seni takip etti," diye ekledi Jazz. Maggie bu fırsatı değerlendirerek telefonunu Jazz'ın uzattığı elinden aldı ve en iyi arkadaşının yüzünde bir somurtma ifadesi bıraktı.

"Tamam," dedi Cal, çantalarını şifonyerin yanına bırakıp gözlerini kısarak. "Kaçırdığım bir sosyal medya görgü kuralı mı var da bu sorun oluyor?"

Maggie bir yıl önce kız kardeşinin düğününden sonra Cal'a Instagram'ı anlatmaya çalışmış, Cal da ona fotoğrafları göstermek istemişti. Son derece sinir bozucu bir saatin ardından pes etmişler ve annesinin onlara e-posta göndermesini beklemişlerdi.

"Babanın asistanının seni Instagram'da takip etmesi alışılmadık bir durum sayılır, evet," diye açıkladı Cal odayı geçip yanında oturan Jazz sayesinde Maggie'nin dudaklarına bir öpücük kondururken. Maggie, Cal çok geçmeden uzaklaşırken kaşlarını çatmamaya çalıştı.

"Ama sen *sadece* benim asistanım değilsin," dedi.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. *Kaç kez...* "Aman Tanrım. Evet, tekrar *ediyorum*, bunu biliyorum," dedi. "Ama bu odanın dışındaki hiç kimse bunu bilmiyor."

"Şey, aslında..." Jazz yüzünde suçlu bir ifadeyle sessizce konuştu.

"Kime söyledin?" Maggie derin bir nefes alarak sordu. Jazz'ı ne kadar sevse de, dünyanın en gevşek dudaklarına sahipti.

"Sadece iş yerindeki kızlardan birkaçı. Bir de ev sahibim Betty'yi tanıyorsun." Cal'a döndü. "Altmışlı yaşlarında kiliseyi terk edip cadılıkla uğraşmaya başladığı için ailesinden kimse ziyarete gelmiyor. Çok iyi mojito yapar. Hey, Liam'ın doğum günü ne zaman?"

Cal konunun bu kadar çabuk değişmesine gözlerini kırıştırdı ama cevap vermeden önce Jazz'a soru sormadı. "Mart'ın yirmi ikisinde."

Jazz ısıklık çalarak kaşlarını kaldırdı. "Bir Koç. Ateşli."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ve bilmek istediğimi de sanmıyorum," diye hızla ekledi Cal, Jazz ağzını açtığı anda. "Yani bu Instagram olayı bir sorun *değil mi?*"

"Hayır. Sorun değil," diye onayladı Jazz, Maggie bunun nedenini açıklayamadan.

"Peki o zaman," dedi Cal, onu olduğu gibi kabul ederek.

Maggie kollarını kavuşturdu ve ikisinin arasına baktı. "İkinizin kurduğu bu küçük ittifaktan pek hoşlanmıyorum." Ama yalan söylüyordu. İlgilendiği birinin Jazz'a kibar ve saygılı davranmasını görmekten *çok* hoşlanıyordu. Evet, Cal onun yanında sürekli şok olmuş gibi görünüyordu ama Jazz'ın ne kadar dengesiz olduğunu umursamıyor gibiydi.

"Zor," dedi basitçe, onun yanına oturdu ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Akşam yemeğine kalacak mısın, Jazz? İtalyan yemeği yapıyorum."

Jazz etkilenmiş bir halde Maggie'ye baktı. "Yemek de mi yapıyor?"

"Görünüşe göre." Ama Maggie'nin tek düşünebildiği, Cal'ın Jazz'ı onlara katılması için davet etmiş olması ve en iyi arkadaşıyla vakit geçirmekten rahatsız olmadığını açıkça belirtmesiydi. Nathan, Maggie'nin kendisi yokken Jazz'ı evlerinde ağırlamasından bile hoşlanmamıştı.

"Lanet olsun. Ne yazık ki eve gitmeli ve ailemin son çeyrekteki başarılarını karşılaştırmalarını dinlemeliyim." Maggie'yi sıkıca kucaklamadan önce Cal'ın yanağına bir öpücük kondurarak onu bir kez daha şok içinde bıraktı. "İyi vakit geçir bebeğim. Ona iyi davran," diye kulağına fısıldamak için eğildi. "O Nathan değil, tamam mı?"

Maggie, Cal ile yaşadıklarının Nathan'la yaşadıklarına hiç benzemediğini söyleyerek itiraz etme zahmetine girmedi. Jazz uzaklaşırken gülümseyerek başını salladı. "Pekâlâ, siz ikiniz, lütfen birbirinize saldırmadan önce kapıdan çıkmam için bana bir şans verin. Ve bu hafta sonu fotoğraf gönderin!" Merdivenlerden inerken bağırarak vedalaştı, ön kapı arkasından çarparak açıldı.

Maggie Cal'ın yüzüne dönmeden önce uzun bir nefes verdi. "Merhaba."

"Selam aşkım." Gülümsedi, gamzeleri tamamen ortaya çıkmıştı. "Peki... şimdi saldırabilir miyim?"

"Lütfen yap."

CHAPTER FIFTEEN

"O Kay, birinci sınıfın faydalarını şimdi anlıyorum," diye nefes nefese kalan Maggie, yüzünü ona dönmek için yan yattı. Uçağın alçak ışıklarının gölgesinde kalmıştı ama yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. Saçları uçaktan düşmekten

ve daha sonra aynada kendini yakaladığında bunun için ona bok atacağını biliyordu, ama o muhteşemdi ve ona bok atması hoşuna gidiyordu.

Cal ona birinci sınıfta uçtuklarını söylememiştir, çünkü itiraz edeceğini biliyordu. Ve itiraz etmişti de - ta ki emniyet kemeri işareti kapatılana ve uçuş görevlisi yatağın hazırlanmasını isteyip istemediklerini sorana kadar. Koltuklarını yastıklarla, yorganla ve isterlerse film izleyebilecekleri büyük bir ekranla tamamlanmış çift kişilik bir yatağa dönüştürmeyi bitirdiğinde, açık bir şişe şampanya bıraktı ve arkasındaki tabandan tavana perdeleri kapattı.

Maggie, adam onu yatağa doğru çağırıp kollarına çekene kadar ağzı açık bir şekilde süite bakmıştı.

Uzandı ve saçlarını düzeltti, yüzündeki dağınık telleri fırçaladı. "Biliyor musun, bu benim için bir ilkti."

"Uçakta seks mi?" diye sordu, gözleri parlıyordu, sanki onun için ilk olma fikri hoşuna gitmişti. Adam başını salladı ve kadın mutlu bir şekilde mırıldandı. "Puanım var mı?"

"Her seferinde tam not." Kalbi hâlâ göğsünden dışarı fırlamaya çalışıyordu. Fiziksel olarak Cal kendini yaşlı hissetmiyordu. Spor yapıyor, düzenli olarak masaj yaptırıyor ve çoğu gün vitaminlerini almayı unutmuyordu ama Liam doğmadan önce vücudunu hiç bu kadar zorlamamıştı. Her yeri ağrıyor, Maggie'yle hemen hemen her gün neler yaptıklarını sürekli hatırlatıyordu.

Maggie gülümsedi ve ona sarılmadan önce güneşin altındaki bir kedi gibi gerindi. "Bu benim ilk uçağa binişim değildi ama burası Delta tuvaletinden çok daha güzel. Ayrıca çok daha iyi bir partner." Boğazının çukuruna bir öpücük kondurdu ve Cal titredi.

"Nathan egosunu bir uçak tuvaletine nasıl sıkıştırdı?" diye sordu ve Maggie homurdandı. O şerefsizle hiç tanışmamıştı ama Tanrım, ondan nefret ediyordu. Onunla hiç tanışmamış olması bile bir tehlike işaretiydi; her yıl şirkette bir yılbaşı partisi düzenlenir ve herkes ailesini getirirdi. Maggie hiç Nathan'ı getirmemişti.

"Nathan değildi. Koltukta seks bile yapmazdı. O kesinlikle yatak adamıydı. Jazz ve ben ilk yılımızda Bahar Tatili için Cabo'ya gitmiştik. Eve dönüş uçağında ikimiz de hala biraz sarhoştuk ve koltuk arkadaşımız çok arkadaş canlısıydı. İkimizi de tuvalete sıkıştırmak istedi ama Jazz berbat bir uçucu olduğu için benimle yetindi." Bu anı karşısında başını salladı. "Uçaktan indiğimizde, Jazz bir çöp kutusuna kusarken onun doğruca karısının ve çocuklarının kollarına yürümesini izledim."

"Vay anasını," dedi Cal, gülüp gülmeyeceğinden emin olamadan.

Maggie burnunu kırıştırdı. "Üniversitenin ilk birkaç yılını nasıl atlattığımızdan hâlâ tam olarak emin değilim."

"Sen ve Jazz her zaman sadece arkadaş mıydınız?" Maggie'nin de kendisi gibi biseksüel olduğunu biliyordu -bilgisayarında biseksüel bayrağı çıkartması vardı- ve seks kulübünden kiminle ayrıldığını düşününce Jazz'ın da queer olduğunu varsaydı.

"Daha fazlası olup olmadığını görmeye çalıştık ama kız kardeşimi öpmek gibiydi, bu yüzden hızla yolumuza devam ettik. Nathan'ın ondan bu kadar nefret etmesinin nedeninin bu olduğundan eminim." Maggie başını öne eğdi. "Ya bu ya da Nathan'ın ona iki hafta boyunca resmen sıkıcı bir pislik demesi."

Flört. Kim bilebilir ki? Ayrıldıktan sonra Eliza'yla hep arkadaş mıydınız?"

"Arkadaş olmamız bir yıl kadar sürdü ama o zamana kadar o kadar uzun yıllar kavga etmiştik ki sanırım birbirimize bağırmandan nasıl sohbet edeceğimizi unutmuştuk. Ayrıldıktan sonraki ilk yıl ben Stanford'da kaldım, o ise ailesine yakın olmak için Seattle'a geri taşındı. Liam'ı görmek için birkaç haftada bir uçuyordum ve ben de geri taşındığımda aramız düzeldi. Boşandığımızda Liam sadece üç yaşındaydı, o yüzden sadece arkadaş olduğumuzu hatırlıyor." Sırf çocuğunuz olduğu için evlenmemeniz gerektiğine dair uyarıcı bir hikâyeydi bu. İkisi de gerçekten istememişti - cehennem, ikisi de Liam'ı tutmak istememişti - ama her ikisi de ebeveynleri ısrar etmişti ve ikisi de şimdi bu konuda tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

Maggie gülümseyerek, "Liam'la gurur duyuyor olmalısın," dedi ve o da başını salladı.

"Öyleyiz. Her şey düşünüldüğünde iyi çıktı." "Neden bu hafta sonu gelmiyor?"

"İşten çıkamadığımı söyledi, ama eminim ki aileme eski sevgilisiyle ayrıldıklarını söylemekten kaçınıyor. Eliza bunu pek iyi karşılamadığını söylüyor ki muhtemelen doğrudur, çünkü bu konuyu konuşmayı kesinlikle reddediyor," di ye gözlerini devirerek cevap verdi.

"Ah, duygularından kaçmak. Buna aşınayım."

"Evet. Aynen," diye yanıtladı Cal, son günlerde sürekli çarpan kalbini düşünerek. Maggie'nin yüzü yumuşadı, dili sanki ağzı kurumuş gibi dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

"Bana aileden bahset," dedi aceleyle. "Böylece ne beklemem gerektiğini bilirim."

Konu değişikliği en iyisiydi. Böylece Cal arkasına yaslandı ve uçağın uğultusu arka plandayken Maggie'ye ailesinden bahsetti.

Kısacası, Michaelson ailesi tam bir kaostu. Cal onları çok seviyordu ama altı bin mil uzakta yaşamayı da umursamıyordu. Anne ve babası hiçbir zaman on çocuk sahibi olmak istememişlerdi, ama olmamaya da çalışmamışlardı. On çocuktan dokuzu evliliklerinin ilk on yılı içinde doğmuş, Cal'in annesi üçüzler doğduktan sonra artık yeter demişti. Owen birkaç yıl sonra sürpriz bir şekilde dünyaya gelmişti ama Cal'in en büyük erkek kardeşiyle arasında hâlâ sadece on iki yaş vardı.

Yine de ailesi bu işi yürütmüştü ve çoğunlukla iyi çocuklar olmuşlardı. En büyük dram, Cal'in Eliza'yı üniversitedeyken evlilik dışı hamile bırakmasıydı. Ailesinin Washington'a taşındıklarında gitmekten vazgeçtiği kilisedeki fısıltılarla yıllarca uğraştığını biliyordu. Annesi ona söylediğinde bir hafta boyunca ağlamıştı ve Liam'ı umduğundan daha çok sevmelerine rağmen, onun için hayal ettikleri hayatın bu olmadığını biliyordu.

Kendisi için hayal ettiği hayat da bu değildi. Cal anne ve babasını izleyerek büyümüş ve bir gün onlar gibi bir evlilik, bir aşk hayal etmişti. Altmış yıldır birlikteydiler ve birbirlerine hâlâ onun çocukluğundaki gibi bakıyorlardı. Bu, çoğu insanın asla yaşayamayacağı türden bir aşktı, Cal'in tek istediği ve uzun zaman önce vazgeçtiği bir şeydi.

"Babam hala her sabah annemi yatakta bir fincan çayla uyandırıyor ve sadece gözleriyle sohbet edebiliyorlar."

Adam bunları anlatırken Maggie'nin gözleri parladı ve yüzüne özlem dolu bir gülümseme yerleşti. "Ben de bunu istiyorum."

Bunu hak etmişti; birini altmış yıl boyunca sevmeyi, yıllar sonra bile onun için hâlâ aynı heyecanı duymayı. Birlikte yaşlanabileceği, dizlerinin üzerine çöktüklerinde evet demek isteyeceği birini.

Cal anne ve babası gibi uzun bir aşk yaşayamadıysa bile, onun yaşayacağını umuyordu.

Duygularının daha da büyümesine izin vermeyi düşünmesi bile ona haksızlık olurdu. Onun patronuydu ve onun iki katı yaşındaydı. Tanrı aşkına, o daha doğmadan önce evlenmiş ve boşanmıştı. Cal'ın şansı vardı. Ve Maggie zaten daha fazlasıyla ilgilenmiyordu. Hak ettiği aşkı bulmaya hazır olana kadar eski sevgilisinin yok ettiği güveni yeniden inşa etmek için elinden gelen her şeyi yapacak ve sonra, onu ne kadar öldürürse öldürsün, gitmesine izin verecekti.

C al kiralık arabayı ailesinin evinin garaj yoluna çekti ve devasa eve baktı. Büyüdükleri evin iki katı büyüklüğündeydi. içeri. Çoğu insan emekli olunca evini küçültür ama James ve Helen

Michaelson'ın on çocuğu, otuz dört torunu ve altı büyük torunu vardı. Alana ihtiyaçları vardı.

Garaj yolu zaten ağzına kadar arabalarla doluydu ve Cal arabadan atlayıp bagajdan çantalarını alırken içini çekti. Bu kısımdan nefret ediyordu. Hiç ziyaret etmemiş gibi değildi. Her sezon en az bir kez buraya gelirdi ama eve dönüşü her zaman büyük bir tantanayla olurdu.

Çakıllı araba yolundan yukarı çıktılar ve Cal Maggie'ye baktı, onun şatoya benzeyen eve şaşkınlıkla baktığını görmeyi bekliyordu, ama gözleri onun üzerindeydi. "Sorun ne?" diye sordu, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle olduğu yerde durdu.

"Yanlış bir şey olduğunu kim söyledi?"

"Yaptım," diye cevap verdi biraz küstahça. "Seni tanıyorum ve bu -" eliyle onu işaret etti, "- son zamanlarda uyanık olduğum her anı birlikte geçirdiğim sakın ve derli toplu Cal değil."

"Senin yanında nadiren toparlanıyorum," diye işaret etti ama kız ona dik dik baktı ve adam içini çekti. Gerçekten de sadece dört hafta önce kulüpte birlikte oturmuş ve birbirlerini bu kadar iyi tanımadıklarından bahsetmişler miydi? Bu kadar kısa sürede çok şey değişmişti. "Eve dönerken gergin oluyorum," diye itiraf etti, çantalarını yavaşça yere bıraktı ve yüzünü ovuşturdu.

"Aileni görmek için mi?" Maggie onun hoşuna gidecek bir anlayışla sordu. Onun ailesinin yanında stresli olma nedenleri çok farklıydı. En azından onun ailesi ona bedava işçi gibi davranmıyordu.

"Her zaman yaparım. Bilmiyorum. Sanırım eski şeyler ortaya çıkıyor. Ben *teknik olarak* ailenin içine ediyor, bilirsiniz."

Maggie'nin gözlerinde kararlılık parlıyordu; baro sınavından önce stajyerlerinden birini heyecanlandırırken gördüğü kararlılıkla aynıydı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tamam, evlilik dışı bir çocuk yaptınız ve üç yıl sonra boşandınız. Ne olmuş yani? Kuzeybatı Pasifik'teki en iyi iş ve şirket hukuku firmasının ortağısın, *kelimenin tam anlamıyla* bir milyonersin ve Eliza ile Liam'ın da işleri iyi gidiyor. Ailenin hâlâ yirmili yaşlarında ne yaptığını düşündüğünden şüpheliyim. Düşünüyorsa da? Siktir et onları. Sen Cal Michaelson'sın. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok."

Göğsündeki nefesi kesmişti ve Cal kendini tutamayıp eğildi ve son kelime dudaklarından dökülürken onun dudaklarını yakaladı. Kız ciyakladı ama Cal'ın ağzına karşı sırttı, ellerini yüzüne bastırdı ve başparmağıyla yanağını okşadı.

Cal, bütün gece burada kalıp birbirlerinin içinde kaybolmayı ve bir otel bulmak için arabaya geri dönmeyi düşünürken, fazlasıyla tanıdık bir ses duyuldu.

"Aman Tanrım."

Ayrıldıklarında Maggie'nin yüzünü dehşet kapladı. "Olamaz."

Yavaşça döndüklerinde kapı aralığında sadece anne ve babasını değil, yüzlerinde aynı şok ifadeleriyle kardeşlerinin en az yarısının da etraflarında toplandığını gördüler.

"Tanrım," diye fısıldadı Maggie, Cal çantalarını alıp onu ileriye doğru götürürken. Cal gülümsemeye karşı koydu. Maggie'nin onun sözlerini ne kadar çabuk anladığını fark etmiş miydi?

Maggie yüzünü dostça bir tarafsızlığa çevirdi ama mavi gözleri hâlâ panik doluydu. Cal ailesini dikkatle inceleyerek ona bir şey yapacaklarına dair herhangi bir işaret aradı. Ama kalkık kaşlar ve açık ağızlar arasında meraklı gözler, kararsız gülümsemeler ve... bu onay mıydı? Cal bunu ailesinin yüzünde o kadar nadir görmüştü ki tanıdığından pek emin değildi.

Merdivenlerin dibinde durduklarında boğazını temizledi. "Millet, sizi Maggie ile tanıştırmama izin verin. Benim..." Ona baktı, ailesi az önce onu yiyip bitirdiğini gördüğüne göre bunu nasıl yapacaklarını merak ediyordu. Maggie yüzünü buruşturdu. Onlara asistanını da yanında getireceğini söylemişti ve yarısıyla daha önce telefonda konuştuğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Annesi haftada en az iki kez sadece sohbet etmek için arardı. "Asistanım," diye yarım yamalak bitirdi.

Annesi onu tamamen görmezden gelerek ileri atıldı ve Maggie'ye sıkı sıkı sarılmadan önce bir sessizlik oldu. Maggie omzunun üzerinden ona farlara yakalanmış bir geyik gibi baktı. "Sonunda seninle tanışmak *çok* güzel Maggie. Ve ismine bir yüz eklemek! Elbette fotoğraflarını görmüştüm ama aynı şey değil. Seni zaten tanıyordum gibi hissediyorum."

Maggie, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Michaelson," demeyi başardı ve annesi dudak büktü.

"Helen, lütfen. Ne kadar tatlısın, değil mi? Cal sürekli senden bahsediyor ama senin hakkını veremedi." Annesi Cal'a doğru dönerken dudaklarını büzdü ve kaşlarını suçlayıcı bir şekilde çattı, Maggie ise sadece gözlerini kırıştırdı, en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Gerçekten de Cal onun hakkında bu kadar çok mu konuşuyordu ki annesi bunu *her zaman* yaptığını düşünüyordu?

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," dedi kuru bir sesle, Maggie'ye sarıldığının yarısı kadar bir şevkle sarılırken, ama Maggie'yi yakın markaja alırken gözlerindeki parıltıyı fark etmemek mümkün değildi: gerçekten de onaylıyordu.

Ailenin geri kalanı üzerlerine çullandı, Dom onlara ilk ulaşan oldu ve Maggie'yi bir başka kemik kırıcı kucaklamada bir araya getirdi. Dudaklarından bir küfür döküldü ve yüzünü buruşturdu ama Dom gülerek onu serbest bıraktı ve sırtını sıvazladı. "Böyle bir ağızla buralarda büyük olacaksın tatlım. İkiniz de evinize hoş geldiniz," dedi Maggie'ye göz kırparak ve Cal'a bilmiş bir gülümsemeyle.

İçeri buyur edildiler, kardeşlerinin her biri Maggie'ye sarıldı ya da sırtını sıvazladı. Owen sırf onunla dalga geçmek için yanağına bir öpücük kondurdu. Küçük pislik.

Gürültü daha az bunaltıcı bir seviyeye indiğinde ve herkes tanıştırıldığında, Maggie zoraki gülümsemesini yerinde tutmak için mücadele ediyordu. Cal onun elini tutacak ya da sırtını sıvazlayacak kadar yakınında değildi ama ona en yakın duran annesi fark etmiş olmalı ki kardeşlerini susturdu ve Maggie'nin elini kendisi tutarak onu arbededen çıkarıp kendi yanına götürdü.

"Siz ikiniz çok yorulmuş olmalısınız. Uzun bir yolculuk günü oldu," dedi kaşlarını çatarak. Annesi Bray'den Cork'a iki saatlik yolculuğun ötesindeki her şeyi uzun bir seyahat günü olarak kabul ediyordu, ama birinci sınıfta bile uçakta dokuz saat Cal'ın sınırdı.

"Oldukça yorgunuz," diye kabul etti Cal ve Maggie ona minnettar bir gülümseme verdi.

"Odanı senin için hazırladım. Owen, onları yukarı çıkarır mısın? Senin yanındaki odadalar." İkisini de daha yumuşak bir kucaklamaya çekti. "Yerleştiğinizde birazdan yemek getireceğim, böylece huzur içinde yiyebilirsiniz," dedi sessizce ve bıkkın bir gülümsemeyle başını diğer kardeşlerine doğru salladı.

"Teşekkürler anne." Cal ona bir kez daha sarıldı. Anne ve babasını ne kadar özlediğini ya da artık ne kadar yaşlı olduklarını, onları şahsen görene kadar hiç fark etmemişti.

Maggie kardeşlerine iyi geceler dilemeden önce, "Teşekkürler, M-Helen," dedi. Cal da aynısını yaptı ve Owen onları oturma odasından geçirerek dolambaçlı merdivenlerden en üst kata çıkardı. Owen konuşmaya devam etti ama Cal onun söylediklerini anlayamayacak kadar huzura hazırды.

Açık bir kapının önünde durakladı. "Siz ikiniz ateşin olduğu odayı alın. Oh, müsrif evlat olmak," dedi dramatik bir şekilde, ama gözleri tamamen neşeliydi. "İyi uykular."

Adam el sallayarak yanlarından ayrıldı ve Maggie kapı aralığına yaslanıp yatak odasını ve devasa sayvanlı yatağı geniş gözlerle inceledi. Başını eğerek çatık kaşlarla adama baktı.

"Cal."

"Öyle mi?" Çantalarını odaya taşıdı ve yatağın yanına koydu, pelüş şiltenin üzerine çöktü ve ayakkabılarını çıkardı.

"Ailen bunun tam olarak ne olduğunu düşünüyor?" Maggie onun arkasından gelerek ve aralarında eliyle işaret ederek sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Asistanım olduğunu biliyorlar." On dakika kadar önce onu tanıştırdığında oradaydı, ama yarım düzine İrlandalı'nın üzerine inişini görmezden geldiyse onu suçlayamazdı.

"Evet, hayır, bunu biliyorum, ama..." diye sözünü kesti ve dikkatle yatağa baktı. Cal kafası dank edene kadar onunla yatak arasına baktı. Yatak. Bir oda, bir yatak.

"Huh." Annesi bir zamanlar olduğundan daha az dindar olsa da, evlenmeden önce onun ya da kardeşlerinden herhangi birinin karşı cinsle aynı odayı paylaşmasına izin vermemişti. Ve bu eski bir özellik de değildi; Maeve evleneli sadece bir yıl olmuştu ve şimdiki kocası da evlenmeden önce Noel'de Dom'la aynı odada kalmak zorunda kalmıştı.

Cal annesini arayıp Maggie'yi de getireceğini haber verdiğinde, onlara bir otel ayarlamayı teklif etmişti ama annesi yeterince yer olduğu konusunda ısrar etmişti. Aynı odalarda kalmayacakları aklına bile gelmemişti. Elbette, Maggie'yi kendi odasına gizlice sokmayı ya da tam tersini yapmayı planlamıştı ama bu... Cal iş için geleceğini açıkça belirtmişti. Annesinin aralarında daha fazla bir şey olduğundan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Fotoğraflarını gördüm tabii ki. Cal sürekli senden bahsediyor.

Yıllar önce Cal ona Heminger West davasını ne kadar iyi idare ettiğini anlatırken Maggie'nin fotoğraflarını istemişti. Ve tabii ki ne zaman arasa Maggie'nin nasıl olduğunu soruyordu ve Cal ona yılbaşı partisinden fotoğraflar göndermişti ama annesi bu konuda bir şey düşündüğüne dair hiçbir işaret vermemişti.

Ama sonra, Nathan'dan ayrıldığından bahsetmişti. Ve babasına evinin tadilatı hakkında her şeyi anlatmıştı. Ve muhtemelen babasına

Şükran Günü'nü birlikte geçiriyorlardı.

"Ah," dedi, yanakları yanıyordu. Ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarını yatağın üzerinde sallayarak sırtını yastıklara yasladı. "Sanırım burada ne olduğunu anladım." İçini bir endişe kapladı.

Maggie kazağını çıkardı ve bacaklarının arasına yerleşmek için tırmandı. Adam içgüdüsel olarak kollarını ona doladı ve Maggie mırıldandı. "Sınıfla paylaşmak ister misin?"

Elli beş yaşında bir adamdı; bu kadar kızarması için hiçbir mazereti yoktu. "Sanırım senin hakkında çok konuşuyorum."

Boynunu çevirip ona baktı, yüzünde merak vardı. "Evet, annen bundan bahsetmişti."

"İşten bahsederken hep senden bahsederim, ama demek istediğim... son zamanlarda tek konuştuğum kişi sen olmuş olabilirsin. İş anlamında söylemiyorum," diye itiraf etti ve kalbi hızla çarpmaya başladı çünkü istemeden de olsa aralarında çizdikleri sıradan çizgileri aştığını biliyordu.

"Ah." Maggie'nin kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve Cal ona bu işi fazla ileri götürdüğünü söylemesi için kendini hazırladı. Ama söylemedi - yüzü yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Bu çok tatlı."

Rahatlamıştı. Kız aldırmamıştı; hatta onun hakkında konuşmasından hoşlanmış bile görünüyordu. Cal bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Çok tatlısın," diye cevap verdi ve kız parladı.

"Peki, bizim ne olduğumuzu düşünüyorlar?" Maggie sordu ve Cal omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Ve ne düşünürse düşünsün, eğer ondan gizli evlendiğimizi düşünmüyorsa..." Cal *bu* görüntü kafasında canlanınca sustu. Sikilmişti. Kesinlikle sikilmişti. "Yine de aynı odayı paylaşmamıza izin vermek onun tarzı değil."

Kardeşlerinin evlilik öncesi sevgililerine nasıl davrandıklarını anlattığında kadın dudağını çiğnedi. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

"Annem senden çok hoşlandığı için olabilir," diye önerdi, daha önce babasının yüzüne yansıyan aynı ifadeyi düşünerek. Ailesi aralarında bir şeyler olduğunu düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda onaylıyorlardı. Onun ne kadar genç olduğunun farkında değiller miydi?

"Odama gizlice girmeye çalışmak zorunda kalmayacağın için şikayet etmeyeceğim," dedi Maggie, gözleri hala

temkinli. "Yani, sana asla izin vermeyecektim ama-"

"Bana izin vermeyecektin de ne demek?" diye itiraz edince kız homurdandı.

"Katolik ailenizin evinde odama gizlice girmenize kesinlikle izin vermeyecektim." Adamın suratının asılması üzerine ekledi: "Ben bir aziz değilim. Kimsenin dikkat etmediği bir anda beni ormana sürükleme­ni sağlayacaktım, belli ki."

Cal'ın ailesi aşağıda olmasaydı ve muhtemelen onlar hakkında dedikodu yapıyor olsalardı, onu şimdi oraya sürüklüyor olurdu. Yan yatıp onu göğsüne bastırmakla yetindi, kolları her an kaybolacakmış gibi ona sarılmıştı.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim, aşkım."

CHAPTER SIXTEEN

Maggie

S Kendisini Cal'in kız kardeşleriyle dolu bir masada nasıl bulunduğunu tam olarak bilmiyordu ama Maggie elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken başı bir ileri bir geri dönüyordu söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlayamıyordu. Cal'in aksanı Amerika'da yaşadığı kırk yıl içinde biraz yumuşamıştı. Ailesinin yanında birkaç dakika içinde kalınlaşıyordu ama yine de kardeşleri kadar güçlü değildi ve en azından ne söylediği hakkında bir fikri vardı.

Cal'in anne ve babasının bu kadar kısa sürede on çocuğu nasıl idare ettiklerini ve bu hikâyeyi anlatacak kadar nasıl yaşadıklarını anlamıyordu. Yetişkin olarak, on tanesi ve eşleri çok gürültücüydü. Çocukken nasıl olduklarını hayal bile edemiyordu. Ama onlardan hoşlanıyordu; birbirleriyle kendi kardeşlerinden hiç görmediği bir sevgiyle konuşuyorlardı ve Cal'i görmekten gerçekten mutlu görünüyorlardı.

Ne kadar az anlasa da onu her konuşmanın içine çekmişlerdi ama şimdiye kadar onu sıkıştırmamışlardı. Michaelson kızlarının en küçüğü yeşil gözlerinde bir parıltıyla ona döndüğünde Maggie bu lüksün sona ermek üzere olduğunu fark etti.

Claire ellerini önündeki masanın üzerinde sıkıca kavuşturarak, "Ee," diye söze başladı. "Kardeşimizle aranızda neler oluyor?"

Maggie çaktırmadan odanın içinde kardeşini aradı ama Cal partiye adım atar atmaz kuzenlerinden biri tarafından uzaklaştırılmıştı ve hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

"Ben onun asistanıyım," dedi ve vazgeçerek bakışlarını tekrar keskin gözlü Michaelson kadınlarına dikti. Bunun yeterli olmayacağını biliyordu ama yine de bu konuyu kapatacaklarını umuyordu.

"Peki Cal asistanlarını genellikle bu kadar... şiddetle öper mi?" Claire'in üçüz kardeşi Maeve, *şiddet* sözcüğünü duyunca burnunu kıristırarak sordu.

"Şey..." Maggie toprağın onu bütünüyle yutmasını istiyordu. "Son asistanı evliydi. Ve bir lezbiyendi. Yani muhtemelen değil." Çok ihtiyacı olan şarap bardağını aldı.

"Yani bu iş tanımında yok mu?"

Maggie boğuldu. "Hayır. Zaten yasal açıdan bunun geçerli olacağından da emin değilim." Parlak zırlı bir şövalyeye ihtiyacı olduğundan değil, ama Cal ortaya çıkıp onu alıp götürmek istiyorsa, şimdi mükemmel bir zaman olabilirdi.

Michaelson kardeşler *daha fazla zorlamamız gerektiğini* belirten bir bakış attılar. Maggie şarabı boşalttı.

"Yani sen onun asistanı ve kız arkadaşı mısın?" Kız kardeşlerin en büyüğü ve Cal'ın kardeşleri arasında açık ara en korkutucu olanı olan Deirdre sordu. Babalarının tıpatıp aynısıydı, gözleri kardeşlerinininkinden daha koyu renkliydi ve yarıklara kadar kısılmıştı.

"Uh, hayır. Değilim. Arkadaşız sanırım ama kız arkadaşı değilim."

"Çıkarları olan arkadaşlar mı?" Deirdre hemen sordu.

Maggie iç çekti. Bu noktada aksini söylemeye çalışmanın bir anlamı var mıydı? Hepsi Cal'ın onu neredeyse yiyip bitirdiğini görmüştü ve aynı odayı paylaşıyorlardı. "Evet."

Deirdre mırıldandı, gözleri hâlâ kısıktı ve Maggie yutkundu. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi yedi."

"Peki sen ne zamandır Cal'ın asistanısın?"

"Altı yıl," diye teklif etti. "Bir yıl staj yaptım ve beş yıldır da asistanıyım." Deirdre'nin yüz ifadesi neredeyse endişeli bir ifadeye dönüştü, kız kardeşleri de bu endişeyi paylaşıyordu. "Oh, bu sadece

Bir ay gibi. Başladığımdan beri değil," diyerek onlara güvence verdi ve aralarında bir rahatlama oldu.

"Yirmi yedi. Tanrım," dedi Siobhan iç çekerek. "Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Liam'dan daha genç olmalı, değil mi? Şimdi kaç yaşında?"

Maggie, "Otuz dört yaşında," diye ekledi ve kız kardeşler, ilk yeğenlerinin nasıl bu kadar yaşlandığını anlayamamış gibi dudak büktüler.

Deidre tekrar Maggie'ye odaklandı ve kendini hazırladı. "Peki, ondan hoşlanıyor musun?"

Ona göz kırptı. "Ne? Liam mı?"

Deirdre bir el salladı. "Hayır-Cal. Yani, onu Eliza'dan başka kimseyle görmedik ama sana bayılmış görünüyor."

Maggie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Elbette ondan hoşlanıyorum. Ama biz gerçekten sadece arkadaşız ve sanırım iş arkadaşınız."

Fiona'nın bakışları onu delip geçti. "Peki bunda senin çıkarın ne?" "Benim için ne var?"

"Cal ile yatmak. Kariyerinde ilerlemeye mi çalışıyorsun? Para için mi?"

Maggie bu suçlama karşısında yüzünü buruşturarak, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Birinin onunla birlikte olması için düşünebildiğin tek neden gerçekten bunlar mı?"

"Yaptığının bu olduğunu söylemiyoruz Maggie, tatlım," diyerek ablasının sözünü kesen Claire kaşlarını çatarak ona baktı. "Sadece o senin iki katın yaşında. Onda ne bulduğunu hayal etmek zor." Maggie neden böyle düşündüklerini anlıyordu ama bu daha az acı vermiyordu. Bu yüzden ağzı sıkı olmak zorundaydılar; insanlar öğrenirse, özellikle de iş yerinde, Cal'i hain bir amaç için kullandığını düşüneceklerdi.

Şeytan demişken, Maggie odanın öbür ucundaki Cal'i gördü, tam o sırada Cal dönüp onu fark etti. Yüzü aydınlandı ve ağzından "İyi misin?" gibi bir şey çıktı. Maggie başını salladı ama onu ikna edememiş olmalıydı, çünkü dudakları çatıldı. Onlara doğru yürümek istedi ama tanımadığı biri tarafından geri çekildi.

Maggie dikkatini tekrar kız kardeşlerine çevirdi. "O iyi bir adam, bir beyefendi. Nazik, komik ve gülünç derecede zeki. Elbette elli beş yaşında ve yardım almadan PDF açmakta zorlanıyor ama beni güldürüyor, güvende hissettiriyor ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

Kız kardeşler birbirlerine bir kez daha baktılar ve Maggie onları anlamaya oturduğu zamankinden daha yakın değildi. O ve kendi kız kardeşleri arasında hiçbir zaman konuşulmayan bir dil olmamıştı.

Sonunda ona döndüler ve Fiona başını eğerek, "Bunlar *sadece* yattığın biri hakkında söyleyeceğin türden şeyler gibi görünmüyor," dedi.

"Şey, daha kişisel detayları duymak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Tanrım, hayır," dedi Maeve burnunu kırıştırarak. "Ve bunu yapmak zorunda değilsin.

Kendini bize kanıtla. Sadece Cal ve senin iyi olup olmadığınızı kontrol ediyoruz. Ailelere karşı sertizdir. Buna alışacaksın, tatlım." Göz kırptı ve Maggie içinden bir sıcaklık selinin aktığını hissetti.

Kız kardeşler hakkında bilgi edindikçe sohbet daha hafif bir zemine oturdu. Cal'a hayatları, işleri, çocukları, eşleri hakkında sorular sormuştu ama bunu onlardan duymak daha iyiydi. Onlara Jazz'dan bahsetti, Michaelson ailesine sorunsuz bir şekilde uyum sağlayacağından kesinlikle emindi ve heyecanla evindeki ilerlemenin resimlerini görmek istediler.

Claire onlara yeni boyanmış yemek odasını gösterirken, "Bu renk göz kamaştırıcı," dedi.

"Öyle değil mi? Daha Perşembe günü boyadık, o yüzden herhangi bir mobilyayla görme şansım olmadı ama bitirmek için çok heyecanlıyım."

Claire kaşlarını kaldırdı. "Biz mi?"

"Büyük kısmını Cal yaptı. Detay işlerini ben yaptım," dedi ve Cal gömleksiz resim yapmanın en verimli yol olduğuna karar verdiği için normalden iki kat daha uzun sürdüğünü eklemeyi ihmal etti.

"Ev işlerinde sana yardım mı ediyor?"

Maggie Fiona'nın sorusu karşısında başını salladı. "Evet, çok yardımcı oldu." Onlara suyu tamir etmek için nasıl geldiğini anlattı ve mutfığa astığı yüzer rafların resimlerini gösterdi. Onun çok az çabayla mükemmel bir şekilde düz bir şey asma yeteneği onu ilgili bir dereceye kadar heyecanlandırdı, ama *bunu* onlara söylemedi.

Fiona altın yaldızlı tırnaklarını masaya vurarak, "Bu ilginç," diye cevap verdi.

"Nasıl ilginç?" Maggie telefonunu yere bırakırken kaşlarını çatarak sordu. "Babanızın hepinize bu tür şeyleri nasıl yapacağınızı öğrettiğini söyledi."

Deirdre gülerek, "Oh, öyle," dedi. "Yürümeye başladığımız andan itibaren elimizde aletler vardı. Ama Cal her zaman bundan nefret ederdi, hatta gerçekten

Gençti. On altı yaşına basar basmaz bir hafta sonu işi buldu, böylece artık babam için çalışmak zorunda kalmadı."

Kahretsin. Yardım etmekten rahatsız olduğunu hiç belirtmemişti, hatta teklif bile etmişti ama eve gelmesine içerlemesini ya da yardım etmek zorunda hissetmesini istemiyordu. Akan su bir yana, kendi başına gayet iyi idare ediyordu. Maggie onun kız kardeşlerine nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu, içinden suçluluk duygusu akıyordu. Yardım kabul ettiğinde böyle oluyordu.

"Evinizdeki gelişmeler için bir Instagram ya da TikTok'unuz var mı?" Maeve eğilerek sordu ve Maggie başını salladı.

"Bir sürü ev yenileme programı izliyorum ama bunu yapmayı hiç düşünmemiştim," dediğinde Maeve'in gözleri parladı.

"Kesinlikle yapmalısınız. Kısa video içeriği ilerlemenin yolu. Cal'i şirket için bunu araştırmaya ikna etmeye çalışıyordum." Maeve, TikTok'un Michaelson ve Hicks için ve ev hakkında paylaşım yaparsa Maggie için neler yapabileceği konusunda heyecanlı bir tirada başladı. Maggie gibi o da pazarlama okumuştı ama Maggie'den farklı olarak bu alanda kariyer yapmıştı. Başladığından bu yana pazarlamanın ne kadar değişmiş olmasına rağmen, otuz yıl sonra hâlâ sevdiği bir kariyer.

Maggie tuvalete gitmek için izin istediğinde, Maeve'in ev için bir sosyal medya sitesi kurmanın iyi bir fikir olduğuna neredeyse inanmıştı. Hiç değilse, kendin yap alanındaki insanlardan geri bildirim ve ipuçları almaktan zarar gelmezdi. Boya renkleri ve kaplamalar arasında karar vermeye çalışırken kararsızlık içinde kıvranmak, bugünlerde bir şeyler yapmaktan daha çok zamanını alıyordu.

Banyoda işini bitirdi ve Cal'i aramaya çıktı. Dom ve Conor onu bahçeye girerken gördüklerini söylediklerinde Maggie dondurucu Kasım gecesinde dışarı çıktı ve kendine sıkıca sarılarak etrafına bakındı. Çardaktan dışarı bakan tanıdık bir siyah elbise ayakkabısı görene kadar evin etrafını takip etti ve çimlerin üzerinden geçti.

Cal, çardağın duvarlarına tırmanan sarmaşıklar tarafından büyük ölçüde gizlenmişti ama yeşilliklerin arasından bir duman bulutu yükseliyordu. Maggie çardağa adımını attığında Cal'ı beton zeminde ağzında sigara ve bir elinde bira bardağı ile otururken buldu ve kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin, gözlüklerin ölümcül olduğunu düşünmüştü ama Cal'i ağzında sigarayla görünce dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmak istedi. Kendini gerçekten kontrol etmesi gerekiyordu.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye sordu, onun karşısına oturup ayaklarını kucağına sokarak. Muhtemelen binlerce dolara mal olan bir takım elbisenin üzerine dışarıdan ayakkabı giymekte tereddüt edebilirdi ama adam yerde oturuyordu ve hemen bir elini bacağına koydu, bu yüzden umursadığını düşünmedi.

"Boktan bir alışkanlık olduğunu biliyorum ama bunu sadece ailemin yanındayken yapıyorum." demeden önce bir duman üfledi.

"Ailen harika," dedi Maggie ve omuz silkti ama ağzında bir gülümseme belirdi.

"Öyleler, ama Tanrım, onlardan çok var."

Maggie güldü ve parmaklarının arasından sigarasını almak için eğildi. "Var. Sanırım isimlerinin sadece yüzde yirmisini hatırlayabiliyorum." Sigarayı dudaklarına götürdü ve acı toprak dumanını içine çekti. Sigarayı üflerken Cal'ın gözleri karardı, dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı. Maggie sadece sosyal ortamlarda, genellikle sarhoşken sigara içerdi ve Jazz her gün bir kadeh şarap yerine esrar içmeyi tercih etse de, Maggie ona nadiren katılırdı. Ama Cal böyle tepki verince... Yeniden düşünmek zorunda kalabilirdi.

Sigarayı geri uzattı ve Cal "Kız kardeşlerim seni sorguluyor muydu?" diye sormadan önce bir nefes çekti.

"Öyleydiler," diye yanıtladı Maggie ama endişelenmemesi için gülümsemeyi de ihmal etmedi. "Aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu bilmek istediler, ben de onlara senin mükemmel bir beyefendi olduğunu söyledim."

Cal'ın gözleri parladı. "Ben bu muyum, aşkım?"

Ay ışığının gümüş parıltısı altında, hâlâ mükemmel bir şekilde düzgün olan saçlarından sigarasının ucuna, her nasılsa hâlâ kırışksız olan takım elbisesinden gözlerindeki vahşi bakışa kadar her santimini inceleyerek ona baktı.

"Öylesin," dedi parmağını onun kaval kemiğinde gezdirerek. "Tamam, yatakta gerçekten dengesizsin -ki buna bayılıyorum- ama normalde son derece saygılı, nazik ve genel olarak iyi bir adamsın. Dürüst olmak gerekirse, nasıl hâlâ bekâr olduğunu anlamıyorum. Tam bir avsın."

Cal'ın yüzü yumuşak bir gülümseme kıvrımına dönüştü ve elini uzatmadan önce sigarasını söndürdü. "Buraya gel ve bunun için sana düzgünce teşekkür etmeme izin ver bebeğim."

Maggie onun kucağına oturana kadar yaklaştı ve Cal onun dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurarak yüzünü hafifçe tuttu. "Ciddiyim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Neden hâlâ bekârsın?"

Cal nefesini tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Eliza'yla boşandığımızdan beri birileriyle çıkmaya çalıştım ama çocuklu ve çok genç olduğum için başlarda zorlandım. Liam her zaman benim önceliğim oldu. Liam yedi yaşındayken biriyle çıktım-Andrew. İyi bir adamdı ve Liam'dan gerçekten hoşlanıyordu. İki yıl çıktık ama Eliza ile bu kadar yakın olmamdan hoşlanmadı ve bu benim için pazarlık konusu olamazdı." Cal omuz silkti. "Liam büyüdüğünde ve o kadar ilgiye ihtiyaç duymadığında, şirket kurulmuş ve çalışmaya başlamıştı ve ben de kendime bir isim yapmıştım. Kimin para için kimin benim için bu işin içinde olduğunu bilmek zorlaştı, anlıyor musun?"

"Bu benim kişisel bir sorunum değil, hayır," dedi alaycı bir gülümsemeye ve onu gülmeye ikna etti. "Ama anlıyorum. Bunun benimle ilgili endişelenmen gereken bir şey olmadığını biliyorsun."

Cal ona alaycı bir şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Birinci sınıfta yer ayırttığım için havaalanında bana bağırıdıktan sonra senin için para harcamam konusunda ne hissettiğinden emin değildim."

"Ben sana bağırmadım," diye itiraz etti.

"Bana çok agresif bir şekilde baktın."

"Sana agresifliği göstereceğim," diye homurdandı, kalçalarına binmesine izin veren uçuşan eteği için minnettardı. Hafifçe göğsüne bastırdı, böylece sırtı arkasındaki ahşap direğe yaslandı.

"Oh hayır. Benimle ne yapacaksın?" Cal dudaklarını kızın çenesine dayayarak boğuk bir sesle konuştu.

"Agresif olan hiçbir şey yapmamak olurdu," diye espri yaptı ve adam kıkırdadı, geri çekildi ve gecenin ötesindeki gökyüzünden daha karanlık gözlerle ona baktı.

"Belki, ama bu pek eğlenceli olmaz."

Maggie abartılı bir iç çekişle, "Sanırım beni heyecanlandıran şeyi bulmam gerekiyor," diye cevap verdi ve Cal dilindeki tütün ve bira tadıyla onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı.

"Seni heyecanlandıran şey olmak hoşuma gidiyor aşkım," dedi usulca, ayrıldıklarında ve Maggie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bunlar sadece yattığın biri hakkında söyleyeceğin türden şeyler gibi görünmüyor.

Bunu ikisi de yapmadı. Ama o daha fazlasını arzulasa da sadece birlikte uyuyorlardı.

CHAPTER SEVENTEEN

Maggie

I Cal'in gençliğinde Michaelson'ların evinde Pazar günleri ibadete ayrılırdı ama partiden sonraki gün Michaelson'lardan sadece üçü kiliseye gitmişti. Cal'i n annesi Maggie'yi davet etmişti ama Maggie kibarca reddetti.

Vaftiz edilmiş olmasına rağmen, ailesi hiçbir zaman dindar olmamıştı ve bugünlerde kiliseye en yakın olduğu yer, izci kız kurabiyeleri almayı sevdiği mahallesindeki sandık satışlarıydı. Cal, annesi çok daha kutsal olmayan bir ibadet türünü uygulamak için ayrıldığında onu yatağa geri çekmişti.

Gün, Maggie'nin hayatında hiç görmediği kadar çok hile yapılan çay bardakları ve kart oyunları ile telaş içinde geçmişti. Civarda yaşayan Michaelson'lar sık sık yanlarında çocuklarını ve tek tük torunlarını da getirerek gelip gidiyorlardı. Maggie kendini, adını bile bilmediği bir bebeği kucağında tutarken buldu; bu bebek ona tanımadığı bir Michaelson tarafından üç ayrı kez verilmişti. Onu sanki aileden biriymiş gibi karşıladılar.

Maggie bir ailenin böyle bir şey olabileceğini unutmuştu.

Bir zamanlar, en büyük kardeş rolüne kızamayacak kadar küçükken, ailesiyle birlikte eğlenirdi. Masa oyunları ve yapbozlarla, çamaşırhanenin yanındaki yerden alınan yağlı pizzalarla ve Cassie'nin beşinci yaş gününde aldığı neon makinede karaoke yapılan günlerimiz olmuştu. Genç Maggie, birkaç yıl içinde hafta sonlarının çamaşır yıkamak, yemek yapmak ve kardeşlerini makul bir saatte yatağa sokmaya çalışmakla geçeceğini asla bilemezdi, böylece Pazartesi günü okula çok yorgun gitmeyeceklerdi.

"İyi misin aşkım?"

Maggie, Cal kolunu sandalyesinin arkasına doladığında başladı, sesi yemek masasının gürültüsü arasında boğuklaşıyordu. Etrafına bu kadar insanı nasıl sıkıştırmışlardı, hiçbir fikri yoktu.

Başını salladı ve kendini biraz ona yasladı. "Aileni gerçekten seviyorum."

Cal'ın gözleri ısındı, köşeleri kırıştı. "Sanırım hislerimiz karşılıklı."

Belki şaraptan, belki de Cal'in ailesinin karşılaştıkları bu tuhaf durumu umursamıyor görünmesinden kaynaklanıyordu ama Maggie başını Cal'in omzuna yaslayacak kadar cesur hissediyordu, bir elinde şarap, diğer elinde Cal'in eli vardı. Tehlikeli bir zemindeydiler; Maggie onun elini tutmaya ve kendisine *bebeğim* demesine fazlasıyla alışmıştı ve Salı günü işe dönmeden önce kendilerine çeki düzen vermeleri gerekecekti. Ama şimdilik, Cal'in ailesinin eski hoparlörlerinden çalan pırıltılı müzik ve aile gibi hissettiren bir aile arasında Maggie umursamakta zorlanıyordu.

Gece ilerledikçe masadaki tabaklar kalktı ve insanlar evin diğer bölümlerine dağıldı. Cal, babası tarafından yeni tren setine bakmaya götürüldü ve Maggie kendini Michaelson'ların dev yemek odasında yalnız buldu. Sessizliği içine çekti, bunu zihnine ve çarpan kalbine zorla kabul ettirmeye çalıştı ama nafile. Bu yüzden ona yardımcı olan tek şeyi yaptı; ortalığı toplamaya başladı.

Maggie masanın üzerinde dağınık duran bardakları topladı ve kumaş peçeteleri omzunun üzerine yığdı. Mutfığa doğru yürürken onları dengede tutmaya çalıştı ve Cal'ın annesini görünce kapının önünde durakladı

Bulaşıkları lavabonun yanına yığarken kendi kendine mırıldanıyordu. Helen ayak seslerini duyunca durdu ve Maggie'ye dönerek genişçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim canım. Büyük aile yemeklerinden sonra her şeyi getirmek her zaman büyük bir çile olmuştur."

Maggie odayı geçti ve havluları adaya bırakmadan önce bardakları yavaşça lavabonun yanına koydu. "Temizliğe yardım edebilir miyim?" diye sordu ve Helen el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Sen bir misafirsin, Maggie. Bunu aklından bile geçirme."

"Benim için fark etmez. Temizlik yapmayı seviyorum," dedi Maggie ve Cal'ın annesi dudaklarını büzdü ama sonunda başını salladı.

"Neden sen yıkamıyorsun, ben de kurutup kaldırayım?" diye önerdi ve Maggie kazağının kollarını sıvayarak başını salladı.

Lavaboyu doldurdu ve ellerini ılık, sabunlu suyun içinde döndürdü. Bulaşık makinesini ne kadar sevse de, bulaşık yıkama ritüelinin çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Önce bardakları aldı, Helen'la birlikte rahat bir sessizlik içinde yıkayıp kuruladılar.

"Senin çocuğun yok, değil mi?" Helen durup dururken sordu ve Maggie'nin elindeki bardağı neredeyse düşürmesine neden oldu.

"Tanrım, hayır," diye cevap verdi hemen, sonra sesinin ne kadar iğrenç çıktığını fark edince yüzünü buruşturdu. Maggie çocukları severdi; komik ve sevimliydiler ama ona göre değillerdi. "Özür dilerim," dedi Cal'ın annesi, o da sadece güldü, parıldayan gözleri oğlununkilere o kadar benziyordu ki Maggie başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Bu konuda endişelenmeyin. Otuz küsur yıl önce bu beni utandırabilirdi ama işler değişiyor."

Maggie alaycı bir gülümsemeyle, "Eminim," diye cevap verdi.

"Sanırım Cal sana Eliza'nın hamile olduğunu öğrendiğimizde babasının ve benim nasıl tepki verdiğimizizi anlatmıştır?" Maggie başını salladı ve Helen iç geçirdi. "Keşke onların harika ebeveynler olduklarını ve boşandıktan sonra bu işi nasıl yürüteceklerini görmenin beni biraz daha az yargılayıcı yapmaya yettiğini söyleyebilseydim... sanırım bunu ifade etmenin en iyi yolu bu, ama itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü."

"Ne değişti?" Maggie merakla sordu ve Helen'in yüzü yumuşadı. "Eliza.

Hiçbir zaman yakın değildik, evet, ama sanırım her zaman Onları evlenmeye zorladığımız için bizi biraz suçladı. Sadece James ve ben değildik, ama bizi suçlamak kendi ailesini suçlamaktan daha kolaydı sanırım. Onun ve Danisha'nın düğün davetiyesi geldiğinde şaşırmıştık.

ortaya çıktı. Gitmemenin kabalık olacağını düşündük ve gittik. Ve oraya vardığımızda..." Helen çatal bıçak takımını çekmeceye yerleştirirken sözünü kesti.

"Eliza'nın ailesi gelmedi. Söz vermişlerdi ama kızlarının bir kadınla evlenmesini izlemeye dayanamadılar, bu yüzden ona sesli mesaj bıraktılar ve artık hayatının bir parçası olmak istemediklerini söylediler. Tüm farklılıklarımıza rağmen, Eliza Cal için iyi bir arkadaş ve Liam için harika bir anneydi. Ve herkes düğün gününde bir anneye sahip olmayı hak eder. Bu yüzden hazırlanmasına yardım ettim ve Cal ile Liam'ın onun ve Danisha için çok mutlu olmalarını izledim ve bir şey bana eksikliğini duyduğum bakış açısını kazandırdı."

"Bunun Eliza için ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Maggie. Kendi annesinin hiç kimse için böyle bir adım atmayacağını biliyordu.

Helen gülümseyerek, "Yardım etmeme izin vermesi benim için çok önemliydi," diye cevap verdi. "Ve size şunu söyleyeyim, dünyaya siyah beyaz gözlüklerle baktığım günlere kıyasla şimdi çok daha mutluyum. Çocuklarımın, özellikle de Cal'in her zaman doğru düşündüğünü söyleyemem ama öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir."

Maggie, "Senden ve babasından her zaman övgüyle söz etmiştir," diye önerdi. "Arayanın sen olduğunu söylediğimde gözleri parlıyor ve eve ziyarete gelmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Bir ebeveyn olarak umabileceğiniz tek şey gerçekten de çocuklarınızın eve gelmek istemesi. Siz istiyor musunuz? Çocuklar yani."

Maggie elindeki güveç kabını ovuşturdu ve kelime seçimini düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Küçük kardeşlerim var ve ailem büyümekle meşguldü, bu yüzden onları az çok ben büyüttüm. Dürüst olmak gerekirse, anneliğin bu kadarını istediğimi düşünüyorum."

Helen ilgiyle, "Hmm," diye cevap verdi. "Biliyorsun, Cal de daha fazla çocuk istemiyor."

Bilmiyordu ama yine de şaşırmamıştı. Kim yetişkin bir çocuğu varken yeni bir aileyle baştan başlamak isterdi ki? "Liam'la zaten çok iyi bir iş çıkardılar. Bunu aşmak zor olurdu," dedi Maggie, başka bir şey bulamadığı için.

"Harika bir çocuk," diye onayladı Helen gururlu bir gülümsemeyle. "Hiç evlendiniz mi?"

Maggie gülümsemesini gizleyerek pencereden dışarı, karanlık geceye baktı. Helen her ne kadar gülümseyerek yumuşatsa da, bu şüphesiz bir sorguydu. Cal'in annesinin kendisini sorgulayacağı düşüncesiyle ne diyeceğini çok iyi bilse de aldırmadı. Cal'ın geçmişiyle,

statü ve para, ailesi onun niyetleri hakkında endişelenmeseydi şaşırdı.

"Hiç evlenmedim, hayır, ama altı yılın ardından Eylül ayında biten uzun süreli bir ilişkim vardı," diye açıkladı ve Helen başıyla onayladı.

"Elbette, Cal bundan bahsetmişti. Özür dilerim, zor olmuş olmalı."

Maggie elini salladı. "Teşekkür ederim ama sorun değil. Gerçekten. İlişkimizi bitirmek benim seçimimdi."

Helen kaşlarını kaldırdı. "Şimdi meraklı olmaya başladım ama ne oldu?"

Maggie güldü ve ona felaketle sonuçlanan evlenme teklifini ve buna eşlik eden sıkıcı eski erkek arkadaşını özetledi. Helen'in kaşları, yüzünden kayacakmış gibi görüne kadar daha da yukarı kalktı.

"Görünüşe göre daha iyi durumdasın. En iyisi gençken bitirmek, eğer emin değilsen, her neyse, yoksa altmış yıl boyunca onlarla uğraşmak zorunda kalabilirsin," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi, ama gözleri kocasına olan sevgisiyle parlıyordu.

Maggie son tabağı da kurutma rafına koyup ellerini kuruladıktan sonra ona doğru döndü. "Nasıl bir şey? Birini bu kadar uzun süre sevmek."

Helen tabağa uzanırken ve yırtık pırtık bulaşık bezini üzerinde gezdirirken düşündü. "Dünyadaki yerinizi tam olarak bilmenin, yeriniz başka birinin yanı olduğunda bir huzur duygusu var. Ama onunla geçirdiğim her gün, evde oturup dünyayı seyrediyor olsak bile, elimi ilk tuttuğu günkü kadar heyecan verici."

"Kulağa sihir gibi geliyor," dedi Maggie. Neredeyse kulağa gerçekmiş gibi gelmiyordu. "Sihir değil Maggie, canım," dedi Helen, Maggie'nin yüzünü okşayarak.

annem yapabilirdi. "Aşk."

Cal, Maggie'nin yeterince düzenli olduğunu düşünmeden önce üç kez yeniden paketlediği bavulları dikkatle kiralık arabanın bagajına yerleştirdi ve çakılların gıcırtısıyla arkasını döndü.

Anne ve babası on yıldır giydikleri paltoları giymiş bir halde garaj yolundan geçiyordu, babası Maeve'in on yedi yaşındayken ona ördüğü yırtık pırtık şapkayı takmıştı.

Cal arabaya yaslanırken babası "Havaalanına gitmek için ne zaman yola çıkman gerekiyor?" diye sordu.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde. Uçağımız on bire kadar var ama en az üç saat erken gitmezsek Maggie'nin tepesi atacak." Sesindeki düşkünlüğü o bile duyabiliyordu. İş yerinde sadece onun patronu rolüne nasıl geri dönecekti? Bir zamanlar etrafında dans ettikleri çizgiler artık yoktu.

"Cal," dedi annesi nazıkçe ve Cal başına gelecekleri biliyordu.

Cevap vermeden önce yere baktı. "Öyle mi?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Cal başını kaldırıp bakmayı reddetti. "Ne demek istiyorsun?"

Annesi içini çekti, hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Kız kardeşlerine göre, Maggie aranızda her ne oluyorsa... sıradan olduğu izlenimine kapılmış." Tikintisinin çoğunu sesinden uzak tuttu. "Ve belli ki ikiniz de yetişkinsiniz, yani istediğinizi yapabilirsiniz. Ama onu bizimle tanışması için getirdin - ve işle ilgiliymiş gibi davranma - ve sonra onu asistanın olarak tanıttın."

Cal sonunda başını kaldırarak, "O benim asistanım," dedi. Annesinin yüzünde endişeli bir ifade olsa da, babasının yüzünde her şeyi bilen bir gülümseme vardı. "Ve sanırım iş dışında da arkadaşız. Ama hepsi bu kadar."

"O zaman neden ona aşıkmiş gibi bakıyorsun?" diye sordu babası ve Cal yutkundu, kelimelerin beynine nüfuz etmesine izin vermedi. Bu inkârdı, hayatta kalmaktı. Belki de ona aşık oluyordu ve belki de inişini nasıl durduracağını bilmiyordu, ama bunu düşünmeyecekti, düşünemezdi. Çünkü bir noktada yere çakılacaktı ve Maggie bunu bilemezdi. Ona bu baskıyı yapamazdı.

Titrek bir nefes çekti. "O yirmi yedi yaşında," diye cevap verdi ve bu yeterli olmalıydı, ama annesi gözlerini devirdi ve önemsizmiş gibi bir el salladı.

"Ne olmuş yani? O yetişkin bir kadın ve neyi, kimi istediğini gayet iyi biliyor. Seni nasıl hissettirdiğinden korktuğun için onu çocuklaştırma."

Cal'ın ağzı aptalca açılıp kapandı. Annesine kaşlarını çatarak bakmaya karar verdi. "Ben... O değil..." İçini çekti ve kaşlarının arasındaki noktayı sıktı. "Tüm hayatım boyunca, tüm istediğim, *hepimizin istediği*," dedi.

kardeşlerinin bulunduğu evi başıyla işaret ederek değiştirdi. "Sahip olduğunuz şey. İkinizin birbirinize böylesine saçma bir şekilde aşık olduğunuzu izlediğimiz için çok şanslıyız ve Maggie'nin hak ettiği de bu - ona otuz değil, altmış yılını verebilecek biri." Ve otuz yıl konusunda cömert davranıyordu.

"Ah, aşkım," dedi annesi onu sıkıca kucaklayarak. Yıllar geçtikçe zaten küçük olan gövdesi incelmışti ve Cal onun kollarında ne kadar kırılgan hissettiğini fark etti. Bir gün uyandığında hepsinin çok yaşlandığını fark etmemişti. Her yılın geçip gidişini, kalan zamanını boşa harcadığına dair midesine batan bir hisle izlemişti.

Elbette, hayalindeki işe, harika bir çocuğa ve bankada ölmeden önce harcayabileceğinden çok daha fazla paraya sahipti. Ama eve boş bir daireye gitmek için bütün gününü işte geçiriyordu. Ya da Maggie'yi doğurmadan önce öyleydi.

Liam'ın kendi hayatı vardı ve artık üniversiteden mezun olup eski kız arkadaşıyla tanışmadan önceki kadar yakın değillerdi. Onu birkaç haftada bir, Eliza ve Danisha'yı ayda bir, o da olmazsa yılda dört kez görüyordu. Arkadaşlarının yarısı yıllar içinde taşınmış, diğer yarısıyla da iletişimi kopmuştu. Ne zaman bu kadar yalnız kaldığını anlamak için yıllar boyunca geriye doğru iz sürmeye çalıştı ama yalnız olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Maggie'yle geçen ay, yıllardır başka biriyle geçirdiği en uzun zamandı; ilk kez birini gerçekten tanımak için zaman ayırmıştı ve birinin onu gerçekten tanımasını istiyordu.

"Cal," diye devam etti annesi geri çekilerek. "Baban ve ben, bırakın altmış yılı, sadece altmış gün bile birlikte olsaydık, yine aynı şeyi yapardık." "Ve biriyle ne kadar zaman geçireceğini asla bilemezsin, evlat. Senin Eve dönerken uçak düşebilir ya da yarın size otobüs çarpabilir."

."

"Bu hiç yardımcı olmuyor James," diye azarladı annesi. "Sadece söylüyorum, sahip olduğun zamanı boşa harcama."

Cal kıkırdadı, omuz silkti ve kış güneşinde gözlerini kısarken kollarını kavuşturdu. "Bu tartışmalı bir konu. Ne hissedersen hissedeyim, Maggie'nin bundan daha fazlasını aradığını sanmıyorum. Özellikle de patronuyla." Aralarındaki bu şeyin işini etkilemesine izin vermeyeceğine dair ona güvence vermiş olmasına rağmen, Maggie'nin işi konusunda zaten gergin olduğunu biliyordu.

"Bunu sana o mu söyledi?"

Cal kaşlarını çattı. "Şey, hayır."

Annesi dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

"Neyi görüyorsun?"

"Maggie'yi henüz çok iyi tanımıyorum ama nasıl hissettiğine ve neye ihtiyacı olduğuna ona sormadan karar verdiğinizi duymaktan çok mutlu olacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diye homurdanarak rahatladı. Aslında, bilseydi eve dönüş yolculuğu boyunca onunla konuşmayacağından oldukça emindi.

Ön kapı açılıp kardeşleri ve eşleri araba yoluna akın edince daha fazla sorgulanmaktan kurtuldu, Owen bunalmış görünen Maggie'nin kulağına bir şeyler söylüyordu. Maggie'nin ailesine bu kadar iyi uyum sağlamasına şaşırmıştı, özellikle de çok daha küçük bir aileden geldiği düşünülduğünde, ama çok yorulmuş olmalıydı. Yine de gözleri Owen'ınkilere takıldı ve aydınlandı, omuzları gevşedi.

"Havaalanına gitme vakti geldi mi, aşkım?" diye sordu ve başını salladı, pasaportlarının yanında olduğundan emin olmak için milyonuncu kez çantasını kontrol etti.

Sayamayacağı kadar çok kucaklaştılar, sırtları sıvazlandı ve defalarca güvenli bir uçuş geçirmeleri söylendi ama sonunda kiralık arabaya binebildiler. Kapılarını kapatmak başka bir hikâyeydi; Maeve Maggie'nin açık kapısının yanında durmuş, sosyal medya hakkında bir şeyler geveliyordu.

Cal'ın annesi ona son bir kez sarılmak için sürücü tarafına doğru eğildi. "Dikkatli ol," diye mırıldandı kulağına. "Ya Cal?"

"Öyle mi?"

"Bir dahaki sefere Maggie'yi eve getirdiğinde, onu asistanın olarak tanıtmasan iyi edersin."

CHAPTER EIGHTEEN

C Maggie elini vitesin üzerine koyduğunda Al sıçradı, ailesinin evi dikiz aynasında kayboldu

"Özür dilerim," dedi hızla ve elini çekti, ama Cal onu geri çekti. "Sen iyi misin?"

Yolun kendisine tanıdığı kısa süre içinde ona baktı ve gülümsedi. "Sadece beni biraz korkuttun, aşkım. Ben iyiyim."

"Onu kastetmedim," diye cevap verdi ve kendi gözleri yolda kalsa da onun gözlerini devirdiğini duyabiliyordu. "Ailen bu kadar iyiyken onlardan ayrılmak zor olmalı."

"Evet, öyle. Burayı seviyorum. Seattle'ı ben de seviyorum ama buradaki durgunlukta bir şeyler var. Sanırım her zaman burada yaşasaydım aynı olmazdı," diye itiraf etti. "Ama ailemi özlüyorum, her ne kadar tam bir kaos olsalar da."

"Şanslısın," dedi, o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktı. Ona doğru bir bakış atmasına izin verdi, ama o pencereden dışarı bakıyordu, ağzı ince bir çizgi halindeydi.

"Aile etkinlikleri senin için öyle değil, ha?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi neşesiz bir kahkahayla. "Zaten özel günler için her şeyi yapmıyoruz -çünkü onları organize etmek hep bana kalıyor ve aşırıya kaçacak zamanım olmuyor. Büyük olanları yapıyoruz ve doğum günleri için her zaman küçük bir şeyler yapıyorum."

"Peki ya doğum günün?" Cal sordu. Maggie ofisteki her doğum günü için dinlenme odasında bir parti düzenlerdi ve Maggie'nin doğum günü geldiğinde o da her zaman bir şeyler yapardı. Parti değil - dikkat çekmekten nefret ederdi

-Ama her zaman herkese bir kart imzalatır ve büyük bir pasta yerine cupcake sipariş ederdi, böylece Maggie mum üfleme anını yaşamak zorunda kalmazdı. Asistanı olduğu ilk yıl onu izin almaya ikna etmeye çalışmıştı ama o zamandan beri zahmet etmemeyi öğrenmişti.

Maggie koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu yıl, çocukluğumdan beri doğum günümü gerçekten kutladığım ilk yıl oldu ve bunun tek nedeni Nathan'ın hayır cevabını kabul etmemesiydi. En azından parti için. Evlenme teklifine hayır cevabını oldukça sert karşıladı," diye ekledi.

Cal kaşlarını çattı ve parmaklarını direksiyona vurdu. "Genelde kutlama yapmaz mısın? Jazz'la bile mi?"

"Jazz her zaman bir şey yapmak isteyip istemediğimi sorar ama ben doğum günümü gerçekten sevmiyorum, bu yüzden genellikle beni yalnız bırakır. Nathan onun bizim eve gelmesinden hoşlanmadığı için birkaç kez film izlemek ve dışarıdan yemek almak için onun evine gittim." Tanrım, Cal ondan nefret ediyordu.

"Neden doğum gününü sevmiyorsun?" diye sordu ve kız bir an sessiz kaldı, dikkatle kucağına baktı.

"Bu gerçekten aptalca."

"Eh, şimdi daha fazlasını öğrenmem gerekiyor," dedi vitesin üzerindeki elini sıkarak.

Maggie usulca güldü ve boğazını temizledi. "On ikinci doğum günüm için Pasifik Bilim Merkezi'ne gitmeyi çok istiyordum. Planetaryumları, gelgit havuzları, dinozorları, her şeyi var ve ben hiç gitmemiştim. Aylarca bunun hakkında konuştum. Ailem her zaman çok dağınık olmuştur, bu yüzden ne istediğimi her zaman tam olarak bilmem hoşlarına gitti. Bana gideceğimizi söylediler ve ben de okuldaki herkese söyledim. Çok heyecanlıyım." Durakladı ve Cal ona baktığında yüzü bulanıktı.

"Sen gidemedin mi?"

"Hayır. Annemle babam doğum günümün sabahında kafeye kredi almak için bankadan randevu almışlar. Çok erken ayrıldıkları için onları görmedim ama kardeşlerime göz kulak olmamı söyleyen bir not bırakmışlardı. Anladım ki

Ancak kredi için onay aldılar ve sonrasında kutlama yapmak için dışarı çıktılar."

"Tanrım. Eve döndüklerinde en azından özür dilediler mi?" Cal'ın Maggie'nin hayatındaki insanlar hakkında öğrendiği her şey, Jazz hariç, onu çileden çıkarıyordu.

Maggie nefesini dışarı üfledi. "Hayır. Üç ay sonra, dirseğim kırıldığı için beni hastaneye götürmek ve doğum tarihimi vermek zorunda kaldıklarında, doğum günümü tamamen unuttuklarını fark ettiler. Bunu telafi edeceklerine söz verdiler ama o zamana kadar nefesimi tutmamayı öğrenmiştim."

Ailesinin ona nasıl davrandığı -hâlâ nasıl davrandığı- konusunda kızgın, öfkeli, hatta lanet olası bir öfke içinde olmalıydı. Ama bunu söyleme şekli o kadar gerçekçiydi ki, Cal neredeyse ona sarılmak için yoldan çekilecekti. Ne kadar sık hayal kırıklığına uğramıştı ki bunu bu kadar soğukkanlılıkla söyleyebiliyordu?

Ama Cal onu sempatiden hoşlanmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu, bu yüzden kendini toparladı ve derin bir nefes aldı. "Sen hiç gittin mi? Daha büyükken yani."

"Hayır," diye omuz silkerek cevap verdi. "Hep yapmak istemişim ama bir türlü fırsat bulamadım. Nasıl olduğunu bilirsin. Sana bir sorum var," diye ekledi, konuyu açıkça değiştirerek. Bu tür konuşmalar artık rutin hale gelmeye başlamıştı ama Cal, onu en azından biraz da olsa içine almaya devam ettiği sürece asla şikâyet etmeyecekti.

"Ateş et."

"Kız kardeşlerin bana babanın inşaat işlerine yardım etmekten nefret ettiğini söylediler, sen de kendin yap işlerinden nefret ediyormuşsun."

Havaalanı çıkışına yöneldi. "Bu bir soru değil, aşkım."

"Pekala, tamam, sanırım bu bir soru değil, bir açıklama. Ev işlerinde bana yardım etmek zorunda değilsin. Elbette minnettarım, ama bunu yapmayı seviyorum ve söz veriyorum kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Araba kiralama yerine döndü, bir boşluğa çaktı ve ona dönmeden önce motoru durdurdu. "Huysuz bir genç olduğum için babamın işlerine yardım etmeye zorlanmaktan hoşlanmıyordum. Asıl mesele iş değildi, sadece orada olmam gerektiği gerçeğiydi. Sana evde yardım etmeyi seviyorum. Kendi başına idare edebileceğini biliyorum ama seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Bu yüzden sana yardım etmeye devam etmeme izin ver, lütfen."

Alt dudağını çiğnedi ama başını salladı. "Tamam. Sanırım bu iyi olur. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bundan zevk alıyorum," diye Cal ona güvence verdi ama o başını salladı.

"Hayır, bunun için değil -gerçi evet, bunun için de teşekkür ederim- ama beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ailenizi benimle paylaştığınız için."

Cal'ın kalbi ısındı. Orta konsola doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Artık Michaelson ailesine açık bir davetin olduğuna eminim, biliyorsun. Hepsi seni sevdi. Biz ayrılmadan önce Maeve ne hakkında konuşuyordu? Saatle ilgili bir şey mi?"

Maggie burnunu kıvırdı. "Biliyor musun, arada bir kaç yaşında olduğunu unutuyorum ve sonra böyle bir şey söylüyorsun," diye alay etti ve kaşlarını çatınca dudağına dokundu. "Evi yenilemekle ilgili videolar çekmek için TikTok ve Instagram hesapları açmam konusunda benimle konuşmaya çalışıyordu. Tadilat videoları internette oldukça popüler ve belli ki çok fazla boş vaktim var," diye şaka yaptı.

"Bu tam sana göre," diye teklif etti Cal. Gerçekten de öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Maggie'nin gözleri heyecanla parlıyordu ve yüzünü böyle aydınlatan her şey onun için iyi bir fikirdi. "Yani yapacak mısın?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bir şey düşünürken her zaman yaptığı gibi dizini zıplattı. "Evet," dedi sonunda. "Sanırım yapacağım. Farklı ve heyecan verici bir şey ve halihazırda yaptığım işlere ek olarak fazladan bir ton zaman gerektirmemeli. Belki eğlenceli olur."

Cal başparmağını kızın yanağından aşağı ve ısırılmış dudağının üzerinden geçirdi. "Öyle olacak. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, aşkım. Yine de bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Bana bu şeyleri nasıl kullanacağımı öğretmek zorundasınız, böylece ben de- İnsanlar sizi bu konuda nasıl destekliyor? Yorum yaparak mı? Paylaşarak mı?"

Maggie dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için kendini zor tuttu ama başını salladı. "Pekâlâ, sana öğretmeye çalışacağım. Uzun uçuşlar ve kapsamlı Wi-Fi için Tanrı'ya şükürler olsun."

Cal ona, "Her şey dahil alkolü unutma," diye hatırlattı. Buna neredeyse kesinlikle ihtiyaçları olacaktı.

Maggie

İrlanda soğuk ve rüzgârlıydı ama en azından kuruydu. Maggie, Cal'in Tesla'sının penceresinden dışarı bakıp yağmurun kaldırımı vuruşunu izledi ve hâlâ ailesinin evindeki ateşin önünde kıvrılmış olmayı diledi.

"Seni evime geri gelmeye ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?" Cal, SeaTac'ten çıkarken sordu.

Maggie cevap vermek için ağzını açtı ama elindeki telefon çalar çalmaz kapattı. Ülkeye döneli bir saatten az olmuştu. "Görünüşe göre ailemi öldürecekler," diye inleyerek cevap verdi ve telefonu susturdu. Oraya gitmesini isteyeceklerini zaten biliyordu.

"Beni kışkırtma," diye homurdandı Cal. "Doğum günü hikâyesinden sonra buz gibi oldular."

Aramayı reddettikten bir süre sonra telefonunda ailesinden gelen bir sürü mesaj belirdi. Mesajlara göz gezdirdi ve içini çekti. "Marysville'e gitmem gerekiyor. Kasada kilitli kalmışlar. Yine."

Cal direksiyonu sıkıca kavradı ama bunun onunla kalamamasından ziyade ailesinin kendisinden ne kadar çok zaman talep ettiği ve bunun için ne kadar az teşekkür aldığı ile ilgili olduğunu biliyordu

"Gelmemi mi istiyorsun?" Cal sordu ve kız şaşkınlıkla ona baktı. "Şimdi doğruca oraya gidebilir ve hava kararmadan şehre geri dönebiliriz."

Maggie arkasına yaslandı ve kendi kendine düşünmeye başladı. Her ne kadar ailesinin ona bıraktığı pisliği temizlerken Cal'in yanında olmasını istese de, bu pek de hoşuna gitmeyecekti.

"Teşekkür ederim, ama ailemin seni onlarla tanıştırmam konusunda senin ailen kadar anlayışlı olacağını sanmıyorum."

Maggie ile Cal arasında bir şeyler olduğunu asla tahmin edemezlerdi. Maggie'nin ailesi ona defalarca *Nathan gibi birini* nasıl bulduğunu anlamadıklarını söylemişti. Cal gibi bir adamın ona ilgi göstereceğine asla inanmazlardı. Ama bunu söylerse, Cal'ın seçim şansını elinden alacağını ve istese de istemese de Marysville'e gideceğini biliyordu. Onun yerine, "Babam avukatların pislik olduğunu düşünüyor," dedi.

Cal hiç duraksamadan, "Bence baban tam bir pislik," deyince Maggie neredeyse tükürüğünde boğulacaktı. "Ama evet, çoğu öyle. Babana pislik dediğim için özür dilerim," diye ekledi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"İyi bir evlat olmak adına, *yorum yapmayacağım*."

Cal kıkırdayarak, "Ve *baba* meselesini olduğundan daha tuhaf hale getirmemek adına, *iyi kız* yorumuna dokunmayacağım," dedi ve anne *babasının* isimlerini görmenin bile yarattığı stres ve endişeye rağmen, Maggie bu sesle biraz sakinleşti.

Cal arabayı Maggie'nin evinin önüne çekti ve Maggie yağmurdan korunmak için aceleyle kapının kilidiyle uğraşırken çantalarını taşıdı. Maggie koridordan eve bakarken burnunu kırıstırdı ve içini çekti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, henüz ev gibi değildi.

Cal onun çantalarını mutfığa taşıdı ve yemek masasının yanına koydu. "Yarın işe dönmek zorunda olduğumuza inanamıyorum," dedi Maggie'nin iş çantasını masanın yanında görünce kederli bir iç çekişle.

Maggie başıyla onayladı ve anahtar çekmecesini karıştırarak ailesinin kasasının yedek anahtarını aradı. "Bunu bir kez söyleyeceğim ve bir daha söylediğimi asla duymayacaksın," dedi ve Cal'a döndü.

"Tamam," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Noel'de bir hafta izinli olmak için sabırsızlanıyorum."

Cal'ın ağzı komik bir şekilde düştü ve odanın karşısına geçerek elleriyle yüzünü kavradı ve sanki ters bir şey bulacakmış gibi inceledi. "Kimsin sen ve Maggie'ne ne yaptın?"

Benim Maggie'm. Maggie'nin kalbi göğsünde gümbürdedi, ağzı kurudu. Olamaz. Oh kahretsin. Bundan bu kadar hoşlanmamalıydı. Bundan hiç hoşlanmamalıydı.

"Gerçekten izin alacak mısın yoksa sabahın yedisinde uyandığımda seni yatağında e-postalarını yanıtlarken mi bulacağım?" Cal ekledi ve Maggie kulaklarındaki kan hücumuna rağmen kendini soğukkanlılıkla sırtmaya zorladı.

"Yorum yok." Noel tatilini birlikte geçireceklerini varsaymakta tereddüt bile etmemişti, o da etmemişti. Bu yüzden mi, altı yıldır ilk kez, bütün bir hafta izinli olma düşüncesi onu dehşete düşürmemişti?

"Noel Günü'nde ne yapıyorsun?" diye sordu dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarının uçlarında gezdirirken.

"Annem harika bir Noel yemeği yapar, görünürde şekerleme yok, o yüzden bir günlüğüne oraya gideceğim." Yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Annesi güzel bir Noel yemeği hazırlamıştı ve sabah oraya gidecekti ama kalmayacaktı. Annesi sabahleyin

Aile odasına gidip kardeşlerinin omuzlarında sıfır sorumluluğun ağırlığıyla sabahın tadını çıkarmalarını izledikten sonra daha yemek odasına adım atmadan bir bahane uydurup evden ayrılıyordu. Onlara kızmak istemiyordu - bu onların suçu değildi- ama kalmak çok zordu.

"Noel arifesinde kalmıyor musun?" Cal kaşlarını çatarak sordu.

"Kesinlikle olmaz. Akıl sağlığımı, kardeşlerimin Noel hediyelerini yırtarak açmalarını izlemekten

Sabahın beşinde hayvanat bahçesi hayvanları gibi hediyelerini alıyorlardı," dedi ürpererek. Çocukken Noel'in kaosundan nefret etmişti ama kardeşlerinin iyiliği için bunu saklamak için elinden geleni yapmıştı.

Cal'ın dudakları muzip bir gülümsemeyle kalktı. "Eminim sen de hediyelerini dayanılmaz bir yavaşlıkla açan, sonra da ambalaj kâğıdını bir kenara koyup tekrar kullanacağını söyleyen ama aslında hiç kullanmayan bir insansındır," dedi.

"Affedersiniz," diye itiraz etti. "*Her zaman* yeniden kullanırım. Noel planlarınız nedir?"

"Liam ve ben Noel arifesinde genellikle annelerinde kalırız. Eliza Noel için her şeyi yapar ve Danisha tanıdığım en iyi ev aşçısıdır. Herhangi bir restoran yerine onların evinde yemek yemeyi tercih ederim, cidden." Bunu söylerken bile ağzının suyu akıyordu.

"Hâlâ ailece tatil yapıyor olmanız hoşuma gidiyor."

Cal önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama Maggie'nin dostça boşanmış ebeveynlere sahip arkadaşları bile büyürken Noel için aralarında seyahat etmek zorunda kalmışlardı. "Liam'ın bu yıl buna hazır olup olmayacağından emin değilim ama bir yolunu buluruz. Noel'den sonraki gün seni çalabilir miyim?"

Maggie ona bir öpücük verip dikkati dağılmadan ve Marysville'e varamadan uzaklaşırken, "Hevesle kabul edersem çalmış sayılmam," dedi.

"Mükemmel. Hevesle kabul etmekten bahsetmişken," dedi Cal, Maggie'nin hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğini bildiği zaman kullandığı ses tonuyla. Maggie çantasını omuzlayarak inledi. "Bu gece seninle ilgilenmem izin vermen konusunda seni ikna edebilir miyim? Lütfen?" İçgüdüsel olarak sözünü kesmek, itiraz etmek istiyordu ama adam o kadar umutlu görünüyordu ki Maggie dilini ısırды. "Marysville'e gidiş-dönüş iki saat sürüyor ve ailen seni strese sokuyor. Eve döndüğünde çok yorgun olacaksın."

"Ee?" diye sordu temkinli bir şekilde. Yorgun olacağını biliyordu; araba yolculuğu onu her zaman yorardı ve anne babası her zaman bir kâbustu. Özellikle de birkaç gündür konuşmamışlarsa.

"Öyleyse," dedi Cal, nazikçe çenesini kavrayarak. "Burada kalmama izin ver, akşam yemeğini hazırlayayım ki eve geldiğinde hazır olsun ve sen uyurken sana sarılayım."

Bu sadece yattığın biri için yapacağın türden bir şey değildi. Ve lanet olsun, o daha iyi biliyordu, ama Maggie'nin hayır diyecek hali yoktu. "Kulağa hoş geliyor," dedi ve Cal'in gözleri parladı.

Çok hevesli bir veda öpücüğünden sonra kapıdan çıkıp arabasına bindi ve Seattle'ın sessiz caddesine çıktı. Maggie, Jazz'ı aramadan önce I-5 yoluna girene kadar bekledi, telefon arabanın Bluetooth'undan yüksek sesle çalıyordu.

"Evdesin!" Jazz kucağına aldığı gibi ciyakladı. "İrlanda nasıldı? Bir İrlandalıya aşık oldun mu?"

Maggie boğuk bir kahkaha attı. "Başım çok büyük belada, Jazz."

CHAPTER NINETEEN

Maggie

"I "Çok üzgünüm Bay Klein, ama maalesef hukuk davalarına bakmıyoruz." Maggie hayatında ilk kez bir haftalık iş izni için geri sayım yapıyordu. *Beş gün kalmıştı.* Ve bu beş günün bir saniyesini bile Seattle merkezli bir sigorta danışmanlık şirketinin sahibi olan ve sadakatsizliğiyle tanınan Peter Klein'ı dinleyerek geçirmek istemiyordu, yaklaşan boşanması hakkında konuşmak.

"Genelde yapmadığınızı biliyorum," diye devam etti. "Ama bir istisna yapabileceğinizi umuyordum. Bugünlerde güvenilir bir avukat bulmak çok zor ve biz yıllardır Calahan ile çalışıyoruz."

Maggie gözlerini devirdi. Cal müşterilerinden herhangi biri hakkında nadiren kötü bir söz söylerdi ama ne zaman Bay Klein'ın bir toplantı ayarladığını söylese yüzünün düştüğünü görürdü. "Korkarım personelimiz arasında uygun olabilecek kimse yok. Ama Bay Michaelson'la konuşup ona kimi tavsiye edebileceğini sorabilirim. Kendisinin şirket dışında pek çok bağlantısı var."

"Oh, evet, bu çok yardımcı olur. Calahan..." Cal'in kendisi ofise girdiğinde Maggie Bay Klein'ı dinlemeyi bıraktı, gözleri

ona doğru. Cal odayı geçti ve Ethel's Diner'dan aldığı kahve fincanını önündeki masaya koyarken hafifçe omzunu sıktı. Gülümsedi ve tekrar kapıya yöneldi.

Maggie, o giderken ikisi arasında gidip gelen bir düzine gözün ağırlığını hissetti ve kaşlarını çatarak kahve fincanına baktı. Cal'a kahve getirirdi; bu onun iş tanımında vardı. Cal ona isteyken hiç kahve getirmemişti. Son iki haftadır her sabah, ya onun yatağında ya da kendi yatağında e-postalar üzerinde çalışırken mi? Kesinlikle öyle. Ama işte... Adam onun patronuydu ve o da asistanıydı. Maggie kafasını kaldırdığında ekipten birkaç kişinin kaşlarını kaldırdığını gördü ve bunun fark edilmediğini anladı. Maggie içinde filizlenmeye başlayan paniği bastırdı.

"Maggie? Orada mısın?"

Maggie kendini salladı. "Özür dilerim Bay Klein. Bugün telefonumla ilgili bazı sorunlar yaşadım. Neydi o?"

"Calahan'ın kendisinin de bir boşanma süreci geçirdiğini söyledim, değil mi?"

Maggie kahveyi kendine yaklaştırıp çikolata ve nane kokusunu içine çekerek, "Öyle," diye cevap verdi.

Bay Klein, "Belki de kullandığı avukattır," diye öneride bulununca Maggie gözlerini devirdi ve bu konuşmadan ne kadar çabuk kurtulabileceğini merak etti.

"Bay Michaelson otuz yıl önce boşandı, Bay Klein, bu yüzden avukatının müsait olup olmadığından emin değilim."

"Ah, otuz yıllık özgürlük. Doğru bir fikri var!"

Maggie zoraki bir kakhaha attı. Bay Klein'ın karısıyla ilişkisini bitirip bitirmediğini ya da karısının onu terk edip etmediğini bilmiyordu ama her iki durumda da onun için iyi olmuştu. "Onunla konuşup öğleden sonra size geri döneceğim. Bu arada size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Mükemmel, her zaman çok yardımcı oluyorsun Maggie. Aslında-" Durakladı ve Maggie kendini hazırladı. "Şu anda görüştüğün biri var mı?"

Bir kez olsun, bir müşterinin kendisine asılmadığı bir iş haftası geçirmek istiyordu. "Korkarım müşterilerimizle kişisel meselelerimizi konuşmamıza izin verilmiyor Bay Klein. Anladığınıza eminim."

Bay Klein dudak büktü ama itiraz etmedi. Gün sonuna kadar iletişime geçeceğine dair tekrar söz verdi ve tatlı kahvesinden uzun bir nefes çekerek telefonu kapattı. Tam zamanında masasından başını kaldırdı ve meşgul görünmeye çalışan bir grup insanın hızla kendisinden uzaklaştığını gördü ve iç çekti. *Tedbirli* olmak buraya kadarmış.

Maggie kahveyi ve tabletini kollarının arasına aldı ve ofisten hızla geçti. Asansörün aynalı duvarına yaslandı ve

gözlerini kapattı.

Cal ile yaptıklarından utanmıyordu ama bunu kimseye açıklamak zorunda kalmak da istemiyordu. Tanıdığı herkesten daha fazla akışına bırakan Jazz bile Maggie'nin cevaplamak istemediği sorular sormaya başlamıştı.

Hem Cal hem de o bu ilişkinin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorlardı; bu konuşmadan kaçmış olsalar bile. Onlara çıkarları olan arkadaşlar demek pek doğru gelmiyordu ama çıkmıyorlardı. Her ne kadar hisleri artıyor olsa da, bunun bir önemi yoktu. Elbette Cal onu ailesiyle tanışması için eve davet etmişti ama bu onunla çıkmak istediği anlamına gelmiyordu. Altı yıl boyunca Cal'in tek bir randevuya bile çıktığını görmemişti. Olan olmuştu ve şimdilik işe yarıyordu ama bunu sonsuza dek sürdüremezlerdi.

Eğer insanlar öğrenirse, bu sadece sonu daha zor hale getirir. Ofisin geri kalanına nasıl görüneceğinden bahsetmiyorum bile.

Asansörden çıktı ve Cal'in boş ofisinin açık kapısına bakarak kaşlarını çatı. Planlanmış bir işi yoktu ama boş zamanlarını genellikle kıdemli avukatlarını kontrol etmek için kullanırdı. Gençlerin aksine, onların düzenli kontrolleri yoktu ama yine de davalarını takip etmek hoşuna gidiyordu.

Maggie kahvesini ve tabletini masasına bırakmış, yapılması gerekenleri görmek için gözlerini ofiste gezdiriyordu. Masanın kenarına tünemiş, yazıcı için yeni bir mürekkep kartuşunun bulunduğu plastik ambalajla savaşıyordu ki Cal'in telefonu çaldı.

"Michaelson ve Hicks, ben Maggie. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?" Cal'in direkt numarası o kadar az kişide vardı ki, bunun bir iç arama olduğu neredeyse kesindi, ama Maggie otomatik pilotta cevap verdi. Bazen cep telefonuna bile Michaelson ve Hicks selamlamasıyla cevap veriyordu.

"Hey, Maggie, ben Eliza."

Maggie şaşkınlıkla durdu. Cal'ın eski karısı ofisi nadiren arardı. "Merhaba Eliza. Nasılsın?"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz, sadece tatil telaşını atlatmaya çalışıyorum. Nasılsın?"

Göz doktorlarının tatil telaşı var mıydı? Öyle görünmüyordu ama nereden bilebilirdi ki? "Böyle iyiyim, teşekkürler," diye kibarca cevap verdi. "Cal'ı mı arıyorsunuz? Şu anda ofisinde değil ve ne zaman döneceğinden emin değilim ama sizin için bir mesaj alabilirim."

"Onunla konuşmam gerekiyor ama aslında ben de sizinle konuşmayı umuyordum. Şimdi uygun bir zaman mı?"

Maggie kaşlarını çattı. Eliza neden onunla konuşmak istesin ki? "Elbette?" İstediyinden daha çok bir soru gibi gelmişti.

"İrlanda seyahatiniz nasıldı?"

"Harikaydı. Cal'ın ailesi çok iyi ve Bray de muhteşem. Çok çabuk geçti," dedi, keşke hâlâ Cal'ın kollarında dünyanın en rahat yatağında olsaydım.

"İnanılmaz, değil mi? Oradayken çalışmak zorunda kalman ne kadar yazık." Eliza'nın sesinde Maggie'yi geren bir şey vardı, sanki onu bir şeye doğru yönlendiriyordu.

"Cumartesi günü sadece birkaç saat çalışmamız gerekti, bu yüzden yine de iyi vakit geçirdik."

"Ah, anlıyorum. Sanırım çok fazla mesai yapıyorsunuz, ha? Ofiste gece geç saatlere kadar çalışıyorsun."

Maggie mürekkep kartuşunu masanın üzerine koydu ve durakladı. Eliza biliyor muydu? Cal'ın ailesiyle konuşmuş olsaydı onlara ya da Cal'in kendisine bir şeylerden bahsetmiş olması ihtimal dışı değildi. Ama bilmeme ihtimaline karşı, Maggie öylece ağzından kaçırmayacaktı.

"Muhtemelen ofisteki çoğu insandan daha geç kalıyorum, evet," diye itiraf etti. "Ama ekstra işlerimin çoğunu evden yapabiliyorum, o yüzden çok da kötü değil."

Eliza mırıldandı. "Erkek arkadaşın bu kadar çok çalışman hakkında ne düşünüyor?"

Kafası karışmıştı. Eğer Eliza Cal ve Maggie'yi biliyorsa, bu tuhaf bir soruydu. Maggie, sesinin kafa karışıklığını ele vermemesini umarak, "Benim erkek arkadaşım yok," dedi.

"Biriyle görüştüğüne yemin edebilirim. Pazarlamada falan mı çalışıyordu?"

"Ah, Nathan," dedi Maggie burnunu kırıstırarak. Hangi noktada, ayrılıktan sonra, onun hakkında konuşmayı bırakacaktı? "Birkaç ay önce ayrıldık."

Eliza neredeyse dalgın dalgın, "Bu iyi, bu iyi," dedi ve Maggie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Cal ofise adım atmadan birkaç saniye önce gelen asansörün yumuşak gürültüsünü duydu ve masasına tünemiş onu görünce gözleri parladı. "Kaç yaşındasın Maggie?"

Cal masasındaki sandalyeye çöktü ve kaşlarını kaldırarak sordu.

"Eliza," diye mırıldandı, sonra dikkatini tekrar telefona verdi. "Pardon, neydi o?"

"Kaç yaşındasın? Otuz yaşlarında olmalısın, değil mi?" Ne tuhaf bir konuşma. "Yirmi yedi yaşındayım," dedi.

Eliza'nın cevabına odaklanmaya fırsat bulamadan Cal'ın elleri Maggie'nin beline dolandı ve onu kucağına kaldırdı. Maggie ciyakladı, sesinin dışarı çıkmasını engelleyemedi.

"Her şey yolunda mı?" Eliza endişeyle sordu.

"Evet, her şey yolunda. Sadece pencereden içeri bir kuş girdi ama sanırım sorun yok," diye yalan söyledi. Cal'a ters ters bakmak için döndü ama onun gözlerindeki şeytani parıltıyı görünce yüzündeki ifade eridi.

Diziyle kalçalarını ayırıp tereddüt etmeden taytını parçaladığında Maggie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

Adam Maggie'nin amını avuçlarken Maggie'nin başı omzuna düştü, gözleri dalgalanarak kapandı. Eliza'nın tiz seslerle sohbet ettiğini duyabiliyordu ve Maggie'nin burnuna hafifçe vurarak onu uyardı.

Gözlerini açtı ve parmağını iç çamaşırının içine sokmadan önce telefona doğru "*Dikkatini ver*" diye bağırırken *dudağını* ısırdı.

Maggie Eliza'nın sorusuna cevap verirken nefesi kesildi ama Eliza parmağını klitorisinin üzerinde gezdirirken onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı. Neredeyse tembelce onun etrafında dolanırken, dilinin onun üzerinde dolaştığını hissetmeyi diliyordu. Tanrım, onun tadına o kadar bağımlıydı ki.

Maggie onun kucağında kıvranıyor, vücudu kıvrılıyor ve adamın sikine işkence edercesine bastırıyordu. Parmak eklemleri bembeyazdı, can havliyle telefona ve sandalyenin koluna tutunuyor, parmakları sanki uzanıp ona dokunmak için yanıp tutuşuyormuş gibi seğiriyordu. Olmamaya çalıştığında bile her zaman mükemmel, güzel, kontrollüydü.

Ne kadar baskın olursa olsun, ne kadar yalvarıp bedenini ona teslim ederse etsin, bunların hepsi bir yanılsamaydı; burada kontrol her zaman Maggie'deydi. İsteyebileceği hiçbir şey yoktu, talep edebileceği hiçbir şey, ona vermeyeceği hiçbir şey yoktu.

Bir parmağını içine kaydırđı, başparmağı klitorisini okşadı ve Maggie dudağını sertçe ısırdı. Cal parmağını kıvırdı ve Maggie'nin dudaklarından küçük bir inilti döküldü ama son anda bunu öksürüğe çevirdi. Cal boştaki elini Maggie'nin saçlarına doladı ve dilini Maggie'nin boğazının çukurunda gezdirebilmek için başını hafifçe geriye doğru çekti. Maggie'nin amı parmağının etrafında sıkıştı ve adam G noktasına daha sert bastırdı. Kadın titredi, sırtı kamburlaştı, kıkını adamın sikine daha da bastırdı ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Eliza'nın sorularını yanıtlarken sesini sabit tutmaya zorlarken, Cal onu nazıkçe okşayarak yavaşça yere indirdi. Cal ilk kez dikkatini topladı ve Eliza'nın Maggie'ye... Maggie hakkında sorular sorduğunu fark etti.

Maggie puslu mavi gözlerini açıp Cal'a odaklanırken eviyle ilgili bir cevap verdi. Cal parmağını geri çekti, parmağını ağzına götürüp yalayarak temizlerken Maggie'nin gözleri parmağını takip etti. *Çok lezzetliydi.* Maggie dudağını ısırdı, koyu renk göz bebekleri okyanus mavisi gözlerini yutuyordu.

"Cal şimdi burada Eliza, eğer hâlâ onunla konuşmak istiyorsan," dedi Eliza, hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığı belli olan Cal'e doğru sokularak. Cal bir kolunu onun gövdesine dolayarak onu kendine çekti. "Evet, tabii ki. Görüşürüz o zaman. Hoşça kal."

Maggie, telefonu onun eline bırakırken rahatlamış olduğunu tahmin ettiğı yumuşak bir nefes aldı. "Selam. Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Eliza. "Konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"Evet. Maggie'yi neden sorguluyordunuz?" diye sordu, merakı daha da artmıştı.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye yanıtladı Eliza ve Cal sustu.

"Oh?" Bir şekilde Maggie'yle olan ilişkisini biliyor muydu? Ona söylememişti ama son zamanlarda Maggie hakkında her zamankinden daha fazla konuşuyordu. Zaten Maggie hakkında çoğu insanın asistanları hakkında konuştuğundan daha fazla konuşuyordu. Bir şey sakladığından değil ama aralarında olanları tam olarak nasıl açıklayacaktı? Her ne ise, sadece yatmıyorlardı ama çıkmıyorlardı da. Hem onunla birlikte olmasını nasıl haklı çıkarabilirdi ki? Adam onun iki katı yaşındaydı ve kız ondan çok daha fazlasını hak ediyordu. Kimsenin bilmemesi daha kolaydı, ona ne kadar takıntılı olduğunu gökyüzüne haykırmaktan başka bir şey istemese bile öyleydi.

"Evet, sadece düşünüyordum. Biliyorsun Liam şu anda pek iyi vakit geçirmiyor, India ve Bart'la olanlardan sonra," diye devam etti Eliza.

"Evet, hâlâ bu konuda çok üzgün görünüyor." Liam kız arkadaşı India'nın nişan yüzüğü için binlerce dolar harcamış ve eve döndüğünde onu yirmi beş yıllık en iyi arkadaşıyla yatakta bulmuştu. *Küskünlük* tam olarak yüzeye çıkmamıştı.

"Aynen öyle. Peki sen ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?"

"Ona Maggie'yi ayarlamak," dedi Eliza ve Cal onun gözlerini devirdiğini görebiliyordu, sanki bariz bir şeyi gözden kaçırmış gibiydi.

Sertleşti, Maggie gözlerini açana kadar onu sıkıca kavradı, memnun gülümsemesi yerini endişeye bıraktı. "*İyi misin?*" diye mırıldandı ve Cal başını salladı, ancak kafasındaki kan çarpıntısı aksini söylüyordu. Cal kendini Maggie'yi tutuşunu gevşetmeye zorladı ve derin bir nefes alarak sandalyeye yaslandı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi, sesinin ne kadar düz çıktığına şaşırmıştı.

"Neden olmasın? Maggie iyi bir kıza benziyor."

Tanrım, bırak şimdi toprak onu yutsun. "Öyle," diye mırıldandı. "Ama iyi bir çift olacaklarını sanmıyorum."

Eliza mırıldandı ve arka planda fokurdayan bir kahve makinesinin sesi duyuldu. "Maggie'yi en iyi sen tanırsın. Yeni Yıl partisinde birbirlerini görecekler, bu yüzden aralarında bir kıvılcım olup olmadığına dikkat edebiliriz. Ne de olsa ikisinin de gece yarısı öpecek birine ihtiyacı olacak." Cal tüm partiyi iptal etmekten kendini alıkoyamama ihtimaline karşı dilini ısırdı.

Maggie ve Jazz Yengeçler hakkında ne demişlerdi? *Sahiplenici ve koruyucu*. Evet, işte oradaydı.

Cal Eliza'yla aceleyle vedalaştı ve Maggie'nin daha ne olduğunu sormasına fırsat vermeden onu kucağına alıp masanın üzerine oturttu ve ağzını kendi ağzına götürdü.

Maggie bacaklarını onun beline doladı ve sanki olması gereken yer orasıymış gibi onu kendine doğru çekti ama daha yakın olması gerekiyordu; onun çıplak tenini üzerinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Cal hırkasını yırttı ve bir kenara fırlattı, Maggie'nin gömleğini eteğinin belinden çekip çıkardı ve başına doğru çekti.

"Hey, hey," dedi Maggie nefes nefese ve elini göğsüne koyarak onu durdurdu. "Bunun büyük bir hayranı olmadığımın değil, ama şu anda neredesin?"

Neler oluyor?"

"Ben sadece... Şu anda sana yakın olmaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldı Cal.

Maggie başını sallamadan önce adamın yüzünü inceledi ve gömleğinin kalan kısmını da çıkardı. Tişörtü bir kenara bıraktı ve parmağını Cal'in yanağına dokundurdu. Cal'ın gözleri dalgalanarak kapandı ve alnı onunkine düştü. "Tamamen seninim," diye mırıldandı Maggie.

Cal onun içinden geçen kıskançlığı anlayacak kadar konuşmayı duyup duymadığını ya da sadece tahmin edip etmediğini bilmiyordu ama bu tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi.

Giysilerinin geri kalanını çıkardı ve sadece kapıyı kilitleyecek kadar uzun bir süre ayrıldı. Yanına döndüğünde Maggie prezervatifi açmıştı. Prezervatifi adamın sikinden aşağı yuvarladı ve adam inledi, teninde elektrik zonkluyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu usulca öptü, adam içine doğru iterken nefesi kesildi.

Kahretsin, çok sıkı ve ıslaktı ve *ona aitti*. Sadece o an için bile olsa, onun olmuştu. Cal onu sırtı masaya yaslanana kadar aşağı itti ve ellerini başının iki yanına sıkıştırdı.

"Kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye homurdandı, topukları sırtına gömülüp onu daha da yakınına çekerken amına vuruyordu. Onun üzerine eğildi, dudakları omzunun çukurunu yalayıp geçti. "Amin o kadar mükemmel ki."

"Senin," diye inledi Maggie, dişleri tenini sıyrırken. Onu işaretlemek, ona sahip olmak istiyordu.

"Bu kedi benim, ha?" diye sordu, yavaşça çekildi ve ona geri çarptı.

Maggie'nin başı yana düştü, ağzı bir iniltiyle açıldı, bacakları titredi. "Ben," dedi orgazmın etkisiyle. "Ben seninim. Değil mi baba?"

Puslu mavi gözleriyle Cal'ın bakışlarını karşıladı ve Cal kendini kaybetti, kalbi göğsünde çarparken ağlamaya başladı. "Kahretsin, evet. Sen benimsin, bebeğim." Dirsekleri büküldü ve alevler içinden geçerken neredeyse Maggie'nin üzerine yığılıyordu.

Cal sandalyesine geri çöktü, prezervatifi masasının yanındaki çöp kutusuna attı ve Maggie'yi kucağına çekti. Maggie'nin teni Cal'inkine karşı neredeyse serindi, Cal çok yanıyordu. Çenesinin alt kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu, parmaklarını Maggie'nin karmakarışık saçlarında gezdirdi ve Maggie'nin bedeninin kendi bedeninde gevşediğini hissetti.

Son yarım saatin ağırlığı üzerine çöktü; Cal elli beş yaşında bir adamdı. Kıskançlık yapmazdı. Üzerinde hiçbir hak iddia etmediği Maggie ve ona zerre kadar ilgi göstermeyen oğluyla ilgili kıskançlık yapmadığı da kesindi. Nesi vardı bunun?

"Özür dilerim," dedi hâlâ nefesini tutmaya çalışarak. Maggie tek gözünü açtı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne için üzgünsün?"

"Bu kadar..." diye devam etti, doğru kelimeyi arıyordu. "Manik, sanırım."

Maggie onu öpmek için eğildi ve parıldayan gözlerle geri çekildi. "Hoşuma gitti. Eliza biliyor mu? Bizim hakkımızda, yani."

Cal başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. Ağzını açtı ve kapattı. Maggie'ye Eliza'nın ona Liam'ı ayarlamak istediğini söylemek istiyor muydu? Onu uyarmalıydı ama ya o... Hayır, bunu istemezdi. "Eliza yılbaşı partisinde seni Liam'a ayarlamak istiyor."

Adamın neden böyle davrandığını anlayınca Maggie'nin gözlerinde anlayış belirdi. "Ah, tabii ki böyle bir şey olmayacak," diyerek ona güvence verdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirip elini sıktı.

"Ama gece yarısı öpüşemeyeceğiz. Değil mi?"

Maggie'nin yüzü düştü. Ondan ve aralarındaki anlaşmadan çok fazla şey istiyordu. "Bu onun yerine Liam'ı öpeceğim anlamına gelmiyor. Altı yıldır Yeni Yıl partisinde bir gece yarısı öpücüğü olmadan hayatta kaldım. Sorun değil. Senin evine döndüğümüzde bunu telafi edebiliriz ve sadece ikimiz oluruz."

"Gizlice kaçabiliriz."

Maggie gülerek, "Her zaman gece yarısından hemen önce bir konuşma yaparsın," diye hatırlattı ona. "Ayrıca, gizlice kaçmanın fark edilmeyeceğini sanmıyorum." Derin bir nefes aldı, yüzüne endişe yayılıyordu. "İnsanlar bunu öğrenirse ne olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yutkunarak başka tarafa baktı. "Demek istediğim, insanlar birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizi fark ediyor. Bu sabah bana kahve getirdin."

"Sana kahve getirmeme izin yok mu?" Cal sorunu anlamamış gibi sordu.

İçini çekti ve zaten pembe olan yanaklarını ovuşturdu. "Hayır, öyle değil - ben öyle demedim." Maggie dönüp ona baktı, dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. "Ben senin asistanım. Her sabah sana kahve getiriyorum. Bu benim iş tanımımda var. Ama sen bana isteyken hiç kahve getirmedi."

İşyerinde kimseye kahve getirmedim. Patron sizsiniz. Bu yüzden, böyle bir şey yaptığınızda, ne kadar sevsem ve takdir etsem de, insanlar bunu fark ediyor."

Cal'ın kalbi karnına düştü. "Bugün insanlar fark etti mi?"

"Evet," dedi Maggie usulca, başını sallayarak. "Herkes bakıyor ve fısıldaşıyordu. Bunu kaldırabilirim, sorun değil."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya girdi Cal. Kime daha çok kızdığından emin değildi; dik dik bakıp fısıldadıkları için ekibine mi, yoksa işleri onun için daha da zorlaştırdığı için kendisine mi? "Teknik olarak hiçbir kurala aykırı değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum ve muhtemelen bilmem gerekir," dedi beynini yoklayarak.

"Çalışanların el kitabında bununla ilgili bir şey yok, kontrol ettim," diye onayladı Maggie. Tabii ki kontrol etmişti.

"Peki, insanlara söylesek çok mu kötü olur?"

Maggie'nin yüzü düştü, vücudu gerildi. "İnsanlara ne söylersek? Burada ne işimiz var Cal? Nedir bu?"

Cal'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Maggie'yi ailesinin yanına götürdüğünden beri, hatta Maggie'ye kendisiyle gelmesini teklif ettiğinden beri bir yol ayrımında dolaşıp duruyorlardı. Maggie'yle daha fazla zaman geçirebileceği bir yol dışında hiçbir yola girmeye hazır değildi ama o yol da gittikçe kısalıyor gibiydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, bir elini çıplak sırtında gezdirerek. "Yine de fırtınada mahsur kaldığımız gece olduğu gibi değil."

"Hayır, öyle değil. Ama her ne ise, eğer bugünkü fısıldaşmalar insanların nasıl tepki vereceğini gösteriyorsa-"

"Bir bok başlatan herkes işine veda edebilir, aşkım."

Maggie'nin ağzının kenarı kalktı ve öfkeyle başını salladı. "Bana kötü davrandıkları için insanları kovamazsınız."

Teknik olarak, herhangi birini herhangi bir şey için kovabilirdi. O da bilirdi. "Eyalet yasalarına göre, ben-"

"Cal."

"Bu tartışmalı bir konu. Buradaki herkes seni seviyor ve sen olmasan buranın dağılacağını biliyorlar. Öğrenirlerse kimse sana kötü davranmaz."

Maggie başını salladı ve nefesini dışarı verdi. "Yaptığımız işte yanlış bir şey olduğunu düşündüğümü sanmanızı istemiyorum, bilginiz olsun. Hiç utanmıyorum, sadece-"

"Biliyorum, aşkım. Sorun yok. Sadece biraz karışık," diyerek onu rahatlattı ve vücudu biraz gevşedi. "Hem buraya neden geldin ki? Tablet var, sanırım işle ilgili bir şey," diye ekledi, masanın kenarında sallanan tableti göstererek. Ortılığı epey dağıtmışlardı.

"Ah, evet. Boşanma avukatı için bir tavsiyeye ihtiyacım var," diyerek tablete uzandı.

Cal kaşlarını çatı. "Teklifi reddetmenin seni bundan kurtaracağını düşünebilirsin."

"Bay Klein için," dedi gözlerini devirerek. "Görünüşe göre başka hiçbir firmaya güvenmiyor ama sizin tavsiyenizi kabul edecek. Boşanmanız için kullandığınız avukatı özellikle istedi."

"Tanrım, otuz yıl önce boşandım. Derek on yıl önce öldü."

"Ben doğmadan önce boşanmışsın," dedi Maggie, başını şakayla karışık sallayarak. "Tanrım, çok yaşlısın."

Kızın gözleri yaramazlıkla parladı ve Cal'ın kanının her damlası sikine aktı. Cal onu kalçalarından tutarak yavaşça kaldırdı ve kız dizinin üzerinde dengesiz bir şekilde dengede dururken, avuç içi kıkına yaslandı. "Bunu geri almak ister misin, bebeğim?"

Maggie kıkını oynattı. Tanrıya şükür binayı satın aldıklarında ses yalıtımı için para harcamıştı. "Kesinlikle olmaz."

CHAPTER TWENTY

T Maggie'nin oturma odasının penceresinden süzülen ışık, Cal'ın Noel planlarını konuştuklarında şüphelendiği şeyi doğruladı. tüm gününü ailesiyle geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Ayrıca, tahmin ettiği gibi, Liam kutlama havasında değildi. Bunun yerine, sabahı telefonuna bakarak geçirmiş, India ve Bart'ın romantik Noel kaçamağının fotoğraflarını karıştırmış ve Danisha'nın lezzetli öğle yemeği masadan kaldırılır kaldırılmaz gitmek için bir bahane uydurmuştu.

Cal onu suçlayamazdı. Liam hazır olduğunda onlara gelecekti ama tatiller kırık kalpler için zordu.

Aralık ayı, yıl sonunda bir hafta izin yapmaya hazırlandıkları için kar yağışı ve yoğun iş günlerinin telaşıyla geçmişti. Çoğu akşam Cal ve Maggie mesai bitimine kadar ofiste kalıyor, sonra da onun evine ya da Maggie'nin dairesine dönüp birbirlerinin kollarında uyuyakalıyorlardı. Bazı geceler, iyi geceler öpücüğünden daha fazlasını yapamayacak kadar yorgun oluyorlardı ama ikisi de kendi evlerine dönmeyi teklif etmiyordu.

Cal, Noel arifesinde Maggie'ye veda öpücüğü verip Eliza ve Danisha'nın evine gidene kadar, neredeyse iki haftadır onsuz bir gece bile geçirmediğini fark etmemişti. Misafir odalarında tek başına, gözünü bile kırpmadan uyumuştı.

Bagajdan çantalarını aldı ve Maggie'nin ön kapısına doğru ilerledi, onu göreceği düşüncesiyle kalbi hızla çarpıyordu. Ona haftalar önce bir anahtar vermişti ama onu beklemiyorsa öylece içeri girmek istemiyordu. Kapıyı çaldı ve kadın koridorda ilerlerken eski ahşap döşemelerin gıcirtısını duydu.

Maggie kilitte uğraşırken küfretti -bu şeyi değiştirmemek için her şeyini vermişti- sonra kapıyı zorlayarak açtı. Yüzündeki hayal kırıklığı eriyip gitmiş, mavi gözleri onu içeri alırken Noel ışıkları gibi parlamıştı. Onu bol kazağı ve Tanrım, çoraplarıyla görünce Cal'ın içine bir sıcaklık yayıldı. Ayrılmış yirmi dört saatten az olmuştu ama bu çok uzun sürmüştü. O kadar sikilmişti ki.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ve Maggie'nin cevap vermesine fırsat vermeden onu içeri çekti. Çantalarını bankın üzerine bıraktı ve Maggie'yi kollarının arasına alarak ağzını kapadı ve Maggie'nin nefesini içine çekti. Kız parmak uçlarında durdu, adamın yüzünü kavradı ve ona karşı mutlulukla iç geçirdi.

Ayrıldıklarında, "Mutlu Noeller aşkım," diye mırıldandı.

Maggie koyu renk kirpiklerinin arasından ona gülümsedi. "Mutlu Noeller. Senin ailenle birlikte olman gerekmiyor muydu?"

"Sen de mi?" diye kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

Maggie sadece gözlerini devirdi ve onu evin içine doğru götürdü. "İkimiz de bu konuda yalan söylediğimi biliyorduk. Rol yapmayalım."

Maggie evi satın aldığından beri oturma odası çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu ama bir önceki hafta sonu üzerinde çalışmaya başlamıştı ve şimdiden ev gibi olmuştu. Evin büyük bir kısmı gibi odayı da mücevher tonlarında yeşil ve allık pembesiyle kaplamıştı, koyu renkli ahşap zeminler zımparalayıp yeniden cilalamak için harcadığı saatlerin ardından parlıyordu.

Sıfır deneyimle bir hevesle üst kattaki tamirhaneyi satın almış olsa da Maggie'nin tasarım konusunda gerçek bir yeteneği vardı ve bunu uygulamaya koyabiliyordu. Cal onun yorgun olduğunu görebiliyordu ama bunun daha çok evi onarmakla işi ve ailesinin kafesini idare etmeyi bir arada yürütmeye çalışmakla ilgili olduğunu düşünüyordu. Bir de kendisi vardı. Bugünlerde zamanının büyük bir kısmını o alıyordu ama gerçekten rahatladığı tek zaman buyken bu konuda kötü hissetmek zordu.

"Liam kendini iyi hissetmiyor muydu?" Kadife kanepeye uzandıklarında ve Liam ayaklarını Liam'ın kucağına uzattığında Liam doğru tahminde bulundu.

Cal başını sallayarak ona sabahının özetini anlattı. Liam'ın eski sevgilisinin fotoğraflarını karıştırdığını anlatırken yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, zavallı Liam. Eliza ve Danisha gitmene aldırmadılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Danisha Eliza'ya yeni bir jakuzi aldı. Denemek için can atıyorlardı. Ailen gitmemeni sorun etmedi mi?"

"Bu sabah onlara hediyelerini vermek için gittim," diye cevap verdi omuz silkerek. Ona gerçekten bir şey alıp almadıklarını sormaya cesaret edemedi; hayır demesini kaldırılabileceğinden emin değildi. "Ama babam bakmam gereken bir liste olduğunu söyledi ve ben de bugün uğraşmak istemediğim için Jazz'ın onu bir yerden almam gerektiğini söyledim. En azından bir saat kaldım." Sadece bir saat kalması için gidiş-dönüş iki saatlik yol. Tanrım.

Yine de uzaklaştığı için onunla gurur duyuyordu. "Seni kendime aldığım için şikayet etmeyeceğim," dedi ve ona elini uzattı. Kız elini tuttu ve adam onu kucağına çekti.

"Ben..." diye tereddüt etti, yanakları pembeleşti ve dişleri onu yakaladı du

da "Sen ne?"

k. Maggie derin bir nefes aldı. "Dün gece seni özledim. Çok garipti, sensiz uyumak."

Cal'ın kalbi yerinden fırladı. *Onu özlemişti.* "Ben de seni özledim," dedi ona sarılışını sıkılaştırarak. "Pek uyuyamadım."

"Ben de öyle." Bunu bir esnemeyle noktaladı. Neredeyse hiç uyumadan iki saat araba sürdükten sonra bitkin düşmesine şaşmamalı.

"Bu gece erken yatmalıyız."

Maggie'nin gözleri parladı. "Uyumak için değil sanırım?"

"Bu ne kadar yorgun olduğuna bağlı, aşkım."

"Kahvem var," dedi ve adamın kucağından fırlayıp yıldırım hızıyla mutfakta kayboldu.

Cal gülerek onun arkasından gitti, henüz gözünün önünden ayrılmasına izin vermek istemiyordu. Koridorda bıraktığı poşetleri alıp mutfak masasının üzerine koydu ve Maggie kahveyi hazırlayıp buzdolabından Noel kremasını alırken onları boşalttı. Cal, Maggie birkaç hafta önce *sıkıcı* olduğunu söyleyip ona süslü Noel lattesini ikram edene kadar hep sade kahve içen bir adam olmuştu. Çok şey kaçırmıştı.

"Yemek mi yapıyorsun?" Maggie yiyeceklere bakarak sordu.

"Enchiladas," diye onayladı ve yüzü aydınlandı. Geleneksel bir Noel yemeği olmayabilirdi ama Maggie'nin favorisiydi.

"Sen kelimenin tam anlamıyla bir rüyasın. Hemen döneceğim," dedi ve fincanlarını masaya koydu. "Hediyeleriniz üst katta."

Cal o çıkınca mutfığa baktı, sonra koridoru geçip oturma odasına gitti ve etrafı incelerken kaşlarını çatı. Maggie'nin bir Noel ağacı yoktu. Yeni evindeki ilk Noel'i ve bir ağacı yok muydu? Bunu fark etmesi nasıl bu kadar uzun sürmüştü?

Elinde parlak altın ağaçlarla süslü bir hediye çantasıyla merdivenlerden aşağı atladı ve onu kaşlarını çatmış halde buldu. "Sorun nedir?"

"Senin bir ağacın yok."

"Oh, şey, hayır." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Neden bir ağacın yok?"

"Bodrumda depoda bir tane var, süs eşyaları falan da var. Sadece onları asmaya fırsat bulamadım," diye açıkladı. "Ailemin evine, kafeye ve ofise süslemeler koyduktan sonra, buradaki zahmetli işlerle uğraşmak istemedim."

Cal'ı suçluluk duygusu sardı. Maggie onu tanıdığı günden beri Noel'i çok severdi. Her yıl ofisteki Noel süslemeleriyle uğraşır, ekip arasında gizli bir Noel Baba kurar ve hatta ofis kapanmadan önceki hafta Noel ikramları için günlük teslimatlar organize ederdi. Noel kazaklarıyla, yüzünde bir gülümsemeyle ortaya çıkıyordu ve adam bir kez bile durup tüm bunları her gün yaptığı dağlar kadar işin üzerine yaptığını düşünmemişti. O kadar ki kendi evini bile dekore edemeyecek kadar tükenmişti.

"Hey, yapma bunu," dedi Maggie, bir adım öne çıkıp boştaki kolunu adamın ortasına dolayarak.

"Ne yapmak?"

"Ofisi dekore ettiğim için kendini kötü hissetme. Bunu yapmayı seviyorum. En azından insanlar orada eğleniyor. Burada sadece ben varım. Yani, biz," diye gülümseyerek düzeltti ve Cal'ın vücudu iki harfli kelime karşısında olması gerekenden daha fazla gevşedi. "Endişelenmeyi bırak." Ve bununla birlikte Cal'in kışına hafifçe vurdu ve oturma odasına adım attı.

Cal başını salladı ama mutfaktan kahvelerini ve hediye paketini alırken gülümsedi. Maggie'ye kanepede katıldı, midesi

Hediyeleri ona uzatırken gergin bir şekilde çırpınıyordu. "Önce sen aç." Daha fazla beklemek zorunda kalırsa, yanabilirdi.

Cal yıllar boyunca Maggie'ye doğum günü ve Noel hediyeleri vermişti; birinin asistanına verebileceği küçük şeyler. Ama şimdi, onu ne kadar iyi tanıdığını görmesini istiyordu.

Maggie şeker kamışı çizgili kâğıdın üzerindeki bandı dikkatlice çekti ve parmakları içindeki şeyi sıyırıp geçerken nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu düşündüğüm şey mi?" Kâğıdı yırtıp attı ve orman yeşili nevresimi göğsüne bastırarak inledi. "Bu şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Teşekkür ederim."

Birbiriyle uyumlu havluları yırttığında da aynı şekilde heyecanlıydı, kendini kabarık havlulara sarmadan önce yapacağı ilk banyo hakkında konuşmaya başlamıştı bile.

"Senin için bir tane daha var. Pratik şeyleri sevdiğini biliyorum," dedi Cal, havlu ve çarşafı göstererek. "Ama güzel bir şeyin de olsun istedim."

"Sana zaten sahibim ve güzel kotasını fazlasıyla aşıyorsun."

Adam siyah deri kutuyu uzattı ve Maggie şüpheyi kutuya baktı. "Aç şunu aşkım."

Kutuyu yavaşça aldı ve açtı, kolyeyi görünce ağzı açık kaldı. Cal mücevherler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama gözlerinin safir gibi olduğunu biliyordu, bu yüzden mağazadakilere de öyle söylemişti. Ve satış görevlisi safir ve pırlanta kümesini çıkardığında, Maggie'nin boynundaki kolyeyi düşününce Cal'in ağzı açık kalmıştı.

"Aman Tanrım. Cal." Bir parmağı kolyenin üzerinde gezinirken gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yutkundu. "Bu muhteşem. Bayıldım. Teşekkür ederim. Bana takar mısın?"

Ayağa kalktı, Cal'a elini uzattı ve aynaya bakması için onu öne doğru yönlendirdi. Cal platin zinciri Maggie'nin boynuna takarken parmakları ona dokunma isteğiyle titredi. Elini safir ve elmasların hemen altına koydu, Maggie'nin göğsü onun aynadaki bakışlarıyla karşılaştıkça inip kalkıyordu. Beklediği gibi, kolye onun mavi gözlerini daha da parlatmıştı. Işıl ışıldı.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin." Cal onun ensesine bir öpücük kondurdu ve Maggie ürperdi.

"Senin sıran." Onu koltuğa geri çekti ve parlak hediye çantasını ona uzattı. "Bir tür tema var."

"Elbette var," dedi Cal gülerek; kimse Maggie gibi bir temayı sevemezdi. İlk hediyeı çıkardı, yeşil bir kurdele ve gerçek bir çobanpüskülü dalıyla mükemmel bir şekilde paketlenmişti.

Süsleri bir kenara bıraktı ve kağıdı çekerek sıradan kahverengi bir kutuyu ortaya çıkardı. Daha kutuyu açmadan, evinin kokusu bir ton tuğla gibi üzerine çöktü; İrlanda denizinin tatlı, tuzlu havası ve dumanlı dalgaların karaya attığı odun odaya nüfuz etti. Kutudan kehribar rengi bir kavanoz çıkardığında her şey anlam kazandı. Mumun adı *Bray Kıyısı*'ydi ve Cal bu logoyu annesinin onu sık sık götürdüğü kilise el sanatları fuarlarından hatırlıyordu.

Kokuyu burnuna götürdü ve içine çekti, gözleri kapandı. Kokuyu yakalamışlardı. "Vay anasını. Sanki oradaymışım gibi. Bunu biz evdeyken mi aldın?" diye sordu ve Maggie başını salladı.

"Pazar günü gittiğimiz kafenin yanındaki küçük dükkânda. Owen sana bisikletini gösterirken Fiona beni içeri sürükledi."

Cal'ın kalbi Maggie'nin ailesinden bahsederkenki aşinalığıyla, yüzünü aydınlatan sevgiyle ısındı. "Bayıldım. Bu ve sürekli yağan yağmur arasında kendimi Bray'e dönmüş gibi hissedeceğim. Teşekkür ederim, aşkım."

"Devam et," dedi, neredeyse zıplayarak.

Cal'ın temayı anlaması için her ikisini de mum kadar sevdiği iki hediye daha alması gerekti; sessiz bir kumsalın yumuşak seslerini çalmaya programlanmış bir gürültü makinesi ve farklı türde kurabiyelerle dolu bir kutu ve anne babasının en sevdiği İrlanda kahvaltılı çayı.

Maggie, İrlanda'ya dönmeyi özlediği günlerde onun için Seattle'daki evini yeniden yaratmıştı.

Dördüncü hediye, parmaklarını üzerinde gezdirirken bulutlar gibi hissettiği, Bray'de örülmüş, funda grisi bir iplikten yapılmış, hayatında hissettiği en yumuşak battaniyeydi. Beşinci hediye göğsünden nefesini çaldı. Maggie'nin Jazz için ailesinin evinin etrafında fotoğraf çektiğini görmüştü ama ona hiçbirini göstermemişti.

Arka verandadan çektiği manzara anne ve babasının evini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu ve çardakta kucaklaşan anne ve babasını gördüğünde boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı.

Cal elini fotoğrafın üzerinde gezdirdi. İrlanda'yı özlemişti ama orada Maggie'yle birlikte olmayı daha çok özlemişti.

Maggie, "Bunu yatak odanızdaki okuma köşenize asabileceğinizi düşündüm," diye açıkladı. "Böylece mum, ses makinesi, çay ve battaniyeyle birlikte, evini özlediğinde beş duyunu da tatmin etmiş olursun."

Onu bu kadar derinden tanıyan biri olduğu için ne kadar şanslıydı. Ama Cal, Maggie yanındayken asla evini özlediğini hissetmedi. İster İrlanda'da, ister onun evinde, ister dairesinde, ister ofisinde, hatta isterse nalburda olsunlar, Maggie'yle birlikte olduğu sürece kendini tam olarak olması gereken yerde hissediyordu.

Cal ona uzanmadan önce resmi yavaşça yere bıraktı, onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en iyi, en düşünceli hediye. Teşekkür ederim, aşkım."

"Başka bir şey daha var," dedi, sesi göğsünde boğuklaşarak. "Ama senin için sonra takarım."

Cal'ın gözleri daha sonra her neyse onu *çıkardığını* hayal ettiğinde genişledi ve vücudundaki tüm kan güneye aktı. O mükemmeldi -tamamen ve tamamen mükemmel.

Maggie

Maggie içini çekti ve suyun vücudunun üzerinden akmasına izin verdi. Cal, akşam yemeğini hazırlarken rahatlaması için onu merdivenlerden çıkarıp banyoya sokmuştu ama kolyeyi çözerken parmakları Maggie'nin boynunda gezinmiş ve Maggie onu da yanına çekmemek için her şeyini ortaya koymuştu.

Bunun için bütün geceleri vardı; gerçek dünyaya dönmek zorunda kalmadan önce önlerinde koca bir hafta vardı. Maggie izinli oldukları hafta boyunca e-postalarını kontrol etmekten ya da Burly'nin mali işleriyle uğraşmaktan kendini alamayacağından emin olsa da, bunu evde Cal'la birlikte yapmak o kadar da kötü görünmüyordu.

El ve ayak parmakları budanınca Maggie istemeye istemeye banyoyu boşalttı ve iç çekerek yeni havlularından birine sarındı. Cal'ın kendisi için ne kadar para harcadığını düşünmemeye çalışıyordu.

Sadece kolye bile düşününce ürpermesine ve eğlenmesine neden oluyordu. Cal, sırf yapabildiğini kanıtlamak için Maggie'ye pahalı hediyeler, genellikle de Maggie'nin hiç ilgilenmediği şeyler veren Nathan değildi. Cal onun nelerden hoşlanacağını gerçekten düşünmüştü; en sevdiği renkleri seçmiş, hatta hemen kullanabilsin diye havluları ve yatak takımlarını önceden yıkamıştı.

Ve kolye... Muhteşemdi ve Cal onun sarı altın değil, gümüş takılardan hoşlanan biri olduğunu fark etmişti. Reddettiği nişan yüzüğü sarı altındı.

Maggie havluyla temizlendi ve Cal'ın diğer Noel hediyesini giydi; safir ve gümüş ay ve yıldızlarla işlenmiş, neredeyse hiç bulunmayan çıplak file parçaları ve buna uygun mücevherli bir jartiyer. Asıl önemli olan jartiyerdi ama set beklenenden daha iyi sonuç vermiş, Cal'ın ona verdiği kolyeyle mükemmel bir uyum sağlamıştı. Kolyeyi dikkatlice boynuna taktı, elmaslar ve safirler teninde serinliyordu.

Maggie aynada kendini kontrol etti, bir tür safir peri gibi parlıyordu. Cal'ı çıldırtacaktı ama önce akşam yemeğini atlatmaları gerekiyordu. En kabarık bornozunu silkti, ayaklarını terliklerin içine soktu ve merdivenlerden aşağı atladı.

Mutfağa doğru dönerken çevresel görüşüne bir parıltı takıldı ve nefesi göğsünde sıkışarak oturma odasına geri döndü.

Cal, birkaç yıl önce bir Noel pazarından aldığı aşırı pahalı gümüş yıldızı tutuyor, tamamen giydirilmiş ve ışıltılı bir Noel ağacının yanında duruyor ve onun tepkisini temkinli bir şekilde izliyordu.

"Yarı yolda fark ettim ki muhtemelen her şeyin nereye gideceği konusunda çok titizsin, bu yüzden bundan nefret edebilirsin ama bu senin buradaki ilk Noel'in ve bir ağacın olmalı," dedi tek nefeste.

Gözyaşları Maggie'nin gözlerini tehdit ediyordu, ama içinden akan duygulara hitap etmek istemeyerek onları geri kırdı.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim," diye mırıldanarak odayı geçti ve onun yanına yaslandı.

"Şey, neredeyse." Cal yıldızı ona uzattı ve en üstteki dala yerleştirebilmesi için belinden tutup kaldırdı. "İşte oldu. Şimdi mükemmel oldu."

Onu bırakmadı, sadece kollarında gelin gibi uzanana kadar aşağı kaydırıldı. "Bayıldım," dedi Maggie ona.

Cal cevap vermek için ağzını açtı ama kadın kımıldayınca sustu ve bornoz jartiyerin bir parçasını ortaya çıkaracak kadar açıldı. "Bu da ne?" diye sordu,

Yüz ifadesi acılıydı.

Sesi alçaktı ve Maggie'nin vücuduna sıcaklığın yayılmasına neden oldu. "Başka bir hediye sözü vermiştim," diyerek bornozu itti ve kalçasını daha fazla ortaya çıkardı.

Cal inledi, göz bebekleri gözlerindeki yeşil kırıntıları yutuyordu. "Akşam yemeği yeniden ısıtılabilir. Biz yukarı çıkıyoruz."

"Uh-uh," dedi Maggie dudaklarını yalayarak. Adam onu nazikçe ayağa kaldırıncaya kadar kalçalarını oynattı, bir kaşını şaşkınlıkla kaldırdı.

Maggie kanepenin arkasından kalın kapitone bir battaniye çıkarıp ağacın önünde yere serdikten sonra ışıltılı ışıkların altında dizlerinin üzerine çöktü. "Bu teknik olarak bir hediye, yani sanırım bu beni açman gerektiği anlamına geliyor."

Cal bir parmağını çenesinin altına koyarak mırıldandı. "Peki ya ben tam tersini yapmak istersem?"

Maggie kaşlarını kaldırdı. "Beni sarmak mı istiyorsun?"

Arkasına uzandı ve ipeksi bir şeyi omzuna doğru sürükledi. Maggie aşağı bakmaya çalıştı ama adam çenesini sıkıca tuttu. Adamın elinde ne olduğunu ancak onu görüş alanına getirdiğinde fark etti: hediyelerinin etrafına sardığı yeşil kurdele. Adam başparmağını Maggie'nin alt dudağında gezdirdi.

"Seni bağlamak istiyorum."

CHAPTER TWENTY-ONE

Maggie

MCal yumuşak kurdeleyi teninin üzerinde gezdirip ardında kıvılcımlar bırakırken Aggie'nin kalbi hızla çarptı.

"Evet. Lütfen." Cal bornozu bir arada tutan düğümü çekiştirip omuzlarına doğru iterken nefesi boğazında düğümlendi. Cal'ın gözleri jartiyerde oyalanırken kararmıştı ama Maggie'nin midesinin takla atmasına neden olan şey, gözleri onunkilerle buluştuğunda yüzünde beliren tam ve mutlak hayranlıktı.

Cal onun çenesinin alt tarafına dokundu. "Kalk."

Sesi yumuşak ama emrediciydi ve Maggie ayağa kalkarak bornozunu ağacın altında bıraktı. Cal kollarını Maggie'nin ortasına dolayarak onu kendine yaklaştırdı. Avucundan sarkan kurdele Maggie'nin bacaklarının arkasını gıdıklıyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Olumlu."

Cal emin olduğunu teyit edercesine onun yüzünü inceledi ve sonunda başını salladı. "Çok fazla gelirse ve durmak istersen bana söyleyeceğine söz ver."

Maggie serçe parmağını kaldırdı. "Serçe parmağı sözü."

Cal serçe parmağını Maggie'ninkine doladı, sonra elini Maggie'nin arkasına doğru çekti ve Maggie'yi döndürerek sırtını ona yasladı. Boynunun kıvrımına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu ve Maggie tenine yayılan sıcaklıkla ürperdi. Diğer elini de arkasından çekip kurdeleyi bileğine doladı - bir, iki, üç kez- ve bir düğümle sabitledi.

Kanepenin kolunun önünde durana kadar onu nazikçe ileri doğru itti. Cal başparmaklarını iç çamaşırının kenarlarına geçirdi ve işlemeli ağı aşağı doğru itti. "Bunlar yırtılamayacak kadar güzel," dedi, kumaşı parçalayamadığı için neredeyse üzgün görünüyordu. Sütyeninin kancasını açmadı, sadece göğüsleri kupların üzerinden taşana kadar aşağı itti, başparmakları meme uçlarını okşadı ve metal çubuğa dokundu. Maggie'nin sırtı ona doğru eğildi, vücudu şimdiden daha fazlasını talep ediyordu.

"Kanepenin üzerine eğil, bebeğim." Cal onun bileklerini tutarak Maggie'yi sabit tuttu. Cal onun üzerine eğildi, vücudunun ağırlığı Maggie'yi kadifeye bastırdı ve uzaklaşmadan önce dudaklarını Maggie'nin vücudunda gezdirerek tenini öpücüklerle boğdu.

Arkasında bir yerlerden gelen bir ses duydu ama vücudunun duruş şeklinden dolayı Maggie adamın ne yaptığını göremiyordu. Adamın arkasında diz çöktüğünü ve ayak bileklerine bir başka yumuşak kurdele doladığını hissettiğinde tüm duyuları alarma geçmişti. "Ayaklarını birleştir, aşkım," diye mırıldandı.

Maggie ayaklarını birbirine sıkıştırdı ve Cal kurdeleyi çekerek sıkı bir düğüm attı. Kıpırdamayacağını anlamak için test etmesine gerek yoktu; elleri arkadan bağlı ve ayak bilekleri birbirine bağlı olan Maggie tamamen Cal'ın insafına kalmıştı.

Her günün her saniyesini hayatındaki her şeyi tamamen kendi kontrolü altında tutmaya çalışarak geçiriyordu ama bu? Vücudunun kontrolünü Cal'a devretmek hayal edebileceğinden çok daha iyi hissettiriyordu. Bunu yapması için güvenilebileceği başka kimse yoktu ama Cal'la birbirlerine o kadar uyumluydular ki, en ufak bir gerginlikte Cal'ın duracağını biliyordu.

Maggie bir paketin kırıştığını duydu ve Cal onun üzerine eğildi, sakalı omzunu gıcıklıyor ve dudakları teniyle alay ediyordu. Ama içine bastırdığı siki değil, parmaklarıydı. Cal parmaklarını kıvrıp parmak uçlarına doğru iterek onu daha derine bastırmaya çalışırken nefesi kesildi. Kız onun etrafında kenetlenirken Cal inledi, dudaklarından bir inilti döküldü. Mükemmel parmaklarının her darbesi bir kibritin çakılması gibi geliyordu ve Maggie yanıyordu.

"Bana tekrar söz ver, aşkım," dedi Cal, sesi alçak ve çakıllı. "Durman gerektiğinde bana söyleyeceğine söz ver."

Durmanın tam tersine ihtiyacı vardı; ona içinde ihtiyacı vardı. "Serçe parmağımla söz verdim. Bu yasal olarak bağlayıcı," diye inlemeler arasında başardı.

"Bağlamak, ha?" Cal bileklerindeki şeridi çekiştirerek Maggie'yi kendine yaklaştırdı ve parmaklarını geri çekip hiç vakit kaybetmeden yerine sikini geçirdi. Maggie haykırdı, vücudu ona uzanma isteğiyle çığlık atıyordu ama ellerini hareket ettiremiyordu. Adamın altında, tamamen hareketsiz bir şekilde sıkışmıştı ve vücudu adamın etrafında gerildikçe her itiş, tenine karşı alevli bir kırbaç gibiydi. Cal onun adını inlerken, bileklerinin etrafındaki bağları kaldıraç olarak kullanıp onu kabaca sikinin üzerine çekerken görüşü kenarlarda bulanıklaştı.

"Sikimi böyle ağzına aldığında çok güzel oluyorsun bebeğim."

Maggie'nin kalçaları Cal'ın itiş gücüyle sarsıldı ve meme uçları yumuşak yeşil kadifeye sürtündü. Cal'ın sözleri üzerine onun sikinin etrafında sıkılaşıp inledi.

Cal hafif bir parmağını kızın omurgasında gezdirdi, bileklerini ne kadar sıkı tuttuğuyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. "Bu hoşuna gidiyor mu, aşkım? Kontrolü ele geçirmeme izin vermek hoşuna gidiyor mu?"

"*Siktir*," diye haykırdı Maggie, adam parmağını sırtından çekip kıkına sert bir şaplak atarken. Şaplak odanın içinde yankılandı ve Maggie'nin kulaklarına hücum eden kanının sesini bastırdı. "Kontrolün sende olmasını seviyorum baba," diye soludu ve Cal onu bir tokatla daha ödüllendirdi, yumuşak kurdele ayak bileklerini ve el bileklerini öyle sert çekiştiriyordu ki iz bırakacağını biliyordu - yatağa girdiklerinde Cal'ın daha iyi öpeceğini bildiği izler. Noel filmleri izleyip sıcak çikolata içerken, dünyanın en doğal şeyymiş gibi birbirlerine sokulurken, Cal'ın dalgın dalgın ovuşturacağını bildiği izler.

Ve Maggie'yi uçurumun kenarına getiren de bu düşünceydi -bağlamalar, edepsiz konuşmalar, şaplaklar ya da Cal'ın sikinin içinde yarattığı elektrik hissi değil.

Ateş içinden geçerken gözlerinin önünde kaleydoskop renkleri parladı. Maggie bağlarına karşı mücadele etti, ancak Cal onu sıkıca tuttu ve yumuşak bir "Kahretsin. Çok iyi hissediyorsun bebeğim."

Maggie Cal'ın adını haykırdı ve onun kontrolünün kaybolduğu anı hissetti. Dizleri büküldü, hamleleri hızlandı ve sertleşti ve Maggie

içinden geçen ikinci orgazma hazır değildi. Cal'ın parmakları Maggie'nin kalçalarına gömüldü, Maggie onun etrafında sıkılaşıırken Cal'ın nefesi kesildi. Adını yumuşak bir iniltiyle söyleyerek boşaldı, üst bedeni Maggie'nin üzerine çöktü. Adamın sabit ağırlığı Maggie'nin şimdiye kadar altına girdiği tüm battaniyelerden daha iyiydi ve adam uzaklaşırken Maggie itiraz edencesine sızlandı. Cal kıkırdadı ve kürek kemiklerinin arasına nazik bir öpücük kondurduktan sonra odayı geçip bir süre sonra geri döndü. Cal'in kurdele ile bilekleri arasına sert bir şey soktuğunu hissetti ve sonra kurdeleyi keserken bir kesik sesi duydu. Bacaklarından aşağı kayarak tenini gıdıkladı ve Cal diz çöküp kurdeleyi ayak bileklerinden kesmeden önce onun hassas bileklerini öptü. Başparmaklarını ağrıyan yerlerin üzerinde gezdirdi, sonra başını eğerek ayak bileklerini öptü.

Ona tapıyordu ve Maggie'nin kalbi küt küt atıyordu.

"Çok iyiydin aşkım," diye mırıldandı ayağa kalkarken, bedenini nazikçe yukarı çekti ve alnından öptü. Kadının yanakları kızarmış, adamın gözleri parlamış ve ona dokunmamış olmasına rağmen saçları bir şekilde dağılmıştı. Hâlâ nefes nefese kanepeye yığıldılar. Aynı anda birbirlerine döndüler, Cal'in yüzüne uykulu bir gülümseme yayıldı.

Maggie sesi kısık bir şekilde, "Gelmiş geçmiş en iyi Noel," dedi.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diye onayladı Cal, kızın eline uzanıp onu kucağına çekti, böylece bileklerini çevreleyen kırmızı izleri ovabilecekti.

"W Maggie Makes Over'a ne dersin?" Maggie, Cal ile birlikte buldukları yüzüncü kullanıcı adı fikri karşısında burnunu kırıştırdı.

Noel'den sonraki gündü ve sabahı ev tadilatı TikTok hesabı için beyin fırtınası yapıyordu. Hatta ilk videosunu bile hazırlamışlardı; bitmiş alanlardan bazılarının öncesi ve sonrası kliplerini trend olan bir şarkıya göre düzenlemişlerdi. Maggie videoyu hazırlamıştı-Cal mimozasını doldurmuş, ona mini pasta ısıkrıkları uzatmış ve videonun en sevdiği kısımlarını göstermişti.

"Bitmemiş gibi hissediyorum. Maggie Neyi Bitiriyor?"

"Doğru. M, ev tadilatı aliterasyonu için en iyi harf değil," dedi Cal iç çekerek ve Maggie güldü.

"Aliterasyon olmak zorunda değil."

"Aliterasyonu seviyorum," diye itiraz etti. "Akılda kalıcı."

Maggie alay ederek, ilham almak için kendin yap ile ilgili sözcüklerin yer aldığı bir başka listeye göz attı. "Annemle babam bana Margaret Mary adını verdiklerinde de böyle demişlerdi."

"Göbek adın Mary mi? İyi ki bunu anneme söylememişsin. Gitmemize asla izin vermezdi."

Maggie homurdandı. "Göbek adın ne? Google'da seni takip ederken bir tane bile göremedim."

Cal iç geçirmeden önce duraksadı ve "Uilliam. William'ın İrlandaca versiyonu - Liam'ın adını da buradan aldık."

"Huh." Maggie kaşlarını çatı, kelimeyi beyinde evirip çevirdi. "Bekle. Bunu nasıl heceliyorsun?" Cal hiçbir şey söylemedi ama yanakları pembeleşti ve aniden kendi telefonuyla dikkat çekici bir şekilde ilgilenmeye başladı. "Vay anasını. Baş harflerin CUM mu?"

Cal, "Senin adın hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu," diye homurdandı ve Maggie gülmek için dudağını ısırıldı.

"Sana yakışıyor," diye teklif etti ve Cal ona bunun bedelini daha sonra yatakta ödeyeceğini belli eden bir bakış attı.

"Ev," dedi konuyu değiştirerek. Kızın şaşkın bakışları üzerine ekledi: "Maggie Ev Yapar. Yapmaya çalıştığın şey bu, değil mi?" Öyleydi ama Maggie, Cal'in sadece orada bulunarak bile, süpürgelikleri sökerek yaptığından daha iyi bir iş çıkardığını düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

"Maggie Ev Yapıyor," dedi, kelimelerin tadına bakarak ve onu yıkamalarına izin vererek. "Evet. Hoşuma gitti. Pekâlâ, hadi yapalım."

Cal kucağına vurdu. "Buraya gel. İzlemek istiyorum."

"Hesabı kurarken beni izlemek ister misin?" diye sordu gülerek, ama onu mecbur bıraktı ve kucağına yerleşti.

"Hey, eğer büyük bir internet yıldızı olacaksan ve beni terk edeceksen, hepsini izlemek istiyorum."

Maggie gözlerini devirdi. "Bunların hiçbiri olmayacak." Cal kollarını ona doladı ve Maggie kendini onun göğsüne bıraktı, Çenesini Cal'in omzuna dayamış, o bilgilerini yazarken telefonuna bakıyordu. Profil fotoğrafını yükledi; Cal'in birkaç hafta önce çektiği, oturma odasını boyadığı samimi bir fotoğraftı. Dürüst olmak gerekirse, Cal'in çoğu fotoğrafında olduğu gibi bulanıktı, ama üstüne puslu bir filtre koymuştu ve neredeyse kasıtlı gibi görünüyordu.

"İşte bu kadar. Şimdi tek yapmam gereken videoyu yüklemek."

"Yap," dedi Cal, gözleri gurur ve heyecan karışımı bir ifadeyle parlıyordu.

Maggie özünde bir planlamacıydı ve hesabı açmaya karar verdiğinden beri geçen haftaları trendleri ve hashtag'leri araştırarak geçirmişti. Hazırda bir listesi vardı, bu yüzden onları başlığa ekledi ve ilk videosu yüklenirken çubuğun yüzde yüze doğru ilerlemesini izledi. Profili yenilenerek tek videoyu gösterdi ve bir nefes verdi.

"Yukarı mı?" Cal heyecanla sordu ve o da başını salladı. "Nasıl buldum? İlk ben olmak istiyorum." Yanıp sönen Noel ağacı ışıklarının parıltısında gözleri parıldıyor, mükemmel yüzünün her santimini gurur kaplıyordu.

Maggie'nin kalbi göğsünde durmadan çarpıyor, hiç düşünmediği kadar güçlü atıyordu. *Olamaz*. Ona aşık oluyordu. Bu fikir ilk kez aklının kenarlarında dolaşmıyordu ama ilk kez kök salmasını engelleyemiyordu.

Bu, hiç şüphesiz, aklına gelen en kötü fikirdi. Sona erdiğinde bunun onu mahvetmemesinin hiçbir yolu yoktu ve sona erecekti. Kendini bir daha asla başka birine kaptırmaya niyeti yoktu, bu kişi Cal kadar nazik ve destekleyici *olsa* bile. Bir zamanlar Nathan da nazikti.

"Aşk mı?"

Maggie gözlerini kırptırdı, Cal'ın sesi onu şimdiki zamana geri çekti, telefonu elindeydi. "Ha? Oh. TikTok'u açarak başlıyorsun. Geçen gün kurduğumuzda hâlâ giriş yapmış olmalısın."

"İyi misin?" diye sordu, şifresini iki kez yanlış girdiği için telefonuna bakmak yerine endişeyle ona bakıyordu.

Maggie telefonu kaldırdı, böylece yüzünü tanıdı ve başını salladı. "Mhmm. Güzel. Evet."

Cal gözlerini kıstı ama üstüne gitmedi. Söylediği her yalanı anladığını bilmesine rağmen hiç bastırmamıştı. Umursamıyormuş gibi değil de, hazır olduğunda kendisine gelmesini bekliyormuş gibi. Bunun elli yıl sonra doğal olarak gelen bir tür duygusal olgunluk olduğunu söylemek istedi, ama anne babası hala zamanın yarısında lanet olası ergenler gibi davranıyordu, bu yüzden belki de sadece Cal'dı.

Ve belki de onu bir daha asla ailesiyle kıyaslamamalıydı.

Tanrım.

Kadın onu profiline yönlendirip onu nasıl takip edeceğini ve videoyu nasıl beğeneceğini gösterirken Cal konsantrasyon içinde dilini ısırды.

"İşte," dedi, takipçi sayısının sıfırdan bire geçişini izlerken. "Resmi olarak benim ilk takipçimsin."

"Olması gerektiği gibi, çünkü ben senin bir numaralı hayranınım," diye belirtti Cal, mükemmel yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. "Peki sırada ne var?"

Maggie iç çekerek, "Evi bitiriyorum sanırım," dedi ve oturma odasına bakarak iç geçirdi. "Ama bugün değil. Çok yorgunum." Uyumaya çalışmasına ve Cal onu yeterince yorduğunda bazen bunu başarmasına rağmen, güneş doğmadan annesi tarafından uyandırılmış ve Maggie'nin kafenin sabit telefonunun yedek ahizesinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Bilmiyordu ve annesi onu bulmak için arabayla gitmesini istemişti ama Cal uykusunda yuvarlanmış, battaniyeler kayarak çıplak gövdesini ortaya çıkarmıştı ve Maggie'nin hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Kafeye iki gün içinde gönderilmek üzere birkaç yedek telefon sipariş etmiş, annesine beklemesi gerektiğini söylemiş ve telefonu kapatır kapatmaz Cal'in üzerine atlamıştı.

"Sakin bir gün geçirelim," diye kabul etti Cal, onun şakağını öperek. "Neden ben gidip biraz patlamış mısır yapmıyorum, sen de yatağına gidip *LoveStruck*'ı sıraya koymuyorsun?"

"Biliyor musun, değişiklik olsun diye senin sevdiğin bir şey izleyebiliriz," diye önerdi Maggie, Cal'in anında itiraz edercesine başını sallamasına gülerek. Her ne kadar bu değersiz realite randevu programını izlemeyi istemeye istemeye ve elinde bir içkiyle kabul etmiş olsa da, ilk bölümün sonunda kendini kaptırmıştı.

"Şaka mı yapıyorsun? Lila'nın Kai ve Maren'in birlikte olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını bilmem gerekiyor - bana gülmeyi kes."

Adam Maggie'nin kışına bir şaplak atmadan hemen önce Maggie kaçmaya çalıştı ama adam onu merdivenlerin dibinde yakalayıp ezici bir öpücük kondurdu. Ayrıldıklarında "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu ve Maggie başını sallamadan önce tereddüt etmedi.

Yalanlarına inanmasa bile, o kadar kolay pes etmeyecekti; her şey yüzünden okunsa bile, bunu içinde tutmak zorundaydı. Cal onun nasıl hissettiğini tam olarak bilemezdi, çünkü onun bu konuda ne düşüneceğini bilmek istemiyordu.

Belki de tek taraflıydı ve onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmış, lanet kalbini kontrol altında tutamadığı için anlaşmalarını sona erdirmişti. Ya da belki de değildi ve daha fazlasını istiyordu - onlardan, ondan daha fazlasını. Ama Maggie'nin verecek daha fazla enerjisi yoktu; iş, Burly's ve ev arasında zaten yeterince gerilmişti, dikiş yerlerinden patlıyordu. Cal'la yaptıkları şey işe yaramıştı çünkü hayatına fazladan bir baskı eklememişti. *Daha fazlasını* kaldıramazdı, her zaman istemiyormuş gibi davranamasa bile.

"Tabii ki iyiyim." Hızla çarpan kalbinin izin verdiği en inandırıcı gülümsemeyi topladı ve onun elinden kurtuldu. "Krakerleri unutma," diye seslendi merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

CHAPTER TWENTY-TWO

Cal etkinlik salonuna baktı ve başını salladı. Bütün bunları yapacak zamanı nereden bulmuştu? Partileri sorgulamamıştı Maggie geçtiğimiz beş yıl boyunca her şeyi organize etmiş, şirketin kredi kartını ona teslim etmiş ve ekibe hak ettikleri geceyi yaşatmak için ne gerekiyorsa yapmasını söylemişti. Ama şimdi onunla bu kadar çok zaman geçirdiğine ve ofiste ne kadar çok şey yaptığının daha fazla farkına vardığına göre, tüm bunları nasıl yaptığını anlayamıyordu.

Tema gece yarısıydı ve Maggie bunu başarmıştı. Ay ışığı efekti veren şeffaf gümüş flamalarla kaplanan ve tavandan yüzlerce parıldayan yıldızın sarktığı oda büyüleyiciydi. Kokteyllerde dönen mavi parıltılar ve minik altın ay serpintileri vardı ve açık büfe bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Partiyi kendisi hazırlamamış olsa da, Maggie'yi tabletinin başında, mekan koordinatörüne göndermek üzere ruh hali panoları ve eskizler üzerinde çalışırken görmüştü ve Maggie'nin vizyonunu hayata geçirmek için inanılmaz bir iş çıkarmışlardı.

Çatı katındaki mekânda kutlama yapmalarının üçüncü yılıydı, tavandan tabana pencereler burayı saat gece yarısını vurduğunda havai fişekleri izlemek için mükemmel bir nokta haline getiriyordu. Cal pencerenin yanında durmuş, camı kaplayan ince yağmur damlalarının arasından bulanık ufuk çizgisine bakıyordu. Kimseden kaçmıyordu, sadece... bekliyordu. Maggie gelene kadar kapıya bakmak üzücü olurdu, bu yüzden onun yerine pencereyi seçmişti.

"Hey, baba."

Cal yağmurdan başını çevirdi ve Liam, Eliza ve Danisha yaklaşırken gülümsedi. Liam'ı kucaklamak için kendine çekti. "Selam. Nasılsın?"

Cal onu şaşkınlıkla karşıladı. Son zamanlarda oğlunun yüzünde kalıcı bir özellik haline gelen mor lekeler solmuştu ve nihayet klasik sanat tişörtü koleksiyonundan başka bir şey giyiyordu.

"İyiym, evet," dedi Liam ve uzun zamandır ilk kez ciddi gibi konuştu.

Cal'ın içini bir rahatlama duygusu kapladı. Baba olduğunda hiç hazırlıklı olmadığı bir şeydi bu - çocuklarınız büyüdüğünde bile ne kadar endişelendiğiniz. Gerçi baba olduğunda hiçbir şeye hazırlıklı değildi ama Liam, kendisinin ve Eliza'nın mücadelelerine rağmen iyi sonuç almıştı.

Danisha ve Eliza'ya sarıldı, eski karısı onu "Maggie burada mı?" diye selamladığında gözlerini devirdi. Onu göremiyorum."

"Henüz değil, ama geliyor," diye güvence verdi ona, göğsünde başını kaldırmakla tehdit eden kıskanç canavarı bastırarak.

Jazz onu Maggie'nin evinden kovmuş, artık geceyi birlikte geçiremeyecek olsalar bile yılbaşı gecesi birlikte hazırlanmalarının bir gelenek olduğunda ısrar etmişti. Gerçi Maggie, Maggie'ninkinden daha kötü görünen ailesiyle bir gece geçirmek yerine Jazz'ı partiye gelmesi için ikna etmeye çalışmamıştı ama Jazz yarım kadeh şarabını yudumlarken hayır demişti.

Cal önce odaya sonra da saatine baktı. Onu kontrol etmek için mesaj atarsa ne kadar yapışkan görüneceğini merak ederek kaşlarını çatı. Görünüşe göre en son Maggie gelmişti ve geç kalmamış olmasına rağmen bundan ne kadar nefret edeceğini biliyordu.

"Biliyor musun Eliza," diye başladı, Liam'ın duymaması için sessizce. "Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum-"

"Bu o değil mi?" Danisha sözünü kesti ve Cal'ın kafası bir anda yukarı kalktı. Tabii ki Maggie kapıda durmuş, ceketinin düğmelerini açıyordu. Kadın

Omuz silkti, gülümseyerek görevliye uzattı ve partiye doğru döndü.

Cal neredeyse inliyordu. Mekânın gece yarısını iyi yansıttığını düşündüyse de Maggie'nin yanında bu hiç kalırdı. Odaya girerken lacivert elbisesi ışıktaki gümüş gibi parlıyordu, eteğindeki uzun yırtmaç bir bacağını açıkta bırakıyordu. İnce zincir kayışlar elbiseyi yukarı kaldırıyor ve ona verdiği safir kolye boynunda parlıyordu. Gece gökyüzü gibi parlıyordu, gözleri dumanlı mavi ve o kadar çok parıltıyla kaplıydı ki makyajını Jazz'ın yapmış olması gerektiğini biliyordu.

Bakışları masanın ve dekorun üzerinde gezinerek her şeyin mükemmel olup olmadığını kontrol etti. Omuzları gevşedi ve bordo dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Dans pistine baktı, gözleri arıyordu ve Cal onun ne aradığını anladığında nefesi boğazında düğümlendi: onu.

"Bu her şeyi açıklıyor."

Cal gözlerini Maggie'den, onu her şeyi bilen bir ifadeyle izleyen Eliza'ya çevirdi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Eliza'nın Maggie'yle aralarında bir şeyler olduğunu bilmesiyle ilgili bir sorunu yoktu ama bunu nasıl açıklayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Maggie'nin kendisinden neredeyse yedi yaş küçük olduğu düşünülürse, Liam'ın bunu nasıl karşılayacağından da emin değildi.

"Gerçekten mi?" Eliza gülmemek için kendini zor tutarak cevap verdi. Liam ve Danisha neyse ki Liam'ın işi hakkında konuşurken kaybolmuşlardı. "Sanırım Liam'a bir öneride bulunmamın sakıncası yoktur-"

"Hayır."

"Not edildi." Viskisini yudumladı ve başını salladı - en azından gülümsüyordu. "Karşılıklı mı?"

"Evet, ama bu biraz karışık."

"Yirmi yedi yaşındaki asistanınız olduğu için mi?"

Cal kaşlarını çattı ve Eliza hemen ekledi, "Yargılamak yok! Sadece... yirmi yedi mi? Tanrım."

Cal iç çekerek, "Bir de bana sor," diye yanıtladı. Maggie'nin onun kaç yaşında olduğunu umursamayacağını biliyordu ama önünde koca bir hayat olduğunu ve bu hayatın onu içermediğini unutmamasına izin veremezdi.

"Ne yapıyor bu?" Eliza kaşlarını çatarak Maggie'nin etrafını sarmış olan insan çemberine baktı.

Gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi ama son bir haftadır birlikte yaşama şansına eriştiği o rahat gülümsemeden dünyalar kadar uzaktı;

Maggie çalışma moduna geri dönmüştü. İki gün erken.

Etrafındaki yarım düzine çalışana, Salı günü ofise döndüklerinde sordukları her şeyi halledeceğini söylediğini umuyordu ama Cal onu bundan daha iyi tanıyordu.

Derin bir nefes alıp çantasından tabletini çıkarırken, "Lanet olsun," diye küfretti.

O küçük gruba doğru ilerlerken Eliza da onu takip etti. Onlar yaklaşırken Maggie tabletinden baktı, gözleri Cal'ın üzerinde parladı. Cal dikkatle tablete baktı ve yüz ifadesi açıkça *suçlu* olduğunu söyleyen bir ifadeye dönüştü.

"Kaldır onu, aşkım."

"Ama-"

"Uzaklara."

Gözleri parladı ve Cal, onun kendisine biraz patronluk taslamasından ne kadar hoşlansa da, başkalarının yanındayken karşılık verememekten ve bunun ödülünü alamamaktan nefret ettiğini biliyordu.

Nefes nefese kaldı, bu hareket boynundaki elmasların ışıldamasına neden oldu. Ona bu kadar yakın olmak ve onu öpememek işkence gibiydi.

"Sadece birkaç şey var," dedi ve Cal etrafını saran gruba doğru döndü.

"Maggie'nin bunu Salı gününden önce yapmasını gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" diye sordu ve bakiştılar.

Ayda en az bir kez e-postalarını kilitleyen kıdemsiz avukat Eric Nowak, "Yanlışlıkla kendimi e-postalarımın kilitledim," diye söze girdi.

"Salı gününden önce e-postalarına gerçekten ihtiyacın var mı?" Cal sordu ve o da omuz silkerek başını salladı. "Mükemmel. Teknik ekip Salı günü halledebilir."

"Bir randevu ayarlayacağım-"

"Tableti yerine koy Maggie," diye yalvardı. "Başka kimse var mı?" Çalışanları teker teker başlarını sallayınca rahat bir nefes aldı. "Güzel. Bu, Maggie'yi izin almaya zorladığımız yılın tek haftası, o yüzden işi kapıda bırakalım. Acil bir şey olursa bana gelin."

Grup özürler mırıldanarak arkadaşlarına ve ailelerine dönmek üzere dağıldı. Cal hâlâ tableti elinde tutan Maggie'ye döndü ve elini uzattı. Onun bu kadar çok iş yapmasını engellemenin bir yolunu bulmalıydı.

İçini çekti ve gözlerini devirdi ama yine de tableti onun eline tutuşturdu. "Affedersiniz," dedi yanından geçen bir garsonu durdurarak. "Lütfen bunu Maggie Burlington'ın altındaki vestiyere bırakabilir misiniz?"

"Tabii ki."

Tabletle birlikte hızla uzaklaştı ve Cal sonunda Maggie'ye yaklaşmasına izin verdi. "Merhaba."

"Merhaba."

"Çok güzel görünüyorsun aşkım," dedi ona, yanakları ve göğsü pembeleşirken.

"Teşekkür ederim. Sen de," diye cevap verdi sessizce, gözleri üzerlerinde dönen disko topundan daha parlaktı. Kafasını kaldırdı, birden Eliza'yı gördü. "Ve sen Eliza, inanılmaz görünüyorsun. Seni yeniden görmek çok güzel."

Sadece ikisinin olduğu zamanki Maggie'den, herkesin iyiliği için maske takan Maggie'ye bu kadar çabuk geçmesi etkileyiciydi. Cal bundan nefret ediyordu.

"Hey, Maggie. Sana da. Bu kolye muhteşem," diye teklif etti Eliza ve Maggie elini kaldırarak kolyeyi okşadı.

Maggie'nin gülümsemesi yumuşadı ve Cal'ın kanı buna karşılık olarak ısındı. "Teşekkürler."

Noel hediyesiydi."

Maggie ona bakmadı bile, ağzı sıkı olmakta ondan çok daha iyiydi, ama Eliza yine de ıslık çaldı. "Bunu kendin seçmiş olamazsın," dedi ona ve Maggie'nin ağzı açık kaldı, gözleri kocaman oldu.

"Eliza biliyor," diye açıkladı.

"Evet, anladım."

"Ve onu ben seçtim," dedi Eliza'ya. "Üç mağaza çalışanının yardımıyla elbette, ama ben *seçtim*."

Maggie ve Eliza güldüler. Maggie ona gülümseyerek, "Harika bir iş çıkardın. Bayıldım."

"Temaya uymasını planlamamıştım," dedi partiyi işaret ederek. "Ama..." Bakışlarını gece yarısı temalı elbisesinde ve ona uyan kolyesinde gezdirdi ve Maggie'nin onu damgalayan kolyeyi yutkunuşunu izledi. "Vay canına."

"Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi Eliza iç çekerek. "Ve ayrıca biraz da seksi. Bunu söylememe izin var mı? Yine de söyleyeceğim."

"Ne söylemeye izniniz var?"

Üçü birden arkalarını döndüklerinde Liam ve Danisha'nın merakla kendilerine baktığını gördüler.

Eliza hiç tereddüt etmeden, "Temmuz ayında yaşadığımız o sıcak hava dalgasını özlediğimi," diye cevap verdi.

Karısı kaşlarını çatarak, "Bunu söylemeye kesinlikle iznin yok," diye cevap verdi. "Ortancalarımı öldürdü."

"Ve sen de bir ay boyunca her gün şikâyet ettin," diye araya girdi Liam. "Hey, Maggie."

"Merhaba," dedi Maggie gülümseyerek ve Cal kıskançlığın kök salmasına neden izin verdiğini merak etti; Maggie herkese gülümsediği gibi Liam'a da gülümsüyordu ama sanki sadece ona gülümsüyordu. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Liam dans pistine baktı ve Maggie'ye dönüp derin bir nefes almadan önce başını yana eğdi. "Dans etmek ister misin?"

"Ah." Maggie bir an tereddüt etti ama Cal onun zihninin o kadar hızlı çalıştığını biliyordu ki, muhtemelen hayır demek için bir bahane arıyordu. Ve görünüşe göre eli boş dönüyordu. "Elbette."

Liam sırtarak Maggie'nin uzattığı eli tuttu ve onu ofisin yarısının dans etmekte olduğu piste götürdü. Maggie yüzünde biraz üzgün bir ifadeyle Cal'a doğru baktı ve Liam'ın göğsünde kıskançlık duyguları kabardı ama beklediği sebeplerden dolayı değil: Liam onu dansa kaldırabilir ve dans pistinde insanların ne diyeceği konusunda endişelenmeden ona sarılabilirdi. Onu gece yarısı öpebilirdi ve kimsenin kılı kıpırdamazdı ve belki onunla tam olarak altmış yıl geçiremezdi ama Cal'ın geçirebileceğinden çok daha uzun bir süre geçirebilirdi.

Liam'la ilgili değildi. Maggie'yle aralarındaki ilişkinin nasıl ve ne zaman bittiğinden bağımsız olarak, Maggie'nin oğluyla asla devam edemeyeceğini biliyordu. Ama hayatına devam edecekti ve onunla tüm bunları ve daha fazlasını yapabilecek biri olacaktı. Ve o geride kalacaktı.

Maggie

"Nasılsın?" diye sordu Liam onu yerde döndürürken. Cal'ın Noel sabahını tarif edişine bakılırsa, Liam hayal ettiğinden daha iyi görünüyordu.

Liam, koyu dalgalı saçları ve zeytin rengi teniyle Cal'dan çok Eliza'ya benziyordu ama babası gibi uzun boyluydu ve gülümsediğinde Cal'ın gamzelerine sahipti. Ve tabii ki ölümcül zümrüt gözleri. "İyiyim, evet. İşle falan meşgulüm ama hayattayım. Sen nasılsın? Annem erkek arkadaşınla ayrıldığınızdan bahsetti mi?"

Ah, evet; Eliza'nın onlara tuzak kurmayı planladığını unutmuştu. "Oh, ben iyiyim. Aslında daha iyiyim. Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar. Her şeyi nasıl idare ediyorsun?"

Onun ayrılığından bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu. Liam omuz silkti ve gözlerinde hâlâ bir parça hüznün olsa da yüz ifadesi kararlılıkla doluydu. "Biraz enkaz halindeydim ama yeni yıla böyle girmek istemiyorum, o yüzden kendimi toparlasam iyi olur diye düşündüm."

"Bu iyi bir tutum."

Aralarında hiçbir kıvılcım yoktu, elinin beline oturduğu ya da gözlerinin teninde gezindiği yerde hiçbir sıcaklık yoktu. Liam'dan hoşlanıyordu; iyi bir adamdı ve babasıyla yattığı için bunu söylemek garip gelse de, muhteşemdi ama Cal değildi. Onun için değildi.

Şarkı sona erdiğinde, her birkaç adımda bir yeni biriyle konuşmak için duraklayarak bara doğru yürüdü. Önceki partilere katılan her arkadaşının ve aile üyesinin adını hatırlamak için beynini zorladı ve gelecek yıl için yeni yüzleri dosyaladı.

Grant ve ailesiyle sohbet ederken, ailenizi gönüllü olarak sizinle vakit geçirmeye davet edecek kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Maggie gece yarısı aile grup sohbetine mesaj atmazsa, Burlington ailesinin tek bir üyesinden bile *Mutlu Yıllar* diye bir şey duyamayacaktı ve bu ona acı verse de onlara mesaj atacaktı. Anne babasına ve kardeşlerine geceyle ilgili planlarını çoktan sormuştu ama ona sorma zahmetine girmemişlerdi.

Gece ilerledikçe Cal'den kaçmadı, sadece onu aramadı. Onun odada tam olarak nerede durduğunun her zaman çok iyi farkındaydı, varlığı onu bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu ama vücudunda alkol varken onun yanında olmak ve ellerini kendine saklamak zordu. Evcilik oynadıkları hafta onu şımartmıştı ve iş yerinde onun için deli olmuyormuş gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Onu harap olmuş büfe masasının yanında, gölgeli bir köşede sosyal pilini şarj ederken buldu. "Selam aşkım."

Cal uzanıp parmaklarını Maggie'ninkilerle birleştirmeden önce hızla odaya baktı. Maggie bu dokunuş karşısında inleyebilirdi -sadece birkaç saat olmuştu ama ona dokunmadan geçirdiği bir haftanın ardından bu onu öldürüyordu. Çoğu insanın buna yoksunluk diyeceğinden emindi ama tıpkı günde üç fincan kahve içmeden işlevini yerine getiremediğini görmezden geldiği gibi, o da buna değinmiyordu.

Cal burnunu kırıştırarak, "Birazdan konuşmamı yapmam gerekiyor," dedi. "Neredeyse gece yarısı. Benimle gelir misin?"

"Elbette." Cal yıl sonu konuşmasını yaparken hep yanında dururdu. Mahkemede ayakta durmakta bu kadar rahat olan biri için topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi. Yine de Ben Hicks'ten (Noel tatilini her yıl Güney Fransa'da geçiren ve Michaelson ve Hicks'e katıldığından beri şirketin yeni yıl partilerinden birine bile katılmayan, on yıl önce bu partileri hayata geçiren kişi olmasına rağmen) daha iyiydi.

"Teşekkürler." Cal iç çekerek başparmağını kızın elinin arkasında gezdirdi. "Gerçekten bırakmak istemiyorum."

Oh. "Ben de," diye söz verdi yumuşak bir sesle. "Ama sadece birkaç saat kaldı ve sonra senin evine dönebiliriz."

"Doğru." Elini bırakmadan önce bir kez sıktı ve Maggie ani soğukla savaşıarak kollarını kendine sardı.

Onu DJ'in çalıştığı odanın önüne kadar takip etti. Cal kabine doğru eğildi ve onun duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama DJ başını salladı ve ona bir mikrofon uzatarak müziğin sesini yavaş yavaş azalttı.

Maggie, Cal boğazını temizlerken ona güven verici bir gülümseme sundu ve yüz ifadesini, yerin onu yutmasını umduğunu belli etmeyecek bir şekle soktu.

"Herkes iyi akşamlar," diye başladı, sesi pürüzsüzdü. Oda şimdiden onun her kelimesine kilitlenmişti. Aksanının ne kadar yıkıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu gece hepinizi burada görmek çok güzel. Michaelson ve Hicks için inanılmaz bir yıl daha oldu ve siz olmadan bunu başaramazdık. Hepinizi istatistiklerle sıkmayacağım - özellikle de Maggie'nin gelecek haftaki şirket toplantısı için saatlerce yıl sonu özet sunumu hazırladığını bildiğim için."

Bu doğrudu; Maggie istatistikleri neredeyse bir PowerPoint'i sevdiği kadar seviyordu. Cal, Maggie'nin omzunun üzerine çıkmış ve huşu içinde onu izlemişti.

Sunumun üzerine sanki elle boyanmış gibi bir tasarım şablonu yapıştırmakla yetindi.

"Ama bu yıl ofiste görmekten çok hoşlandığım bir şey de ne kadar çok ilk yaşadığımız. İlk kez ebeveyn olanlardan-" Brett Kennedy ve kocasına başıyla işaret etti. "İlk kez maraton koşanlara-" Twyla. "Ve ilk kez ev sahibi olanlara." Gülümsemesi Maggie'ye yerleşti. "Ve çok daha fazlası. Hepinizi bu kadar başarılı gördüğüm için çok mutlu ve gururluyum."

Mekâna ve Maggie'ye partiyi planladıkları için teşekkür etti ve rahat bir nefes alarak mikrofonu geri verdi. Cal ve Maggie odanın içinde ailesine doğru yürürken bir projektör vızıldayarak gece yarısına doğru geri sayımı duvara yansıttı.

Herkesin en sevdiği insanlardan oluşan gruplar halinde toplandığı ve yeni başlangıçlar için geri sayım yaptığı bu bölümden nefret ediyordu. Nathan partilere katılmayı kesin bir dille reddettiğinden ve Jazz ailesinin partilerinden asla kaçamadığından Maggie yalnız kalmaya alışkındı. Ofisteki herkesle samimi olmadığından değil, sadece arkadaş olmadığından. İş unvanı Cal'ın asistanı olsa da, rolü daha çok bir ofis müdürü gibiydi ve ekip onun etrafında asla tamamen rahat değildi. Ya da belki de onların yanında nasıl rahat olunacağını bilmiyordu; cehennem, nasıl rahat olunacağını biliyor muydu?

Cal ile birlikte çalışmadıkları ya da birbirlerinin kıyafetlerini yırtmadıkları sessiz saatlerde, o günlerde hiç olmadığı kadar sakindi. Onun şuh kahkahasıyla rahatlamayı, televizyon seyrederken en sevdiği battaniyenin püskülleriyle dalgın dalgın oynamasının sürekli koşturutan zihnini yatıştırmasına izin vermeyi öğrenmişti. Ama bu anların, izin verebileceğinden daha fazlasına dönüşmesi de çok kolaydı ve Cal'a karşı hissettiği duygularla birlikte panik dalgası da geldi, üzerine çöktü ama asla çökmedi. Maggie bu dalgadan sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu ama şimdilik...

"Yanak."

Başladı ve şaşkınlıkla Cal'e baktı. Cal ona bir iş etkinliğinde olması gerekenden daha yakın duruyordu, kolunu kolundan kıl payı ayırmıştı. "Ne?" diye sordu.

"Gece yarısı yanağını öpmemin hiç de uygunsuz olacağını sanmıyorum."

Öyle olacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Cal asla baĞka bir çalışanın yanağını öpmezdi, ikisi de bir yılbaĞı partisinde yalnız olsalar bile. Ama kalabalığın en arkasında duruyorlardı, sadece Eliza ve Danisha fark edecek kadar yakın duruyordu. Liam ortadan kaybolmuştu ve

onu suçlamadı; yıla veda edeceğinden ne kadar memnun olsa da, muhtemelen bunu bir seyircinin yapmasını istemiyordu.

Maggie yumuşak bir sesle "Bence sorun olmaz," diye cevap verince Cal'ın yüzü aydınlandı.

Yukarı.

Oda 10'dan geriye doğru sayarak ilahi söylemeye başladı, ama Cal'ın bakışları

Maggie'nin evinden ayrılmadı. Gece yarısı tezahüratlar ve havai fişek sesleri arasında başını eğerek dudaklarını Maggie'nin yanağına değdirdi.

"Yeni yılın kutlu olsun bebeğim," diye fısıldadı Maggie'nin tenine karşı ve Maggie onun yakınlığını içine çekti, dudakları kendiliğinden kalktı. Bu, evlerinin ya da onun ofisinin dışında *onlara* en yakın oldukları andı ve lanet olsun... Maggie buna alışabilirdi.

CHAPTER TWENTY-THREE

Maggie

Maggie, Cal'in elinde tuttuğu cızırtılı telefona, ekranda kayan videolara dalmış olan adamın kendisine ve masaya baktı sadece ögle yemeği saatlerinin tadını çıkarmaya çalışan çalışanlarla dolu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve Cal başını kaldırıp onu görünce genişçe gülümsedi.

"Sadece TikToking. Burada insanların kitaplar hakkında konuştuğunu biliyor muydun? Çok fazla tavsiye alıyorum."

Elindeki on iki yüz dolarlık telefonun not alma özelliğine rağmen, cebinden bir kâğıt çıkarıp ona mükemmel yazısıyla yazılmış kitap isimlerinin listesini gösterdi. Odadaki diğer herkes ona biraz yan gözle baksa da bu çok sevimliydi.

Maggie onun yanındaki koltuğu çekti ve oturdu. "Bu harika. Ama başkalarının yanında TikTok'a bakarken sesi açık tutmamalısın."

Cal kaşlarını çattı. "Ama başka kimse bir şey izlemiyor."

"Doğru. Bu doğru, ama..." Maggie odaya bir göz attı ama görünüşe göre kimse ona yardım etmeye hazır değildi. Josie gülümsemesini kahve fincanının arkasına saklamıştı ve Grant gülmemek için kendini zor tutarken onunla herhangi bir göz teması kurmaktan ısrarla kaçınıyordu. "Bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Bu bir internet görgü kuralları meselesi," diye bitirdi ve Cal omuz silkererek sesi kısıtı.

"Senin sözüne güveniyorum. Bu şey bağımlılık yapıyor," diye ekledi iç çekerek, beslemesinde gezinirken.

"Bir de bana sor," diye araya girdi Josie. "Yemin ederim yemekten sonra telefonumu açıyorum ve birden yatma vakti geliyor."

"Aynen," diye onayladı Grant ve Cal öne doğru eğildi. "Siz TikTok'ta mısınız?"

"Cal," diye uyardı Maggie, bunun tam olarak nereye varacağını biliyordu.

Beklendiği gibi, Josie ve Grant başlarını sallarken onu görmezden geldi. Telefonunu havaya kaldırdı. "Maggie'yi takip etmelisin. Evinin tadilatıyla ilgili paylaşımlar yapıyor." Onlara göstermek için telefonunu çevirdi ve Maggie'nin yanakları yandı.

Hesabı açtığından beri Cal onu tanıtmak için her fırsatı değerlendirmişti. Sadece bağlantıyı Michaelson ailesinin grup sohbetine koymakla kalmamış -ki Maggie'nin kafası çok karışmıştı- ve kardeşlerine hesabı tüm arkadaşlarıyla paylaşımlarını söylemişti, aynı zamanda birkaç gün önce Wholefoods'taki tuvaletten döndüğünde onu matcha yapan baristaya sayfasını gösterirken bulmuştu. Sayfayı tanıtmak için ondan daha çok şey yapmıştı.

Evin dört bir yanından klipler paylaştığı ilk haftasında birkaç bin takipçi toplamıştı ve merdivenlerini yenileme konusunda harika tavsiyeler almıştı bile. Çekim yapmak, düzenlemek, yayınlamak ve yorum yapmak günde sadece bir saatini alıyordu -mükemmeliyetçilik seviyesiyle küçük bir başarı değil- ama yeni bir şey bulmanın tadını çıkarıyordu.

Josie, Cal'in telefonundaki videolara takdirle bakarak, "Bu harika Maggie," dedi. "Bütün bunları kendin mi tasarladın?"

"Teşekkür ederim. Evet, ama bunun büyük bir kısmı evin orijinal özelliklerini ortaya çıkarmak ve onları parlatmak."

"Harika görünüyor. Eminim bunu insanlar için de yapabilirsin - bir şeyler tasarlayıp düzenleyebilirsin," diye önerdi Grant. "Tanıdığım en düzenli insan sensin."

"Benim dairemi tasarlayan adamdan daha iyi bir iş çıkaracağın kesin," dedi Cal, başını sallayarak ve elinde kahve fincanıyla ayağa kalkarak. "Burası bir gösteri evi gibi görünüyor."

Haksız değildi; Maggie burayı daha ev gibi yapmak için can atıyordu.

Cal ona doğru eğildi, sonra sanki isteyken neredeyse ona veda öpücüğü verdiğini fark etmiş gibi durdu. Maggie bir sarsıntıyla geriye yaslandı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. *Ne yapıyordu bu adam?* Cal'ın gözleri biraz büyüdü ama kendini toparladı, geri çekildi ve sandalyesini masanın altına itti. "Öğle yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın, millet. Ve Maggie'yi takip ettiğinizden emin olun," diye ekledi el sallayıp mutfaktan çıkmadan önce.

Maggie yüzündeki gülümsemeyi gizleyemeyerek onun gidişini izledi. "İkinizin bu kadar... yakın olmanız çok güzel."

Kendi gülümsemesiyle savaşıyor Josie'ye bakmak için döndü. Her şeyi çok iyi bilen bir gülümseme.

"Yakın olduğumuzu söyleyemem," diye yanıtladı dikkatle. "Ama birlikte çok zaman geçiriyoruz, işleri hallediyoruz ve müşterileri bekliyoruz. Buradaki herkesten daha yakın değiliz." Ve şimdi çok fazla itiraz ediyordu. *Kahretsin.*

"Sen kesinlikle onun favorisisin," dedi Grant. "Sana o aksanla *aşkım* demesine nasıl dayanıyorsun bilmiyorum. Şimdi ben mi? Bunu ilk söylediğinde yere yığılırdım."

"Herkes aşk diyor. Bu İrlandalıları özgü bir şey."

"Hayır. Sadece sen," diye söze girdi köşede kendi halinde oturan Demi.

Maggie'nin kaşları çatıldı. "Bu doğru değil."

Cal'in ofisteki başka birine *aşkım* dediğini hatırlamaya çalışarak beynini yokladı ama bir şey bulamadı. Yanlış hatırlıyor olmalıydı; Cal ona ilk günden beri *aşkım* demişti ve o da bunun İrlanda'da yaygın olduğunu düşünmüştü. Ailesi telefonda ve yüz yüze konuşurken bu ismi kullanıyordu.

"Cal'la yirmi yıldır çalışıyorum," dedi Josie, o tehlikeli ve bilmiş gülümsemesiyle. "Ve onun başka birine *aşk* dediğini hiç duymadım. Sen kesinlikle onun favorisisin."

Lanet olsun. Açacak çok şey vardı.

Maggie eşyalarını toplayıp ayağa kalkarak, "Onun favorileri yoktur," dedi. "Ve bu sadece bir takma ad."

Josie mutfaktan koşar adımlarla çıkarken cevaplar da onu takip ediyordu. Fincanını ve tabletini masasına bıraktı ve pelüş koltuğuna gömüldü, nefes alırken başını ellerinin üzerine bıraktı.

Kulüpte karşılaşmadan önce Cal ona hiç ilgi göstermemişti. Son altı yıldır ona karşı gizli bir aşk besliyor değildi. Elli beş yaşındaydı; *aşık* olmazdı. Elbette, ona karşı her zaman nazikti, ama tüm çalışanlarına karşı nazikti. Belki doğum günü için çörekler hazırlamış ve evi kapattığında çiçekler göndermişti ama bunun tek nedeni, genelde herkes için böyle şeyler hazırlıyor olmasıydı. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece bir lakaptı.

Maggie kendini salladı. Bugünlerde duygularıyla çok fazla zaman geçiriyordu ve bunun için çok meşguldü. Yapılacaklar listesini açtı ve bir müşteri dosyasının üç sayfa derinine inmiş, kendilerinden istenen her şeyi teslim edip etmediklerini kontrol ediyordu ki telefonu bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla çınladı.

Maggie kaşlarını çattı; Jazz, Cal (sonunda mesaj atmayı kabul etmişti) ve bir şey istediklerinde anne babası dışında kimse ona mesaj atmıyordu. Beklenmedik bir mesaj karşısında bu kadar şaşırması biraz üzücüydü.

Mesajı açtı ve içinden şok dalgaları geçerken mesajı tararken sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı kendi kendine.

Hey Maggie, ben Liam. Hafta sonu seni görmek güzeldi. Yarın akşam buralarda olursan, seni yemeğe götürmek isterim. Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur.

Cal

Onu neredeyse mutfağın ortasında, yarım düzine insanın önünde öpüyordu. Ondan uzaklaşırken yüzünde beliren panik, karnına inen bir yumruk gibi hissettirmişti. Maggie'nin yeterince endişesi vardı ve buna bir yenisini eklemesine gerek yoktu. Cal, umutsuzca korumaya çalıştıkları dayanıksız çizgiye gittikçe daha da yaklaşıyordu.

İşe dönmüş olmalarına rağmen her geceyi birlikte geçiriyorlardı. Maggie'nin evi ile kendi evi arasında gidip geliyorlar, bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmayı hiç bırakmıyorlardı.

Partiden beri mücadele ediyordu, Maggie'nin Liam'la birlikte görüntüsü beynini yakmıştı. Mesele Liam değildi; mesele Maggie'nin kendisi dışında biriyle çıkma düşüncesiydi, her ne kadar eninde sonunda bu işin nereye varacağını bilse de. Bir yol ayrımına yaklaşıyorlardı ve uzaklaşmak zorunda kalacaktı ama o zamana kadar her anın tadını çıkarmasına izin veriyordu. Mutfaktaki neredeyse öpüşme bir şey ifade ediyorsa, biraz fazla.

Cal, bundan sonra onunla nasıl *sadece* arkadaş kalabileceklerinden emin olmasa bile, bu ilişki sona erdiğinde arkadaş kalabileceklerini umuyordu.

Bunu nasıl yürüteceğini bulacak ve bunun onu ne kadar üzdüğünü asla bilmemesini sağlayacaktı.

Asansörün sesi duyuldu ve Cal yukarı baktı. Maggie kapı aralığında belirmiş, dudaklarını ısıyor ve tırnaklarını tabletine geçiriyordu.

"Hey, sorun nedir?" diye sordu. Maggie masasının önünde durdu ama sanki düşünmek zorundaymış gibi hiçbir şey söylemedi. "Seni mutfakta neredeyse öptüğüm için mi endişeleniyorsun? Çünkü kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

"Hayır," dedi Maggie başını sallayarak. "Ve yaptılar - en azından Josie yaptı. Ama mesele bu değil."

Elbette Josie fark etmişti. Cal Maggie'nin yüzüne baktı ve gözlerinde paniğin izlerini buldu. Tanrım, her şeyi berbat etmişti.

Maggie onun karşısındaki sandalyeye çöktü ve tableti kucağına koydu. "Liam'a numaramı verdin mi?"

"Liam'ım mı?" diye sordu ve Maggie başıyla onayladı. Cal'ın üzerine kafa karışıklığı çöktü. "Hayır, ama Pazar gecesi onunki öldüğünde taksi çağırması için telefonumu ona verdim. Neden? Seni aradı mı?"

"Bana mesaj attı." Maggie gözlerini ondan kaçırarak pencereden dışarı baktı, dizleri zıplıyordu. "Yarın gece için bana çıkma teklif etti."

Cal'ın göğsünde ateş gibi bir şey alevlendi, nefesini tutmasına neden olacak kadar sıcaktı. "Oh. Peki sen ne dedin?"

Maggie ona döndü, yüzü kaşlarını çatmıştı. "Ne? Yani, henüz cevap vermedim ama babasının... buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum - çıkarları olan bir çalışan- olduğumu düşünürsek, kesinlikle hayır diyeceğim."

Sosyal hakları olan bir çalışan.

Gerçeklerden başka bir şey değildi ama Cal kelimelerin ağırlığı altında ezilmişti. Ne kadar acı verse de onu suçlayamazdı. Anlaştıkları şey buydu ve bu kadar boktan bir iş yapıyor olması onun suçu değildi.

pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyor. İhtiyatlı. Kadının tek istediği buydu ve o her şeyi berbat etmişti. Cal o panik anını kafasında canlandırmaktan kendini alamıyordu. Bundan önce arkadaş değillerdi ve kız ondan seksten başka bir şey istediğini hiç ima etmemişti. Anlaşmalarına birlikte *takılma* şartını ekleyen oydu ve Cal hiçbir zaman bu şartın altında kalmamıştı.

Bunu sonsuza kadar sürdüreceklerine dair herhangi bir yanılsama.

O daha iyisini hak ediyordu. Liam gibi birini hak *ediyordu*; ona uzun, mutlu bir hayat verecek ve ona Nathan'dan daha iyi davranacak birini.

Belki de mutfaktaki neredeyse öpüşme, Cal'ın duyguları işleri kurtuluş noktasının ötesine taşımadan ve artık birlikte çalışmaktan rahatsızlık duymadan önce, ilişkilerini bitirme zamanının geldiğinin bir işaretiydi.

"Evet demelisin." Kelimeler onunkilere benzemiyordu.

Maggie'nin yüzü düştü. "Özür dilerim. Ne için?"

Cal masasının üzerindeki evraklara baktı ve sandalyesinin kenarını bir mengene gibi kavradı. Boğazını temizledi. "Liam iyi bir adam ve sen de... Birlikte iyi olurdunuz. Zaten aramızdaki ilişkinin daha ileri gideceği de yoktu, o yüzden... Evet demelisin."

Maggie geri çekildi, sanki ondan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi sırtını sandalyenin arkasına dayadı. Cal'ın parmakları ona ulaşmak için çaresizce kıpırdandı.

"Ciddi misin sen? Ne oluyor Cal?"

"Evet. Muhtemelen en iyisi de bu zaten." Her kelime ağzında kül gibiydi.

"Sanırım bu şu anlama geliyor-" elleri hafifçe titreyerek aralarını işaret etti. "-bitti mi?"

Cal kendini başını sallamaya zorladığında başını çamurda sürüklüyormuş gibi hissetti.

"Doğru." Maggie gitmek üzere ayağa kalkarken sesi sabitti, yüzü tarafsızlığın resmiydi. Sadece gözleri ona ihanet ediyordu, mavi gözleri şaşkınlık ve üzüntü karışımıyla donuklaşmıştı. Bu görüntü göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi, ama Cal tereddüt etmesine izin vermedi. Kaçınılmaz olanı ertelemeğin bir anlamı yoktu ve Maggie şu anda göremese bile daha iyisini hak ediyordu.

Maggie kapıya doğru döndü, her adımda bir parçası onarılamayacak şekilde parçalanıyordu. Onu böyle tehlikeli bir zeminde bırakmalarına izin veremezdi.

İşten. Onları iş arkadaşlarının bölgesine geri çekerse Maggie kendini daha iyi hissedecektir.

"Maggie."

Kıpırdamadan durdu ama arkasını dönmedi, omzunun üzerinden ona baktı. "Öyle mi?"

"Jazz'ın hâlâ iş arayıp aramadığını biliyor musun?" Bir hafta önce Maggie'lere yemeğe geldiğinde iki saat boyunca patronundan şikâyet etmişti.

"Sanırım öyle, evet. Neden?"

"Yeni bir asistan tutmayı düşünüyorum. Bilirsiniz, randevuları alacak, evrak işlerini halledecek biri. Jazz'ın uygun olabileceğini düşünüyordum."

Maggie gözlerini kocaman açarak döndü. "Ama bu benim işim," diye kekeledi. "Bunun nedeni... Beni kovuyor olmanız mı?" Sesi çatallaştı ve Cal'in varlığının her zerresi onu kollarına çekmesini istedi. Ama yapamadı, artık yapamazdı.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Sadece tabağında çok fazla şey var. Çok fazla hokkabazlık yapıyorsun. Yeni asistan *senin* yardımcın olacak, böylece yaptığın diğer her şeye zaman ayırabileceksin." Ki bu da hemen hemen her şeydi. Yıllık değerlendirmesinde sözleşmesini yeniden değerlendirecekti; yaptığı her şey göz önüne alındığında maaşına zam yapılması ve muhtemelen bir unvan terfisine ihtiyacı vardı.

Maggie'nin omuzları rahatlayarak çöktü. "Oh. Buna gerek yok. Yapmak zorunda değilsin-" diye sözünü kesti, adamın yüzünde gördüğü her şeyden bunun bir anlaşma olduğunu açıkça anlıyordu. "Teşekkür ederim. Bir görüşme ayarlamamı ister misiniz?"

"Bunu yapabilirim," dedi. "Ayrıntılarını iletebilir misiniz?"

"Elbette. Teşekkür ederim." Sesi sert ve fazla resmiydi.

"Rica ederim," diye cevap verdi. "Ve yarın iyi eğlenceler. Liam'la." *Bunu neden söylemişti ki?*

Maggie hiçbir şey söylemedi ama maske kaydı ve gözleri parladı. Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve kapıyı her zamankinden daha büyük bir güçle arkasından kapattı.

Cal asansörün kapandığını duyunca alnını ovuşturarak uzun bir nefes verdi. *Ne karmaşa* ama.

Telefonu Jazz'ın iletişim bilgileriyle çaldığında, Maggie'yle o sabah gönderdikleri mesajlara bakmamaya çalıştı; köpük banyosu ve şarap vaatleri, Maggie'nin onu bağladığı aptal reality şovla ilgili teoriler. Birkaç saat sonra etraflarını saran balonun patlayacağını düşündürecek hiçbir şey yoktu.

Mesajları kapattı ve masasının üzerindeki telefona Jazz'ın numarasını tuşladı.

Birkaç kez çaldıktan sonra "Alo?" diye cevap verdi.

"Hey, Jazz. Ben Cal-Maggie'nin Cal'ı." Durduramadan ağzından kaçmıştı. Gereksizdi -Caz kaç tane İrlandalı Cal tanıyor olabilirdi ki- ve doğru değildi, dili buruktu.

"Aman Tanrım, Maggie iyi mi?"

Cal yüzünü buruşturdu. "Oh, evet, o iyi. Özür dilerim, sizi endişelendirmek istememiştim." "Tanrıya şükür," diye cevap verdi Jazz gülerek. "Ee, ne var ne yok?"

"Hâlâ iş arıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Patronum karısına çiçek almamı *istedi ve* Bu sabah iki metresini de. Kesinlikle bakıyorum."

Cal kendine rağmen kıkırdadı. Jazz lüks bir mağazanın sahibinin üç kişisel asistanından biriydi ve sesi Michaelson ve Hicks'in listesindeki zengin iş sahiplerinin çoğuna benziyordu.

"Şey, bir yönetici asistanı işe almak istiyorum - aslında Maggie için bir asistan - ve ikinizin üniversitede birlikte çalıştığınızı biliyorum, bu yüzden bir görüşme için gelmek isteyip istemediğinizi merak ettim?"

"Vay canına. Evet, kesinlikle. Beni düşündüğün için teşekkürler," diye yanıtladı Jazz, şaşkınlık sesini aydınlatarak.

"Tabii ki. Yarın öğleden sonra buralarda mısın? İki diyelim mi?" "Evet, bana uyar."

"Mükemmel. Ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim." Takvim davetiyesini nasıl ayarlayacağını bulması gerekecekti ama Maggie'yle birlikte olduğundan beri bu tür şeylerde daha iyi olmaya başlamıştı... Cal kendini salladı.

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz," diye yanıtladı Jazz ve telefonu kapatmadan önce vedalaştılar.

Davetiyeyi göndermek beklediğinden çok daha kolaydı ve Cal iş bittikten sonra iç çekerek saate baktı. Günde daha bir saat vardı ama arada bir erken çıkamayacaksan kendi şirketine sahip olmanın ne anlamı vardı ki? Bilgisayarı kapattı, çantasını omuzladı ve ofis kapısını arkasından kilitledi.

Arabasinda otururken, Maggie'nin leylak parfümü havada asılı kalana kadar, uzun zamandır ilk kez eve yalnız gittiğini fark etmedi.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Maggie

Maggie köşede hiçbir şey değişmemiş gibi parıldayan Noel ağacına ters ters baktı. Cal'la birlikte onun en sevdiği Hint restoranından sipariş vermeyi, biraz şarap içmeyi ve önümüzdeki hafta sonu süslemeleri kaldırmayı planlamışlardı. Şimdi ise bu sadece ona

Yalnız uyumak.

"Şuna öyle bakmayı kes," dedi Jazz, Cadılar Bayramı çorabıyla kaplı ayağıyla onu dürterek. "Dikkatli olmazsan onu yakacaksın."

Jazz, Cal'la telefonu kapatır kapatmaz ona mesaj atmıştı.

Neden bana gizli seks arkadaşının işe alındığını söylemedin?????

Çünkü o artık benim değil.

Maggie gözyaşlarına yakın bir şeyi yutkularak gönder tuşuna bastı.

Altıda senin evinde olacağım. Dondurma getireceğim!!!

Jazz anında cevap vermişti ve Maggie'nin kalbi, artık Cal'a sahip olmasa bile (gerçekten Cal'a sahip olmuş muydu?), en iyi arkadaşının her zaman yanında olacağını bilerek biraz rahatlamıştı.

Maggie inledi ve ağaca bakmak zorunda kalmamak için kanepeye gömüldü. Jazz'ın ayrılık dondurması gecelerini genellikle yatakta yaparlardı ama Maggie, Cal'la daha dün gece uyudukları buruşuk çarşaflarla yüzleşebileceğinden emin değildi.

"Açık konuşayım: yarın akşam Liam'la yemeğe mi çıkıyorsunuz?" Jazz sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandı Maggie. Bunu duymak bile acı veriyordu. "Ama evet."

"Hmm."

Maggie bakışlarını en iyi arkadaşına çevirdi. "Ne?"

"Sanırım ne olduğunu biliyorsun. Ama bir an için Liam'ın Cal'ın oğlu *olmadığını* varsayalım - nereye gidiyorsun ve ne giyiyorsun?"

Maggie iç çekerek, "Ofise yakın yeni bir İtalyan lokantası," diye cevap verdi. "Liam önerdi. Ben de işten doğruca oraya gideceğim, o yüzden iş kıyafetlerimi giymeyi planlıyordum. Yeterince süslüler."

Jazz, Maggie'nin eve girer girmez çıkarıp koltuğun üzerine katladığı kalem eteği ve leylak rengi kazağına baktı ve Jazz'ın ona getirdiği kabarık yeni pijamaları gördü. "Bu biraz cömertçe oldu ama olsun. İç çamaşırın güzel mi?"

Maggie yüzünü buruşturarak hızla, "Onunla yatmıyorum," dedi.

Jazz onun yüz ifadesi karşısında gülmemek için kendini zor tuttu ama başaramadı. "Neden olmasın? Nathan'dan önce hep ilk buluşmada seks yapan bir kızdın."

"Evet, insanlar değişir."

"Elbette. Ya da belki de, laf olsun diye söylüyorum, Liam'la yatma düşüncesi seni kusacakmışın gibi gösteriyordur çünkü ona aşıksın-"

"Jazz," dedi Maggie sertçe, en iyi arkadaşının sözünü keserek. Şu anda bunu duymaya ihtiyacı yoktu. "Sadece akşam yemeği. Bir şey olmaz. Bir öğüne yetecek kadar gülümseyebilirim."

"Gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin." "Gitmeyi kabul ettim. Geri çekilmek kabalık olur."

Jazz hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve neredeyse kucağında tehlikeli bir şekilde duran çilekli dondurmayı devirecekti. "O zaman neden kabul ettin?"

"Çünkü Cal yapmamı söyledi!" Maggie bağırarak karşılık verdi ve Jazz'ın gözleri büyüdü.

"Ve ne? Şimdi de bir adamın dediklerini mi yapıyorsun?" "O sıradan bir adam değil," diye itiraz etti Maggie. "O benim... O Cal." Sadece Cal. Onun hiçbir şeyi değil. "Maggie-"

"Biz çıkmıyorduk. Arkadaş olup olmadığımızı bile bilmiyorum," diye araya girdi Maggie. "Ben sadece... bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Tamam mı?"

Jazz itiraz edecek gibi göründü, ama daha iyi düşünerek başını salladı. "Mülakatıma hazırlanmama yardım etmek ister misin?"

İş. Maggie çalışabilirdi. "Kesinlikle."

Maggie kendini Jazz'ı Cal ile yapacağı mülakata hazırlamaya verdi, ona firmanın geçmişi ve farklı departmanların nasıl işlediği hakkında bilgi verdi. Maggie'nin stajdan önceki hali gibi Jazz'ın da bırakın iş hukukunu, hukuk bilgisi bile yok denecek kadar azdı. Cal hiçbir şey beklemiyordu ama Jazz'a temel bilgileri vermek Maggie'nin telaşlı zihnini sakinleştirdi.

Maggie, Cal'ın hazırladıkları hiçbir şeyi sormayacağından kuvvetle şüpheleniyordu; aslında, Jazz'ın işi çoktan aldığından emindi. Onun için. Başka biri olsaydı bu onu rahatsız edebilirdi ama en iyi arkadaşı ne kadar kaotik olsa da Jazz çok iyi bir asistandı. Yıllardır aynı pislik CEO için çalışıyordu ve saçını başını yolmak istemeyeceği bir çalışma ortamını hak ediyordu.

Maggie ve Jazz her zaman birlikte iyi çalışmışlardı. Ortaokuldan beri en iyi arkadaşlardı, ilk işlerine lisede birlikte girmişlerdi ve Maggie üniversitede barista olarak çalıştıkları dönemde Jazz'ın amiri olduğunda bu çok kolay olmuştu. Jazz özel hayatında dizginleri eline almaktan hoşlansa da, iş yerinde dizginleri Maggie'ye devretmekten çekinmiyordu.

Cal ona bir iş verse bile Maggie bunu hak ettiğini kısa sürede kanıtlayacağını biliyordu.

Ay Seattle semalarında yükselirken Jazz gitti ama Maggie yatmadı. Topuklarını sürükleyerek oturma odasına geri döndü, derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını tutamarak Noel ağacını indirdi.

Cal, Jazz'ın özgeçmişini tarıyormuş gibi yaparken, o da ofisin etrafına göz gezdirdi. Gözleri kapının dışında duran kanepeye takıldı ve Cal yere baktı.

Maggie'yi görmemişti ama onun kendisi gelmeden önce erkenden ofisinde olduğunu biliyordu. Leylak rengi parfümü odanın her yüzeyine sinmişti ama en büyük ipucu bu değildi; her yer tertemizdi. Sadece ofisi değil, birinci kattaki ofisler, mutfak, hatta banyodaki malzeme dolabı bile. Cal'ın gün boyunca gittiği her yer, bir gece önce ayrıldığı zamankinden biraz daha temiz, biraz daha düzenliydi. Onun ne zaman gelmiş olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Bir sonraki hafta için üç sayfalık ayrıntılı bir program basılmış ve oturduğunda masasında onu bekliyordu ve bir kopyası da e-posta gelen kutusunda idi. Maggie ile genellikle Cuma sabahlarını birlikte program yaparak geçirirlerdi ama Maggie ondan kaçıyor. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"Cal?"

Birden yalnız olmadığını hatırlayarak başını kaldırdı. "Hmm?" Jazz'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Kahretsin. Bu bir röportajdı. Cal dik oturdu. "Uh..." Şuradan baktı Jazz özgeçmişine baktı ve iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir formalite. İstiyorsan iş senindir."

"Sen ve Maggie yüzünden mi?"

Maggie ile benim olmadığımı söylemek profesyonelce görünmüyordu ve Cal bunu duymaya dayanabileceğini de sanmıyordu. "Hayır," dedi ve Jazz kaşlarını kaldırdı. "Dolaylı olarak, sanırım. Maggie'nin altında çalışacaksın ve Maggie bana geçmişte birlikte iyi çalıştığınızı söyledi. Ayrıca Maggie işini o kadar çok seviyor ki, senin uygun olmayacağını düşünse bile senin gelmeni sorun etmezdi."

"Bu doğru," diye düşündü Jazz. "Peki, tamam o zaman. Ben de varım."

Bu kolaydı. Cal masasının çekmecesini açtı ve o gelmeden önce hazırladığı sözleşmeyi çıkardı, masanın üzerinden Jazz'a doğru kaydırarak

kalem. "Takıma hoş geldiniz."

Gözlerini maaş, sosyal haklar, tatil günleri ve başlangıç tarihinin yer aldığı ilk sayfada gezdirdi ve geri kalanına bakmadan kalemi eline aldı.

Jazz kalemi imza satırına tuttu ve öne doğru eğilerek durakladı. "Henüz resmi olarak bir şey imzalamadığıma göre, bir saniyeliğine çalışanınız yerine Maggie'nin arkadaşı olabilir miyim?"

Cal, "Teknik olarak iki hafta boyunca çalışan değilsin," diye belirtti. "Ama devam et." Jazz'ın çalışırken Jazz olmaktan vazgeçmesini *beklediğinden* değil.

"İkiniz de gitmesini istemediğiniz halde neden Maggie'ye bu randevuya - hem de oğlunuzla- evet demesini söylediniz?"

Gitmek istemedi mi? Tabii ki istemiyordu. Liam onu evet demeye zorlamıştı. Liam bir pislik gibi davranmadan önce onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmak için her türlü niyeti vardı.

Cal onu kendinden uzaklaştırarak ne elde etmeyi umduğundan emin değildi; evet, dünyayı hak ediyordu ama Cal'le aralarında geçenleri düşününce Liam'la buna asla sahip olamayacaktı. Liam onu zorladığı için evet demişti ve o da bunu mutfakta onu neredeyse öpeceği için kendini hırpaladığı için yapmıştı. Bu bir panik tepkisiydi, açık ve net.

Cal'ın, ona evet demesini söylerken doğru düşünmediğini anlaması ofisten ayrıldıktan sonra sadece on dakikasını almıştı ve o zamandan beri her saniye pişmanlık duyuyordu.

"Bu harika bir soru," diye cevap verdi, kalemini masaya vurarak. "Ama hiçbir fikrim yok. Bulabildiğim en yakın şey lanet olası bir aptal olduğum."

"Ah, görüyorum ki aynı sayfadayız." Jazz gülümseyerek başını salladı ve sözleşmeyi el yazısıyla, *Jasmine*'in I'sinin üzerinde minik bir kalp olacak şekilde imzaladı. Kontratı ona geri verdi ve Cal çekmecesine bıraktı.

Ona Maggie'yi sormamalıydı ama kendini durduramadı. "Gerçekten gitmek istemiyor mu?"

Jazz tereddüt etmedi. "Tabii ki istemiyor, Cal. Senin için deli oluyor."

Cal'ın kalbi güm güm attı. Her şeyi berbat ettikten hemen sonra umutsuzca istediği onay buydu.

"Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti sesi titreyerek. "O yirmi yedi yaşında. Benim elli beş yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi? Ve patronu. O hak ediyor

biri daha... sadece daha."

Jazz içini çekti, ela gözlerinde sempati parlıyordu. "Bildiğim tek şey Maggie'nin son iki ayda Nathan'la geçirdiği altı yıldan daha mutlu ve heyecanlı görüldüğü. Ama Nathan onu gerçekten mahvetti. Onu rahatsız etmemek için kendini küçültmeye çalışırken kendinden o kadar çok vazgeçti ki." Jazz, Nathan'a ters ters bakmak istediğini hayal ettiği gibi elindeki kaleme ters ters baktı. "Ev gibi. Evet, tadilat konusunda hiç deneyimi yok ama lisede saatlerce HGTV izlediğini ve ev simülatörleriyle oynadığını biliyor muydun? On altı yaşındayken Burly's'de bir tadilat organize ettiğinde tasarımcılığa aşık olmuş ve Nathan ona bunun saçma olduğunu söylediği ilk anda bundan vazgeçmiş."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Cal, gerçi bu onun neden bir şeyleri bir araya getirmekte bu kadar becerikli olduğunu açıklıyordu.

Jazz başını salladı, gözleri hüznüydü. "Ne kadar sevdiğini hatırladığını bile sanmıyorum. Evi satın aldığında ona simülatör oyunlarından birinden bahsetmişim ve o bunu tamamen unutmuştu. Onun için kendini köreltti, ama ikiniz başladığınızdan beri eskiden kim olduğuna dair parçalar gördüm... buna her ne diyorsak. Onun için gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum."

Ona da iyi gelmişti. Heyecanını bulması gereken tek kişi Maggie değildi; Cal, Maggie hayatını kendi eksenine oturtana kadar hayatının ne kadar sıkıcı hale geldiğini fark etmemişti. Artık işten sonra boş bir dairenin sessizliğinden korkmuyordu. Tanrım, onu şimdiden özlemişti.

"Bunu düzeltmeliyim," dedi ve Jazz başını sallayarak rahat bir nefes aldı.

"Gerçekten istiyorsun. Eğer yardımı olacaksa, seni destekliyorum." Sözleşmeyi imzalamak için kullandığı kalemi Cal'a geri verdi ve ayağa kalktı.

"Teşekkürler," dedi ve kalemi masasına bıraktı. "Sözleşmeleri önce okumadan imzalamaman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Az önce ne imzaladığın hakkında hiçbir fikrin yok." Oldukça standart bir iş sözleşmesiydi ve çalışanlarına karşı adil davranıyordu ama imzaladıkları şeyi okumadıkları için kazıklanan çok fazla insan görmüştü.

Jazz omuz silkti ve çantasını aldı. "En iyi arkadaşıma aşkınsın, bu yüzden beni aldatmayacağından eminim."

Cal kaşlarını kaldırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Ona aşık olduğumu hiç söylemedim."

"Gerek yoktu patron," diye göz kırparak cevap verdi ve ofisten çıkarken "İki hafta sonra görüşürüz!" diye seslendi.

Cal kendine rağmen gülümsedi, sandalyesine geri yaslandı ve telefonunu çıkardı. Maggie'yle olan mesajlaşmasını açtı ve derin bir nefes aldı. Cal onu görmek isterse, Maggie'nin mecburiyetten kabul edeceğini biliyordu ve bunu istemiyordu.

Ne söyleyeceğini bulmaya çalışarak ekrana baktı.

Dün için özür dilerim. Panikledim ve bir pislik gibi davrandım. İyi bir şey değildi. Aslında bir şeyleri bitirmek istemedim ve bu konuda konuşmak istemezsen anlarım ama istersen ben buradayım.

Mesajı gönderdi, topu onun sahasına bıraktı ve telefonu masasının kenarına oturttu, iş gününün geri kalanı boyunca sessiz kaldı.

Cal saatini çözdü ve bakmayı bırakmak için cebine attı. Ofisten ayrılması gereken saatin çoktan geçtiğini ve Maggie'nin Liam'la akşam yemeği için buluşmak üzere yola çıkacağını biliyordu.

takıntı haline getirmeye gerek yoktu.

Erkenden sıvışması gerekiyordu ama Maggie'nin cevap verme ihtimaline karşı kendini bir türlü dışarı atamamıştı. Cevap vermediğinde ise, Maggie'nin randevusuna hazırlanırken karşılaşma ihtimaline karşı ofisten çıkmak istememişti, çünkü Maggie'nin doğrudan işten çıktığını varsayıyordu. Bu yüzden saklanmış ve saati izlemişti ve şimdi sadece boş bir daire ve tek başına bir Cuma gecesi için ayrılmayı kendine yediremiyordu çünkü her şeyi berbat etmişti.

Asansörün zili çaldı ve Cal ofis temizlikçisi Marie'yi bekleyerek yukarı baktı. Ama ofisinin kapısından içeri adım atan Maggie'ydi ve Cal'in nefesini kesmişti.

Ceketini kolunun üzerine katlayarak odaya adım attı.

"Randevunda olman gerekmiyor mu?" diye sordu ve sesi kendi kulaklarına yenilmiş gibi geliyordu.

Maggie'nin gözleri yumuşadı. Ceketini bir sandalyenin üzerine bıraktı ve masanın etrafında döndü. Cal ona bakabilmek için sandalyesini yana yatırdı, saçları bir tür tanrıça gibi havada hafifçe dalgalanıyordu.

"İptal ettim," dedi sadece, sanki buradan nereye gideceğinden emin değilmiş gibi tereddüt ederek.

"Çok özür dilerim bebeğim. Pisliğin tekiydim," dedi Cal, sesi kalındı.

"Öyleydin," diye kabul etti. Onun kucağına oturup göğsüne sarılmadan önce iç çekti. "Ama seni affediyorum." Cal kollarını kıza doladığında tüm kaslarındaki gerginlik eridi, kızın tatlı leylak kokusunu içine çekerken nefesi kesildi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Yine de bunun hakkında konuşmalıyız. Buna ne sebep oldu?"

"Mutfakta seni neredeyse öpüyordum ve sen... Kahretsin, çok paniklemiş görünüyordun, aşkım. Benden istediğin tek şey bunu gizli tutmamızdı ve ben bunu yapmadım. Bir süredir duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum ve artık bunu nasıl gizli tutacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Maggie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Özür dilerim, dün üzgün olduğumu biliyordum ve kalıp seninle konuşmak yerine çekip gittim. Bu ne sana ne de Liam'a haksızlıktı. Ben de duygularımla mücadele ediyordum," diye itiraf etti.

"Senin için yeterince iyi değilim, Maggie." Kız itiraz etmek için ağzını açtığında adam parmağını kızın dudaklarına koydu. "Hayır, ne söyleyeceğini biliyorum ve yemin ederim kendimi küçümsemiyorum. Hayatım boyunca ailem gibi bir şey istediğimi biliyorsun. Biriyle altmış yıl. Benim için çok geç ama sen yapabilirsin. Ben çok yaşlıyım. Kaç yaşında olduğum umurunda değil biliyorum ama bunu aklımdan çıkaramıyorum."

"Haklısın. Kaç yaşında olduğun umurunda değil," dedi Maggie. "Şu anda olduğun kişi, benim istediğim kişi. Yaşın bu konuda bir rol oynamıyor."

Cal yüzünü ona dönebilmek için geri çekildi ve yüzünün her bir santimini mükemmel bir şekilde inceledi. Ne yapıyordu bu adam? Neden sırf ondan daha yaşlı olduğu için güzel bir şeye şans vermekten kendini alıkoyuyordu? Babası haklıydı; bildiği kadarıyla yarın ölebilirlerdi. Ama yarın da ölse, otuz yıl sonra da ölse, en azından denediğini bilmek istiyordu.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," dedi ve Maggie şaşkınlıkla burnunu kıvırdı.

"Her zaman dışarı çıkıyoruz."

Cal gözlerini devirdi ve parmaklarını saçlarının uçlarında gezdirdi. Düğümlenmişti, bu da ya öğle yemeği için fırtınalı bir günde dışarı çıktığı ya da bütün günü saçlarıyla uğraşarak geçirdiği anlamına geliyordu. Belki ikisi de.

"Ethel'e, markete ve hırdavatçıya gidiyoruz," diye düzeltti. "Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum. Gerçek bir randevu."

Onun evi ve kendi evi dışında birlikte hiç akşam yemeği yememişlerdi ve her ne kadar onunla evde yemek yemeyi sevse de, o düzgün bir akşam yemeğini hak ediyordu.

Maggie dudağını ısırđı, yüzü temkinliydi. "Soruyor musun, yoksa olmayacak bir şeyi mi d i l i y o r s u n ?"

"Rica ediyorum Maggie," dedi başparmağını dudaklarında gezdirerek. "İzin ver seni bir randevuya çıkarayım."

Maggie dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sanki yeniden paniklemesini engellemeye çalışıyormuş gibi sakinleştirici bir nefes aldı. "Tamam."

"Öyle mi?" Cal neredeyse ona inanmayarak sordu. "Sadece evet demiyorsun çünkü-"

"Evet diyorum çünkü bunu istiyorum ve bununla savaştıktan yoruldum."

Maggie onun yüzünü kavradı, gözleri parlıyordu. "Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum. Bu gece mi?" Başını iki yana salladı. "Senin için özel bir şey planlamak istiyorum.

Cumartesi mi?"

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum, aşkım. Ve mükemmel bir fikrim var." Sadece kısa sürede bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Maggie gözlerini kıstı. "İlk randevumuz için beni seks kulübüne mi götürüyorsun? Buna karşı değilim, sadece bu sefer kıyafetimi daha iyi planlayabilmem için önceden haber vermen gerekiyor."

"Kesinlikle olmaz," dedi Cal hemen. "Eğer seni kulübe götürürsem, bu sefer ben oynamak isteyeceğim." Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Ve ortaya çıktığı gibi, ben sahiplenici, kıskanç bir pisliğim, bu yüzden başka birinin bunu görmesini kaldıracabileceğime ikna olmadım."

Maggie iç çekti. "Benim neyim var ki bundan bu kadar hoşlanıyorum? Bu gece beni hâlâ eve götüreceksin mi?"

"Belli ki," diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Sana kafayı takmış durumdayım. Ama gitmeden önce, dün söylediğin bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Kendini aradın-"

Maggie yüzünü buruşturdu. "Avantajlı çalışmanız." "Evet."

"Çok özür dilerim. Bektan bir kelime seçimi oldu benim açımdan. Bizi hiç de öyle düşünmüyorum, sadece... Sanırım bizi ne olarak düşünmem gerektiği konusunda biraz kararsız kaldım."

Ne olduklarına dair bir etikete sahip olmamanın Maggie için ne kadar zor olacağını bilmeliydi. Fiziksel ve zihinsel olarak düzenli şeyleri severdi.

"Yalan söylemeyeceğim, bunu duymak hoşuma gitmedi ama anlıyorum. Seni hiç böyle düşünmediğimi bilmeni istiyorum. Sen her zaman benim için

ve bunu daha açık ifade edemediğim için özür dilerim. Sanırım artık sana çıkma teklif ettiğime ve sen de evet dediğine göre, biz... çıkıyoruz?" diye teklif etti ve kızın gözleri safir gibi parladı.

"Sanırım öyleyiz."

Kucağından atladı ve ona bir el uzattı. "Gel hadi. Dün gece işkence gibiydi ve telafi etmemiz gereken kucaklaşmayı kaçırdığımız koca bir gece var."

"Sadece sarılmak mı?" diye sordu, onu odadan çıkarken takip etti ve onlar çıkarken ışıkları söndürdü.

Asansör kapıları arkalarından kapanırken, "İlk buluşmadan önce seks konusundaki politikanız nedir bilmiyorum," diye espri yaptı.

"Seninle mi?" Cal onu soğuk cama doğru itti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Mümkün olduğunca sık."

"Sanırım bunu başarabiliriz," diye cevap verdi ve Cal dudaklarını onunkilere bastırdı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Maggie

A Sert rüzgâr Maggie'nin saçlarını yüzüne savurdu ama Cal kollarını Maggie'nin arkasından dolayarak onu sıcaklığıyla kucakladı.

"Cal?"

"Öyle mi?" Adamın nefesi kulağını gıdıkladı ve Maggie onun dudaklarını arzuladı. "Artık göz bağı çıkarabilir miyim?"

Cal garip bir ses çıkardı, kolları onun etrafında sıkılaştı. Cal ile ilk randevusunda gözlerinin bağlanmasına şaşırmış mıydı? En ufak bir şekilde değil, sapıkça bir şekilde tasarlanmamış olsa bile. Zaten öyle olduğunu da düşünmüyordu. Adam cebinden siyah ipek kurdeleyi çıkarmış ve yola çıkmadan önce gözlerine bağlamıştı, seçtiği yerle onu şaşırtmayı umuyordu.

Maggie sürprizlerden hoşlanmazdı -zaten dizginleri eline alıp randevuyu Cal'ın planlamasına izin vermek için her şeyini vermişti- ama göz bağı hoşuna gitmişti.

"Sorun ne?" diye sordu Cal sorusuna cevap vermeyince. Kalbinin sırtında hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Bir nefes verdi. "Ciddi şekilde yanlış hesap yaptığımdan ve bunun berbat bir fikir olduğundan endişeleniyorum."

Maggie'nin midesi bulandı. "Çıkıyor muyuz?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır, aşkım," diye cevap verdi Cal hemen, sonra da başının tepesine nazık bir öpücük kondurdu. "Özellikle seni buraya getirmekten bahsediyorum. Bundan nefret edebilirsin. Kahretsin, bir film ya da başka bir şey yapmalıydık."

Maggie onun hiç bu kadar gergin olduğunu duymamıştı. Elini onun elinin üzerine koydu ve sıktı. "Çok seveceğime eminim. Ama eğer iyi vakit geçirmiyorsak, buradan ayrılabilir ve şehirdeki milyonlarca sinema salonundan birine gidebiliriz. Ya da senin evine gider ve film izliyormuş gibi yaparız. Seçeneklerimiz var ve eğer bunu seninle yapacaksam ne yaptığımız umurunda değil."

Cal onu göz gibi kavrayan ellerinden kurtardı ve göğüs göğüse gelene kadar etrafında döndürdü. Parmakları nazikti, göz bağıny yüzünden çekerken yanaklarını okşuyordu.

Maggie'nin gözleri Cal'ın arkasındaki manzaraya odaklandı ama manzara hiçbir şey ele vermiyordu; alacakaranlıkta gölgeler içinde kalan, bir avuç araba dışında hiçbir şey bulunmayan, sıradan bir otopark. Cal çenesini eğip bir iniltiyle ağzını kapattığında başka bir belirleyici özellik arayacak zamanı yoktu.

Bu bir öpücükten çok bir sahiplenmeydi, Cal'ın dili ateşle Maggie'nin diliyle buluşuyordu, sanki onu öpmek yeterli değildi, onu tüketmesi gerekiyordu. Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı, Maggie'nin ciğerleri neredeyse vücuduna yayılan sıcaklık kadar yanıyordu.

"Bu ne içindi?" diye sordu soluk soluğa gülerek.

Cal'ın gözleri parlıyordu. Yüzü gölgeler içindeydi ama ayın ışıltısı saçlarında gümüş rengini yansıtıyordu. "Sana takıntılıyım, aşkım."

Maggie'nin aklından randevuyu tamamen atlamayı ya da en azından önceden Cal'ın arabasına gizlice gitmeyi önermek geçiyordu ki, Cal onu etrafında döndürdü ve Maggie önlerinde beliren binalara baktı.

Nefesini içine çekti, gözlerinden akan yaşlar gökyüzündeki ışıklı kemerlerden yayılan mavi ve yeşil ışıkları bulanıklaştırdı.

"Aman Tanrım," diye başardı, sesi sulanmıştı. "Lanet olsun, Cal. İçeri mi giriyoruz?"

Kadın ona baktı ve adamın omuzları gevşedi. "Hayır, seni buraya sadece otoparkı görmem için getirdim," diye rahatlamış bir gülümsemeyle şaka yaptı. Başparmağıyla serseri bir göz yaşını yakaladı. "Tabii ki öyleyiz. Bu gece her yer bize ait."

Maggie'nin gözleri büyüdü. "Bu kadar kısa sürede bunu nasıl başardınız?"
"Bilmek istemezsin."

Tanrım, adamın iki gün önceden haber vererek bir Cumartesi gecesi tüm mekânı rezerve etmek için ne kadar düşürdüğünü düşünmekten nefret ediyordu. Derin bir nefes aldı ve üflerken bıraktı.

"Bu inanılmaz. Bunu yaptığına inanamıyorum. Teşekkür ederim." Onu öpmek için parmak uçlarına uzandı.

Sonunda, ilk umduğundan on beş yıl sonra, Maggie Pasifik Bilim Merkezi'ne adım attı.

Cal sadece mekânı ayarlamakla kalmadı, her şeyi yaptı.

Özel bir rehber onlara boş bilim merkezini gezdirdi ve Maggie onun paylaştığı her eğlenceli bilgiye dört elle sarıldı. Cal bile ilgilenmiş görünüyordu ama Maggie'nin tepkilerini izlemek için sergilere bakmaktan daha fazla zaman harcıyordu. Cal'ın bakışları Maggie'nin teninde bir damgaydı ve Maggie tur rehberlerinin arada bir ortadan kaybolup kendilerine zaman ayırmasına minnettardı. Maggie bu zamanı, çocukluk hayallerini gerçekleştirdiği için ona ne kadar minnettar olduğunu göstermek için kullandı.

Planetaryumda içki ve aperatiflerin tadını çıkardıktan ve Perseus ve Andromeda ile onların yıldızlı gökyüzünde ölümsüzleşmesi hakkında kısa bir belgesel izledikten sonra, akşam yemeği için lazer kubbeye yönlendirildiler.

Kabarık beyaz bir halı, pelüş minderler ve buz dolu bir şampanya kovasıyla birlikte odanın ortasını kaplıyordu. Cal, büyülü pikniklerini düzenlemesi için gerçek bir özel aşçı ayarlamıştı ve her yemek bir öncekinden daha iyiydi: tatlı incir reçeli ve biberiyeli focaccia, Maggie'nin şimdiye kadar yediği en yumuşak gnocchi, ilahi bir balkabağı ve adaçayı sosu ve Cal'in dilinde tadı daha da güzel olan tatlı tiramisü.

Tabakları temizlendikten sonra Cal yumuşak yastıklardan birine uzandı ve Maggie'yi göğsüne yaslanana kadar çekiştirdi. Tavanı, parıldayan yıldız benzeri lazerleri izlediler ve Maggie'nin üzerine bir sakinlik çöktü. En son ne zaman kendini bu kadar hazır hissettiğini hatırlamıyordu, sanki dış dünya yok olmuş gibi.

Cal ve bir kez olsun, görmezden gelinmesi giderek zorlaşan duyguların kendisini sürüklemesine izin verdi.

Cal onun için böylesine güzel bir şey yapmışken onları nasıl görmezden gelebilirdi?

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedi ve çenesinin keskin kenarını öpmek için başını eğdi.

"Bu çok zor. Şu anda benim hakkımda herkesten daha çok şey bildiğine eminim," dedi Cal kıkırdayarak, göğsü titreyerek.

Maggie bunun doğru olmadığını biliyordu. Ne kadar dikkat ederse etsin -ve çok para ödedi- onu sadece altı yıldır tanıyordu. Büyük kardeşleri onu doğduğundan beri tanıyordu. "O zaman bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle," diye değiştirdi ve Cal mırıldandı.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra, tavandan fırlayan lazerleri izlerken, "Karanlıktan korkuyorum" dedi.

Maggie şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Ciddi misin?"

Cal başını salladı, ona bakmak yerine tavana bakıyordu. "Evet. Bu yüzden perdelerim ya da panjurum yok. Genelde lamba açık uyurum ama uyuyamazsam da şehrin ışıkları yeterli oluyor."

"Huh. Sende olmadığını varsaymıştım çünkü... şey..."

"Erkek olduğum için mi?" Cal eğlenen bir kaşını kaldırarak sordu.

Maggie gözlerini devirerek, "Bekâr olduğun için diyecektim," diye düzeltti. "Neden bana söylemedin? Evim geceleri çok karanlık oluyor." Yatak odasının penceresi evin arka tarafına bakıyordu ve bahçedeki dev çam ağacı ışığın çoğunu engelliyordu.

"Sorun değil. Buna alıştım ve sen yanımdayken daha kolay oluyor," diye cevap verdi Cal omuz silkerek.

Maggie kaşlarını çattı ve ona doğru düzgün bakabilmek için doğrulup oturdu. Yanakları pembe renkteydi. Oh. "Cal. Utanmana gerek yok. Karanlığın en yaygın korkulardan biri olduğuna eminim. Gerçekten hiç kimseye söylemedin mi?"

"Yani, ben çocukken, tabii ki. Ama insanlar bu korkunun geçtiğini varsayıyor. Sanırım ben de geçeceğini varsaydım - karanlık korkusuyla elli beş yaşında olmayı beklemiyordum, orası kesin."

Elli beş yıl böyle bir sırrı saklamak için uzun bir süreydi. Maggie parmaklarını Cal'inkilerin arasından geçirdi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Benim evimde bir lambayı açık bırakabiliriz." Sanki ikisi de orada yaşıyormuş gibi oraya neredeyse evim diyecekti.

"Uykunu bölmek istemiyorum," diye itiraz etti.

"Bugünlerde sana o kadar sarılmış bir şekilde uyuyorum ki, odadaki tüm ışıklar açık olsa bile fark edeceğimi sanmıyorum."

"Bu doğru," diye kabul etti Cal, gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Tamam, sıra sende."

Maggie kimsenin bilmediği bir şey bulmak için beynini zorladı. Pek çok seçeneği vardı - tam olarak açık bir kitap değildi - ama bunların çoğu onu cevaplamak istemediği sorulara açıyordu. Elbette, üniversite diplomasından pişmanlık duyuyordu - daha erken yaşta işi öğrenmeye başlayabilecekken dört yılını ve parasını boşa harcamıştı - ve bazen Burly's'i on altı yaşında iflastan kurtarmakla hata yapıp yapmadığını merak ediyordu ama randevularına gölge düşürmek istemiyordu.

Onun yerine, "Bir kedi istiyorum." dedi.

Cal kaşlarını kaldırdı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bir kedi mi?" Maggie başıyla onayladı ve Cal gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni evcil hayvan besleyen biri olarak düşünmemiştim - ya da evcil hayvan tüyleri ve oyuncakları evin her yerine dağılmış biri olarak, sanırım."

"Bu bir dezavantaj," diye kabul etti. "Ama dağınık kardeşler ve daha dağınık köpeklerle dolu bir evde büyüdüm - bir noktada beş köpeğimiz vardı - bu yüzden muhtemelen bir veya iki kediye idare edebilirim. Kedisini koşum takımıyla ya da bebek arabasıyla dışarı çıkaran ve gülünç derecede pahalı kedi ağaçları ve taze somon satın alan o aşırı kedi annelerinden biri olmak isterdim, biliyor musun?"

"Harika bir kedi annesi olurdun, aşkım," diye yanıtladı Cal. "Bir gün insan çocukları mı yoksa sadece kedi çocukları mı istiyorsun?" diye sorarken gözlerinde bir belirsizlik vardı.

"Sadece kedi çocuklar," diye hızlıca cevap verdi ve adamın gözlerinde rahatlamamanın parladığına yemin edebilirdi. "Kesinlikle insan çocukları değil."

"Peki seni durduran ne?"

"Bunu yapacağım," dedi, sesinin biraz savunmacı çıktığının farkındaydı. "Ben sadece... Bilmiyorum, ev zaten idare edilmesi gereken bir yer, ayrıca iş her zaman çok yoğun ve bunun üzerine bir de kedi eklemek? Bununla başa çıkamıyor gibi görünmek istemiyorum."

Cal kaşlarını çattı. "İlginç." "Ne ilginç?"

"Başa çıkamamaktan çok, başa çıkamıyormuş gibi görünmekten endişe ediyorsun," diye cevap verdi Cal ve Maggie'nin içini bu kadar kolay anlaması onu hem sinirlendirdi hem de memnun etti.

"Üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Her şeyin üstesinden gelebilirim," diye yanıtladı inatla. "Her zaman öyle görünmesem bile."

Cal doğrulup yüzünü avuçlayarak, "Öyle canım," dedi. "Ama bunun radikal bir öneri olduğunu biliyorum, belki de her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsindir." Cal'ın zümrüt gözleri kıza dikilmişti ve Maggie onun bakışları altında titredi.

Ama Cal ne önerdiğini bilmiyordu. Onun ailesiyle tanışmamıştı. -Eğer Maggie'nin bununla bir ilgisi olsaydı, bunu yapmazdı. Maggie'nin mücadele ettiği her şeyin ezici ağırlığını hissetmiyordu. Her ne kadar onun kendisini kabul etmesini istese de, bu çok fazlaydı, çok erkendi ve bunun onun için ne kadar korkutucu olduğunu anlamıyordu.

Yine de bunların hiçbirini söyleyemezdi. Mükemmel bir gece geçiriyorlardı ve Maggie'nin bunu mahvetmeye hiç niyeti yoktu. "Belki," diye dişlerinin arasından yalan söyledi ve Cal'ın yüzü sanki hayatında duyduğu en iyi şeymiş gibi aydınlandı.

"Cal," diye çığlık attı, kalçaları adamın başının etrafında kilitlendi, ta ki adam kıkırdayana kadar, titreşimler kadının sırtının eğilmesine neden oldu. Uyluklarını daha da açarak dilini her santiminde gezdirdi, sanki

ona doyamıyordu. Maggie çarşafın içinde iki büklüm olmuş, gözlerinin önünde kıvılcımlar çakıyordu.

"Lütfen baba," diye inledi Cal onu tekrar uçurumun kenarına getirip geri çekerken. Cal onun vücudunu öptü, kirli sakalları karnında, göğüslerinde ve çenesinde gezindi.

"Baban için boşalmak ister misin bebeğim?" diye mırıldandı kulağına karşı, nefesi teninde tüyler ürpertti. Parmağını klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce bir cevap beklemedi. Maggie'nin kalçaları yataktan fırladı ama Cal'ın altında sıkışıp kaldığı için bu sadece onu Cal'a daha da yaklaştırdı.

"Sikinin içimde olmasına ihtiyacım var," diye yalvardı. Cal küfretti ve geri çekilmeden önce kulak memesini ısırdı.

Maggie, adam komodinini açıp etrafı karıştırırken, *şimdiye kadarki en iyi ilk buluşma*, diye düşündü.

"Siktir." Kapıyı iterek kapattı. "Bir saniye içinde döneceğim aşkım."

Adam yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken yatak yerinden oynadı. Maggie uzandı, yumuşak pamuğun ona verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

hassas cildi. Bir an sonra banyo dolabının kapandığını duydu ve gözlerini açtığında Cal'ın eli boş bir şekilde içeri girdiğini gördü.

"Bana çantanda prezervatif olduğunu söyle." Sesi acılıydı, sanki cevabı zaten biliyormuş gibiydi.

Maggie yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Sonuncusunu dün senin ofisinde kullandık." Prezervatifleri hızla tüketiyorlardı; Maggie üniversiteden beri hiç bu kadar sık yenilemek zorunda kalmamıştı.

Cal bacaklarının arasında diz çökerek inledi. "Benim için başarısızlıkla sonuçlanmasından bu yana geçen otuz beş yıl içinde çekip çıkarma yönteminin sihirli bir şekilde daha etkili hale geldiğini sanmıyorum."

Maggie homurdandı, elini uzatıp onu kendine doğru çekti. "Hayır, ama bende bir RİA var, yani aslında çekip çıkarmana gerek yok."

Cal'ın gözleri buğulandı, göz bebekleri yeşili yuttu. Ona doğru eğildi, ağzı onunkinin üzerinde geziniyordu. "Emin misin, aşkım?"

Maggie başını salladı, ona sahip olmak için o kadar çaresizdi ki, aptalca bir şekilde, RİA *olmasa* bile çekme yöntemine evet diyebilirdi. "Nathan'la ayrıldıktan sonra test yaptırdım ama yine de hep prezervatif kullandık."

Her nasılsa, Maggie'nin Nathan'ın onu prezervatifsiz becermesine izin vermediğini fark etmesi Cal'ın gözlerinin daha da kararmasına neden oldu. "Birkaç ayda bir test yaptırıyorum," diye onayladı ama Maggie takvimindeki üç aylık tıbbi randevuları gördüğünde bundan zaten şüphelenmişti. Başka ne için saat gibi ziyaret ediyor olabilirdi ki?

"Cal."

"Hmm?" Dudaklarını kızın boğazında gezdirmekle o kadar meşguldü ki kızın yüzünde yazılı olduğunu bildiği çaresizliği göremedi.

"Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi." Bacaklarını adamın beline dolayarak onu kendine çekti.

"Kahretsin," diye küfretti, bacaklarını kaldırdı ve ona iyice açılana kadar açtı. "Bebeğim, sen benim ölümüm olacaksın."

Yavaşça içine doğru itti ve Maggie'nin başı yastıklara yaslandı, dudaklarından bir inilti kaçtı. Her seferinde daha da iyi hissetmesi nasıl mümkün olabiliyordu?

Cal'ın gözleri kapandı, çenesi gevşedi. "Lanet olsun."

Maggie'nin bacakları adamın ellerinde titriyordu ve adam onları tutarak Maggie'yi gerdi ve tamamen onun merhametine bıraktı. "Lütfen baba," diye soluk soluğa kalçalarını oynatmaya çalıştı ama adamın tutuşuyla hareket edemedi.

"Yatak başlığına tutun bebeğim," diye bağırdı ve Maggie demir parmaklıklara tutunacak zamanı ancak bulabilmişti ki adam acımasızca Maggie'nin içine girmeye başladı. Her darbeye yatak başlığı çarpıyordu ama Maggie parmak eklemlerinin duvara sürtündüğünü fark etmedi bile.

Sırtını neredeyse acı verici bir şekilde kamburlaştırdı, vücudunun her santimi alevlerle yanıyor, her itişte tepeden tırnağa elektrik çarpıyordu.

Cal bacaklarını daha da geriye itti, siki yeni bir açığa gelene kadar yer değiştirdi ve Maggie'nin ağzı açık kaldı, çığlıkları havayı deldi.

"Söyle bana bebeğim," diye nefes nefese kaldı Cal. "Nereye boşalmamı istiyorsun?"

Titreyen parmaklarını Maggie'nin yüzünde, göğüslerinde ve karnında gezdirdi. Ama Maggie daha fazlasını istiyordu.

"Lütfen baba. Lütfen, istiyorum..." diye devam etti, anlaşılmaz bir şekilde yalvardı. "Ne istiyorsun?"

"İstiyorum... içimde. İçime gir, lütfen," diye yalvardı Maggie. Cal küfretti, yanakları kızarmış ve gözleri çılgına dönmüştü. Maggie onun etrafında sıkılaştı, orgazmı onu bir gelgit dalgası gibi vurdu ve tüm vücuduna şoklar gönderdi.

Maggie puslu gözlerle Cal'in içine boşalmasını izledi ve yüzünü saf bir mutluluk ifadesi kapladı, adı dudaklarından bir dua gibi döküldü. Cal hiç bu kadar çabuk kontrolünü kaybetmemişti ve bunu yaptığının, amının bunu yaptığının farkına varması Maggie'nin tekrar onun etrafında kenetlenmesine neden oldu, elleri yatak başlığından uçtu. Tırnakları Cal'ın sırtını tırmalarken, Cal son bir kez daha itti, onu orgazmın içinden geçirdi ve nefes nefese bıraktı.

Bakışları kızın amına yapışmıştı ve Maggie aşağıya baktığında adamın döllerinin kızın içinden sızdığını gördü. Cal u s u l c a , neredeyse kendi kendine inledi ve Maggie daha gözünü bile kırpamadan iki parmağını bacaklarının arasında gezdirdi, sonra da amına bastırarak döllerini tekrar içeri akıttı.

Maggie'nin nefesi kesildi, amcığı onun etrafında kasılıyordu. Cal bacaklarını serbest bırakarak dizleriyle uyluklarını birbirinden ayırdı. Parmaklarını, G noktasına sıkıca bastırılana kadar içinde kıvırdı. Onları yuvarladı ve Maggie dölünün onu içeriden kayganlaştırdığını hissedebiliyordu.

"Spermimi çok iyi aldın bebeğim," dedi Cal, sesi alçaktı. Eğildi ve kızın dudaklarına fısıltıyla bir öpücük kondurdu. "Ne kadar iyi bir kızsın."

"Senin," diye soludu Maggie, adam onu parmaklarıyla yavaşça becerirken. Her hareketinde adamın döllerinin içinden sızdığını hissediyordu, tenine sıcak bir şekilde değiyordu. Kirli ve güzeldi ve şimdiden tekrar parçalanmanın eşiğindeydi.

Cal'ın yüzü yumuşadı. "Benim iyi kızım, ha?" "Evet, babacığım."

Arkasına yaslandı ve bir elini leğen kemiğinin üzerine koydu. "Bence bunun için ödüllendirilmeyi hak ediyorsun."

Parmaklarıyla onu tahrik ederken pelvisine sıkıca bastırdı, elinin baskısı her hareketi artırıyordu. Parmakları, daha hızlı ve daha sert olması için ona yalvarana kadar G-noktasını işkence edercesine yavaşça itti ve döndürdü.

Cal, o güzel, mükemmel erkek tanrısı, kısık bir kahkaha atarak buna mecbur kaldı. Parmakları acımasızca Maggie'nin içine giriyor, eliyle Maggie'nin kalçalarını yatağa bastırıyor ve pelvisine sıkıca bastırıyordu. İçindeki orgazmlar o kadar hızlı gelişti ki Maggie birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamadı. Tüm vücudu titriyor, bacakları bükülüyordu.

Daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir basınç içinde kabardı ve başı yana düştü, hıçkırıklar dudaklarından döküldü. "Cal," diye bağırdı, yorganı yumruklayarak. "Ben... Ben yapamam."

"Bunu alabilirsin, bebeğim."

Parmakları acımasızdı ama Cal kımıldadı ve başını ona doğru eğdi. Maggie bir patlamanın eşiğinde sallanıyordu, basınç onu dolduruyordu. Cal dudaklarını klitorisinin etrafına kapattı ve klitoris patladı. Maggie'nin çılgılığı boğazında düğümlendi, vücudu yataktan kalktı ve kendini Cal'ın yüzünü ıslatırken hissetti.

Sanki zamanın içinde dönüyormuş gibi hissediyordu, vücudunda dalga dalga zevk dalgaları dalgalanıyordu. Cal onu tembelce yaladı, parmakları yavaşlayarak onu en yüksek noktadan indirip daha sağlam bir zemine oturttu.

Sonunda tekrar nefes alabildiğinde Maggie gözlerini açtı. Cal ona hayatında gördüğü en inanılmaz şeymiş gibi bakıyordu, yüzünde Tanrı'ya karşı dürüst bir ifade vardı.

Maggie yıllar içinde kendine bakma konusunda çok iyi hale gelmişti ve Nathan'dan önce yıllarca oldukça iyi seks yapmıştı. Ama daha önce hiç kimse onu fişkırtmamıştı.

"Ben... Siktir," dedi, kısa kablolu beyninde söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Cal güldü, geri çekildi ve onu kollarına almak için yatağa doğru ilerledi. Ona sokuldu, yüzünü onunkine bastırdı, sırlıslık olduğunu ve yeni yıkanmış saçlarına damladığını umursamayacak kadar yorgundu.

Cal ona daha sıkı sarılarak, "Çok güzelsin," dedi.

"Ve senin bir çeşit tanrı olduğuna eminim. Hiçbir insan bunu yapamaz. *Bu.*" Tek gözünü açmaya zorlayarak yatağı işaret etti.

Tam bir katliamdı; yatak takımının yarısı yataktan ayrılmış, düğümler halinde bükülmüştü. Yapışkanlıktan bahsetmiyorum bile.

"Ortalığı karıştırdık."

"Bununla yarın ilgilenirim," dedi Cal, elinin tersiyle iterek. "Banyoda uzun uzun yıkanabilir ve misafir odasında uyuyabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Maggie adamın omzuna bir öpücük kondurdu ve sırtındaki kırmızı lekeleri görünce sustu. "Bir saniye otur."

Cal yaptı ve Maggie kalbi hızla çarparak nefesini tuttu.

"Ne?"

"Canını yaktım," dedi yutkunarak, parmağını Cal'ın sırtındaki derin çiziklerde gezdirirken. İki tanesi kanamıştı - bunu yaptığını bile hatırlamıyordu.

"Hey, sorun değil, aşkım," diye yanıtladı Cal, yüzünü nazikçe avuçlayarak. "Acıtmıyor, söz veriyorum. Ve senin izlerinle kaplı olmak hoşuma gidiyor."

Çenesindeki elini ağzıyla değiştirdi ve Maggie mutlu bir şekilde iç çekti. "Seninle kaplanmayı seviyorum-"

Cal, "Eğer sonuçlarına katlanamayacak kadar yorgunsan bu cümleyi bitirme," diye uyardı. Maggie'nin gözleri aşağıya kaydı ve eminim ki adam yeniden sertleşmişti. Erkekler yaşlandıkça iyileşme sürelerinin uzaması gerekmiyor muydu? Belli ki Cal bu notu almamıştı.

Vücudu tükenmişti, her kası ağrıyordu ve küvette uzun bir ıslanma kulağa inanılmaz geliyordu. Ama Maggie mazoşistti; ağzını açıp "-cum" diye bitirmekte tereddüt etmemesinin başka bir açıklaması olamazdı.

CHAPTER TWENTY-SIX

Maggie

Maggie, Jazz'ın ilk gününden önceki iki haftayı onu eğitmek için hazırlanarak geçirdi. Jazz'ın en iyi nasıl öğrendiğini bilme avantajına sahipti ve

Jazz, Maggie'nin işlerin nasıl yapılmasından hoşlandığını bilmenin avantajına sahipti. Ancak Jazz'ın Michaelson ve Hicks'teki ilk haftasının sonunda Maggie en iyi arkadaşını neden bu kadar çok sevdiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Bu kadar farklı olmaları birlikte iyi çalışmalarının bir nedeniydi; Jazz'ın dağınık, yaratıcı beyni Maggie'nin odaklanmış, mantıklı beynini tamamlıyordu. Maggie gününü düzene sokmayı seviyordu; Jazz ise *doğru hissettiğinde* bir şeyler yapmayı seviyordu. Birlikte uyumlu bir denge kurmuşlardı - sadece bunu kavramaları biraz zaman almıştı.

Maggie günde üç kez Cal'in ofisine kaçtığı ve Cal her gece yatmadan önce omuzlarındaki gerginliğe masaj yaptığı için hayatta kalabilmişlerdi. Ofisten çıktıklarında Maggie'nin dikkati iyice dağılıyordu; ister Cal'in evine, ister kendi evine gitsinler, ister bir randevu gecesi için dışarı çıksınlar, ilk buluşmalarından beri birkaç saatten fazla ayrı kalmamışlardı. En azından bu mükemmel gidiyordu.

Jazz'ın ikinci haftasının ortasına gelindiğinde Maggie artık onun boynunu sıkamak istemiyordu. Aslında, Jazz e-posta gelen kutusunu, dosyalamayı ve raporların çoğunu devralmıştı, bunlar genellikle Maggie'nin haftasının çoğunu alan şeylerdi. Maggie'nin randevu çağrılarıyla ilgilenmek, toplantılar ayarlamak, vaka evraklarını düzenlemek ve ekibin programlarını yönetmek için daha fazla zamanı vardı. Cal'in asistanı olarak geçirdiği beş yıl boyunca ilk kez biraz nefes alabiliyordu.

Cal'in firmadaki işleri iyileştirmek için tek planı Jazz değildi: Maggie'nin TikTok'taki başarısından ve kız kardeşi Maeve'in sürekli başının etini yemesinden ilham alan Cal, sonunda pes etmiş ve boşalan pazarlama müdürlüğü pozisyonunu doldurması için birini işe almaya karar vermişti. Halkla ilişkiler müdürleri son on yıldır Michaelson ve Hicks'in modası geçmiş sosyal medya sayfalarıyla uğraşıyordu.

Büyük bir gölette hâlâ küçük bir balık olmasına rağmen Maggie'nin TikTok'u, yeni doldurulabilir boya rulosunu gösteren altmış saniyelik bir videonun viral olmasının ardından bir gecede yükselişe geçmişti. Yirmi dört saat içinde beş bin takipçiden elli bine çıkmış ve bir hafta sonra yüz bin sınırını aşmıştı. Dezavantajları da yok değildi - internetin büyük bir kısmı evine yaptığı her şeyden nefret ediyor gibiydi

-Ama Maggie her yeni gönderiyle gelen heyecanın tadını çıkarıyordu.

Maggie esnedi ve kahvesini yudumlarken Jazz ona mutsuz bir müşteriden gelen e-postayı inceledi. Pazarlama rolü için birkaç gün süren uzun bir görüşme olmuştu. Cal elinden geldiğince Maggie'yi bu işten uzak tutmaya çalışmıştı. Görüşmeleri ayarlaması için bir işe alım ajansı tutmuş ve başvuruların listesini kendisi hazırlamıştı. Maggie'nin tek görevi onları karşılamak ve Cal'in ofisine götürmektir ama iki gün içinde bir düzine yeni insanla tanışmak Maggie'nin sosyal enerjisini tüketmişti. Sadece bir günleri daha kalmıştı ve sonra Cal'la birlikte çok ihtiyaç duydukları Meksika yemekleri ve dipsiz margaritalarla dolu bir gece geçirmek için dışarı çıkacaklardı.

Maggie Jazz'ı duymazdan geliyordu - söz konusu müşteri hiçbir zaman mutlu olmamıştı ve onların şikâyetlerine alışkındı - bu yüzden en iyi arkadaşının konuşmayı bıraktığını fark etmedi. Ancak Jazz ayağa kalkıp "Burada ne halt ediyorsun?" dediğinde fark etti.

Maggie başını kaldırdı ve Jazz'a iş yerinde kullandığı dile dikkat etmesini söylemek için ağzını açtı ama Jazz'ın kiminle konuştuğunu görünce kelimeler dilinde kayboldu. Maggie ayağa kalkmadı. Demi'nin yanında duran adama ve elinde tuttuğu özgeçmişe dehşet içinde baktı.

"Burada ne işin var *senin*?" Nathan Jazz'la alay etti. "Sonunda başını yasal bir belaya mı soktun?"

"Ben burada çalışıyorum, pislik. Senin bahanen ne?"

Nathan sırtarak özgeçmişini kaldırdı. "Görünüşe göre yakında iş arkadaşı olabiliriz. Pazarlama işi için bir görüşmem var."

Maggie masadan geriye doğru itildi ve olabildiğince sakın bir şekilde ayağa kalktı. "Hayır," dedi, sesinin titremediğine şükrederek.

"Hayır mı?" Nathan gözlerini kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirip dudağını bükerek sordu.

Maggie *daha az* sakın bir sesle, "Hayır," dedi. "Burada çalışmıyorsun, Nathan. Neden burada çalışmak istiyorsun ki? Tek yaptığın burası hakkında saçma sapan konuşmak." Sesini olabildiğince alçak tutmaya çalışsa da, Jazz dikkatleri çoktan üzerlerine çekmişti.

Nathan gözlerini devirdi. "Benim şirketle bir sorunum yok Maggie. Benim kız arkadaşımın gösterişli bir sekreter olmasıyla ilgili bir sorunum var." Ona sırtıttı. "Ve burada çalışıp çalışmamamın sana bağlı olduğunu sanmıyorum. Bakalım patronun ne diyecek. Cal, değil mi?"

"Biliyor musun," diye araya girdi Grant Maggie'nin masasının yanındaki masadan. "Aslında *hepimiz* Cal'in eski erkek arkadaşının burada olmasıyla ilgili ne söyleyeceğini görmek isteriz." Son cümleyi aceleyle getirmişti ve Maggie neredeyse *kız arkadaşı* diyeceğini anlayınca ağzı açık kaldı. Odada etrafına bakındı ve başka kimse şaşırmış görünmüyordu. Hepsi anlamış mıydı? Arkalarından mı konuşuyorlardı? Maggie ve Cal artık çıkıyorlardı - bunu sonsuza dek kendilerine saklayamayacaklarını biliyordu - ama henüz iş yerinde işleri nasıl halledeceklerini konuşmamışlardı. Şu anda bununla uğraşamazdı.

Maggie nefesini içine çekti ve omuzlarını dikleştirerek Grant'i ve ona yaklaştığını hisseden meraklı gözleri görmezden geldi. "Tamam. Beni takip et," dedi Nathan'a ve onu iterek ofisten çıktı.

Asansörü açmak için düğmeye bastı ve içeri girdi, Nathan içeri girer girmez de kapıyı kapattı.

"Peki sen nasıl-"

"Benim işim size mülakatınıza kadar eşlik etmek. Havadan sudan konuşmak değil," dedi ve gözlerini kapılara dikti.

"*Benden ayrıldığını düşünürsek* çok kırgınsın. Pişman mısın Maggie?"

Onu görmezden geldi ve ondan iki adımdan fazla uzaklaşana kadar nefesini tuttu.

Kadın kapıyı çaldığında Cal başını kaldırıp gülümsedi ama kadının yüzündeki ifadeyi anlayınca gülümsemesi yüzünden kayboldu.

Boğazını temizledi ve Nathan'ı işaret etti. "Saat 10 yönündeki Nathan Finch."

Cal, Nathan'ın adını tanımadığı belli olan bir sesle, "Sağ ol canım," diye cevap verdi. "Burada kalmak ister misin?"

Maggie'nin röportajlara katılması hoşuna giderdi, çoğu zaman Maggie'nin fark etmediği şeyleri fark ederdi. Ama bu seferki için... Maggie başını salladı.

"Hayır, teşekkür ederim." Topuklarının üzerinde dönüp neredeyse koşarak odadan çıkarken Cal'ın gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık yakaladı. Asansörün kapıları nihayet kapandığında cama yaslandı ve gözlerini kapatarak titrek bir nefes aldı

Nefes al.

Cal kaşlarını çatarak Maggie'nin arkasından kapının kapanmasını izledi. Onunla ilgili bir sorunu vardı ama onu kontrol etmek için iş görüşmesini bırakamazdı. Önümüzdeki bir saat boyunca önündeki adama odaklanmak zorundaydı ve sonra tamamen Maggie'nin olacaktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Adamın elini sıkmak için ayağa kalktı; adını çoktan unutmuştu. "Oturun."

Cal masasının karşısındaki koltuğu işaret etti ve adam oturdu.

"Teşekkürler. İhtiyacınız olursa özgeçmişimin bir kopyası burada." Kâğıdı uzattı ve Cal minnetle aldı. İşe alım firması tüm özgeçmişleri e-posta ile göndermişti ama o kadar çok özgeçmiş vardı ki, onları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Adamın adını iki kez kontrol etmeden önce özgeçmişini hızla taradı.

"Etkileyici bir özgeçmişin var Nathan," dedi adama gülümseyerek. Arkaya taranmış sarı saçları ve Cal'e garip bir şekilde tanıdık gelen temiz tıraşlı bir yüzü vardı. "UW'de pazarlama alanında MBA, Culverstone'da dört yıl pazarlama müdürlüğü..." Cal devam ederken kaşlarını hafifçe çattı. Bu neden bir şeyler çağrıştırmıştı?

Gözlerini tekrar Nathan'ın tam adına ve adresine çevirdi: *Nathan Finch, 1415 Russell Bulvarı, Ballard.*

Ballard... Maggie Ravenna'daki evini almadan önce Ballard'da yaşamamış mıydı?

Cal başını kaldırıp Nathan'a baktı ve her şey yerli yerine oturdu;

Maggie'nin tepkisi, çalıştığı şirketin neden tanıdık olduğu. Maggie'nin eski sevgilisi, ki onu yere sermek için can atıyordu, doğruca ofisine gelmişti. "Peki,

Nathan, bizi nasıl duydun?" Cal özgeçmişini hazırlarken sordu Aşağı. Kararını çoktan vermişti; buna ihtiyacı olmayacaktı.

"Ah, Maggie benim eski kız arkadaşım," diye onayladı Nathan ve Cal bu pisliğin suratına gerçekten yumruk atamayacağını kendine hatırlattı. "Sürekli iş hakkında konuşurdu, bu yüzden şirketi zaten çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"İsminizin tanıdık geldiğini düşündüm. Maggie de sizden çok bahsetti," diye hoş bir şekilde cevap verdi Cal ve Nathan'ın gözlerindeki endişe parıltısını kaçırmadı. "Bunun senin için bir endişe kaynağı olacağını düşünüyor musun? Başarılı olursan yani."

"Endişe mi?" Nathan belirsiz bir şekilde sordu.

Cal ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Maggie ile çalışıyorum."

"Ah." Nathan güldü ve Cal komik bir şey söylemiş gibi başını salladı. "Hayır, hiç de değil. Yani, o sadece bir asistan, yani birlikte çalışacak değiliz."

Cal'ın çenesi sıkıştı. Kahve fincanına uzandı, çünkü elleriyle bir şey yapmazsa Nathan'ın boynuna uzanabilirdi.

Yine o üç kelime vardı. *Sadece bir asistan, alaycı bir ifadeyle.* Elbette Maggie ortalama bir asistandan daha fazlasını yapıyordu ama yapmasa bile asistan olmanın nesi yanılttı ki? Nathan'ın ve Maggie'nin babasının, *vasıfsız* işler için acınacak ücretleri destekleyen, sonra da fast food garsonları yukarıda ve öteye gitmediğinde şikayet eden türden insanlar olduğunu varsayabilirdi.

Cal boğazını temizledi. "Evet, Maggie *benim* asistanım. Doğrudan benim altımda çalışıyor ve Jasmine de onun altında çalışıyor." Cal, Jazz'dan söz ettiğinde Nathan yüzündeki kızgınlık ifadesini zorlukla gizledi. "Maggie her anlamda benim ikinci adamım. Ofisi o yönetiyor ve Michaelson ve Hicks'in Michaelson yarısındaki herkesi aşağı yukarı o idare ediyor."

Nathan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Terfi ettiğinden haberim yoktu."

Cal zoraki bir gülümsemeyle, "Hayır, yapmadı," diye cevap verdi. "Son beş yıldır yaptığı şey bu. İşten bu kadar çok bahsettiği için bildiğinizi düşünmüştüm."

Nathan ensesini kaşıdı, yanakları pembeleşti. "Ah, şey, nasıl olduğunu bilirsin. Kadınlar çok konuşur; bazen sadece gülümsemek ve başını sallamak zorunda kalırsın."

Lanet olası pislik. Cal içinden üçe kadar saydı. "Doğru. Bu görevde doğrudan Maggie'ye rapor veriyor olacaksın. Her şeyi onun onayına sunacaksın ki o da onaylasın. Bu bir sorun yaratır mı?" Cal'ın Maggie'ye fazladan iş vermeye hiç niyeti yoktu ama Nathan'ın yüzünün düşmesini izlemek hoşuna gitmişti.

"Bu bir sorun olmazdı. Maggie'nin bana ne yapacağımı söylemesine alışkınım - eskiden evde daha fazla şey yapmam için sürekli başımın etini yerd." Şaka boşa gitmişti ve Cal artık yüzündeki öfkeyi gizleyemiyordu. Nathan'ın gözleri büyüdü ve yutkunduktan sonra ekledi: "Bay Michaelson. Efendim."

Cal kuru bir sesle, "Harika," diye yanıtladı. "Peki. Bana şu anki görevinden bahset."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Maggie

Maggie köpüklü kahve fincanını ovaladı, elleri kıpkırmızıydı ve kaynar sudan dolayı çılglık atıyordu. Burada olmaması gerekiyordu; iş onun mutlu olduğu yerdi. Ya da öyleydi, en azından tüm ofis Cal ve onun arkasından dedikodu yapıyormuş.

Nathan'ı Cal'ın ofisine bıraktıktan sonra kimsenin, Jazz'ın bile yüzüne bakamamıştı. En yakın arkadaşı onu karşılamak için ayağa kalkmıştı ama Maggie elini kaldırıp "Şimdi olmaz," dedi ve doğrudan mutfağa gidip kapıyı kapattı. İnsanların kendisi ve Cal hakkında konuşmasını ya da görünüşe bakılırsa Nathan'ın buraya gelmesini engelleyemezdi ama mutfağın altını üstüne getirebilirdi.

Masayı ve tezgâhları kendi yansımasını görene kadar temizlemişti - ve hemen başka tarafa baktı - sandalyeleri ve dolap kapaklarını sildi ve mutfak kapısı gıcırdayarak açıldığında bulaşıkların yarısına gelmişti.

"Havamda değilim, Jazz. Seni sonra ararım."

"Saat beşi geçti," diye cevap verdi eski erkek arkadaşının kısık sesi. "Herkes gitti."

Maggie arkasını dönüp derin bir nefes almadan önce kısa bir süre omzunun üzerinden ona baktı. "Belli ki herkes değil."

"Ah, Mags. Bu kadar sinirli olduğunu hatırlamıyorum." Nathan odayı geçerek ona çok yakın durdu.

"İşler değişir, Nathan."

"Hadi canım," diye cevap verdi esprisiz bir kahkahayla.

Yıkamakta olduğu tabağı kurutma rafına bıraktı ve dönüp ona baktı. İyi görünüyordu. Kötü görünümlü bir adam değildi; sadece onu eskisinden farklı bir gözle görüyordu. Ayrıca, Cal'le üç ay geçirdikten sonra, Nathan'ın ne kadar sıkıcı olduğu daha da belirginleşmişti.

"Görüşmen nasıl geçti?" diye sordu nazik bir tavırla. Nathan burnunu çekti ve zoraki bir kayıtsızlıkla omzunu kaldırdı. "İyi geçti,

ama rolü bilmiyorum. Kalifiye değilim." "Eminim öyledir." Maggie gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Bu da ne demek şimdi?" diye tükürdü.

Maggie içini çekerek başka bir tabak aldı. "Hiçbir şey. Önemli değil." "Ne yani, burası için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?" Nathan'ın gözleri

öfkeyle parladı.

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz etti, şakakları zonkluyordu. "Sadece unutamaz mıyız?"

Ama Nathan çoktan kararını vermişti. Cal'in ofisinde ne olduğunu bilmiyordu ama her ne olursa egosunu zedelemiş olmalıydı, çünkü hemen saldırıya geçmişti. "Bunu senden duymak büyük zenginlik. Diplomanı boşa harcadın, ailenin kafesini ayağa kaldırmaya çalıştın ve başaramadın, sahip olabileceğin en iyi ilişkiden vazgeçtin ve ne için? Tırnak içinde *asistan* olmak için mi? Bulaşıkları temizliyorsun Maggie. Yirmi altı yaşındasın ve tek bir başarı bile yok. En azından benimleyken bir şeyler yapabilirdin. Kendi başına hiçbir şey yapamıyorsun." Başını salladı, kıvrılmış dudağından tiksinti damlıyordu.

Maggie hareketsiz kaldı, elindeki tabağı gereğinden fazla bir güçle kavradı. "Yirmi yedi," dedi sonunda.

"Ne?"

"Ben yirmi yedi yaşındayım, unuttun mu? Sadece *seni* önemseyen insanlarla dolu bir partide bana evlenme teklif ettin ve şimdi hayır dediğim için bir pislik gibi davranıyorsun," dedi, sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Kendim için bir şeyler yapmak için sana ihtiyacım yok, Nathan. Kimseye ihtiyacım yok. Ben sadece

kendi başıma iyiyim." Tutuşunu gevşetti, parmaklarına kramp girmişti. "Ve şimdi gitmeni istiyorum."

"Yapamazsın-"

"Ah, Nathan. Hâlâ buradasın." İkisi de döndüklerinde Cal'ı kapı aralığında eğilmiş buldular. Maggie onun ne kadarını duyduğunu bilmiyordu ama Nathan'a bir bakış fırlatırken gözlerinde gölgeler vardı. "Korkarım kapıyı kilitleyebilmem için dışarı çıkmam gerekiyor."

Nathan, Cal'i mutfaktan çıkarken takip ederken omzunun üzerinden ona nefret dolu bir bakış daha fırlattı. Maggie bir nefes verdi, su ve sabun köpükleri dirseklerini gıdıklayana kadar öne doğru düştü.

Üçe kadar saydı, nefes aldı, üçe kadar saydı, nefes verdi. Çılgılık atmayacağından emin olana kadar üç kez saydı ve sonra bir kâse aldı. Nathan'a ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Kendi başına gayet iyi idare ediyordu.

"Burası tertemiz."

Maggie sıçradı, kâse elinden kaydı ve lavaboya sıçradı.

"Kahretsin, özür dilerim aşkım. Seni korkutmak istememiştim."

Maggie kâseyi inceleyip çatlak olmadığını teyit ettikten sonra, "Sorun yok," diye cevap verdi.

"Burayı neden bu kadar temizlediğini ve hiç kullanılmamış gibi göründüğünü söylemek ister misin?" Cal odayı geçip onun yanında durarak sordu.

Maggie, endişeli kalbinin onun yakınlığı karşısında bu kadar sakinleşmesinden hoşlanmamıştı. *Tek başına hiçbir şey yapamazsın.*

Nathan'ın sesini duymazdan geldi. "Marie'nin kızı altı hafta erken doğum yaptı. O iyi, bebek de öyle, ama Marie YYBÜ'den eve döndükleri için onlarla kalıyor ve buraya geldiğinde çok yorgun oluyor. Temizlik işlerinin bir kısmını üstlenmeye çalışıyorum, böylece yapacak daha az işi oluyor."

Sesi titriyordu ve Cal nefesini içine çekti. "Bana bak, bebeğim."

Maggie onunla yüzleşmek için dönerken dudağının titremesini engellemeye çalıştı ama Tanrım, o kadar yorgundu ki.

"Siktir, bebeğim." Cal sırtını ovma için bir elini uzattı ve kızın gözleri kapandı. "O bir pislik. Ne kaybettiğinin farkında değil."

"Pisliğin teki," diye iç geçirerek kabul etti. "Ama yaptığı işte iyi. Ve çok fazla tecrübesi var," diye itiraf etti gözlerini açarak.

Cal başını eğerek kaşlarını kaldırdı. "Umurumda değil. Onu işe almayacağım."

"Sırf eski sevgilim diye onu işe almamazlık edemezsin." Maggie'nin neden tartıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu; Cal'ın Nathan'ı işe almasını kesinlikle istemiyordu.

"Sebepler bu değil, onu götün teki olduğu için işe almıyorum. Eğer *iyi* bir eski sevgilin olsaydı..." Cal sözünü kesti, sonra omuz silkti. "Aslında ben olsam yine de onları işe almazdım. İçimdeki kıskançlık damarını ortaya çıkarıyorsun, aşkım."

Maggie usulca güldü. "Bir şey değil. Peki, kimi işe alıyorsun?" "Shaylee, sanırım. Diğerleri kadar tecrübeli değil.

Ama pazarlama ve işletme bölümlerinde çift anadal yaptı, bu yüzden müşteri tabanımızı diğerlerinden daha iyi anlıyor gibi görünüyor," dedi Cal ve Maggie başıyla onayladı. Shaylee'den hoşlanmıştı.

"İyi seçim."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" Cal mutfağı işaret ederek, "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Marie'ye kızıyla ilgilenmesi için ücretli izin verebilirim ve bir süreliğine bir temizlikçi getirebiliriz."

"Temizlik yapmayı seviyorum," dedi

Maggie kararlılıkla. "Biliyorum, ama-"

"Beni sakinleştiriyor," diye araya girdi, sesi olmasını istediğinden daha keskindi. "Ve bunda yanlış bir şey yok. Sadece geleneksel olarak kadınsı bir görev olduğu için, ki bu saçmalık, kayıt için-"

"Maggie, bebeğim. Nefes al. Tabii ki temizlikte yanlış bir şey yok. Kendini mecbur hissetmediğin sürece," dedi Cal nazikçe.

"Kendimi mecbur hissetmiyorum," diye onayladı, derin bir nefes aldı ve yüzünde herhangi bir yalan izi arasa da sonunda başını salladı.

"Marie'nin kızı hakkında bir şey bilmiyordum."

"Özür dilerim. Sana söyleyecektim ama unuttum." Maggie'nin içini endişe kapladı; işle ilgili şeyleri unutmazdı. Asla. "Geçen hafta erken ayrılmak zorunda kaldı ama ben hallettim. Bir hediye gönderdik; bebek için bir oyun minderi, anne ve baba için yemek servisi için bir hediye kartı ve Marie için çiçekler."

"Sağ ol canım. Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?" Cal etkilenmiş bir ses tonuyla sordu.

Ona doğru baktı. "Niteliklerimi sormak için biraz geç değil mi?" diye sordu, sesi daha kararlıydı. Hatta gülümsemeyi bile başardı.

Cal kollarını sıvadı ve dolabın kulpunda asılı duran bulaşık bezini kapı. Dolaptan bir tabak almadan önce kadının kışına vurdu.

kurutma askısına koyup kurutuyor. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Okula bunun için gitmedin, sen de pazarlama okudun, değil mi?"

"Evet. Üniversitedeyken ne yapmak istediğimi bilmiyordum, bu yüzden kafeye yardımcı olacağını düşündüğüm bir bölüm seçtim." Bir dereceye kadar öyle de oldu. Burly'nin sorunları ailesinin boktan yönetiminden kaynaklanıyordu, pazarlama eksikliğinden değil.

"Peki tüm bunları nasıl öğrendin... yardım etmeyi?" Cal sordu.

"Pratik, sanırım," diye cevap verdi omuz silkerek. "Mezun olduktan sonraki ilk yıl, Zhara ayrıldığında ve ben sadece bir stajyer değil, resmi asistanınız olduğumda... Google'da bir sürü şey araştırarak çok zaman geçirdim. Ve Nathan evde yokken asistanlar için birkaç online kurs aldım. Zamanla ikinci doğam haline geldi."

"Onaylamadı." Bu bir soru değildi ama Maggie yine de başını salladı.

"Her zaman asistan olmanın ailem gibi benim de altımda olduğunu düşünürdü.

Görünüşe göre hâlâ öyle."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence," diye başladı Maggie, son tabağı da rafa koyup lavaboyu boşalttıktan sonra Cal'in kurulanmasına yardım etmek için ikinci bir havlu alarak, "asistan olmanın yanlış bir tarafı yok ve insanların neden varmış gibi davrandıklarını anlamıyorum. İşim hakkında ne düşündükleri de umurumda değil. Burayı seviyorum ve işimde iyiyim."

Cal elindeki bardağa bakarak kaşlarını çattı. "Ama çok fazla çalışıyorsun." "Jazz'ı bu yüzden işe almadın mı? Üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmak için?" "Evet, ama... lanet olsun Maggie, sen benden daha çok çalışıyorsun."

Maggie homurdandı ve parmak uçlarında durarak bir yığın kâseyi dolaba yerleştirdi. "Sanırım CEO olmanın ve sizin için bir şeyler yapacak insanlara sahip olmanın faydası bu."

"Bu hiç adil görünmüyor," diye homurdandı Cal ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Kapitalizmi ilk kez mi duyuyorsunuz?"

Havlusunu tezgâhın üzerine bıraktı ve onu lavaboya doğru iterek bacaklarını iki yanına sıkıştırdı. "Velet."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni burada çalışmak istemediğime mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Yüzünü avuçlamak için uzandı ve elini yanağına götürdü.

"Bilmiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum."

"İşimi seviyorum," diye söz verdi. "Sen iyi bir patronsun ve bunu sadece daha sonra şımarıklığın bedelini ödemekten zevk alacağımı bildiğim için söylemiyorum. Buradaki herkes seni seviyor. Hepimize iyi para ödeniyor ve iş yükü adil. Fazladan yaptığım her şeyin sorumlusu benim, sen değilsin."

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

İfadesi ne kadar yumuşak, gözleri ne kadar şefkatli olsa da Maggie yüzünün kızarmasına engel olamadı. *Kendi başına hiçbir şey yapamazsın.* Aralarında ne olursa olsun, Cal onun için neyin en iyisi olduğuna karar veremezdi.

"Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum."

Cal savunmak için ellerini kaldırdı. "Endişelenmediğini söylemedim. Ama seni önemsiyorum ve endişelenmeye hakkım var."

Maggie ondan uzağa baktı ve bu konuda onunla mücadele etme içgüdüsünü bastırdı. Utanç kanını dondurmuştu. Nathan'la altı yıl boyunca yaptığı şey tam olarak buydu; savaşma dürtüsünü bastırmak.

Cal, Nathan değildi ama Maggie de artık çenesini kapalı tutan bir kız değildi. Onun kendisi için endişelenmesine ihtiyacı yoktu; kendi başına gayet iyi idare ediyordu.

"Gidebilir miyiz? Uzun bir gün oldu."

Cal tartışmak ister gibi ağzını açtı, ama daha iyi düşündü ve kapattı. "Evet. Hadi gidelim."

Maggie onu otoparka kadar takip etti ve arabanın kapısını açtığında sinirlendi. Bu yeni bir şey değildi -her zaman kapıyı açar ya da sandalyesini çekerdi- ama Nathan'ın sözleri içinde yankılanırken, bu jest Maggie'nin ağzında ekşi bir tat bıraktı.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Cal masayı kavradı, eli ayağı birbirine dolandı, Maggie'nin dilini Allah'ın belası fincanından çıkan metal pipetin etrafında döndürmesini izledi, başı tabletine gömüldü.

"Maggie,
aşkım."

Başını kaldırıp bakmadı. "Hmm?"

"Eğer o pipete ağzınla kutsal olmayan şeyler yapmayı bırakmazsan, bu öğleden sonra hiçbir şey yapmayacağım ve tüm haftalık programını iptal edeceğim."

Ağzı durdu, bakışları onunkilere kaydı; aç. "Sanırım bu programda biraz yer açabiliriz."

İki kez söylemesine gerek
yoktu. "Buraya gel."

Maggie tableti yere bırakıp masanın etrafından dolaşmak için acele etmedi. Eteğini yukarı sıyırıp Cal'in kucağına oturdu ve eğilerek dudaklarını Cal'in çenesine değdirdi. Cal en sevdiği taytlardan bir düzine çifti mahvettikten sonra (onları değiştirmişti), Maggie pes etmiş ve tayt giymeye başlamıştı.

Bunun yerine, bu kadar yıkıcı olduğu için bir cezadan çok bir ödöl gibi geldi.

Maggie kalçalarını yuvarladı, amcığı adamın sikinden birkaç ince kumaş parçasından başka bir şeyle ayrılmamıştı ve Cal bir küfür savurdu. Maggie onun pantolonunun fermuarını açıp elini sikinin etrafına sararken Cal gömleğinin düğmeleriyle boğuştu. İç çamaşırını çıkarmakla uğraşmadı, sadece kenara itti ve nefes nefese bir iniltiyle adamın sikinin üzerine kaydđı.

"Siktir, bebeğim," diye bağırdı Cal, kızın amcığı ona sıkıca sarılıp etrafında kenetlenirken. İlk resmi buluşmalarından bu yana prezervatif kullanmamışlardı ve Cal onun bu çiğ hissinden asla bıkmayacaktı. Cal yüzünü kızın göğüslerine gömerken bir yandan da kızın kıcını kavırıyor ve onu sikinin üzerinde zıplatıyordu.

Dişleriyle boğuşurken sutyeninin ipeksi kumaşı yırtılma tehlikesi geçirdi, bu yüzden Maggie ona acıdı ve kendini ona gösterecek kadar aşağı itti. Ağzını meme ucunun etrafına sararak teşekkür etti, dilini onu çılgına çeviren gümüş çubuk boyunca gezdirdi.

Maggie'nin amı onun etrafında sıkılaştı, nefesleri kısa ve hızlı geliyordu. Cal tutuşunu artırdı, Maggie'nin kıcını o kadar sıkı tutuyordu ki arkasında parmak izleri bırakacağından emindi. O kadar yakındı ki. Evdeyken Maggie'nin orgazm üstüne orgazm yaşaması için saatlerini harcayabilir, onu hiç bırakmayacakmış gibi sarıp sarmalayarak tatlı zamanını geçirebilirdi. İşteyken ise acele ediyordu -sıkı tutuşlar ve ısırılmış dudaklar, her an biri içeri girecekmiş gibi bitiş çizgisine koşuyordu.

Meme ucunu ısırđı ve Maggie titredi. Cal dudaklarını Maggie'nin dudaklarına bastırarak Maggie'nin çığlıklarını yakaladı, Maggie'nin amcığı Maggie'nin etrafında kasılıyor ve Maggie'nin orgazmını kendine mal ediyordu. Soluk soluğa boşaldı, Maggie'ye hiç bırakmayacakmış gibi yapıştı.

Geri çekilip alnını onunkine dayamadan önce, yumuşak bir fısıltıyla, "Kahretsin Cal," demeden önce, yakıcı bir öpücükle onun ağzını yakaladı.

Cal kollarını Maggie'ye doladı, onu göğsüne bastırdı ve ağırlığını ezberledi. Kapı çalınana ve Maggie gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde geri çekilene kadar öylece kaldılar, birbirlerine o kadar yakın durdular ki, Cal onun nerede bittiğini ve Maggie'nin nerede başladığını zorlukla anlayabildi.

Cal kaşlarını çatarak kapıya baktı. Neyse ki kapatmışlardı. "Bugün bir randevumuz var mı?"

Maggie'nin yüzünü dehşet kapladı. "Aman Tanrım. Kahretsin. *Kahretsin. Kahretsin.* Unutmuşum. Ben Robert Sanderson, hiçbir şey hazırlamadım."

Nefes nefese kalmıştı, gözyaşlarının eşiğindeydi. Cal ona daha sıkı sarıldı. Nathan'ın geçen haftaki röportajından beri sürekli diken üstündeydi, her an devrilmeye hazırды. Ne zaman onunla bu konuda konuşmaya çalışsa, kendini kapatıyordu. Nasıl yardım edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Maggie, bebeğim, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

İkinci ve daha ısrarlı bir kapı sesi duyuldu, ardından Twyla'nın sesi geldi. "Bay Michaelson? İçeride misiniz?"

"Siktir." Maggie onun kucağından atlayıp eteğini aşağı çekti ve Cal onun kalçalarından sızan döllerini fark etmemek için elinden geleni yaptı. Maggie kapıya doğru koşup gömleğinin düğmelerini iliklerken, Cal rahatsız bir şekilde kıpırdanarak pantolonunun düğmelerini ilikledi. Prezervatiflerin de artıları *vardı*. Maggie'nin eteği kimsenin fark etmeyeceği kadar uzundu ama Cal onun toplantı boyunca rahatça oturabileceğini düşünemiyordu.

Kapıyı çekerek açtı. "Bay Sanderson, sizi görmek çok güzel." Cal otuz saniye önce neredeyse panik atak geçirdiğine tanık olmasaydı, hiçbir şeyden şüphelenmezdi. Sesi son derece yumuşak ve profesyoneldi ve uzun süreli müşterilerini odaya girerken dostça bir gülümsemeyle karşıladı. "Ondan bahsettiğin için teşekkür ederim Twyla. Aşağıda sizinle tanışamadığım için çok üzgünüm, bu sabah bazı bilgisayar sorunları yaşıyorduk. Teknoloji çalıştığında harika, değil mi?" Bu mükemmel yalanı, Robert Sanderson'ı avucunun içine alan tatlı bir kahkahayla noktaladı. Bir durumu bu kadar kolay kontrol altına alması inanılmazdı.

"O küçük güzel kafanı yorma Maggie. Nasılsın tatlım?" dedi ve onun omzuna vurdu.

Maggie de müşteriler arasında en az onun kadar popülerdi. En azından Robert'ın ona asılması konusunda endişelenmesine gerek yoktu; yaşlı adam seksen beşine merdiven dayamıştı, hâlâ başarılı bir restoran zinciri işletiyordu ve ona çıkma teklif etmektense karamel ve yirmi dolarlık banknot teklif etmesi daha olasıydı.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim. Nasılsın?" diye sordu ve Cal'ı masaya götürüp geri çekilerek daha önce çalıştığı koltuğa oturmasını sağladı. Tabletini aldı ve masanın etrafından dolanarak Cal'in yanındaki boş koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

"Şikâyet edemem," diye cevap verdi Robert. "Ya sen Cal?" "İyiyim, teşekkürler Robert. Seni tekrar görmek güzel."

Maggie tabletini açtı ve öne doğru eğildi. "Korkarım bilgisayar sorunları nedeniyle hiçbir şeyin çıktısını alamadık."

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Robert'ın gözleri teknolojiden bahsedilince donuklaştı. "Ama burada her şey var." Tableti havaya kaldırdı. "Öyleyse başlayalım, olur mu?"

Maggie

Tiz bir zil sesi Maggie'yi irkilerek uyandırdı. Bulanık gözlerini açtığında Cal'ın, parmakları çalan telefonun üzerine kapanana kadar komodinin etrafını yokladığını gördü. Parlayan kırmızı saat sabah üç kırk ikiyi gösteriyordu.

"Alo?" diye huysuzca cevap verdi.

Maggie esnedi ve doğruldu, Cal'ın başucu lambasının ışığı diğer hattaki kişinin söyledikleri karşısında Cal'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmesine yetti. Telefonu kulağından çekti ve yeşil kılıfı görünce yüzünü buruşturdu. "Bu senin bebeğim."

Telefonu ondan aldı ve arayanın kimliğini kontrol etti, kalbi hızla çarpıyordu. *Baba. Kahretsin.* Telefonu kulağına götürdü. "Baba? Neler oluyor?"

"Kafeye zorla girilmiş. Mekânı darmadağın etmişler," diye yanıtladı babası, sesinde panik vardı.

"Aman Tanrım, iyi misin? Orada mıydın? Polisi aradın mı?" Maggie yataktan fırladı ve yerde pantolonunu ararken telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı.

"Biz iyiyiz, evet. Biz burada değildik-Ricardo sokağın karşısından bizi aradı. Polisi aramadık. Ne yapacağımı bilmiyorum, Mags. Bu yüzden seni arıyorum."

Maggie durakladı ve derin bir nefes aldı. Her nasılsa, Burly's söz konusu olduğunda ne kadar işe yaramaz olduğu konusunda onu hâlâ şaşırtıyordu. "Polisi aramalısın baba. Ben bir saat uzakta yaşıyorum. Oraya daha çabuk ulaşırlar."

"Ama bu tür şeylerle her zaman sen ilgilenirsin," diye itiraz etti. Elbette Maggie kafeye ilgili her türlü sorunu hallediyordu ama bu, suç faaliyetleriyle tek başına başa çıkabileceği anlamına gelmiyordu.

"En kısa zamanda orada olacağım, ama yoldayken polisi arayın, tamam mı?"

"Evet, tabii," diye cevap verdi babası iç çekerek. "Maggie?"

"Öyle mi?"

"Cevap veren adam kimdi?" diye sordu şüpheli bir havayla. Maggie'nin gözleri onu endişeyle izleyen Cal'a kaydı.

"Cidden bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye sordu babasına, Cal'dan gözlerini kaçırarak ve çoraplarını giymek için oturarak.

"Sesi İrlandalı gibiydi. Patronun İrlandalı değil mi? Kendi başına olmak istediğini ve bu yüzden Nathan'ı terk ettiğini sanıyordum." Onaylamayan bakışını hayal etmek için babasının yüzünü görmesine gerek yoktu; sesinden okunuyordu.

"Şu anda bunu konuşmuyoruz. Polisi arayın, yakında orada olacağım."

Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattı ve yerden eşofmanını aldı. "Biri Burly'nin evine girmiş," dedi Cal'a, tişörtünü başına geçirirken sesi boğuk çıkıyordu.

"Kahretsin, herkes iyi mi?"

"Evet, iyiler. Görünüşe göre kim yaptıysa kafenin içine etmiş. Oraya gitmem gerekiyor."

Cal hızla, "Seni götürebilirim," deyince Maggie arkasını döndü. "Hayır, bu-"

"Lütfen aşkım. Saat sabahın üçü. Streslisin ve neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Maggie derin bir nefes aldı. Bugünlerde ailesi onu her aradığında aynı tartışmayı yapıyorlardı. Cal'ın sadece yardım etmek istediğini biliyordu ama kafasının içinde Nathan'a benzeyen bir sesin, bu işi tek başına halledemeyeceğini düşündüğünü söylemesine aldırılmıyordu. Tanrım, onu tekrar görmek onu mahvetmişti.

"Ben iyiyim," dedi ve telefonunu çantasına attı. "Araban bile yok Maggie," diye itiraz etti Cal. "Eve gitmek için bir taksi tutacağım ve oradan arabayla gideceğim."

Cal yorganı geriye itti ve ayağa kalktı, ay ışığı çıplak göğsüne vuruyordu. "Gecenin üçünde taksiye binmene izin vereceğimi sanıyorsan-"

"İzin vermek mi?" Kelimeler pençelerini derisine batırdı, Nathan'ın eskiden nasıl davrandığını anımsatıyordu. Maggie, Cal'ın Nathan olmadığını biliyordu ama bu onun kıpkırmızı olmasını engellemedi. "Hiçbir şey yapmama *izin* vermiyorsun Cal. Ben kendi başıma bir insanım ve kendi kararlarımı verme yetisine sahibim." Onun adına bir şeylere karar veremezdi, kimse veremezdi. Sonunda Nathan'ın parmağının altından, onun için en iyisini bildiğini düşünen başka birinin eline düşmek için çıkmamıştı.

Hışım la yatak odasından çıktı ve Cal arkasından onun adını inleyerek takip etti. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun, aşkım. Bunun hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Şu anda bunun için zamanım yok." Kanepenin kenarına tünemiş, ayak kabılarını çek iştiriyordu.

"Ne yani, cidden şimdi buradan çıkıp gidecek misin? En azından sizi evinize bırakmama izin verin, oradan siz sürersiniz."

"Ben *iyiyim*."

Cal hüsr an dolu bir hırıltı çıkardı. "İyi olduğunu biliyorum Maggie. Ama ben buradayım ve-"

Maggie sesini yükseltmek istememişti ama çıkan ses bağ ırmaya çok yakındı. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Ve ben de buna mecbur olmadığ ını söylüyorum," diye yanıtladı Cal ve sesini biraz sakinleştirmeye çalıştığ ını fark etti. Kız odayı geç ip koridora doğru ilerlerken Cal ona doğru uzandı.

Maggie kendini onun elinden kurtardı, kan ı kulaklarına hücum ediyordu. "Sana ihtiyacım yok Cal," diye bağ ırdı ve Cal sanki Maggie karnına yumruk atmış gibi geri adım attı, yüzü düştü. "Siktir, demek istediğ im bu değ ildi. I..." Maggie'nin midesi düğ ümlenmişti. Buradan çıkması gerekiyordu. Çok yorgundu ve kafasını boşaltması gerekiyordu. "Gitmem gerekiyor."

Asansöre adım ını attı ve Cal onu durduramadan kap ıyı kapatmak için düğmeye bastı ama Cal'ın dudaklarından dökülen adı, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi onu çatı katından aşağıya kadar takip etti.

CHAPTER TWENTY-NINE

Maggie

B yanıp sönen ışıklar Burly's'e ev sahipliği yapan Marysville caddesini aydınlatıyordu ama Maggie arabadan inmeye cesaret edemiyordu. Arabadan

Araba sürmek bir bulanıklık içinde geçmişti, Cal ile olan kavgası zihninin bir köşesinde canlanıyordu.

Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştığı için hâlâ öfkeliydi ama bu kadar kötü tepki verdiği için kendisine de bir o kadar kızgındı.

Cama hızlıca vurulunca Maggie yerinden sıçradı ve başını kaldırıp içeri bakan bir kadın polisi gördü. "Her şey yolunda mı hanımefendi?"

Maggie başını salladı ama aslında hiçbir şey yolunda değildi. Kapıyı açtı ve polis kadın geri çekilerek arabadan inmesine izin verdi. "Merhaba. Burası ailemin kafesi."

"Ah. Sen Maggie olmalısın. Biz de seni bekliyorduk."

Harika. Maggie'nin küçük bir parçası, ailesinin polisle birlikte çalışmış olabileceğini ve Marysville'e vardığında yapacak çok az şeyi olacağını umuyordu. Memur onu Burly's'e götürdü, anne ve babası iki polis memuruyla birlikte oturmuş onu bekliyorlardı.

"Oh, Mags, Tanrı'ya şükür," diye bağırdı annesi, onu görür görmez ayağa fırlayarak. "Bu bizim kızımız," dedi polise. "O bunu düzeltebilir."

Maggie şaşkınlık içinde kafenin etrafına bakındı. Pencereler ve kapılar büyük ölçüde hasar görmemiş gibi görünse de, diğer her şey darmadağın olmuştu. Kırık camlar ve parçalanmış kahve fincanları ayakkabılarının altında çitirdiyordu; masalara ve duvarlara siyah boya gibi görünen bir şey sıçramıştı; cam pasta dolabının önünde duran parçalanmış espresso makinesinden kaynaklandığını tahmin ettiği büyük bir kılcal çatlak vardı. Maggie bunu düzeltebileceğinden emin değildi.

"İçeri kimin girdiğini bulabildiniz mi?" diye sordu masaya yaklaşarak. Memurlar, nedense onu daha da geren bir bakış attılar. "Ne?"

Yaşlı bir memur boğazını temizledi. "Maggie'ydi, değil mi?" Maggie başıyla onayladı ve memur karşısındaki koltuğu işaret etti. "Neden oturmuyorsunuz?"

Oturmak istemiyordu; eve gitmek istiyordu. Ama tartışacak hali yoktu, bu yüzden sandalyeye çöktü, bacakları sallanıyordu ve memura baktı.

Ellerini önünde kavuşturdu. "Tam olarak zorla girme sayılmazdı."

"Ne?" Maggie şaşkınlıkla anne ve babasına bakarak sordu. Babasının ağzı ince bir çizgi halindeydi ama annesi biraz utanmış görünüyordu.

"Kapı açık bırakılmış, bu yüzden zorla girme olarak sınıflandırılmaz. İzinsiz girme, hırsızlık ve mülke zarar verme, evet, ama haneye tecavüz değil," diye açıkladı memur, ama Maggie *kapının açık bırakılmasından* sonra dinlemekte zorlandı.

"Kapıyı açık mı bıraktınız?" diye anne ve babasını suçladı ve bir asır gibi gelen bir süreden sonra babası sarsak bir şekilde başını salladı. "Senin derdin ne lan?" diye bağırarak masadan uzaklaştı. "En azından kasayı kilitlediğini söyle bana."

Sessizlikleri sağır ediciydi. "Ne kadar?" diye bağırdı ama anne babası hiçbir şey söylemeden yere baktı. "Ne kadar aldılar?"

"Satış kayıt defterine göz attık. Tam olarak güncel değildi ama kasadan on iki ila on beş bin civarında bir para çıktığını tahmin ediyoruz," diye araya girdi onu içeri götüren memur. "Ve kasadan da yaklaşık altı yüz dolar."

Maggie başını sallayarak, "On iki ila on beş bin," diye tekrarladı. Nasıl olmuştu da her şey bu kadar yanlış gitmişti? "Nasıl bu kadar aptal olabildiniz?" diye sordu ailesine. "Parayı birkaç günde bir bankaya götürmeniz gerekiyordu. Hemen sokağın aşağısında!"

"Bize bağırmayı kes," diye homurdandı babası ve Maggie ona bön bön baktı.

"Binlerce dolar kaybettin ve sana bağırmamdan mı endişeleniyorsun? Sigortanın bunların hiçbirini karşılamayacağını farkındasın, değil mi? Tüm onarımlar, ekipmanların değiştirilmesi ve kaybedilen para, hiçbirisi. Çünkü lanet kapıyı kilitlemedin." Onarımlar ve hasar gören ekipmanlar tek başına on binlerce dolara mal olur.

"Yine de bize yardım edebilirsin, Mags. Değil mi?" diye sordu annesi ve Maggie boğazında bir yumru hissetti. Onlar için iyi olduğu tek şey bu muydu? Araya girip işleri düzeltecek biri mi? Aptallıklarını finanse edecek biri mi?

Parası vardı elbette ama Burly's'i tekrar çalışır hale getirmek için birikimlerini aşağı yukarı boşaltması gerekecekti. Bir zamanlar bunu yapabiliirdi, ama yaparsa, birkaç ay sonra kendini yine burada bulacaktı.

"Hayır. Yapamam."

Annesiyle babasının çenesi düştü, annesinin yüzünde panik ifadesi belirdi. "Ne demek yapamam?"

"Benim o kadar param yok. Ve senin hatalarını ödemeye devam edemem."

"Tanrım, Maggie, neden her zaman bize bu kadar sert davranıyorsun?" diye bağırdı babası ve Maggie irkildi.

"Şaka mı yapıyorsun? Sana sert mi davranayım? Her ortalığı batırdığında ortaya çıkıyorum - ki bu sürekli oluyor, bilgin olsun. Senin pisliklerini temizlemek için lanet olası bir servet harcadım, kaybettiğim uyku saatlerinden ve seni ve hayatımdaki diğer her şeyi idare etmeye çalışmanın sürekli stresinden bahsetmiyorum bile." Kelimeler ağzından akıp gidiyordu, sanki bir kez başladı mı duramıyordu.

Babasının cevap kahkahası alaycıydı. "Ne hayatı Maggie? Yaptığın işin seni ne kadar aşağıladığını düşünürsek, yardım edeceğin bir kafe olduğuna sevinmelisin. Zengin bir adamın asistanı olmak için dört yıl üniversite mi okudun? Gerçi tek amacın bu değilmiş gibi görünüyor."

"Bu da ne demek şimdi?"

Annesi, "Ağzını topla Maggie," diye azarlayınca Maggie dişlerini sıktı. Babası alay etti. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Sen ayrılmıştın

Nathan çünkü bağımsız olmak istiyordun ve şimdi şu haline bak. Sana bakacak başka bir adam bulmadan önce kendi başına bir yıl bile idare edemedin ve bizim bir bok beceremediğimizi söylüyorsun."

"Neden bahsediyor Maggie?" diye sordu annesi.

Maggie cevap veremedi babası araya girdi. "Ayrıldığımızı söylemek için onu aradığımda patronu açtı. *Bebeğini* aradı," diye alay etti. Annesi başını salladı, hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı. "Oh, Maggie. Özür dilersen Nathan'ın seni geri alacağına eminim. Seninle ilgilenilir."

Maggie omurgasında bir çatlak hissetti, annesinin sözleri içinde derinlerde bir şeyleri kırmıştı. Bu kez onu etkilememiş gibi davranamazdı.

Gözyaşlarını kırıştırarak ailesinden uzaklaştı. "Bizden istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu gösteriyi büyük gözlerle izleyen polis memurlarına.

"Güvenlik kameralarınızdaki görüntülere ihtiyacımız var. Aileniz nasıl erişeceğini bilmiyordu," diye söze girdi içlerinden biri. "Ve sizin için bir irtibat numarası."

Maggie çantasından bir kâğıt parçası çıkardı ve numarasını karalayarak uzattı. "Güvenlik kayıtları internette var. Bir flash belleğe indirip yarın karakola bırakacağım."

Memur ona güven verici bir gülümseme sunarak, "Bu harika olur, teşekkürler," dedi. "Yola çıkmadan önce bize sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır. Geldiğiniz için teşekkürler. Gerçekten minnettarız," diye cevap veren Maggie, memurları el sallayarak uğurladı ve arkalarından çıkıp gitmeyi diledi.

Kaşlarını çatarak kendisini izleyen anne ve babasına döndü.

"Peki planın ne?" diye sordu babası omuz silkerek ve Maggie'nin sinirleri gerildi.

"Planım mı?"

"Bunu nasıl düzelteceksin? Evinizi satarsanız, bu işleri düzeltmek için yeterli olacaktır, değil mi?"

Maggie ağzı açık bir şekilde onlara baktı. "Evimi satmıyorum. Orada yaşıyorum."

Babası hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Evini satmazsan burayı onarmaya nasıl gücün yetecek?"

"Ödeme yapacağımı nereden çıkardın?"

"Başka kim yapacak ki? İşleri düzeltmek her zaman senin görevindi Maggie."

Bu sözler Maggie'nin sabrını taşırdı ve boya sıçramış masadan çantasını kaptığı gibi aldı. "Hayır."

"Hayır mı?" Maggie'nin annesi sesi titreyerek tekrarladı.

"Hayır. Bunu yapmayacağım. Size bir kuruş bile vermeyeceğim ve artık Burly's'e yardım etmeyeceğim. İster kendiniz tamir edin, ister satın, umurumda değil. Benden bu kadar."

Maggie ailesinin itirazlarına aldırmadan nefesini tutarak serin havaya çıktı. Arabasının kapısını arkasından çarptı ve Marysville'den teknik olarak yasal olandan daha hızlı çıktı. Adrenalin damarlarında şeker gibi dolaşıyordu; sonunda başarmıştı. Kendisi için ayağa kalkmış ve ailesinin onu ezip geçmesine izin vermemişti.

Maggie, Marysville'den tanınma riski olmadan ağlayabileceği kadar uzaklaşana kadar nefesini tuttu.

I Maggie'nin evini cy havası doldurmuştu. Isıtıcıyı açmaya zahmet etmedi; birkaç saat içinde işe gitmesi gerekirken ne anlamı vardı ki? Herhangi bir Uyku umudu eve dönüş yolunda tükenmişti. Uyumak için zamanı olsa bile, sabahki olaylar onu iyice uyandırmıştı.

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. *Ne karmaşa* ama. En azından sonunda ailesiyle nerede durduğunu biliyordu. Elbette, işine saygı duymadıklarını her zaman biliyordu ama bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koymuşlardı: ona da saygı duymuyorlardı. Onlar için yaptığı onca şeyden sonra.

Hayır demek için neden bu kadar beklemişti? Ailesinin her şeyiyle ilgilenmeden onların kızı olmayı bilmiyordu, tıpkı Nathan'ın her istediğini yapmadan ve kendine hiçbir şey bırakmadan onun kız arkadaşı olmayı bilmediği gibi.

Ailesi haklı mıydı? Cal ile aynı kalıba mı girmişti? Dünyada uğruna bir bok yapmakla yükümlü olduğu tek kişiye aşık olmuştu. Endişelenmesine gerek kalmasın diye işteki her şeyle ilgilenmek iyi hissettiriyordu; her ne kadar çok fazla şey yapması onu sonsuza kadar rahatsız etse de. İşten sonra onun için hiçbir şey yapmıyordu - bir kez denediğinde Cal onu çamaşırhanede kuru bir yükü katlarken bulmuş ve ona orada rahatlamak için bulunduğunu, ev işleri yapmadığını söylemişti - ve ondan hiçbir şey beklemiyor gibi görünüyordu, ama bu ofiste kendini ne kadar çok yorduğunu değiştirmiyordu.

Ona bakma zorunluluğu hissini görmezden gelemeyken ve adam onun kendi başına idare edebileceğine inanmazken nasıl dengeli bir ilişkileri olabilirdi? Ona defalarca inandığını söylemişti ama tüm kanıtlar aksini gösteriyordu; yoksa neden sürekli onunla ilgilenmeye çalışsındı ki?

Belki de haklıydı. Belki de ailesi haklıydı. Cal'la yatmaya başlamadan sadece iki ay önce Nathan'la ayrılmışlardı ve Nathan'la tanıştığında olduğundan çok daha sert ve hızlı bir şekilde düşmüştü. Belki de bunların hiçbirisi gerçek değildi ve kalbi sadece içine düşebileceği kolay ve güvenli bir şey görmüştü. Ve eğer bu doğruysa, Cal'a haksızlık ediyordu.

Kendisine de adil davranmamıştı; her şeyi kontrol altında tutmak için kimseye ihtiyacı olmadığını herkese kanıtlama şansı istemişti ve şimdi herkes Nathan'dan Cal'a atladığını biliyordu. Ailesinin hayal kırıklığı, ofisteki fısıltılar...

Bunu tek başıma yapabilirim.

Ben de diyorum ki buna mecbur değilsin.

Cal anlamadı. Anlayamazdı. *Seni önemsiyorum*, demişti Nathan'ın görüşmesinden sonra. *Endişelenmeye hakkım var.*

Maggie ona inanmayı her şeyden çok istiyordu. Ama inanmadı. Kendini toparlamak ve yüzünde bir gülümseme tutmak için elinden geleni yapmıştı ama artık bunu yapamıyordu. Ve bu Cal için adil değildi. Bir performanstan daha iyisini hak ediyordu ama Maggie'nin ona verecek başka bir şeyi yoktu, bu da tek bir seçeneği olduğu anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldı, çantasından defterini çıkardı ve ortasından iki sayfayı dikkatlice yırttı. Maggie masanın üzerine eğildi ve iki mektup kaleme alırken ağlamamak için kendini zor tuttu.

CHAPTER THIRTY

E Asansörün duvarına yaslanan Cal'ın omuzlarına yorgunluk çökmüştü ama kalbine çöken endişenin yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

Maggie ne aramış ne de mesaj atmıştı. Marysville'e tek parça halinde ulaştığından bile emin değildi. Dairesinden çıkıp gitmişti ve Cal'in peşinden gitmemek için tüm benliğini kullanması gerekmişti.

Sana ihtiyacım yok, Cal.

O yapmadı; Cal bunu biliyordu. Ondan uzaklaşabilir, dünyaya açılabilir ve gittiği her yerde sivrilebilirdi. Ama ona ihtiyacı vardı. Maggie kalbinde onu bekleyen boşluğu doldurana kadar ne kadar eksik olduğunu fark etmemişti.

Onu seviyordu. Ve onun buna izin verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cal ayaklarını sürükleyerek ofisine girdi. Masasına bakmak istemedi, telesekreterinin sadece Maggie'den gelebilecek bir mesajla kırmızı yanıp söndüğünü görmekten korkuyordu. Bu onu şaşırtmazdı - muhtemelen hâlâ kafeyle uğraşıyordu ve uğraşmasa bile

Yorgun. Ama Cal'ın onu görmesi gerekiyordu. Her şeyi o sabah bıraktıkları gibi bırakmaya dayanamıyordu.

Cal, yanıp sönen ışıklardan arınmış telesekreteri görünce rahat bir nefes aldı ve masa sandalyesine çöktü. İç çekerek öne doğru eğildi, dirseği bir kâğıt parçasına çarparak yere düşürdü. Kim bilir nereden gelmişti. Dün ayrılmadan önce bir kez olsun masasını toplamıştı.

Uzanıp yerden kâğıdı aldı ve kıpırdamadan durdu. Kâğıt değil. Bir zarf-iki zarf. Her birinin ön yüzündeki kusursuz el yazısı ona kendisinininki kadar tanıdıktı; hatta tanıdık bir kaleme ait koyu mavi, neredeyse siyah mürekkebi bile tanıdı.

Zarfları masanın üzerine yan yana koyarken kalbi hızla çarpıyordu. Birinde *Bay Michaelson* yazıyordu. Diğerinde *Cal*. Sandalyesine geri oturup boğazındaki yumruyu yutmadan önce parmağını ikincisinin üzerinde gezdirdi.

Mektupları açmadıysa, bu gerçekleşmiyordu. Mektupları açmadıysa, hiçbir şey değişmemişti. Mektupların ne içerdiğini düşünmesine bile izin veremezdi. Tahmin etmek çok kolaydı ve bu da her şeyi çok gerçek kılıyordu.

Cal dünyanın hala döndüğünü ve zamanın hala geçtiğini fark etmemişti, ta ki kapısı gürültüyle çalınana ve Jazz'ın sesi "Orada mısın Maggie? Çünkü her ne kadar seni desteklesem de

Sabah burada kilitli kaldığınızı bilmek faydalı olacaktır."

"Kapı açık," diye geri seslendi, sesi titriyordu ve Jazz ofise adım attı.

Onun tek başına oturduğunu görünce kaşlarını çattı. "Maggie nerede?"

Onu gerçeğe döndüren elindeki dev bardak oldu; Maggie'nin Jazz'a şirketteki ilk günü için verdiği bir hediye idi. Maggie'ninkiyle mükemmel bir uyum içindeydi ama Jazz'ınki turkuaz, Maggie'ninki ise yeşildi.

"I..." Ne söyleyeceğini, nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Cal gözlerini kapadı ve kaşlarının arasındaki noktayı sıkıştırdı. "O burada değil."

"Tamam..." Jazz odayı geçerken kelimeyi uzattı. "Ne oluyor, bunlar da ne?" Gözleri masanın üzerindeki harflere odaklandı.

"Mektuplar," diye başardı Cal.

"Maggie'den mi?" diye sordu, ama Cal el yazısını onun kadar iyi tanıdığını biliyordu. Başıyla onayladı. "Ne yazıyor?"

"Onları açmadım. Ben... Ben yapamam." Sesi çatladı ve Jazz'ın yüzünü sempati kapladı.

"Lanet olsun. Ne oldu?"

Cal ona sabahki olayların özetini anlatırken o da masasının yanındaki koltuğa oturdu. Cal, Maggie'nin nasıl çekip gittiğini anlatırken Jazz'ın gözleri büyüdü ve irkildi.

"Ve hiç aramadı ya da mesaj atmadı mı?

Hiç mi?" "Hayır, sadece mektuplar."

"Açmamı ister misin?" Jazz sordu ve Cal başını sallayarak *Bay Michaelson*'a gönderilmiş olanı ona uzattı.

Zarfı açtı ve Maggie'nin el yazısını tarayarak mükemmel bir şekilde katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Notu incelerken gözleri kısıldı ve başını hafifçe sallayarak notu yere bıraktı. "Bu onun istifası. Hemen yürürlüğe girecek. Çok... genel bir yazı," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

Hay sikeyim. Cal bunu bekliyordu, yoksa neden iki mektup yazsındı ki? Birini personel dosyasına koyması için, diğerini de kalbinde saklaması için. İkincisini okuyacak gücü yoktu ama bilmesi gerekiyordu. Ve Jazz'dan bunu okumasını isteyemezdi.

"Sen... Ben diğerini açarken kalabilir misin?" diye sordu ve Jazz başını sallarken gözlerinde sempati parladı.

Cal mektubu zarfın üstünden kaydırarak açıp içindeki mektubu çıkarırken elleri titriyordu. Derin bir nefes aldı ve kâğıdı açtı.

Cal,

Böyle şeyler bıraktığım için çok üzgünüm. Bunu mektupla yapmanın beni korkak yaptığını biliyorum ama yüz yüze yapabileceğimi sanmıyorum.

Sanki yıllar önce bana beni heyecanlandıran bir şey bulmak için ne gerekiyorsa yapmamı söylemiştin ve sayende yaptım. Her zaman sendin. Geçtiğimiz aylar hayatımın en güzel, en büyüğü, en heyecan verici zamanları oldu ve sana minnettarım.

Ama tekrar Na&an'a dönmek ve ailemle birlikte olmak bana Na&an'dan neden **ayrıldığımı** hatırlattı ve bunu geri dönüp başka biriyle birlikte olmak için yapmadım. Kendime bir çıkış yolu bulmalıyım ve bunu kendi başıma yapmalıyım.

İşimi sevdiğime söz verdiğim zamanlarda yalan söylemiyordum, ama bunu işimi yapmamak için bir bahane olarak kullanmayı bırakmalıyım. Jazz ilk başta sizi biraz delirtebilir ama işinde iyidir.

Altmış yıl sürmemiş olabilir ama yine olsa yine yaparım.

Çok üzüldüm.

Maggie.

Cal mektuba baktı ve gözlerindeki yanmayı geri püskürterek gözlerini kırptırdı. "Cal?"

Jazz adını söylediğinde başladı, sonra mektubu masanın üzerine bıraktı. Artık ona bakamıyordu; kelimeler onu ikiye bölmüştü. Yirmi dört saat önceki Cal vardı, her anını Maggie'yle mutlu bir son şansını bile hak etmek için ne yaptığını düşünerek geçiren Cal ve mektuptan sonra asla hak etmediğini bilen Cal.

"Bitti," diye cevap verdi, sesi çığdı. "Kendi başına olmak istiyor. Her şey bitti."

"Tanrı aşkına Maggie," diye mırıldandı Jazz nefesinin altından.

"Burada ne yapmam gerekiyor? Öylece gitmesine izin mi vereyim?" Cal'ın sesi çatladı ve Jazz nefesini içine çekti.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Siz ikiniz birlikte harikasınız. O sadece korkuyor," diyerek onu rahatlattığını düşündüğü bir şekilde omzunu sıvazladı. "Belki de şimdilik onu biraz rahat bırakın. O

bugün beni görmek istemeyecek, ama onunla konuşup aklının nerede olduğunu anlayacağım. Her şey yoluna girecek. Bu son değil."

Cal ona inanmak istiyordu ama Jazz, Maggie'nin ona ihtiyacı olmadığını söylediğinde yüzünü görmemişti.

"Cal. Beni dinle. Maggie'yi yirmi yıldır tanıyorum ve onun sana aşık olduğu gibi birine aşık olduğunu hiç görmedim."

"Ama bana aşık olmak istemedi," dedi Cal, sesi çatallaşarak. "Sorun da bu değil mi?"

"Maggie kendisi için iyi olan hiçbir şeyi yapmak istemiyor. Bu yüzden hiç ara vermiyor. Ona biraz zaman verin, her şey yoluna girecektir. Peki ya bu?" Parmağıyla Maggie'nin istifa mektubuna dokundu. "Şimdilik bunu görmezden gelin. İstifa etmiyor. Ben de izin vermiyorum. Ekibin geri kalanına biraz izin aldığını söyleyebilir miyiz?"

"Ama eğer başka bir iş bulursa-"

"Yapmayacak." Jazz ondan çok daha emin görünüyordu. Ellerini birbirine vurdu ve derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Tamam. Ben gidip ekibin geri kalanıyla ilgileneceğim. Bugün müşteri toplantınız yok ama Carissa ile bir toplantınız var. Seninle üzerinden geçmek istediği bir dava var ama bana ne olduğunu sorma. Hazır mısın, yoksa iptal etmemi ister misin?"

Cal hiçbir şey için hazır değildi ama Maggie'nin plansız izin aldığı gün o da ayrılırsa ekip bunu fark ederdi.

"Hayır, sorun değil."

"Harika. Her şey yoluna girecek, Cal. Söz veriyorum."

Cal, Jazz odadan çıkarken onun sözlerinin paramparça kalbinin derinliklerine işlemesine izin vermeye çalıştı; yüzündeki kararlı ifadeyi taklit etmeye çalıştı. Ama ofisi çok sessizdi, Maggie'nin her an yanında çalışmak için merdivenlerden yukarı çıkabileceği ihtimali olmadan çok boştu.

Maggie de en az onun kadar buranın temelinde yer alıyordu, peki bunu anlaması neden bu kadar uzun sürmüştü?

O üç ay için her şeyi tekrar yapardım. Annesinin eve döndüğünde söylediklerine ürkütücü derecede benziyordu ama Cal annesinin bu kadar büyümlü bir şeye sahip olup da onu kaybetmenin ne kadar acı verdiğini bilmediğini düşünmeden edemiyordu.

CHAPTER THIRTY-ONE

Maggie

Maggie telefonu bıraktı ve odanın içinde yarattığı şeye baktı. Evin içinde dolaştı, parmaklarını mobilyaların, kaplamaların üzerinde gezdirdi. Evin bir santimine bile dokunulmamıştı. Duvarları yıktı, yerleri yeniledi, boyadı, fayans döşedi ve mekânı baştan aşağı tasarladı.

Maggie ilk aklına gelen şeyin Cal'ın ne kadar gurur duyacağı olmasından nefret ediyordu. Hâlâ içinde olduğunu fark etmediği gözyaşları gözlerine hücum etti.

Koridorda durup merdivenlere baktı. Yuva yapma niyetiyle dağılmakta olan bir evi almış ve daha güzel bir ev yapmıştı. Güzeldi, buna hiç şüphe yoktu ama bu onu bir ev gibi hissettirmiyordu.

İşinden ayrılmasının, ailesini terk etmesinin ve Cal'den uzaklaşmasının üzerinden üç hafta geçmişti. Evi bitirmek için gece gündüz çalışmıştı, acelesi olduğundan değil, zamanını başka nasıl dolduracağını bilmediğinden.

Uzun zamandır ilk kez teknik olarak endişelenecek başka bir şeyi yoktu; işinden ayrılmış ve Burly's'i arkasında bırakmıştı. Elbette bu onu endişelenmekten alıkoymuyordu. Hâlâ her şey için endişeleniyordu: ailesi, Jazz'ın yıllarca yaptığı organizasyon işlerini mahvetmesi ve ofisin dağılması, yıllarca ilişki geliştirdiği müşterilerinin adını unutması, Cal.

Cal.

Cal onun dolabında bıraktığı kıyafetleri temizliyor. Cal, Noel'de ona hediye ettiği ses makinesini açıyor ve okuma köşesine yerleşiyor. Cal kulübe gidiyor ve eve yeni birini getiriyor-

Hayır. Oraya gitmeyecekti. Oraya gitmeyecekti; giderse kusabilirdi.

Onsuz nasıl uyuyacağını unutmuştu. Kanepede oturup televizyon izlemeyi ya da kanepede sakın bir sabahın tadını çıkarmak için güzel bir fincan kahve yapmayı, lambayı yakmak için yatağın onun tarafına doğru eğilmeden karanlıkta nasıl uzanacağını unutmuştu. Kendisinin Cal'ın olmadığı ve onun da Cal'ın olmadığı bir dünyada nasıl var olacağını unutmuştu.

Güzel bir evin, onu paylaşmak istediğiniz kişi artık etrafta olmadığına hiçbir şey ifade etmediğini fark etmek ne korkunç bir zaman.

Maggie merdivenlere oturdu ve başını salladı. Üç hafta boyunca onu düşünmemeye çalışmıştı. Jazz iyi olup olmadığını sorduğunda dişlerinin arasından yalan söyleyerek, Cal'ın nasıl olduğunu sorma dürtüsüne direnerek geçen üç hafta. Bir yanı bilmek istemiyordu. Onun mutsuz olmasını istemiyordu ama o iyi değilse kendisi nasıl iyi olabilirdi ki? Onsuz rahatça yaşamamanın bir yolunu bulmuşsa nasıl iyi olabilirdi?

Sana ihtiyacım yok Cal, diye bağırmişti ona. Ne kadar yanıldığını çok geç anlamıştı. Beyninin hangi kısmı bir şeyleri kanıtlamak için yalnız kalması gerektiğine inanacak kadar olayları çarpıtmıştı?

Şimdi biliyordu ki Cal onu kontrol etmeye çalışmıyordu; sadece ona değer veriyordu ve Maggie bunun değerini bilmemişti. Çünkü hiç kimse ona Cal gibi değer vermemişti, bu yüzden Maggie bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Uzaklaşmak daha önce hiç böyle hissettirmemişti. Nathan için tek bir damla gözyaşı dökmemişti ve lisedeki erkek arkadaşı ondan ayrılıp hemen kız arkadaşlarından biriyle çıkmaya başladığında yıkılmış olsa da kız kardeşinin arkadaşlarının yanında, gerçekten hayatta kalıp kalamayacağını hiç merak etmemişti.

Cal onu aşk acısı çeken biri haline getirmiş olabilirdi ama her şeyi berbat eden de kendisi olmuştu. Bu kadar üzgün olmaya hakkı yoktu.

hem kişisel hem de profesyonel olarak bırakan kişi. Uzun zamandır ilk kez Maggie'nin ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Cal'i, işi ve önemsemediği bir evi yoktu. Her şeyi nasıl bu kadar yanlış anladı?

Maggie buradan çıkmak zorundaydı. Kapının yanındaki kancadan çantasını ve anahtarlarını aldı ve taş basamaklardan aşağı, ağaçların gölgelediği sokağa koştu. Biraz yürümek kafasını dağıtacaktı.

Evi yenilemekten bu kadar keyif alması onu şaşırtmıştı; kağıt üzerinde bir tasarım yapmak ve onu kendi elleriyle hayata geçirmek. Ve TikTok'u son birkaç haftalık yalnızlığı boyunca kurtarıcı bir lütuf olmuştu. Daha fazla paylaşım yapmaya başladığında takipçileri üç katına çıkmış ve hatta markalardan onunla çalışmayı teklif eden e-postalar almaya başlamıştı. Ve ödeme. Hem de çok.

Teknik olarak işsiz olduğu ve birikimleri sonsuza kadar yetmeyeceği için bu fikir cazip geliyordu ama ev bittiğine göre platformu nasıl sürdürebileceğini bilmiyordu. Birkaç haftalık video biriktirmiş ve yayınlamaya hazırdı, ancak ondan sonra... Her şeyi yıkıp yeniden başlamak dışında (ki bunu yapmaya hiç niyeti yoktu), üzerinde çalışabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Burly's'den bu kadar aceleyle çıkmasaydı, kafeyi yenilemeyi bir sonraki projesi haline getirebilirdi ama bu kararından pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Geçtiğimiz ay pişmanlık duymadığı tek şey buydu.

Maggie dondurma ve şarap satan en yakın dükkâna varana kadar yürüdü; bu klişenin bir nedeni vardı. Bir şişe merlot ve bir bardak tuzlu karamelli dondurma alarak rekor bir sürede eve geri döndü; erimiş dondurma kırık kalplere iyi gelmiyordu.

Yaklaştığında evin dışında duran ve yüzü oturma odasının penceresine dayalı bir kadınla karşılaşınca kaşlarını çatı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Maggie sordu ve kadın döndü, yanakları renklendi.

"Ah, özür dilerim. Bunun neye benzediğini hayal bile edemiyorum. Sen Maggie'sin, değil mi?"

Maggie bilinçaltında bir adım geri attı. "Evet."

"Ben Nadia Anderson, size evi satan emlakçı. Yüz yüze tanıştığımızı hiç sanmıyorum," diye açıkladı Nadia ve Maggie rahat bir nefes aldı.

"Doğru, asistanınız bana etrafı gösterdi."

Nadia başıyla onayladı. "Üçüncü üç aylık dönemde yatak istirahatindeydim. İkizler doğmadan önceki son satışı sendin aslında."

"Tebrikler," diye teklif etti Maggie. Artık tehlikede olmadığını bildiğine göre, emlakçısının neden burada olduğunu merak ediyordu.

"Teşekkürler. Sizi de tebrik ederim, videolarınızı izledim. Burası harika görünüyor. Yapacak çok işiniz kaldı mı?"

Ağzını açıp "Daha yeni bitirdim. Aslında bugün." Elindeki şarap ve dondurmayı havaya kaldırdı. "Bunlar kutlama için."

Nadia'nın gözleri parladı. "Vay canına, tebrikler!"

Maggie onun gülümsemesine karşılık verdi ve sonra, o daha düşünmeden, "Bir göz atmak ister misin?" dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Çok isterdim! Bir randevudan dönüyordum ve pencereden gizlice bir göz atayım dedim."

Maggie kıkırdadı ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Bence bundan daha iyisini yapabiliriz."

Jazz bitmiş evi ilk gezen kişi olamayacağı için öfkelenenecekti ama Maggie şarap ve dondurmayı onun gelişine saklarsa affedileceğinden emindi.

Nadia onu odadan odaya takip etti, gözleri parlıyordu ve Maggie'nin evde yaptığı her şey için övgüler yağırdıyordu.

Mutfakta işlerini bitirip Maggie ona bir bardak su doldururken, "Her şeyden çok memnun olmalısın," diye mırıldandı. "Ve bu iş bittiği için rahatlamış olmalısın."

"Evet," diye yanıtladı Maggie, sesindeki coşku eksikliğinden irkilerek.

Nadia kaşlarını çattı. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, biliyorum, sadece..." Maggie mutfak adasına yaslanarak konuşmasını sürdürdü. "Sanırım tadilattan, ortaya çıkan sonuçtan daha çok keyif aldım. Güzel bir ev ama benim evim gibi hissettirmiyor, anlıyor musun? Tek kişi için biraz büyük," diye ekledi, böylece aklını tamamen kaçırmış gibi görünmüyordu.

Nadia dudaklarını büzerek, "Anlıyorum," diye onayladı. "Biliyorsun, burayı çok ucuza kapattın ve buraya ne kadar para harcadığını bilmiyorum ama satmak isteseydin, paranı en az iki katına çıkaracağından hiç şüphem yok."

Maggie ona göz kırptı. "Ciddi misin?"

"Oh, evet. Buralarda bir sürü tamir edilmiş ev var. Birçok eski ev yıllar boyunca ihmal edilmiş ve bir ton tadilata ihtiyaç duyuyor, ancak satın almak için çaresiz olan insanlar, bitmiş evler arayan aileler ve genç profesyoneller. Çoğunun bir eve bu kadar emek harcayacak zamanı ya da eğilimi yok, bu yüzden iyi evler hızla satılıyor." Komplocu bir tavırla eğildi. "Geçen ay bir evim listeye girdikten sonra dört haftadan kısa bir süre içinde kapandı."

Maggie'nin hiçbir fikri yoktu. Evini bir hevesle satın almadan önce piyasayı tam olarak araştırmamıştı. "Ne yani, burayı satıp yenilemek için başka bir tamirci mi alacağım?" diye sordu ve Nadia omuz silkti.

"Neden olmasın anlamıyorum. Belli ki tasarım konusunda bir gözünüz ve bunu takip etme beceriniz var. TikTok'unuzdan bahsetmiyorum bile. Dışarıda yıkık dökük evleri onararak çok para kazanan insanlar var. Herkes bu iş için biçilmiş kaftan değil."

Maggie derin derin düşünerek bir nefes verdi. Bu eve duygusal bir bağlılığı yokmuş gibi değildi; Nathan'dan sonra bağımsızlık arayışıyla buraya taşınmıştı. Burası Cal'ın borulara yardım ettiği, örümcek Margaret'i ortadan kaldırdığı, Şükran Günü yemeğini hazırladığı ve onu yatağına taşımadan önce yemek odasını boyamasına yardım ettiği yerd. Burası ona aşık olduğunu fark ettiği yerd. Artık kendine yalan söylemenin bir anlamı yoktu; uzun zamandır aşık olmamıştı. Daha adam ona çıkma teklif etmeden önce tepetaklak yere çakılmıştı.

Ama bu anılar tam da bu evin ona asla bir yuva gibi gelmemesinin nedeniydi. Hissetmeye başlamıştı ama kendisinden ve Cal'dan vazgeçtiğinde bundan da vazgeçmişti. Yeniden başlamak o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. Yenileyeceği başka bir evle, o marka fırsatlarından bazılarını alabilir ve birikimlerini çarçur etmeyi bırakabilirdi. Belki her şey çok kötü gidecekti ama belki, sadece belki, bundan bir kariyer yapabilirdi.

Maggie haftalardır ilk kez biraz heyecanlanmasına izin verdi. *Seni heyecanlandıran şeyi bulmak için ne gerekiyorsa yap, aşkım.* O şeyi bulmuştu ve aynı hızla kaybetmişti. Ama Cal'ın kafasının içinde ona aramaya devam etmesini söyleyen sesi ona "Tamam. Hadi yapalım şunu."

CHAPTER THIRTY-TWO

A Ofis kapısının çalınması Cal'ın başını ellerinin arasından çekti. Çok yorulmuştu. Maggie'siz geçen elli beş gün; neredeyse iki ay. ve o zamandan beri doğru dürüst bir gece bile uyumamıştı.

"Kapı açık," diye seslendi, kapı açılıp Liam odaya girince şaşırdı. "Hey. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye oğlu onu rahatlattı. "Sadece kontrol etmek istedim. Doğum gününden beri seni görmedim. Nasılsın bakalım?" Liam onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ben iyiyim. Her şey harika, evet," diye dişlerinin arasından yalan söyledi Cal. "Son zamanlarda çok sessiz olduğum için özür dilerim. Buralarda işler oldukça yoğundu."

"Ah, Maggie izinde olduğu için mi?"

Cal yutkundu. "Kesinlikle, evet."

"Ne zaman dönecek?" Liam sordu ve Cal fiziksel olarak acı çekti.

"Henüz emin değiliz. Ama altı yıldır doğru dürüst bir tatile çıkmadı, o yüzden artık zamanı geldi."

"Hmm." Liam parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu, bu ona Cal'dan miras kalan bir tikti. "Aşağıda Jasmine'le tanıştım. Harika biri. Çok... konuşkan." Cal'a ağır bir ifade verdi ve Cal anladı.

"Jazz sana Maggie ve benden bahsetti, ha?"

"Evet."

Cal içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Onu savunmak için, herkese söylememiş olmasına şaşırdım." Bildiği kadarıyla söylemişti ve o henüz öğrenmemişti. Jazz mükemmel bir asistandı ama Maggie'den her yönden farklıydı. Günlük operasyonları sırasında Maggie'nin orada geçirdiği altı yıl boyunca olduğundan çok daha fazla şey ters gidiyordu ama Jazz'ın sorun çözme ve işleri eskisinden de iyi olacak şekilde düzeltme becerisi vardı.

"Neden bana söylemedin baba?" Liam nazikçe sordu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum," diye dürüstçe cevap verdi Cal. "Otuz dört yaşındaki çocuğunuza yirmi yedi yaşındaki birine aşık olduğunuzu nasıl söylersiniz?"

Liam ona, "Üç hafta önce otuz beş yaşındaydım," diye hatırlattı.

"Tanrım." Sanki gözünü kırpmış ve Liam'ın büyümesini kaçırmış gibi hissetti.

"Biraz tuhaf olduğu kesin ama seni mutlu ediyorsa tek istediğim bu."

"Öyle," dedi Cal, midesi çalkalanarak. "O yaptı."

Liam, kendi kalp kırıklığından yeni çıkmış biri olarak ona sempati dolu bir bakış attı. "Öğleden sonra işin var mı?"

Cal takvimine bir göz attı. İş gününün bitmesine sadece birkaç saat kalmıştı ve ayrılmadan önce gözden geçirmesi gereken belgeler vardı. Ama hiçbir şey acil değildi.

O da aynı şeyi söyledi ve Liam ayağa kalktı. "Mükemmel. Ceketini al ve caddenin karşısındaki o gülünç derecede pahalı bara gidelim, sen de bana her şeyi anlatırsın."

Cal'ın babalık hayalini kuracak vakti olmamıştı ama içki içmeyi tahmin edebileceğini hiç sanmıyordu. yetişkin oğluyla bir barda buluştu ve eşzamanlı kalp kırıklıklarından yakındı.

Liam'la Maggie'nin kulüpte tesadüfen tanışmalarından bahsederek en baştan başladı (gerçi yalan söyledi ve bir barda tanıştıklarını söyledi

seks kulübü yerine), ona Liam'a evet demesini söylemesine, ilk buluşmalarına ve sonra her şeyin gözlerinin önünde patlamasını izlemesine kadar,

Cal tatsız kısımları atladi ama oğluna su tesisatını tamir ettiğini, yemek odasını boyadığını, Noel ağacını diktiğini ve kendisine verilen en düşünceli hediyeği anlatti. Ona küçük anlarda aşık olduğunu, anne babasının oturma odasında babası ona gördüğü komik bir köpeğin bulanık resimlerini gösterirken gülüşünü izlediğini; kollarında uykuya dalarken nefes alışını izlediğini anlatti.

Bitirdiğinde kadehleri boşalmıştı ve Liam şok olmuş bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Maggie kendi başına idare edebileceğine inanmadığı ve bunu kendine kanıtlamak istediği için seni terk etti ve sen de ona iki ay boyunca alan mı tanıdın?"

"Hemen hemen, evet," diye onayladı Cal.

"Ne oluyor baba?" Liam onun koluna, pek de hafif olmayan bir yumruk attı.

"Ne?" Cal şaşkınlıkla sordu. "Jazz onu rahat bırakmanın doğru karar olduğunu söyledi. Tek başına iyi olduğunu kendine kanıtlamak için zamana ihtiyacı var."

"Tanrım," diye mırıldandı Liam, burnunun kenarını sıkarak. "Bunca zamandır yalnızdın. En azından birlikte olduğunuz birkaç ay dışında. Yalnız olmak için yalnız olmak zorunda değilsin. Elbette eski sevgiliyle yaşıyor ya da ailesiyle çalışıyor olabilir ama söylediklerine bakılırsa her şeyi kendi başına yapıyordu. Aynen ofiste yaptığı gibi. Maggie'nin işleri kendi başına yapmayı öğrenmesine gerek yok. Seni itip kaktığında bile gelip onun yanında olacağını öğrenmesi gerekiyor."

Cal arkasına yaslandı ve Liam'ın sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Tek istediği buydu, Maggie'nin ona sırtını dayayabileceğine güvenecek kadar ona izin vermesi. "Ona yardım etmeye çalıştım," dedi parmaklarını boş bardağına vurarak. "Onunla birlikte ailesinin yanına gitmeye çalıştım. İş yükünü hafifletmek için Jazz'ı tuttum. Hatta bir keresinde yatağını toplamayı bile denedim - bundan hoşlanmadı." Liam'ın şikâyet etmeden yapmasına izin verdiği tek şey tadilatla ona yardım etmektir ve o zaman bile onu buna mecbur olmadığına ikna etmek için bulabildiği ilk bahaneyi aramıştı. O da aynı şeyi söyledi ve Liam, Cal sanki çok önemli bir noktayı kaçırıyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Tüm hayatını onu hiç takdir etmeyen insanlara hizmet ederek geçirdi baba. Birdenbire ona hizmet etmeye çalışman onu çok korkutmuş olmalı.

Ona iyi bak. Görünüşe göre çocukken ihmal edilmiş ve eski kocası istediğini elde etmek için ondan faydalanmış ve karşılığında hiçbir şey vermemiş. Muhtemelen ilgilenilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor."

Cal, ailesi ona kendilerinden biri gibi davrandığında Maggie'nin ne kadar uygulandığını, aile gibi davranan bir aile gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

Maggie hayat boyunca başı dik bir şekilde yürümüş, ardında mükemmellikten bir iz bırakmıştı. Yüzeyin altında çatlak bir kabuk olduğunu hayal etmek zordu, ama Liam haklıydı - hiç kimse yirmi yedi yıl boyunca hiçbir takdir görmeden sonsuz bir çabayla yaşayamaz ve zarar görmeden hayatta kalamazdı.

"Bu tür şeylerde ne zaman bu kadar iyi oldun?" Cal oğluna sordu ve Liam'ın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Son zamanlarda çok fazla aşk kitabı okuyorum. Çok şey öğreniyorum."

Cal'ın seçtiği türün son zamanlarda ona öğrettiği tek şey zehirli meyveleri tanımak ve kılıç bilemekti. Belki de Liam'dan birkaç kitap ödünç almalıydı. "Bunu nasıl düzeltebileceğimi bildiğini sanmıyorum."

"Önce onu bunu düzeltmek istediğine ikna etmelisin. Sanki her şeyi başkaları için düzeltiyormuş ve daha önce hiç h a t a yapma şansı olmamış gibi görünüyor. İlk başta sana izin vermeyebilir ama sen denemeye devam et," dedi Liam ve bir tur daha içki içmek için barı işaret etti. "Ortaya çıkarsın ve onu kızdırsa bile yardım etmeye devam edersin. Zamanla, sadece onunla ilgilenmek istediğini ve karşılığında hiçbir şey istemediğini gördüğünde, beyninin sadece bunun için yeterince çalışırsa seilmeyi hak ettiğini söyleyen kısmını yeniden yazacaktır."

Bunu yapabilirirdi. Maggie çok inatçıydı ama Cal bulunduğu yere pes ederek gelmemişti. Onun inatçılığına karşı koyabilir ve ne pahasına olursa olsun, onu onun için sevdiğini kanıtlatabilirdi.

Cal kararlılıkla, "Bunu düzelteceğim," dedi.

"Sana inanıyorum," diye yanıtladı Liam. "Seni hiç bu kadar kararlı gördüğümü sanmıyorum."

"Aradığım kişi o, Liam. Cidden, onun genç olduğunu biliyorum ve bu biraz garip ve muhtemelen alışmak biraz zaman alacak ama bana böyle hissettiren biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. O... her şeyim."

"Senin adına mutluyum, baba." Oğlunun kırık kalbine rağmen Cal, Liam'ın bunu kastettiğini biliyordu. İçkileri geldi ve Liam bardağını kaldırıp birasını yudumladıktan sonra, "Bana Jasmine'den biraz daha bahset," dedi.

C Arabasına yaslanıp Maggie'nin ön kapısına bakarken Al'in kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Ravenna'da uykulu bir Pazar sabahıydı ve Bir fincan kahve ile kanepeye kıvrılmış, en sevdiği tasarım bloglarında geziniyor, arka planda bir podcast veya müzik çalıyor olacağından emindi.

Dün buraya kadar arabayla gelmiş, sadece evinin önünden durmadan geçip gitmiş, Liam'ın yanlış yaptığına ve uzak durması gerektiğine kendini ikna etmişti. Ama uykusuz geçen bir geceden daha uyanmış ve artık yeter diye düşünmüştü. Jazz'a geleceğini söylememişti ve taş patikada yürürken bundan pişmanlık duyuyordu. Ya korkunç bir hata yapıyorsa?

Cal derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı, koridorda ayak sesleri duyulurken ve kilit tıklanırken nefesini tuttu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Kapı aralığındaki adamı görünce Cal'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yol boyunca kafasında kurduğu tüm senaryolara rağmen Maggie'nin bir arkadaşı olduğunu hiç düşünmemişti. Boğazını temizledi. "Ben, Maggie'yi arıyorum." Sesi zayıf geliyordu.

Şaşkınlık adamın yüzünü aydınlattı. "Özür dilerim. Sanırım yanlış adrese geldiniz. Aslında, bekleyin." Başını çevirdi ve merdivenlerden yukarı bağırdı. "Bebeğim, evi satın aldığımız kadının adı neydi?"

Bir ses merdivenlerden Maggie'nin adını haykırırken Cal nefesini tuttu. Adamın omuzlarının üzerinden manzaraya baktı; koridorda istiflenmiş kutular vardı. Evi satmış mıydı?

"Doğru ya. Üzgünüm dostum, sadece birkaç haftadır buradayız ve nereye taşındığından emin değilim."

Cal ona teşekkür etti ve sersemlemiş bir halde arabasına doğru yürüdü.

"S evi sattı."

Pazartesi günü onu bulmak için doğruca ofise girdiğinde Jazz, ağzında yarısı dışarı sarkan kruvasanla masasından başını kaldırdı Sabah.

"Sana da günaydın patron," diye mırıldandı dolu bir ağızla. "O da neydi?"

Cal onun yanındaki sandalyeye çöktü. Genelde bu konuyu tüm ofisin önünde konuşmazdı ama hafta sonu sohbetinin gürültüsünden kimse onları duyamazdı.

"Maggie. Evini sattı."

Jazz kruvasanı bir y u d u m d a yuttu. "O yaptı, ama *sen* nasıl Bunu biliyor musun?"

"      d n oraya gittim ve yeni sahipleriyle tanıştım."

"Kahretsin. Oraya mı gittin?" Cal başını sallayınca ıslık çaldı. "Bu onu geri almaya  alışacağın anlamına mı geliyor?"

"Sence yapmalı mıyım?" Cal Jazz'a sordu. Bir gün önce sahip olduğu cılız güven kırıntısı, dairesine g i d e r k e n bir yerlerde kaybolmuştu.

"Hepimiz yapman gerektiğini düşünüyoruz."

Cal yavaşça arkasına döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, suçluyu arıyordu. İstese de bağıran kişiye se emezdi; odadaki tüm gözler onların üzerindeydi. Kahretsin.

"Evet, ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyoruz ama bunu düzeltmeniz gerekiyor. Maggie'yi  zl yoruz," diye söze girdi Twyla.

"Ve ikinizin de mutlu olmasını istiyoruz," diye ekledi Josie.

Cal, ellerini havaya kaldıran Jazz'a kaşlarını kaldırarak, "Kimseye söylemedim! Josie başladığında zaten biliyordu."

Lanet olsun. Gerçekten de tedbirli davrandıklarını sanıyordu. "Hepiniz nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

Grant omuz silkerek, "şükran Günü'nden sonra, Maggie'yi kimsenin duymadığı bir dava üzerinde çalışmak üzere İrlanda'ya götürdüğünde şüphelenmeye başladık," dedi. "Ve sonra bize TikTok'unu gösterdiğin gün vardı ve kelimenin tam anlamıyla sadece Maggie'yi takip ediyordun."

Josie nazıkçe, "Ama aynı zamanda bunu saklamakta da çok k t yd n Cal," diye ekledi. "Hakkında konuştuğun tek şey oydu ve sadece birbirinizi görüyorsanız bilebileceğiniz şeyler hakkında düzenli olarak hazırlıksız yorumlar yapıyordun."

Cal kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Bir keresinde bana Maggie'nin banyodayken benim dinlediğim müzik grubunu dinlemekten hoşlandığını söylemiştiniz," diye öneride bulundu yeni yardımcılardan biri.

"Ve bana yatakta Pazar brunch'ı için aldığın o süslü   reklerin fotoğrafını gösterdin - fotoğrafta Maggie de vardı, Cal. Senin yatağında."

Twyla ekledi.

Jazz başını sallayarak, "Vay canına, artık bunu kimseye anlatmak konusunda kendimi resmen kötü hissetmiyorum," dedi.

Cal elleriyle yüzünü kapattı. Her zaman bu kadar umursamaz mıydı, yoksa Maggie mi onu bu hale getirmişti? Ailesinin daha onlar gelmeden bir şeyler yaşadıklarını düşünmesi ve bu olay arasında, ağzını sıkı tutma konusunda berbat bir iş çıkarmıştı.

"Kimsenin umurunda değil, eğer bu yüzden endişeleniyorsan," diye ekledi Grant gerçekçi bir şekilde. "Yani, biraz umursuyorum, ama bu sadece kıskandığım için."

"Sanırım Grant'in söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi Josie, "ikinizi de desteklediğimiz. Burada kimse senin onun patronu olmanı umursamıyor. Eğer geri dönerse ve sen hâlâ onun patronu olursan tabii."

Cal ürpertici bir iç çekişle arkasına yaslandı. Bunların hiçbirini beklemiyordu.

Kendisi kadar şaşırmış görünüyor olmalıydı, çünkü Jazz ona acıdı ve takıma bağırdı, "Pekala, sanırım Cal anladı. Herkes işine dönsün."

Maggie'nin iş modundaki sesiyle aynı etkiyi yaratmadı ama gözler teker teker bilgisayarlara ve evraklara döndü.

"Tadilatı bitirdi," diye açıkladı Jazz ona. "Ama eve aşık değildi ve tadilatı özleyeceğini biliyordu, bu yüzden evi sattı ve başka bir tamirci satın aldı."

Jazz bir bloknotun köşesine bir şeyler karaladı ve yırtıp attı. "Bu onun yeni adresi. Açıkçası, ikinizin de bu sürekli özlemi beni yoruyor, o yüzden lütfen bana bir iyilik yapın ve gidip bunu düzeltin. Ama bugün olmaz, bugün bir sürü işin var ve Maggie ona gitmek için bunu atlamanı onaylamaz. Yarın oldukça boş."

Cal adresi göğsüne bastırdı ve başını salladı. "Yarın o zaman."

CHAPTER THIRTY-THREE

Maggie

T Maggie'ye evi sattıran ayaklı küvetti, ama kulübeyi sattıran verandaydı. En mantıklı satış noktası değildi.

Seattle'da ne kadar sık yağmur yağdığını bilmiyordu ama kuru kalmak ve yağmuru izlemek için altında oturabileceğiniz bir tente hayal ediyordu.

Evin aksine, Maggie'nin kulübenin hayalindeki ev olduğuna dair hiçbir yanılsaması yoktu. Büyük bahçesi ve bitirdiğinde muhteşem bir yaşam alanı olacak bodrumuyla genç bir aile için mükemmel bir evdi ve tasarım becerilerini sergilemesi için yeni bir meydan okumaydı. Yazlık, başlangıçta evinin olduğundan çok daha kötü durumdaydı, ancak daha da iyi bir anlaşma yapmıştı.

Evi sattığına göre artık daha az yalnız değildi ama en azından dikkatini dağıtacak yeni bir projesi vardı. Ve bir hafta önce taşındığından beri neredeyse her gece yanında olan ve eşyalarını yerleştirmesine yardım eden Jazz vardı.

Maggie arka kapıyı kilitlerken en az üç kez Jazz'ı aramayı düşündü. En iyi arkadaşına bugünkü planlarından bahsetmemişti çünkü planlarını uygulayacağından emin değildi. Olmayacaktı.

Asansörden inip altı yıl boyunca evim dediği ofise adımını atana ve bir veda bile etmeden nezaketsizce çekip gidene kadar.

İlk birkaç hafta boyunca telefonu her gün ofisteki insanlardan gelen mesajlarla çınladı, iyi olup olmadığını, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için ulaşılar, ama gözlerini yaşartan *Seni özledik! mesajlarıydı*. Ekibin çoğunu yıllardır tanıyordu ve onlardan yeni ayrılmıştı. Bağımsızlığını geri kazanmaya çalışan Maggie, görünüşe göre nasıl iyi bir insan olunacağını unutmuştu.

Yine de ekibe nasıl davrandığı Cal'a nasıl davrandığı konusunda hiçbir şey ifade etmiyordu. Maggie onu görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu ama özür dilemesi gerekiyordu. Belki bunu yapmak için onun iş gününde ofise gitmek kötü bir fikirdi, ama ofis her şeyin başladığı yerd ve doğru hissettiriyordu.

Arka bahçeden evin önüne açılan kapıyla boğuşuyordu; ön kapı sıkışmıştı ve henüz tamir etmeye fırsatı olmamıştı, bu yüzden gelip gitmek için arka kapıyı kullanıyordu. Yapacak çok şey vardı ama Cal'le konuşmadan harekete geçemiyordu.

Maggie arabasının kilidini açtı ve tam o sırada bir araba caddeye yanaştı. Kafasını kaldırdı ve tanıdık Tesla'yı görünce kalbi durdu.

Cal arabadan indi ve Maggie iki ay sonra ilk kez onun yüzünü gördüğünde göğsü kabardı. Maggie kalbindeki rahatsız edici sızıya alıştığını sanıyordu ama Cal'in yatağında çalan telefonla uyandığından beri ilk kez nefes alıyormuş gibi hissediyordu.

"Merhaba," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Merhaba aşkım." Cal'ın sesi en yumuşak battaniye gibi üzerine çöktü, vücudu ona sarılması için yalvardı.

Kafası karışmış bir halde Cal'dan arabasının kapısına baktı ve başını salladı. "Ben de tam seni görmeye geliyordum. Burada ne işin var?" Eğer burada olsaydı ve yine verandada uyuyakalmamış olsaydı.

Cal'ın gözleri büyüdü. "Beni görmeye mi geliyordun?" "Evet, konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

Garaj yolundan ona doğru yürürken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ethel'in iki kahve fincanını havaya kaldırdı. "Kahve getirdim," diye devam etti. "Ve ayrıca, seni özledim. Ve daha fazla uzak kalamadım."

"Ah." Maggie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Kahretsin, Cal. Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi, sözleri Maggie'yi ciğerlerine hava çekmesini sağlayacak kadar rahatlatmıştı.

"Arkada oturabiliriz."

Onu zorlu kapıdan geçirerek daha anahtarları almadan önce satın aldığı açık hava masa ve sandalyelerine götürdü, günler biraz daha ısındığında dışarıda oturup tabletinde tasarım yapmayı hayal ediyordu.

Cal onun karşısına oturdu ve masaya bir kahve fincanı koydu.

"Evi sattın." Maggie onun gözlerindeki acı parıltısını kaçırmadı. Zamanlarını ev ve dairesi arasında oldukça eşit bir şekilde bölüşmüş olsalar da, evin gitmesine neden üzüldüğünü anlıyordu. Patron ve asistandan ziyade Maggie ve Cal olarak tanımlayıcı anlarının çoğu bu dört duvar arasında gerçekleşmişti.

Derin bir nefes aldı. "Bitirdim ve hiç de evimmiş gibi hissetmedim."

Maggie ona emlakçısıyla tanışmasını, evi satışa çıkarmasını ve yirmi dört saat içinde teklif almasını anlattı. Sonunda evi satın alan çift Cleveland'dan Seattle'a taşınyordu ve evi hiç görmeden satın almışlardı.

"Kadın videolarımı izliyor," diye açıkladı Maggie. Çok fazla konuşuyordu ama bundan bahsetmek, olaklardan bahsetmekten daha kolaydı. "O yüzden burayı olduğu gibi satın almak istedi -mobilya ve her şeyiyle. Gerçekten hızlı bir satış oldu ve neyse ki aramaya başlar başlamaz burayı buldum." Kulübe birkaç yıldır boşmuş ama anahtarları almadan önce birkaç gün Jazz'ın yanında kalması gerekmiş. Hem Maggie hem de evi satın alan çift nakit ödeme yaptığı için tüm süreç üç haftadan biraz fazla sürmüştü; bu da emlakçısı için yeni bir rekordu.

Cal bahçeye bakarak, "Çok güzel," dedi. "Bahçe harika." "Benim için satış noktası buydu."

Cal ona geri döndü. "Sence burası o yer mi? Yani ev."

Maggie dudağını ısırarak başını salladı. "Hayır, ama bu sefer öyle olmasını beklemiyorum. Burası bir iş yeri. Evi yenilemeyi sevdim ve TikTok'um iyi gidiyor, bu yüzden devam edebileceğimi düşündüm." Cal'ın gözlerinde gurur gibi bir şey parladı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Yutkundu, nefesi

boğazında düğümlendi. "Ev, ev... sendin. Bunu çok geç fark ettim."

Cal nefesini içine çekti. Ama eğer ona bakarsa, parçalanacaktı. "Buna sahip olmama, sana sahip olmama izin vermenin bir parçamdan vazgeçmek ve onu kaybetmek anlamına geldiğini düşündüm. İnsanların bir parçamı alıp ona bir hiçmiş gibi davranmasına o kadar alışmıştım ki, Nathan ve ailemin yaptıkları yüzünden seni cezalandırıyordum. Çok özür dilerim." Sesi çatallaştı ve öne doğru eğilip elini onun elinin üzerine koyan Cal'ın sandalyesinin avludaki taşlara sürtünme sesini duydu.

Dokunduğunda Maggie'nin omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Tanrım, onu özlemişti.

Hem de çok.

"Şimdi anlıyorum," diye devam etti. "O parçamı gerçekten kaybetmezdim. Sadece bakman için sana vermiş olurdum. Ve sana güveniyorum. Ona değer vereceğini ve ona saygıdan başka bir şey göstermeyeceğini biliyorum. Ben de bunu çok geç fark ettim."

"Maggie," diye nefes aldı Cal. "Bana bak, aşkım."

Maggie sonunda başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında dudakları titriyordu.

"Çok geç değil. Asla çok geç olamaz. Bir şeyleri anlamak için binlerce kez uzaklaşman gerekse bile, geri dönmek için ben hep burada olacağım. Benim için o sensin, Maggie."

Maggie bir hıçkırığı bastırdı ve eliyle yüzünü kapattı. Onunla gerçekten bir şansı daha var mıydı? Ona bu kadar kötü davranmışken, onu bu şekilde terk etmişken, gerçekten tekrar denemeye istekli miydi?

"Sana çok kötü davrandım Cal. Birlikte olduğumuz süre boyunca sana olması gerektiği gibi davranmadım."

"Maggie," dedi usulca, ellerini yüzünden nazikçe çekip tutarak. "Yirmi yedi yılını hayatındaki neredeyse herkes tarafından kötü muamele görerek geçirdin. Ve çok genç yaşta büyümeye zorlanmış olsan bile hâlâ sadece yirmi yedi yaşındasın. Hâlâ bir şeyleri anlamaya çalışıyorsun ve korkuyorsun. Sorun değil."

"Geri dönmek istedim," diye itiraf etti. "Neredeyse ayrılır ayrılmaz. Ama sana asistanın olarak geri dönmeden Maggie olarak geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum."

"İşe geri dönmek istemiyor musun?" diye sorarken Cal'ın sesinde ne bir yargılama ne de bir öfke vardı.

Maggie başını salladı, bir damla gözyaşı yanağından süzülüp ağartılmış ahşap masanın üzerine düştü. "Asistanın olmayı seviyordum ama yanlış nedenlerden dolayı. Kendimi işe verdim çünkü başkalarıyla ilgilenmek kendimle ilgilenmekten daha kolaydı. Ve eğer bu her neyse işe yaramasını sağlayacaksak, eğer istediğin buysa, o zaman artık bunu yapamam."

Cal'ın ağzının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Elbette bu işi yürütmek istiyorum. Ve artık asistanım değilsin diye duyularım değişmeyecek."

Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve Maggie'nin yüzü kararsızlığını ele veriyor olmalıydı çünkü Cal ayağa kalktı ve sandalyesini masanın etrafında sürükleyerek onun yanına oturdu. Onun ani yakınlığı Maggie'nin başını döndürmeye yetmişti, sanki sadece onun varlığıyla sarhoş olabilirdi.

"Bana inanmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorum," diye devam etti, gözleri parlıyordu. "Seni sevmem için benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

Maggie onun sözleriyle geri itildi, hem söz hem de beyan kemiklerine işledi ve en derin yerlerine yerleşti. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı titreyerek.

"Oldukça çaresizce," diye yanıtladı Cal, gülümsemesi şimdi daha genişti, gamzeleri kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. O gülümsemeyi çok özlemişti. "Ve bu herhangi bir baskı olduğu anlamına gelmiyor-"

"Ben de seni seviyorum," diye araya girdi, sözcükler bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Cal şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kaldı. "Seni seviyorum," diye daha yavaş tekrarlardı. "O kadar çok ki, tamamen kontrolüm dışında gibi geliyor. Genelde kontrolüm dışında olan şeylerden nefret ettiğimi biliyorum ama bundan nefret etmiyorum. Bunu gerçekten, gerçekten seviyorum. Ve seni gerçekten, gerçekten seviyorum."

Bunun Nathan'a söylemekten farklı olduğunu fark etti. Nathan'la ilk kez birbirlerine "*seni seviyorum*" dediklerinde, havai fişeklerin olmaması onu şaşırtmıştı. Tam zamanında yaptıkları bir şeydi bu ve Maggie, aşkın gerçekten böyle bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildi.

Çarpıp düşebileceğinizi bilerek en yüksek uçurumdan süzülme ama yine de yolculuğun her saniyesinden heyecan duymak gibiydi. Tamamlanmamış bir yapbozun son parçasını yerleştirme hissiydi; sonunda kabus gibi bir hesap tablosundaki formülü çözüp enter tuşuna basmak ve her şeyin yerli yerine oturmasını izlemek; sabahları taze kahvenin ilk yudumunu içmek ve gecenin sonunda sütyeninizi çıkarmak.

Cal Maggie'yi kucağına çekip dudaklarına "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra yakıcı bir öpücük kondurduğunda, eve dönmüş gibi hissetti.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Maggie

T Hâlâ konuşacak çok şeyi vardı ama Cal'in dili ağzındayken konuşmak zordu ve Maggie'nin geri çekilmeye hiç niyeti yoktu. Ona sarıldı, iki ay boyunca onu tatmadan, onunla birlikte olmadan kollarının onu sardığını hissetti.

"İçeri," diye nefes nefese kaldılar. Cal onu kucağına alıp geri çekilirken bacaklarını beline doladı ve arka kapıdan mutfığa doğru ilerledi.

Maggie onu yatak odasına yönlendirecek kadar uzun bir süre uzaklaştı ve her talimatını çenesine bir öpücük kondurarak noktaladı. Cal yatak odasına girdi ve Maggie'yi sırt üstü yatağa yatırdı, önünde diz çöktü ve ellerini bacaklarında gezdirdi. Maggie'nin başı yatağa düştü, dudaklarından bir inilti döküldü, çünkü parmaklarını taytının bel bandına taktı ve bir hamlede çekti.

Onu son gördüğünden beri sakalları biraz asi bir şekilde uzamıştı, dudaklarını kalçalarının üzerinde gezdirirken yüzü tenini gıdıklıyordu.

"Seni çok özledim aşkım," diye mırıldandı, sesi ona karşı gürlüyordu. "Ama lanet olsun, bunu da özledim."

Cal açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzıyla Maggie'nin amını avuçladı, dili Maggie'nin içine girdi ve onu acımasızca becerdi. Maggie onun pençesinde kıvrılırken, çarşafklar yanan bedeninin altında ipeksi ve serindi. Kendine dokunmayalı uzun zaman olmuştu, dokunduğunda önünde diz çökmüş adamın anıları aklından çıkmıyordu ve adamın onu tüketme şeklinden dolayı parçalanmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Cal," diye nefesini tuttu, adamın yakasına yapıştı. "İstiyorum... İhtiyacım var..." Cal geri çekildi, ona baktı, parlak gözleri sevgiyle parlıyordu. Maggie uzun uzun nefesini içine çekti. "Bir araya gelmemizi istiyorum."

Cal yutkunarak, "Siktir, bebeğim," diye mırıldandı. Ayağa kalktı, Maggie kazağını çıkarıp bir kenara atarken o da hızla kıyafetlerini çıkardı. Onu içine alırken ağzı sulandı, her santimi onu çağırıyordu. Maggie ona doğru uzandı ve Cal ağırlığını Maggie'nin üzerine bastırırken ellerini birbirine kenetledi.

"Seni seviyorum Maggie. Hem de çok seviyorum," diye fısıldadı ağzına karşı.

Maggie, "Seni seviyorum," diye cevap verdi ve Cal ona doğru bastırdı, amcığı sikinin etrafında kenetlendi, onu en az geri kalanı kadar özlemiş gibi karşıladı. Cal kalçalarını yavaşça yuvarlayarak onu tahrik etti.

"Yumuşak ve nazik mi olmak istiyorsun bebeğim?" diye fısıldadı, dudakları Maggie'nin boynundan kıl payı uzaktaydı. Adamın nefesi onu gıdıklarken Maggie'nin nefesi kesildi. "Yoksa seni son iki aydır özlediğim gibi becermemi mi istiyorsun?"

Maggie amını onun sikinin etrafında sıkarken lanet okudu. "Hayatımızın geri kalanını yumuşak ve nazik bir şekilde geçireceğiz. Beni özlediğin gibi becer baba."

Cal'ın gözbebekleri, gözlerindeki zümrüt renginin tüm izlerini yuttu. "Hayatımızın geri kalanı, ha?"

Maggie başını salladı ve dudağını ısırdı, ama Cal dudağını dişlerinin arasından çekip aldı, içine girerken hafifçe ısırdı ve Maggie'nin boğazından bir çığlık kopardı.

Maggie'nin en derin yerlerine vurmak için yatağı kaldıraç olarak kullandığından itişler sertti. Maggie onun ağzına doğru hıçkırarak ağladı, zevk kontrol edebileceğinden daha hızlı artıyordu. İkisi de uzun süre dayanamayacaktı ve Maggie onun etrafında sıkılaştıkça Cal'in elleri de geriliyordu.

"Birlikte, bebeğim," diye fısıldadı, dudakları kızın ağzının kenarına hafifçe değdi. "Seni seviyorum."

Bu üç kelime onun felaketi oldu ve Maggie'nin göz kapaklarının arkasında zümrüt yıldızlar parlarken, Cal'ın adı tapınırcasına bir çılgınlıkla dilinden döküldü. Cal titreyen bir nefesle boşaldı, amı sikiinin etrafında kasılırken onu doldurdu.

Dizleri bükülerek ağırlığının daha büyük bir kısmının onun üzerine binmesine izin verdi ve geri çekilmek için kıpırdandıysa da Maggie onu bırakmaya hazır olmayarak kendisine doğru tuttu.

Sonunda, nefesleri ve kalpleri sakinleştğinde, Cal onu içinden çıkardı. Bunu yaparken inledi, hareket vücuduna artçı şoklar gönderdi. İçindeki dölleri kalçalarından aşağı akarak yatağı kirletti. Maggie yedek nevresim kutusunun nerede olduğunu bilmiyordu ama umursaması da zordu.

Cal sanki ona dokunmayı bırakmaya dayanamıyormuş gibi nazik bir elini saçlarında gezdirdi. "Biliyorsun, yatağa dönmekten önce her şeyi konuşmayı planlamıştım."

Maggie gülerek, "Ama yatağa geri dönmemizi planlamıştın," dedi.

"Belli ki."

"Sanırım hâlâ konuşmamız gereken şeyler var." Maggie yüzünü ona dönmek için yuvarlanırken dudak bükte. İçeri girdiklerinde çok meşguldüler, birbirleriyle çok meşguldüler ama şu anda o kahveyi içmeyi gerçekten çok isterdi. "Daha önce de söylediğin gibi, ben hâlâ yirmi yedi yaşındayım ve bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Senin yirmi yedi yaşında olman hiçbir zaman benim sorunum olmadı, aşkım," diye araya girdi Cal, ellerini sıkarak. "Sorun benim elli beş yaşında olmamdı. Annem ve babam gibi birlikte altmış yıl geçirebileceğin birini hak ettiğini düşünmüştüm ve ben sana bunu veremem. Yani, kendimi henüz yaşlı hissetmiyorum ama teknik olarak öyleyim ve-" "Cal," diye araya girdi ve derin bir nefes alarak durakladı. "Biliyorum

Kaç yaşında olduğunu ve bununla birlikte gelen her şeyi anlıyorum. Seni hâlâ istiyorum. Eminim yaşlarımız yol boyunca bize çelme takacak ve ne zaman dışarı çıksak insanlar muhtemelen seni babam sanacak.

"-" Maggie burnunu kırıştırdı, "-ama bu seni sevmek için ödenecek küçük bir bedel."

Cal'ın yanakları kızardı, gülümsemesi göz kamaştırdı. "Seni seviyorum. Her şeyden çok, bebeğim. Benimle iş hakkında konuş. Bu-evler ve senin TikTok'un

"-Bu işi başaracak mısın?"

"Sanırım öyle, evet." Evden ve TikTok'tan şimdiye kadar ne kadar kazandığını ve yazlık tadilatı için ayırdığı bütçeyi temel alarak, finansal olarak nasıl işleyeceğini hızlıca özetledi. Cal kaşlarını kaldırdı ve etkilenmiş gibi ısıklık çaldı. "Sanırım ideal olarak, eğer iyi giderse, mevcut ev sahipleri için de tasarım yapmaya bakacağım" diye açıkladı. Tüm bunlar, onu özleyerek uyandığı ve bir daha uyuyamadığı bir sabah saat üçte yazdığı beş yıllık iş planının bir parçasıydı. "Yine de bunların hiçbirisi garanti değil, ki bu çok korkutucu."

"Bahsettiğimiz kişi sensin, aşkım. Kimse senin gibi bir planın peşinden gitmez," diye belirtti Cal.

Maggie başını sallayarak, "Bu doğru," diye onayladı. "Gitmemin sakıncası olmadığına emin misin? Resmi olarak, çünkü istifamı işleme koymadığınızdan oldukça eminim."

"Ben yapmadım," diye itiraf etti Cal. "Bir kez önerdim ama Jazz bana bağırdı. Ve hayır, umurumda değil. Bütün gün yanımda olmanı özleyeceğim ama seninle gurur duyuyorum aşkım. Ofisin geri kalanı muhtemelen çok kızacak ama yarın herkes için öğle yemeği sipariş edeceğim ve haberi nazıkçe vereceğim. Yine de Jazz'a söylemelisin. Bazen beni korkutuyor."

Maggie homurdandı. "Ona söyleyeceğim. Eminim ona her şeyi çözdüğümüzü söylemek darbeyi yumuşatacaktır. Serbest meslek sahibi olmanın bir avantajı da meşgul olmadığın zamanlarda gelip seni görebilecek olmam," diye düşündü Maggie ve Cal'ın gözleri parladı. "Gerçi bu ofisin geri kalanı için garip olabilir."

"Oh, hepsi biliyor," dedi Cal, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Görünüşe göre, bu konuda pek de ince davranmamışım ve aylar önce görüştüğümüzü dolaylı olarak herkese söylemişim. Yine de hepsi bizi destekliyor."

Maggie bunu duyunca içinin ne kadar ısındığına şaşırdı. İtiraf etmek gerekirse, ofisteki ailesini de Cal'ı özlediği kadar özlemişti. "Ayrılmakla hepsini hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum," diye itiraf etti ve Cal'ın parmakları saçlarının arasındaki yolculuklarını durdurdu. Yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağını okşadı.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayın. Hepsi en az benim kadar senin için en iyisini istiyor ve herkes sevdiğin bir şeyi yaptığın için çok mutlu olacak. Gelip ziyaret ettiğin sürece," diye ekledi.

"Şaka mı yapıyorsun? Hepinizi o kadar çok rahatsız edeceğim ki hiç gitmediğimi düşüneceksiniz."

Cal yumuşak bir sırıtışla, "Jazz'ın hesap tablolarına ne yaptığını gördükten sonra nasıl hissedeceğini göreceğiz," diye cevap verdi.

Maggie yüzünü buruşturdu. "Cehalet içinde yaşamayı seçeceğim. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Başlangıçta birkaç büyüme sancısı yaşadık ama Jazz kaosa büyüyor. Onu dengelemek için daha sakın bir yardımcı arayacağız," dedi Cal başını sallayarak ve en iyi arkadaşı hakkında sevgiyle gülümseyerek. "Geçen hafta Liam'la tanıştı ve Liam onunla ne yapacağını bilememiş gibi görünüyordu."

Maggie kaşlarını çatı. "Bana tanıştıklarını hiç söylemedi."

"Muhtemelen bu ona bizden bahsettiğini itiraf etmek anlamına geleceği içindir," diye cevap verdi Cal kıkırdarak.

Sinirler Maggie'nin karnında düğümlendi. "O... O nasıldı? Yani bizim hakkımızda?" Maggie'nin hiçbir yanılsaması yoktu; Cal'ın oğlu her zaman hayatındaki en önemli kişi olacaktı. Olması gerektiği gibi. O yeri almaya çalışmıyordu. Hepsi birer yetişkindi ama Cal'in onun hakkında ne düşündüğünün önemli olduğunu biliyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Seni rahat bıraktığım için aptal olduğumu söyleyen Liam'dı. Onun için sorun yok. Herkes için sorun yok canım," diye güvence verdi. "Baban aradığında duyduklarına bakılırsa annenle baban da iyi değil."

"İyi tepki vermediler," diye itiraf etti, anıları midesi bulanıyordu. "Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bu yüzden ayrıldım. Tek başıma olamayacağım konusunda çok boktan şeyler söylediler." Hâlâ bir gün barışabileceklerine dair küçük de olsa bir umudu vardı ama o gün yakın bir zamanda gelmeyecekti. Zamana ihtiyacı vardı.

"Pislikler," diye homurdandı Cal. "Özür dilerim. Çılgınca mıydı? Hırsızlıktan sonra kafeyi düzenlemek?"

Maggie kuru bir sesle, "Görünüşe göre kapı hiç kilitlenmemişse buna zorla girme diyemezsin," diye cevap verince Cal'ın çenesi düştü. "Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Artık ailemle pek konuşmuyorum."

Onlara yardım etmeyi reddederek nasıl ayak dirediğini anlattı ve Cal'ın yüzü gururla parladı. "Şaka yapmadığımı anlamaları biraz zaman aldı. Sürekli arıyorlardı, benden bir şeylere bakmamı ya da para istiyorlardı ve çok zordu ama onlar istemeyi bırakana kadar her seferinde reddettim. İlk başlarda yine de haftada birkaç kez aradım ve hatta Marysville'e gidip

birkaç kez ziyaret ettim, ama onlar için bir bok yapmadığım zaman benimle pek ilgilenmiyorlar."

"Özür dilerim. Seni hak etmiyorlar aşkım," dedi Cal, dudaklarını onun alnına bastırarak.

"Sorun değil," diye cevap verdi omuz silkerek. Onları bu kadar az özlemesi onu şaşırtmıştı. Her zaman bu kadar kolay olmayacağından emindi ama henüz o kadar da acıtmamıştı. "Gerçekten. Onlara ihtiyacım yok. Hayatıma olumlu hiçbir şey katmıyorlardı."

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

Maggie başını kaldırıp Cal'a baktı, yüzü hayranlığın resmiydi. "Buradan sonra nereye gideceğiz?"

Cal mırıldandı, gözleri parlıyordu. "Ben İrlanda'da bir yaz düğünü, dev bir parti, her şeyi düşünüyordum. Fransa'nın güneyinde balayı yapabiliriz ve bahse girerim çok uğraşırsak sen otuz yaşına gelene kadar birkaç çocuğumuz olur," diye dalga geçince Maggie gözlerini devirerek Cal'ın göğsüne hafifçe bastırdı.

"Kapa çeneni."

Cal'ın gülümsemesi yumuşadı. "Birlikte yaşamak istiyorum. Gerçekten. Çok erken olduğunu biliyorum ama birkaç ay birlikte yaşadık ve bunu özlüyorum."

Maggie'nin kalbi yükselip uça da beyni ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Birlikte yaşaması zor biri olabilirim."

"İnsanların *zor* olduğunu düşündüğü tüm yönlerini zaten biliyorum," dedi Cal. "Ve hepsini seviyorum. Altmış yıl boyunca birlikte olamayacağız. Bunu biliyorum. Ve sahip olduğumuz zamanın tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum."

Maggie durduramadan dudaklarından *evet kelimesi* döküldü ama bu onu çok korkutsa da doğru karar olduğunu hissettirdi. Onsuz geçen iki ay yeterliydi. "Evet. Birlikte yaşayalım," diye kabul etti ve adam onu kucağına alıp göğsüne bastırıp yüzünü öpücüklere boğarken çığlık attı. "Buraya mı? Yoksa senin dairene mi?" diye sordu ve Cal dudaklarını büzerek bunu düşündü.

"Daire değil. Oraya park etmekten korkuyorsun. Burada kalabiliriz," dedi yavaşça. "Ya da sen burayı iş için yenileyebilirsin, biz de tamamen bize ait yeni bir yer alırız. Böylece ikimiz de işi işte bırakır ve her gece eve birbirimizin yanına geliriz."

Maggie'nin işten ayrılmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ev diyebileceği bir yere sahip olmanın da nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Cal'a evim demeye yaklaştığı anda kaçmıştı. Ama hiçbir şey kendilerine ait diyebilecekleri bir yerden, dünyadan saklanıp *evlerinde* olabilecekleri bir yerden daha tatlı gelmiyordu. Lojistik konusunda daha sonra endişelenebilirdi; zamanları vardı.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye mırıldandı ve Cal'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Cal?"

"Evet, aşkım?"

"Ya yine her şeyi berbat edersem? Ya sana bu parçamı verirsem ve bununla başa çıkamazsam, seni kendimden uzaklaştırırsam?"

"İstediğin kadar zorlayabilirsin. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Cal kararlılıkla. "Seni tanıyorum ve seni *sen olduğun* için seviyorum Maggie. Yirmi yedi yılın birikimini bir gecede unutacak değilsin ve senden de bunu beklemiyorum. Ama gerektiğinde konuşacağız, ihtiyacımız olduğunda birbirimize zaman ayıracağız ve *her zaman* bu işi çözeceğiz."

Cal'ın inancı dikkat çekiciydi ve Maggie ona yüzde yüz inanmak istiyordu. "Emin misin?"

"Emin olmaktan daha iyi." Cal serçe parmağını kaldırıp onunkine geçirdi. "Ne olursa olsun, bunun üstesinden geleceğimize söz veriyorum. Seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum bebeğim."

Maggie sulu bir kahkaha attı. "Ve bunaldığımda kaçmak yerine seninle konuşacağıma söz veriyorum. Ve seni sonsuza dek seveceğime." Ve sonra biraz daha.

Cal onun serçe parmağını bir kez salladı ve eğilerek alnını onunkine yasladı. "Bu bir söz," diye onayladı ve Maggie kendini onun kollarının güvenliğine bıraktı. Evin.

Cal'dan.

"Serçe parmak sözü," diye yineledi, dudaklarını Cal'ın dudaklarına değdirdi ve dudaklarının kenarları yukarı kalkık bir şekilde onu içine çekti. "Bunlar yasal olarak bağlayıcıdır, biliyorsun."

SEVEN MONTHS LATER

"G "Buraya dönmek çok güzel bir duygu." Maggie derin bir nefes aldı, sanki İrlanda'nın serin havasını ciğerlerine çekiyordu. Cal kiralık arabanın bagajını kapattı, çantalarını güvenli bir şekilde içeri soktu ve Maggie eğildi

sırtını dayadı. Ona bir adım daha yaklaştı ve vücuduyla onu soğuk metale hapsetti.

Kadın yüzüne uzanıp başparmağını çenesinde gezdirirken tenine bir sıcaklık yayıldı. "Geri dönmek iyi hissettiriyor," diye kabul etti, eğilip dudaklarına zar zor bir öpücük kondurdu. "Ama sen daha iyi hissediyorsun." Cal onun alt dudağını ısırdı ve Maggie inledi, başı geriye düştü ve boynu ortaya çıktı. Cal dudaklarını Maggie'nin rüzgârdan üşümüş teninde gezdirdi ve boğazını öptü, Maggie ona karşı titriyordu.

"Durmak zorundasın yoksa karanlık çökmeden ailenin evine varamayız." Maggie onun göğsünü hafifçe itti ve Cal geri çekildi. Pembe yanakları ve koyu renk gözleri istemeyerek de olsa geri çekildiğini belli ediyordu ama haklıydı; yola devam etmeleri gerekiyordu.

Arabanın etrafında döndü ve onun için kapıyı açtı, nazikçe kapatmadan ve sürücü tarafına binmeden önce bir öpücük daha çaldı.

Cal arabayı çalıştırırken Maggie, "Annene mesaj atıp yolda olduğumuzu haber vereyim," diye teklif etti.

"İndiğimizi haber verin ama doğruca aileme gitmeyeceğiz." Kız kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz olsun diye bizim için birkaç günlüğüne bir yer ayırttım." Maggie'nin yüzünde binlerce endişenin titreştiğini gördü ve elini uzatıp güven verici bir şekilde sıktı. "Orayı seveceksin, aşkım. Söz veriyorum."

Cal, Maggie için sürprizlerin *gerçek* sürprizler olması gerektiğini öğrenmişti. Eğer bir şey planlamak istiyorsa, bunu son saniyeye kadar Maggie'ye hiç bahsetmeden yapmalıydı, böylece Maggie tam olarak neler olup bittiğini bilmemeye odaklanamaz ve paniğe kapılmazdı. Maggie bir şeyler planlamaya bayılırdı ama kendi patronu olarak Cal'in asistanı olduğundan çok daha sıkı çalışırdı ve güzel şeyler için çalışmak zorunda kalmadan onları hak ederdi. Cal onu sık sık şaşırtmıyordu ama arada sırada küçük şeyler yapmaya çalışıyordu ve son birkaç aydır görüştüğü terapist de bunu onaylıyordu.

Maggie onun elini sıktı, yutkundu ve bilinmezliğin içinden derin bir nefes aldı. Tekrar ona baktığında gözleri sakinleşmişti. "Ne kadar uzakta?"

"Sadece fazladan otuz dakikalık bir yol. Wicklow'un hemen dışında kalacağız ve Cumartesi günü ailemin evine gideceğiz. Sadece ikimiz için birkaç gün geçirmek istedim."

Maggie'nin dudakları kıvrıldı. "Kulağa hoş geliyor."

Cal arka koltuğa koyduğu çantayı karıştırmaya başladı ve bir battaniye çıkarıp Maggie'nin üzerine örttü. Maggie battaniyeye sarılırken Cal telefonunu arabanın Bluetooth'una bağladı - bir yıl önce Bluetooth'u nasıl açacağını bile bilmediği düşünülürse şaşırtıcı bir kolaylıkla. Jazz'ın iş yerinde durmaksızın çalarak onu müptelası yaptığı albümü çalmaya başladı ve sanatçının çalkantılı özel hayatını endişe verici ayrıntılarla anlattı. Sorulsa, Cal yalan söyleyip ünlülerin dedikodularıyla ilgilenmediğini söyleyecekti, ama her kelimesine takılmıştı ve hatta ofisteki insanların onun hakkında düşüncesizce yorumlar yaptığını duyduğunda, Jazz'ın her seferinde *sana söylemiştim* gülümsemesini görmezden gelerek kendini sanatçıyı savunurken bulmuştu.

Jazz, Maggie'nin eski rolüne iyice alışmıştı ama yine de her zamanki gibi kaotikti. Yeni asistanı Sierra, Jazz'ın kaosuna karşı sakindi ve

Cal, Maggie ile birlikte ailesini ziyaret etmek için birkaç gün daha ofisten ayrılma konusunda hiçbir endişe duymuyordu. Hatta Sierra onun ve Maggie'nin evinde kalıyor ve yeni bebeklerine bakıyordu. Maggie, Peach'e veda ettiklerinde ağlamıştı ve Cal bile arkasından kapıyı kapatmakta zorlanmıştı ama o Sierra ile emin ellerdeydi.

Maggie işini resmen kurduğundan beri o kadar yoğun çalışıyordu ki, son İrlanda ziyaretinde onunla gelememişti ve Michaelsonlar onu görmek için can atıyorlardı. Maggie'nin molaya ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Maggie Makes Home, Maggie'nin kulübeyi satın almasından bu yana geçen yedi ay içinde kollarını ve bacaklarını büyüttü. Tam zamanlı çalıştığı için Maggie kulübeyi sadece altı hafta içinde tamamen yeniledi ve evinin satıldığı kadar çabuk satıldı. Başka bir tamirci satın aldı ve TikTok'unun başarısı sayesinde, videolarını seven bir çift için bir daire tasarlamak ve yenilemek için işe alındı. Kendisinin de bilmediği bu çiftin sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi vardı. İnternette ona övgüler yağıdıyorlardı ve Maggie'nin gelen kutusu iş talepleri ve sponsorluk fırsatlarıyla dolup taşıyordu. Şu anda dördüncü tamiratını yapıyordu, üç müşteri projesi vardı ve gelecek yıl için programı doluydu. Ve tüm bunları yeni evlerini bir yuva haline getirirken yapmıştı. Ama Maggie ailesiyle uğraşırken ve onun asistanı olarak çalışırken olduğu gibi yorgun ya da bitkin görünmüyordu; hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Hatta yeni yılda kendine bir asistan bulmayı bile planlıyordu ve Cal onunla gurur duyuyordu.

Wicklow'a doğru giderlerken gün ışığı azalmıştı ama Cal deniz fenerinin gölgesine girdiğinde Maggie'nin kaldıkları yeri tam olarak görebilmesi için hava hâlâ yeterince aydınlıktı. Öne doğru eğildi ve geniş gözlerle ona dönmeden önce ön camdan baktı.

"Bir deniz fenerinde mi kalıyoruz?"

Call başını salladı ve onun yüzündeki heyecana gülümsedi. "Jakuzisi var."

"Jakuzili bir deniz fenerinde mi kalıyoruz? Vay anasını." Maggie ciyakladı ve Cal gözünü kırpmadan arabadan atladı. Cal kıkırdarak onu takip etti ve bagajı açarak çantalarını aldı.

Maggie, "Bu kadar çok merdiven çıkacağımızı bilseydim, bavulumu biraz daha hafif hazırlardım," dedi.

Cal el çantalarını omuzlayıp valizlerinden birini alırken, Maggie de diğerini ve çantasını aldı. "Merak etmeyin. Bir asansör var."

"Ne tür bir deniz fenerinde asansör olur ki?" Arabayı kilitleyip çakıllı yoldan kapıya doğru ilerlerken Maggie sordu.

"Ben çocukken burası sıradan bir deniz feneriydi. Büyükbabamın evine giderken her zaman önünden geçerdik ve çok küçükken burada yaşamak isterdim." Deniz feneri bekçisi olmak yedi yaşında eğlenceli bir iş gibi görünmüştü. "Conor'ın arkadaşlarından biri birkaç yıl önce burayı satın aldı ve dönüştürdü. Bir sürü garip, kullanılmayan bina satın alıyor ve onları yaşanabilir hale getiriyor. Sanırım şu anda dev bir ağaç ev üzerinde çalışıyor."

Maggie'nin gözleri parladı. "Bu çok havalı." Maggie'nin buna bayılacağını biliyordu. Yenileme programlarını izlemeyi çok severdi ve en sevdiği evler her zaman en tuhaf olanlarıydı.

Deniz fenerine adım attıklarında ilk bakışta herhangi bir tatil evi gibi görünüyordu. Ön kapı bir oturma odasına açılıyordu ve Cal, birinin yüksekte olmayı fazla bulup yere yakın uyumak istemesi ihtimaline karşı bir yatak odası ve küçük bir banyo da olduğunu biliyordu. Ama asıl yaşam alanları sadece bir asansör yolculuğu uzaklığındaydı ve en üst katın manzarasını görmek için kapı açıldığında Cal'ın nefesi kesildi.

Fener odası oturma odasına dönüştürülmüştü; kanepeler tavandan tabana uzanan pencerelerden denize bakacak şekilde yerleştirilmişti. Yağmur camdan aşağı çiseliyordu ve Kasım ayında deniz fırtınalıydı ama oda sıcak ve rahattı.

"Bu muhteşem." Maggie doğruca pencerelere doğru yürüdü, bir elini cama dayadı ve denize baktı. "Bu manzara... Burada uyuyabilir miyiz?"

Cal kollarını arkadan ona doladı ve onun tatlı leylak kokusunu içine çekti. "Alt katta bir yatak odası var ama burada bir çekyat var, böylece bu manzaraya uyanabiliriz."

Maggie ona doğru döndü, gözleri parlayarak yüzüne baktı. "Açılır kapanır bir kaneppe, ha? Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Elini tuttu ve onu pelüş kanepeye çekti; pencerelere vuran rüzgâr ve yağmur, nefes alış verişlerine ve inlemelerine fon müziği oluşturuyordu. *Tıpkı eski günlerdeki gibi, gerçekten.*

Maggie

Ceketler ve atkılarla sarınmışlardı ama yağmur kahvelerini dışarıdaki galeri güvertesine götürebilecekleri kadar durmuştu. Uzaktaki deniz yorgunu kayaların üzerinde foklar güneşleniyordu ve Cal ile Maggie dürbünlerini ileri geri hareket ettirerek onları izliyor ve ilginç kuşları işaret ediyorlardı. Eğer on sekiz yaşındaki Maggie yirmi sekiz yaşındaki Maggie'yi görebilseydi, bunun onun heyecan verici fikri olduğunu düşünerek dehşete düşerdi. Ama yirmi sekiz yaşındaki Maggie oldukça mutluydu.

Cal fincanını ve dürbününü önlerindeki yıpranmış demir masaya bıraktı ve ona döndü, dizi zıplıyordu ve ifadesi ciddiye. Maggie elindeki fincanı yere bıraktı, midesinde endişeli kelekler uçuşuyordu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi Cal hemen, dizine bakıp onu sakinleştirerek. "Sadece seninle bir şey hakkında konuşmak istedim."

"Bu uğursuzluk getirir."

Gözlerini devirdi, dudakları o lanet gamzenin ortaya çıkması için yeterince kalktı. *Hâlâ ölümcül*. "Uğursuz değil." Derin bir nefes aldı. "Evlenmek istiyor musun?"

Maggie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. *Bunu* hiç beklemiyordu. Yaşadığı şok yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Cal devam etmeden önce dudağını ısırdı. "Yani, Nathan'la evlenmek istemediğini biliyorum, ama sadece evlenmek istemediğinden emin değilim."

"Soruyor musun, yoksa *soruyor* musun?" Maggie onun sadece sorduğuna emin olmasına rağmen dikkatlice söyledi. Resmi olarak sadece yedi aydır birlikteydiler ama birlikte bir evleri vardı. Peach adında bir kedi evlat edinmişlerdi ve Maggie'nin hep hayalini kurduğu, aşırıya kaçan kedi ebeveynleriydiler. Evlilik mantıken bir sonraki adımdı. Bu tamamen mantıklı bir soruydu ama Maggie'nin aklına bile gelmemişti.

"Eğer ben *sorsaydım*... sen ne derdin?" diye cevap verirken Cal'ın gözleri kararsızdı.

Maggie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. *Oh lanet olsun. Soruyor muydu? Kendilerine birkaç gün ayırarak ona sürpriz yapmasının nedeni bu muydu?* Maggie şaşırmamıştı.

Nathan'ın ona evlenme teklif etmesiyle, teklifin kendisiyle gafil avlanmıştı. Nathan'ın dizlerinin üzerine çökmesine kadar geçen yıllar boyunca bu konuyu sık sık düşünmüş ve her seferinde istemeye istemeye evet diyeceğini varsaymıştı. Adam önünde diz çökene kadar onunla evlenemeyeceğini, evlenmeyeceğini bilmiyordu. Kendini Nathan'la bir hayata bağlama düşüncesi ona bir görev gibi, yapması beklenen bir şey gibi gelmişti.

Kendini Cal'la bir hayata bağlama düşüncesi, Cal'la geçirdiği her gün gibi hissettiriyordu. Sabah kahvenin ilk yudumunda onun yanına sokulmak gibi; gecenin bir yarısı uyanıp bir süre onun nefes alışını izlemek gibi, çünkü kalbini ona emanet ettiğine inanamıyordu; işten eve dönmeyi ve izin günlerini iple çekmek gibi, çünkü işini ne kadar sevse de onu daha çok seviyordu.

Cal'la geçirdiği yedi ay, Nathan'la geçirdiği altı yıldan daha sonsuz gibi gelmişti. Parmaklarında yüzük olsun ya da olmasın, hayatı zaten Cal'a bağlıydı. Cal zaten onun ailesiydi ama bunu resmileştirmeyi düşünmek Maggie'nin kalbini kabartıyordu.

"Hmm," dedi tırnaklarını masaya vurarak. "Sanırım buna cevap vermeden önce gerçekten sormanız gerekiyor."

Cal onu düşündü, dudağını ısırды ve derin bir nefes alıp bir anlığına içeride kayboldu. Geri döndüğünde onun yanına oturdu ve Maggie onun elinde tuttuğu yeşil kadife kutuyu görünce yutkundu. *Vay anasını.* Bu gerçekten oluyordu.

"Muhtemelen yapmam gerekenden çok daha uzun bir süredir sürekli bunu düşünüyordum," diye başladı başparmağını kutunun üzerinde gezdirerek. "Şansımı kaçırdığımdan o kadar emindim ki, ailemin sahip olduğu gibi bir şeye asla sahip olamayacağımdan." Başını kaldırıp ona baktı ve yeşil gözleri gümüş rengiyle kaplandı. "Ama Maggie, aşkım, bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Aşkın böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Sanki sana kadar tüm hayatımı yarı karanlıkta geçirmişim gibi. Evli olalım ya da olmayalım, biliyorum ki sen ve ben sonsuza dek birlikteyiz. Başka hiçbir şey buna yaklaşamaz."

Maggie'nin gözleri yaşardı ve kalbi hızla çarparak yüzünü buruşturdu.

"Ne tür bir yüzük istediğini uzun uzun düşündüm ve kesinlikle kendi yüzüğünü tasarlamak isteyeceğini fark ettim," diye devam etti Cal sulu bir kahkahayla. Kahretsin, onu çok iyi tanıyordu. "Ve bunu gerçekleştirebiliriz, ama yine de bir yüzük seçmek istedim ve sonra her şeyin nasıl başladığını düşündüm..." Kutuyu açtı ve iki platin bant ortaya çıktı,

beklediğinden daha küçüktü. Cal ona doğru uzandı ve Maggie tereddüt etmeden elini onun elinin içine soktu. Başparmağını serçe parmağının üzerinde gezdirdi. "Serçe parmağına söz veriyorum."

Kutudan iki yüzükten küçük olanını çıkardı ve içini göstermek için çevirdi; yüzüğün iç kısmına kazınmış olan küçük kelimeyi gördü. Söz. Yüzüklerin boyutu birden anlam kazandı; biri onun serçe parmağına, biri de onunkine. Onları sonsuza dek birbirine bağlayacak bir serçe parmağı sözü.

"Seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum Maggie. Evlenmek istesen de istemesen de, her günün her saniyesinde kalbin ve ruhunla seninim. Seni çok seviyorum."

Cal'ın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve Maggie eğilerek başparmağıyla yakaladı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissederken yüzünü tuttu. "Siktir, Cal." Başparmağını Maggie'nin dudaklarına götürdü ve Cal başparmağına nazik bir öpücük kondurdu. "Elbette seninle evlenirim. Evet."

Cal'ın yüzü Maggie'nin o güne kadar gördüğü en güzel gülümsemeye bürünmüştü. Bu mükemmeldi - mükemmel bir teklif ve mükemmel bir yüzük. Cal'ın Maggie'nin kendine özgü yönlerini bildiğinin ve onları benimsediğinin, onun beynini de kalbini sevdiği kadar sevdiğinin kanıtı.

Maggie kutudan ikinci yüzüğü çıkarıp Cal'ın parmağına geçirirken parmakları titriyordu. "Seni sonsuza dek, sonsuzdan da uzun süre seveceğime söz veriyorum, çünkü tüm evrende hiçbir şey seni sevmeme engel olamaz, Cal. Biz bunun için yaratıldık, bizim için."

"Evet, öyleydik."

Cal yüzünü kavradı ve onu öptü, aylar önce kalbini sahiplendiği gibi dudaklarını sahiplendi. Hâlâ her dokunuşunda kalbinin pır pır etmesine ve vücudunun elektrikle dolmasına neden oluyordu. Nefes nefese, yanakları Kasım soğuşundan daha fazla pembeleşmiş bir halde ayrıldılar. "Biz evleniyoruz. Senin kocan olacağım," dedi Cal soluk soluğa bir kahkaha ve sırtışıla.

"Senin karın olacağım. Kahretsin, Michaelson olacağım." *Maggie Michaelson*. Hiçbir şey kulağa bu kadar olması gerektiği gibi gelmemiştir.

"Daha çıkmaya başlamadan önce ailemle tanışmak için eve gelmeyi kabul ettiğin andan beri bir Michaelson'sın, aşkım," dedi Cal, eline gülümseyerek ve bir parmağını platin bandın üzerinde gezdirerek. "Bekle." Adam gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Adını mı değiştiriyorsun? Bunu isteyeceğini düşünmemiştim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Maggie gülerek sordu. "Michaelson olmak varken neden Burlington olmak isteyeyim ki? Ayrıca adımı değiştirdiğimde baş harflerimiz MMM CUM olacak. Daha bize uygun bir şey düşünemiyorum." Maggie hiçbir zaman monogram türünde bir kız olmamıştı ama bu değişmek zorunda kalabilirdi.

Cal homurdanarak, "Jazz bununla bir gün geçirecek," dedi.

"Jazz tüm bunlarla bir tarla günü geçirecek. İş yerinde kaos olduğunu düşünüyorsanız, bir de düğün planlamamıza yardım ettiğini düşünün. Sanırım ona bundan bahsetmedin?" Maggie artık boş olan yüzük kutusuna doğru başını salladı. "Şaka mı yapıyorsun? Eğer Jazz'a söyleseydim, herkes çoktan öğrenmiş olurdu. Aslında kimseye söylemedim. Bunun sadece ikimiz için olmasını istedim ve

Evet demeniz için üzerinizde baskı hissetmemelisiniz."

Maggie titrek bir nefes aldı. Mantıken insanların kötü ve iyi diye ikiye ayrılmadığını biliyordu; Nathan ve Cal. Ama ne kadar farklı olduklarını karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Nathan'ın evlenme teklifi Nathan içindi; Cal'inki ise Maggie için. Eğer Nathan'la evlenmiş olsaydı, evliliklerinin de tamamen onunla ilgili olacağından emindi. Maggie, Cal ile evliliğinin, birbirlerine aptalca aşık olan ve birbirlerine sonsuz saygı duyan iki insanın ortaklığı olacağını biliyordu. Bu, hayal etmesine bile izin vermediği bir şeydi.

"Cal."

"Evet, aşkım?"

"Şimdi içeri girmemize ihtiyacım var. Dışarıyı soyunmak için çok soğuk."

Daha cümlesini bile bitirmemişti ki Cal onu kollarına aldı, gelin gibi deniz fenerinin içine taşıdı. Başını geriye düşürdü ve Cal boğazının çukurunu öptü, dudaklarını boynuna, çenesine, burnunun ucuna doğru sürükledi, dudaklarını tamamen görmezden geldi.

Onu çekyatın üzerine yatırdı ve bacaklarının arasına diz çöktü, dudakları gövdesinde, kalçalarında ve dizlerinde gezindi. Ve kızın üzerinde hâlâ çok fazla kıyafet vardı. "Cal," diye sızlandı ve adam hınzır bir gülümsemeyle ona baktı.

"Biraz sabırsız mısın, aşkım?"

Maggie onun yakasından tutup kendisine doğru çekerek ne kadar sabırsız olduğunu gösterdi. "Evet."

"Yani acele etmememi, vücudunun her santimetresine seni ne kadar sevdiğimi göstermemi istemiyor musun?" Cal hafifçe çenesini kavradı, başparmağı dudağını okşadı.

"Beni sahiplenmeni ve karın olacaktım gibi becermeni istiyorum," diye cevap verdi ve Cal'ın gözleri erimiş gibi oldu, çenesindeki tutuşu sıkılaştı ve bir saniye geçmeden kıyafetlerini yırtarak gitti. Ceketler, kazaklar ve iç çamaşırları bir kenara fırlatıldı ama Maggie'nin yüksek çorapları her zaman olduğu gibi üzerinde kaldı.

Cal onun kalçalarını iterek ayırdı ve yüzünü bacaklarının arasına gömdü. Yavaş başlamadı; Cal onun vücudunu ezbere biliyordu, bunu kaldırabileceğini biliyordu. Dili ve dişleri klitorisine nazikçe oynarken, iki acımasız parmağını onun içine bastırdı. Bu kombinasyon, yumuşak ve yavaş, derin ve sert, derisini yalayan alevler gibi hissettiriyordu. Maggie'nin sırtı yatağa doğru eğildi ve yün çorapla kaplı bacaklarını Cal'ın başının etrafına sararak yorganı yumrukladı.

Cal dilinin düz kısmını kızın klitorisinin üzerinde gezdirdi, ardından geri çekilmeden önce dişlerini hafifçe sıyırdı. "Parmaklarımla mı yoksa sikimle mi boşalmak istersin bebeğim?" derken parmakları durmuyordu.

Cal, Maggie'yi parmaklarıyla becerirken ateş Maggie'yi acımasızca yaktı. Maggie cevap vermek için ağzını açtı ama çıkarabildiği tek ses bir iniltiydi.

"Soruya cevap ver, aşkım."

Maggie'nin başı bir hıçkırıkla yana düştü, gözleri geriye yuvarlandı. Soruya cevap verecek kadar uzun süre dayanamayacaktı.

"Bunu aklından bile geçirme." Cal onun çenesini kavradı ve tekrar ona dönene kadar başını nazikçe çevirdi. "Henüz boşalmayacaksın, bebeğim. Parmaklar mı, penis mi?"

Maggie'nin konsantrasyonunun her zerresi, Cal'in parmaklarının etrafında sıkışmamak için harcadı, o da onun içinde okşamaya devam etti. Çünkü ne kadar iyi hissetseler de, ikisi de Maggie'nin onun sikiyle boşalmak istediğini biliyordu; Cal sadece bunun için onu zorluyordu.

"Senin... senin... sikeyim," diye bağırdı Maggie. Her santimi alev alev yanıyordu, sanki her an alevler içinde kalabilirdi.

Cal onun G noktasına daha sert bastırdı ve siyah Maggie'nin görüşünün kenarlarıyla alay etti. "Sikimi mi istiyorsun bebeğim?"

"Evet."

Parmakları yavaşladı ama durmadı. "Evet, ne?"

Maggie'nin kalçaları titriyordu, parmakları yorganın içine dolandığı için uyuşmuştu.

"Evet, baba."

"Aferin kızıma." Cal başını eğdi ve parmaklarını çekmeden önce son bir kez daha amını yaladı. Dizlerinin üzerine oturdu ve sikinin ucunu kızın klitorisine sürttü, kızın onu istediği yere, ona ihtiyaç duyduğu yere işkence edercesine yaklaştı.

"*Lütfen*," diye yalvardı ve Cal ona merhamet etti, sikini yerleştirdi ve dudaklarını onunkilerin üzerine sürmek için eğildi.

"Maggie, aşkım?" diye mırıldandı, küçük bir parçayı içine bastırırken.

On

u. "Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Maggie örtüleri bıraktı ve titreyen eliyle başparmağının yan tarafını kavradı. yüzünü. "Seni seviyorum. Hem de çok."

"Sen benim karım olacaksın." Elini onunkinin üzerine koydu, başparmağı platin bandı okşadı.

"Sen benim kocam olacaksın." *Kocası. Cal onun kocası olacaktı. Vay anasını.*

"Kahretsin, evet öyleyim bebeğim." Dudaklarını onunkilere bastırırken, çığlıklarını da içine çekti.

Cal ve Maggie'nin bedenleri birbirlerini bir şeyin birbirine geçmesi için yaratılmış iki yarısı gibi tanıyordu; neredeyse içgüdüsel olarak hareket ediyorlardı, Cal'in aleti her hamlede Maggie'nin içindeki en mükemmel noktaya çarpıyordu. Alevler artık Maggie'yle alay etmiyordu. Onu yutmuşlardı, Maggie Cal'in altında parçalanırken tırnakları Cal'in sırtını tırmalıyordu. Ama Cal durmadı, yavaşlamadı bile ve Maggie'nin orgasmı sona ermedi, neredeyse vücudundan ayrıldığını hissedene kadar spiral çizdi ve spiral çizdi.

"Babanın sikiyle boşalırken kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye soludu Cal, kızın içine girerken. Kalçalarını birbirinden daha da ayırdı, onu kendisine daha geniş açtı ve bir şekilde içinde daha derin bir yere çarptı.

"*Siktir*," diye hıçkırdı Maggie, adamın altında kıvranıyordu, içinden ateş üstüne ateş geçiyordu.

"İyi bir kız olup babanın dölünü alacak mısın?" Cal'ın sesi sertti, kalçalarını o kadar sıkı kavramıştı ki Maggie o bıraktıktan çok sonra bile parmaklarının hayaletlerini hissedeceğini biliyordu.

"Evet, evet, *lütfe*n, baba."

Maggie amını Cal'in sikinin etrafına sıkıştırdı ve Cal bocaladı, gözleri paramparça oldu. Maggie'nin adı dilinden kaçtı. Şimdiye kadar alışmış olmalıydı ama Cal'in aksanı hâlâ ölümcüldü;

Onu doldururken tekrar boşalmasını sağlayacak kadar ölümcüldü. Cal'a sıkıca tutundu, adam onu son bir orgazm boyunca becerirken döllerini içinden döküldü, yüzü boynunun kıvrımına gömüldü ve tenine karşı "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Eliza'nın hamile olduğunu öğrendiğinden beri Cal ilk kez ailesinin kapısına yürürken gergin değildi. Maggie'nin eli onunkine dolanmış, yüzüğünün soğuk platini tenine bastırarak ona kendisiyle evlenmeyi kabul ettiğini hatırlatıyordu. Sanki unutulmuş gibi.

Eğer kadın evlenmek istemeseydi, adam için hiç sorun olmazdı. Onu kim suçlayabilirdi ki, gerçekten? Büyürken evlilik hayatının parlak bir örneğini yaşamamıştı. Cal'a göre, birbirlerini ne kadar sevdiklerini göstermek için bir kâğıda, bir yüzüğe ya da gösterişli bir partiye ihtiyaçları yoktu. Ama Maggie'yle bunu istediğini inkâr edemezdi. Onun Maggie'siyle.

Kapıya yaklaştıklarında ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Basamaklara vardıklarında kapı patlayarak açıldı ve önlerinde bir grup Michaelson belirdi, başlarında anne ve babası vardı.

"Bir dahaki sefere Maggie'yi eve getirdiğinde onu asistanın olarak tanıtmasan iyi edersin," demişti annesi ona Maggie'yle son kez ayrılırken. O zamanlar, bir gün daha fazlası olabileceklerini ummasına izin vermemişti. Ama şimdi... şimdi, onlar her şeydi. Altmış yıla ihtiyaçları yoktu, çünkü onlar birlikteyken zaman duruyordu.

Cal derin bir nefes aldı ve ailesine gülümsedi. "Millet, sizi Maggie ile yeniden tanıştırmama izin verin. Nişanlım."

SON

Yasal Olarak Bağlayıcı'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Maggie ve Cal'in aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı ve kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde Yasal Bağlayıcılık'ı paylaşmayı düşünün!

Bu Maggie ve Cal'ı son görüşünüz olmayacak! Yasal Olarak Bağlayıcı, Seattle'da Baharatlı Serisi'nin ilk kitabıdır ve sırada Jazz ve Liam'ın kitabı olan ikinci kitap vardır.

Bu arada, www.sophiesnowbooks.com/bonus-scenes adresini ziyaret ederek veya bu QR kodunu tarayarak tatlı ve baharatlı Maggie ve Cal genişletilmiş epilogunu bulabilirsiniz:

Liam Jazz ile tanıştığında ne olduğunu merak ediyor musunuz? Silinmiş bir sahne için okumaya devam edin!

Liam

"Yardımcı olabilir miyim?"

Liam, Maggie'nin masasının arkasında oturan kadına kaşlarını çatarak baktı. Kızıl saçları küt kaküllerle kısa kesilmişti ve sıcak ela gözleri vardı. Ama en önemlisi... "Sen Maggie değilsin."

Liam, kadının cevap vermeden önce gözlerini kırıştırarak kızgınlığını gizlediğine yemin edebilirdi. "Çok dikkatli. Ben Jasmine-Maggie şu anda izinde, ama eminim ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olabilirim."

"Ama Maggie hiç izin almıyor." Liam'ın babası sürekli asistanından bahsederdi ve onun çok çalışmasından duyduğu hayal kırıklığı ortak bir konuydu. Son zamanlarda ondan bahsettiğinden ya da herhangi bir şeyden bahsettiğinden değil. Babası son birkaç aydır ortalıktan kaybolmuş gibiydi. Liam onu gördüğünde bile tam olarak orada değildi.

Ziyaretinin nedeni de buydu; babasından neredeyse iki haftadır haber alamamıştı. Bir şeyler ters gidiyordu. Babasının ofisine gitmeden önce Maggie'nin ona bir haber vermesini umuyordu.

"Yani ya bir sapıksın ya da çok hevesli bir müşteri," diye düşündü Jasmine ve Liam bir kahkaha attı.

"Ya da üçüncü bir seçenek, ben Cal'ın oğluyum."

Jasmine muzaffer bir çılgılık atarak masaya vurdu. "Seni tanıdığımı biliyordum. Liam, değil mi?"

"Doğru. Tanıştık mı?" Liam tanışmadıklarını biliyordu. Onu hatırlaması gerekirdi.

"Hayır. Ama fotoğraflarını gördüm. Bir şekilde şahsen daha iyi görünüyorsun." Daha fazla ayrıntı vermedi, sadece sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Teşekkürler mi?" Liam, kulağa daha çok bir soru gibi gelse de, "Teşekkür ederim," dedi.

Jasmine onun teşekkürüne omuz silkti, gözleri onun üzerinde gezindi. "Koç burcu titreşimleri vermiyorsun."

Ne oluyor lan? "Bunu az önce mi tahmin ettin?" "Hayır, birkaç ay önce babana sordum."

Bu... garipti. Kimdi bu kadın? Ofise en son geldiğinde burada değildi ama birkaç ay olmuştu. Maggie randevularını iptal ettiğinden beri ondan kaçtığı falan yoktu ama... kaçıyor olabilirdi. Maggie çok özür dilemişti ve Maggie onu bir sonraki görüşmesinde de aynı şekilde davranacağını bilecek kadar iyi tanıyordu ama Liam Maggie randevuyu iptal ettiğinde rahatlamıştı. Ona çıkma teklif etme kararı sarhoşken verilmişti ve kız ne kadar harika olursa olsun, Liam flört dünyasına geri dönmeye hazır değildi.

"Babanı görmeye mi geldin?" Jasmine burcuyla ilgili konuşmasını bitirmiş görünerek sordu. Liam başını salladı ve Jasmine devam etti: "Şu anda telefonla konuşuyor ama beş dakika içinde işi bitmiş olacak."

"Güzel, teşekkürler." Liam yanındaki boş masaya yaslandı, Jasmine'in içeri girip onu rahatsız etmeden önce ne yapıyorsa ona geri dönmesini bekliyordu ama Jasmine ona bakmaya devam etti.

Yabancılarla sosyalleşmek Liam'ın hiçbir zaman güçlü yanı olmamıştı - çalıştığı Seattle Sanat Müzesi'nin çalışanlara özel alanlarından nadiren ayrılmasının bir nedeni vardı. Babasının bir odayı büyüleme ya da annesinin bir tuğla duvarla arkadaş olma yeteneği ona miras kalmamıştı.

Garip sessizliklerden nefret ederdi ama görünüşe göre bu sadece onun için garipti. Jasmine gayet rahat görünüyordu ve bu boşluğu doldurmaya hiç niyeti yoktu. Liam boğazını temizledi. "Ee, yeni misin?"

"Birkaç aydır buradayım. Maggie'nin asistanıyım," diye açıkladı Jasmine. "Ve onun en iyi arkadaşıyım. Ama o burada değilken ben babanın asistanıyım, en iyi arkadaşı değil. Gerçi son zamanlarda ikisinden de biraz var. Kırık kalpler insana bunu yaptırıyor sanırım."

Hepsini bir nefeste söyledi ve Liam ona ayak uydurmakta zorlandı. Her kelimeyi zihninde evirip çevirdi, beyni *kırık kalplere* takıldı.

"Kırık kalpler derken sizi mi kastediyorsunuz yoksa-"

"Hayır, senin da-fuck. Bilmiyordun." Jasmine'in yanakları kıpkırmızı oldu ve inleyerek başını masaya çarptı. "Çenemi kapalı tutmayı ne zaman öğreneceğim?"

"Vay canına, kafamızı bir şeylere vurmayalım," diye uyardı Liam. "Babamın kalbi kırık da ne demek? Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar garip davranıyor?"

"Bu konuyu onunla konuşmalısın," dedi Jasmine kararlı bir şekilde. "Toplantısı her an bitebilir. Bunu sana söylemek bana düşmez."

Liam gözlerini kıstı. Dilinden bu kadar kolay döküldüğüne bakılırsa, sadece bu konuda konuşmak *istediğini* varsayabilirdi. "Ama bana söylemek istiyorsun, değil mi?" diye sordu ve kadın içini çekti.

"Çok fazla. Ama ev sahibime ve eski iş yerimdeki birkaç kişiye söyledim ve -kimseye söylemeyin, Maggie beni öldürür- Josie'yle bu konuyu konuştum," diye itiraf etti. "Yani, bu sayılmaz çünkü tek başına çözdü. Tam olarak incelikli değillerdi ama..." Liam'ın kafasındaki yapboz parçaları yerine otururken gözleri dehşetle açıldı.

"Maggie bu konuda konuştuğun için seni neden öldürsün ki?"

Az çok anlamıştı ama Jasmine'in kastettiğinden fazlasını söylediğini fark etmesini izlemek hoşuna gitmişti.

Kanıtlar siyah ve beyaz olarak oradaydı: Maggie'nin işten izin alması, babasının kendi gibi davranmaması, bu sözde kalp kırıklığı. Maggie babasıyla birlikte büyükanne ve büyükbabasının yıldönümü partisine gittiğinde şüphelenmeliydi - iş nedeniyle onunla birlikte olduğunu iddia etmişti, ama ne tür bir iş bir hafta sonunu bekleyemezdi?

"Ben en kötü en iyi arkadaşım," diye inledi Jasmine. "Peki, tamam. Baban ve Maggie birlikteler. Sanırım artık değiller ama eskiden birliktediler ve hâlâ birbirlerine aptalca aşıklar."

"Eğer aptalca aşıklarsa, neden birlikte değiller? Ve Maggie ona çıkma teklif ettiğimde neden evet dedi?" Liam sordu ve Jasmine uzun bir iç çekti.

"Babanla konuş Liam. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu konuda konuşacak birine ihtiyacı vardır. Ben teklif ettim ama ben Maggie'nin en iyi arkadaşayım, o yüzden durumu garipleştirmek istemiyor."

Liam babasının kendisinden daha genç birine aşık olması konusunda ne hissettiğinden emin değildi ama yıllarını babasının ne kadar yalnız olduğu konusunda endişelenerek geçirmişti. Bütün bunları daha sonra çözebilirdi. India ve Bart kalbini iyice kırdıktan sonra, babası her gün onu kontrol etmek için aramıştı. Konuşmaya hazır olmadan önce bile babası onun yanında olmuştu. Eğer babasının şimdi birine ihtiyacı varsa, Liam o kişi olabilirdi.

"Pekâlâ. Teşekkürler Jasmine," dedi ve başıyla onu selamlayarak asansöre doğru döndü.

"Jazz," dedi kadın ve adam kaşlarını kaldırarak geri döndü. "Herkes bana Jazz der."

Liam bunu açıklayamıyordu ama *Jasmine*'in dilinde bıraktığı his hoşuna gitmişti. "Bu sana Jasmine diyemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Başını eğdi, ela gözlerinde dans eden bir eğlence vardı. "Hayır, sanırım öyle değil."

"Güzel. Görüşürüz, Jasmine."

The Spicy Stuff

Eğer, herhangi bir nedenle, *sadece* baharatlı anları tekrar ziyaret etmek isterseniz... burada yargılama bulamayacaksınız! Ama baharatlı sahneleri burada bulacaksınız:

- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [Bölüm Otuz Dört](#)
- [Sonsöz](#)

Keyfini

çıkarın!

Acknowledgments

The Rule of Three'yi yayınlamak için kendimi ortaya koymak beni gerçekten korkuttu, ancak ilk yayınım ve şimdi de Legally Binding'in yayınlanmasıyla ilgili tüm deneyimim son derece olumlu geçti ve her şey için çok minnettarım.

Canım Kyle'ım, kitaplarımla ilgili yine bir sinir krizi geçirdiğimde bana sarıldığın her an için teşekkür ederim. Son birkaç yılın çok inişli çıkışlı geçtiğini biliyorum ama hepsinde yanımda olduğun için sana minnettarım. Seni seviyorum.

Claire, 2020'de tanışmamış olsaydık hayatımın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum. Kitaplar hayatıma pek çok harika şey kattı ama sen açık ara en iyisisin. En iyi, en destekleyici arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

İnanılmaz beta okuyucularımla Emily Shacklette, Cara Dion ve Lila Dawes, Yasal Bağlayıcılık'ı anlatmak istediğim hikâyeye dönüştürmeme yardımcı oldunuz ve tüm nezaketiniz, geri bildiriminiz ve dostluğunuz için minnettarım. Teşekkür ederim.

Köşemde beni destekleyen bu kadar çok insan olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum- Gemma, Alaina, Leigh-Ann, Terry, tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

Harika Sokak Ekibim -Aimee, Shannen, Molly, Lil, Kai, Hayley, Jenna, Jess, Rebecca, Abigail, Claire, Charley ve Sophie- hiç tanınmayan bir yazara şans verdiğiniz ve Üç Kuralı'nı benimsediğiniz için teşekkür ederim. İlk kitabımın yayınlanmasını hepiniz çok özel kıldınız.

Her zaman olduğu gibi, Taylor Swift'e, o olmasaydı yazamazdım ve bu kitap var olamazdı.

Mart 2023'te bana COVID veren kişiye - kimse beni COVID'in azgınlıkta artışa neden olabileceği konusunda uyarmadı, ama o olmasaydı asla Yasal Olarak Bağlayıcı'yı yazamazdım. O yüzden teşekkürler sanırım.

Romantizme hayran kurguları aracılığıyla aşık oldum ve Legally Binding'in ortamı, çoğu Seattle'da veya çevresinde geçen ilk aşkım Twilight hayran kurgularına bir selam niteliğinde. Kanlarını, terlerini ve gözyaşlarını hikayelere döken ve onları internette paylaşan yazarlara sonsuza dek minnettar olacağım. Çok genç yaşta çok fazla şey öğrendim ve bunu dünyaya değişmezdim.

Bir yazar olarak ilk birkaç ayımı en muhteşem deneyim haline getiren okuyucularıma teşekkür ederim. Bu benim için hayat boyu süren bir hayaldi ve yanımda daha iyi insanlar olmasını isteyemezdim. Her birinize minnettarım.

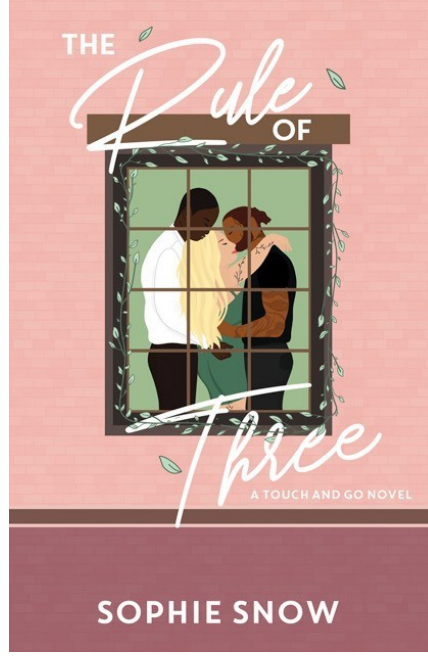
Ve kendilerini Maggie'de gören patolojik insanlardan hoşnut olanlara, sizi görüyorum. Kendinizi başkaları için yaptığınız şeyler için değil, kendiniz için sevmeyi öğrenmekten daha güçlü bir şey yoktur. Bu sende var.

Sevgil

er,

Sophie

*Şöhreti hiç bu kadar kötü olmamıştı.
Aşkları ayrı düştü ve onları eksik bir parçayla baş başa bıraktı.
Üç kırık kalp, mutlu sonları için savaştacak kadar uzun süre birbirlerine
tutunabilecek mi?*

Üç Kuralı'na bir göz atmak için okumaya devam edin. [Su anda](#)
[!mevcut](#)

CHAPTER ONE

Tessa

Bir rock yıldızına aşık olmaması gerektiğini bilmeliydi.

Satıcının gözü magazin dergisinin kapağındaki çirkin paparazzi fotoğrafı ile kadının kendisi arasında dans ederken, Tessa kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak gazete standına doğru döndü.

Mevsimsiz yaz soğuğuna karşı titreyerek aceleyle yolun karşısına geçti ve kitapçıya adım attığında rahat bir nefes aldı, kapı zilinin çınlaması ve kâğıt kokusu sinirlerini yatıştırdı.

Çoğu şarkı yazarı kendi deneyimlerinden yola çıkar ama Tessa ilhamı başka yerlerde buldu. Zaman zaman kraliyet mensuplarının ve suikastçıların, aşıkların ve yalancıların yerine geçti. Fantezi, kalp kırıklığı, *bir varmış bir yokmuş* ve mutlu sonlar gibi konuları işledi ve bunları dört dakikalık ağıtlara dönüştürdü.

Kendi hikayelerini de yazmasına rağmen, onları metaforlarla süsledi ve asla kişisel hayatının tadından fazlasını vermedi. Dünyanın en büyük müzisyenlerinden biriyle çıkmış olabilirdi ama bu kimseye aşkını, neşesini, acısını borçlu olduğu anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle onlara mahremiyetini borçlu değildi. *Değil*

Pencereden sokağın karşısındaki gazete bayisine bakarak, *kendisine bu kadar çok şey verildiğini* düşündü.

Halkın gözündeki yeri on altı yaşında, şarkısı uluslararası bir şarkı yarışmasında Birleşik Krallık'ı temsil etmek üzere seçildiğinde sağlamlaşmıştı. İngiliz magazin basınının hedef listesindeki yeri, Jay Hutchison'a aşık olma cüretini gösterdiğinde sağlamlaşmıştı. Şimdi ise yeri New York'tu ve yedi yıl bir "*Çok üzgünüm tatlım*" cümlesiyle sona erdikten sonra umutsuzca parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

Kendini silkeledi ve aşk romanları bölümüne döndü. Bugünlerde gerçek bir romantizmle hiç ilgilenmese de, paketlediği yaz romanslarını yalayıp yutuyordu. Sadece kitaplarda bile olsa mutlu sonların var olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

Bir ciltsiz kitabı eline aldı ve karıştırdı, burnuna götürüp mürekkep ve taze kâğıt kokusunu içine çekti. İç çekerek kitabı göğsüne bastırdı. Aslında daha fazla kitap almasına gerek yoktu ama koleksiyonunun çoğu hâlâ karton kutularda New York'a doğru yol alıyordu.

Arkasından yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. Koyu renk saçlarını topuz yapmış, yüzünün, boynunun ve kollarının bir tarafında dövmeler olan Güney Asyalı bir adam orada durmuş, gözlerini ona ve kitaplarına dikmişti.

Yanlarındaki kitaplığa uzandı ve orman yeşili ciltli bir kitap aldı. Ona doğru uzattı. "Bunu dene. Yemin ederim kenarları daha güzel kokuyor." Tessa'nın yanaklarına kan hücum etti ama kitabı adamın uzattığı elden aldı ve burnuna götürdü.

Haklıydı. Kenarlarının süslü olması kitabın eski bir kitap gibi kokmasına neden oluyordu; Jay'le birlikte sık sık gittikleri sahaf dükkânını anımsatan bu koku onu memleket özlemiyle dolduruyordu.

"Daha iyi kokuyor," diye itiraf etti ve kitabı geri vermeden önce özetini taramak için çevirdi. *Fantezi, soygun, romantizm...* "Sırf güzel kokuyor diye bir kopyasını almam mantıksız olur mu?"

Adam güldü, sesi sıcak kakao gibi ılık ve zengindi ve başını salladı. Tessa, güldüğünde saçlarının yüzünün etrafında nasıl dans ettiğini fark etmemeye çalıştı. "Garip değil. Eğer yardımı olacaksa, hikâye de harika."

"Beni ikna etmene gerek yok," dedi Tessa ve devam kitabını eline aldı. "Benim bir kitap satın alma sorunun var."

Rafa yaslandı ve Tessa'nın gözleri tişörtünün yukarı kalkmasıyla ortaya çıkan küçük deri parçasına kaydı. Aşağıda daha fazla mürekkep yatıyordu. Gözlerini tekrar adamın yüzüne dikti ve onun bakışlarını fark etmemiş olmasını umdu. Gözlerini yığının üzerinde gezdirip gülümseyerek, "Sadece dairenizde gezinemeyecek kadar çok yer kapladıklarında sorun olur," dedi. "O zamana kadar, bu bir yatırım."

"Sen tam bana göre bir destekçisin. Teşekkürler." Tessa gülerek cevap verdi ve adam ona sırtıttı. Midesi taklalar attı ama kelebekler, ona baktığı için bile göğsünü delen suçluluk duygusuyla kıyaslanamazdı. *İki ay oldu*, diye hatırlattı kendine. *Ve sen sadece bakıyorsun*.

"Her zaman." Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı. "Görüşürüz," diye karar kıldı, sonra ona yumuşak bir gülümseme ve el salladı ve yığınlardan dışarı çıktı.

Tessa yirmi dakika sonra tezgâha vardığında ve onu aramıyormuş gibi yapmaktan vazgeçtiğinde, adam gitmişti. Artık gülünç derecede ağır olan kitap dolu çantasını omuzladı ve sağanak yağmura doğru adım atarken lanet okudu. İngiltere'de geçirdiği on üç yıl onu yağmura karşı duyarsızlaştırmıştı ama kitapları... Homurdanan midesi ve sürekli kararan ışık onun için karar vermişti. Çantasını göğsüne bastırarak sokağa fırladı ve karşısına çıkan ilk restorana girdi.

Gösterişli bir otel restoranına göre biraz pejmürdeydi ama ev sahibesi genişçe gülümsedi. "Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

"Bilmiyorum, üzgünüm. Müsaitliğiniz var mı?"

"Sadece bir kişilik mi?" Tessa başını salladı ve hostes mırıldanarak kalabalık restoranı taradı. "Eğer uygunsa barda bolca yerimiz var."

"Bu harika. Teşekkürler."

Tessa hostesi takip ederek bara yerleşti, hızlıca menüyü taradı ve siparişini verdi, barmenin onu iki kez süzmesini görmezden gelmeye çalıştı. Çantasından güverte kenarlı ciltli kitabı çıkardı ve açıp arkasına saklandı.

Tanıdık, derin bir ses "Karar nedir?" dediğinde on bölüm geçmiş, akşam yemeği çoktan bitmiş ve hayal dünyasında kaybolmuştu bile.

Arkasını döndüğünde kitapçıdaki adamın gülümsemesi de tanıdıktı. Kelebekler istenmeyen bir güçle geri döndü. "Şimdiye kadar çok iyi."

"Sakıncası var mı?" diye sordu, yanındaki tabureyi işaret ederek. Tessa mantığına aykırı bir şekilde başını salladı ve o da oturdu. "Ben River."

"Tessa." Elini sıkamak için uzandı ve karnındaki çırpınmayı görmezden geldi. Adamın eli onunkinde pürüzsüz ve sıcaktı.

"Görünüşe göre oldukça benzer zevklere sahibiz," dedi elindeki bez çantayı göstererek. Bir elini saçlarında gezdirdi, floresanlar yüzünün yan tarafını yakaladı ve altın kahverengi tenine kazınmış dövmeleri aydınlattı. Siyah mürekkep şakakları boyunca kıvrımlı bir şekilde uzanıyordu ama ışık onu yakalayınca Tessa bunun yüzlerce küçük kelimeden oluştuğunu fark etti.

O daha cevap vermeden barmen River'ı ismiyle selamladı ve ikisi de içki ve tatlı sipariş etti. Barmen ona döndüğünde "Buraya sık gelir misin?" diye sordu.

"Binamda tadilat yapılırken birkaç haftalığına burada kalıyorum. Pek çok şeye katlanabilirim ama akan suyun olmaması benim için bir sınırdır."

"Bir kitapçıya bu kadar yakın olup da her gün nasıl kitap almazsınız?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sadece bugün üç tane aldım. Oda arkadaşım şehir dışında ve döndüğünde azarlanmayı bekliyorum."

"Kitapları sevmiyor mu?"

"Onları seviyor ama mekânı daha çok seviyor ve New York apartmanlarını bilirsiniz."

Tessa dairesini henüz bizzat görmemişti ama emlakçısının gönderdiği titrek video, West Village'daki muhteşem daireye aşık olmasına yetecek kadar netti. Anahtarları almasına daha bir hafta vardı ve içeri girip yerleşmek için sabırsızlanıyordu. Burası New York'tu, bu yüzden son altı yılını geçirdiği Londra'daki çatı katından daha küçük olduğunu biliyordu, ama küçüklüğü umursamıyordu - yalnız kalmak için daha az alan. Geride bıraktıklarını düşünmek için daha az yer.

Neredeyse bitmek üzere olan viskisini ve zencefilli birasını boşalttı ve acıların Jay'le ilgili düşüncelerini yıkamasına izin verdi.

Barmen daha fazla içki ve tatlı koyarken River'a "Peki, sen ne yapıyorsun?" diye sordu. Kara Orman pastası ile tiramisu arasında karar verememişti, bu yüzden, kendi itirafına göre, izin verilse tüm tatlı menüsünü yiyebilecek olan River, her ikisini de sipariş etmelerini, paylaşımlarını ve iyi bir önlem için bir crème brûlée eklemeyi önermişti.

"Ben bir yazarım," dedi parmağını bardağının kenarında gezdirerek.

İlgisini çeken Tessa öne doğru oturdu. "Ne tür bir yazar?"

"Bir aşk romanı yazarı," dedi, sesi biraz kısılmış ve kulakları pembeleşmişti. "Ben, şey, takma bir isimle yayıncılık yapıyorum."

Tessa, River'ın takma adını paylaşmak istemediği hissine kapıldı ve onu suçlayabilir miydi? Ona kim olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu. Neden ona söylemekten neredeyse utanıyor gibi görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Dünyanın büyük bir kısmı hâlâ romantizmi bir tür olarak görmüyor, ona diğer türlerden daha az geçerlilik atfediyordu. "Bu çok fena. Romantizmi severim. Açıkçası." Gülümseyerek eliyle çantasını işaret etti. "Hiç kendi adınla yazmak istedin mi?"

River başını salladı ve dudaklarını kaldırdığında yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Belki bir gün. Kitaplarımı almak isteyen yayıncılardan birkaç teklif aldım, ama bu isimsiz olmaz ve takma isimlerde güvenlik vardır, biliyor musun? Özellikle de romantizmde. Çok fazla damgalama var."

Tessa'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bu çok boktan. Bunun hâlâ geçerli olduğuna inanmadığımı söylemek isterdim ama..."

River kıkırdadı. "Evet, yayıncılığın büyük bir kısmı hâlâ Taş Devri'nde yaşıyor. Sen ne iş yapıyorsun?"

Tessa yutkundu ve tırnaklarını bardağına vurdu. River onu tanımış gibi görünmüyordu ve ününün farkında olmayan biriyle sohbet etmek güzeldi. "Ben bir şarkı yazarıyım. Müzik endüstrisi de hemen hemen aynı."

Islık çaldı. "Hayal edebiliyorum. Çalışmalarınızdan herhangi birini biliyor muyum?"

Tessa, Jay'in müziğini atlayarak listelerde üst sıralarda yer alan birkaç şarkısını kafiyeli bir şekilde söylemeden önce duraksadı ve River'ın kaşları daha da yukarı tırmandı.

"Kahretsin, bu... Kahretsin, bu etkileyici," dedi çenesini masadan kaldırdığında. "Vay canına."

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"İki yazarın bir barda viski içmesi gelmiş geçmiş en NYC şeyi olabilir, ha?" River gülerek söyledi ve Tessa bu ses hakkında yazmak istedi, onun karanlık gözlerindeki pırıltıyı kâğıda dökmek istedi. Birkaç kadeh içmişlerdi ve damarlarındaki alkol onu biraz bulanık, eski bir fotoğraf gibi gösteriyordu.

"Ne kadar iğrenç bir klişeyiz," diye onayladı ve midesinde dalgalanan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı.

River yüzünde muzip bir ifadeyle onun dizini kendi diziyile dürttü. "Benim için fark etmez."

Tessa bir süredir flört havuzunun dışındaydı ama adamın flört ettiğinden emindi. Aslında flört havuzuna hiç girmemişti. Jay'le tanıştığında kimseyi, hele de kendisinden yirmi dört yaş büyük bir erkeği aramıyordu ve onu denemek zorunda da kalmamıştı. Bir anda oluvermişti. Elbette, arada sırada bir şeyler yaşamıştı ama o, zaman ayırdığı ilk kişiydi. Ve hayatı boyunca okuduğu onca aşk romanına rağmen Tessa'nın karşısındaki adamla nasıl flört edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onunla flört etmek istiyor muydu? Etmemeliydi. Yeni bir şeye hazır değildi. Kalbi hâlâ sersemlemişti, hâlâ hamdı. Ama River'ın ilgisini çektiğini inkâr edemezdi. Belki bir günlüğüne, bir geceliğine kendini ona bırakabilirdi. Onunla evlenmek zorunda değildi, Tanrı aşkına; şimdilik sadece onun arkadaşlığının tadını çıkarabilir ve hiçbir bağıllık duymadan uzaklaşabilirdi.

Mecburen sıradan bir ilişki yaşamış ve bu onu iyi hissettirmeyince tekrar denemişti. Bir flört uygulamasından bir adam, Londra'daki yerel kafesinden sevimli bir kız, onu zaten bir daha asla göremeyeceği için, Heathrow'daki tuvalette aceleyle bir buluşma bile ve hepsine karşı uyuşmuş hissetmişti. İstemese de Jay'i özlemişti ama iyi seksi *gerçekten* özlemişti.

Ama River... Sesinin müzik gibi gelen yumuşak tınısından mı, viskiden mi, yoksa siyah mürekkebin kıvrımlarından mı bilmiyordu ama uzun zamandır ilk kez alevler içini yaladı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve River'ın gözleri onlara kaydı. Yutkundu.

Tessa boğazını temizledi. "Tanrım, bir lokma daha yemem mümkün değil." Elleriyle bir şey, herhangi bir şey yapabilmesi için elindeki pasta tabağını itti.

"Hadi, bir tane daha yiyebilirsin," dedi River, gözlerinde meydan okuyan bir pırıltıyla. Tabağındaki çatalı ve kalan lokmayı kaptı ve ağzına götürdü. "İsteddiğini biliyorsun," diye alay etti ve River bu meydan okumayı geri çevirmeyecek kadar inatçıydı.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını dişlerin etrafına kapattı, ekşi vişne reçeli diline dolduğunda gözleri dalgalanarak kapandı. Uzaklaşırken gülümseyerek mırıldandı. Gözlerini açtığında çatal hâlâ asılı duruyordu ve River'ın ağzı ayrılmıştı.

Tessa durdu, gözleri onun dudaklarına yapıştı ve kendi dudaklarını yaladı. "Lezzetli," dedi ve sesi tam olarak kendisine ait değildi. Ve tam olarak kendisi olamama teması içinde ona yaklaştı, onu test etti.

River çatalı bıraktı, ses Tessa'nın kulaklarındaki kan şırıltısından zar zor duyuluyordu. Titrek bir nefes aldı. "İstiyor musun-"

"Evet," diye cevap verdi, düşünemeyecek kadar hızlıydı.

Sophie Snow, kocası ve (ısırsa da çok sevdiği) kedisi Pumpkin ile birlikte İskoçya'da yaşıyor.

Dağınık, queer karakterler ve sayılamayacak kadar çok Taylor Swift referansı içeren baharatlı aşk kitapları yazıyor. Kendini bildi bileli aşk hikâyelerine aşık ve on iki yaşından beri onları şarkı ve roman olarak yazıyor.

Geçmiş yaşamında bir orman perisi olan Sophie, doğada vakit geçirmeyi, çok fazla kahve içmeyi ve yetişemeyeceği kadar çok hobi denemeyi seviyor.

Sophie'den daha fazla bilgiye www.sophiesnowbooks.com adresindeki web sitesini ziyaret ederek veya bu QR kodunu tarayarak ulaşabilirsiniz:

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

